Camelian Propinațiu

LA UN COLȚ DE COTITURĂ

EDAGO

Camelian Propinațiu

La un colț de cotitură

EDIȚIA A DOUA

EDAGO 2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PROPINAȚIU, CAMELIAN
La un colț de cotitură / Camelian Propinațiu - Ed. a doua -
- Giurgiu: Edago 2006
ISBN (10) 973-87979-6-9
ISBN (13) 978-973-87979-6-3

821.135.1-31

1. Întruparea din cuvânt

Văzută pe cât decupa din cerul albastru gura rotundă a canalului de la colțul cotiturii, Prepelița, cu părul fâlfâind în vântul de toamnă, părea zugrăvită de un ucenic stângaci, dar ambițios, pe cupola unei turle foarte strâmte şi dureros alungite, de biserică a amărâților.

"Gujghile, ce faci mamă acolo? Te-am trezit din somn cumva?... Or, Doamne fereşte, oi fi bolnăvior şi nu mai poți urca pe scară! Dă un semn de viață, puiuțule!... Hai, te roagă mămuța frumos!"

Nici un răspuns, deşi jos de tot, la firicelul de apă, un adidas înnoroiat scarpină pe altul. Prepelița îşi şterge o lacrimă. Scoate din buzunarul cel adânc al şorțului cenuşiu frânghia de rufe cu care de atâtea ori a voit să se spânzure. Gândeşte. Mai are nişte datorii, nu poate părăsi municipiul aşa, să râdă lumea prin bloc şi să se afle pe urmă în satul natal, de pe valea Călmățuiului ce rău a ajuns. Acționează. Dă din mâini. La capătul frânghiei e un cârlig improvizat dintr-un cui îndoit. De el e agățată, ca o momeală pentru peştoii din canal, o pungă de plastic pe care scrie ce partid să votăm. În ea sunt: două pâini, o juma de chil de salam feliat, o cutie cartonată de brânză topită, o alta metalică de pateu, un flacon de vitamina C-200, un plic cu antinevralgice, un pachețel ascunzând prezervative şi câteva bancnote, un pix ceramic cu pastă roşie şi un caiet studențesc dictando pentru poezii lungi, cu hârtia de bună calitate, luat de la o gheretă UNESCO.

Frânghia coboară lent în timp ce pe betonul fumuriu de jeg răpăie scurt o ploaie caldă de lacrimi materne.

"Dă-te-n durerea mea!… Lasă-mă dracu' în durerea mea!" – mormăi sadic de jos, ceva confuz despre suferință la om, o voce îngroşată de aurolac, profund nemulțumită de deranj, ca a unui sacerdot scos de la vreun ritual că a venit camionul cu lemne.

Punga foşni ca o albă frunză uscată. Frânghia se întoarse sus cu mişcări mai repezi decât la coborâre. Femeia cea fără de culoare o înfăşură cu grijă, tot aşteptând ca cei de jos sau cel de jos să se atingă de merindele livrate sau să spună măcar un bogdaproste, deşi învățase demult că mila de altul nu presupune întotdeauna reciprocitate, dacă ai devenit dependentă şi o practici cu plăcere.

La celălalt colț al cotiturii, o femeiuşcă blondă şi cu ochi jucăuşi de pupăză se oprise în loc odată cu bondocul, macrocefalul ei soț, dar aceasta, jenat de ceva, prefera să se uite lacom în cu totul altă parte, la un băiat creț şi naiv, care se preumbla grațios pe trotuar, făcut sandviş de o reclamă de megashow.

Câteva clipe soarele străbătu prin pâcla gălbuie, arătându-se orăşenilor ca o prozaică şi dulceagă tabletă de mentosan, cu sugestie mai degrabă răcoritoare decât ca să tragi speranță că iarna va fi scurtă, şi tocmai acum Prepelița surâse sfidător de pe colțul mic al cotiturii către colțul mare, silindu-şi sora, căci soră îi era pupăza aia, să-şi care furioasă bărbatul cu capul mare prin gang, spre piața decorată cu apetisante, portocalii felii de dovleac de plăcintă de sezon, parcă băgase nea Vodă cuțitul în lună, să şi le procure.

"Nenorocita! Dacă tot le dă, măcar să le dea mâncare caldă, nu la pungă!... Dumnezeule, ce căliți sunt! Dacă rezistă ei în mizeria aia fără să se spele şi numai cu hrană rece... Toată viața te-am aşteptat cu masa gata gătită, ursulețule, şi tu tot ai făcut ulcer!"

"Mai mănâncă şi hrană caldă, dă-i în mă-sa, iubito! Se mai şi spală din când în când. Şi se îmbolnăvesc şi ei. Să nu exagerăm, că ajungem să-i invidiem!... Hă-hă-hă-hă!"

"Da' nişte plăcintă de dovleac caldă tot te trimit să le duci şi tu, ursică!... Nu ştiu ce m-a apucat, e un mister, o fi râvnit vreunul din morții noştri... Poate chiar Gujghilan al ei, sărmana!"

"De ce, băi Gujghile, eşti aşa respingător cu ea?" – se miră cu reproş Picior-de-Porc, scotocind prin pachete cu ghearele nespălate şi muşcând lacom din pâinea proaspătă şi turcească. "Taci în sângele mă-tii, aia de la Comtim! – scrâşni din măsele Dințişor, rumegând cu gropițe în ovalul oblong şi arătând cu privirea spre contorsiunile spasmodice ale adidaşilor. Nu vezi că Rățoiul se inspiră?" "Ce să mă mai inspir, că m-ați tot întrerupt şi m-ați deziluminat de tot!" – se ridică totuşi vesel de jos Gujghil, tuşind să-şi dreagă vocea puternică, de bas bulgar, şi scuturându-şi pletele cu putere, ca să nu mai rămână nici o urmă de praf, de paie sau de cenuşă în sârma lor ca de aur. Carnivor, nu ascet ca ceilalți doi colocatari, el nu se înfipse la pâinea cea îmbietor mirositoare, ci direct la salamul de bună calitate, feliat, pe care cu sacrificii miloasa femeie li-l furnizase, gest pe care îl aprecie fără întârziere, cu buzele unse şi cu gura plină de carne plăcut condimentată: "Doamna Prepeliță, o frați ai mei întru contemplație şi flagelare, este cum-necum întruparea pentru noi a căldurii, a dragostei, a grijii celei materne, singura formă de asistență tolerabilă în sihăstrie celui plecat de acasă prin catacombele umilinței, către eliberarea spirituală din adevărata sclavie!" "Pe vremuri – îşi aminti cu lacrimi în ochii fumurii filiformul domn Dințişor, preluând ca la un joc cu mărgele motivul mamei şi improvizând – partidul unic punea o mare

bază pe maternitate, băieți! De aceea şi în scopul acela, oraşul poseda o amplă rețea de magazine Materna, concepută să bage, Gujghile, şi să dea, Râtane, în principiu toată trusa de scule ca om crescător de copii: cărucior mai întâi, pătucel şi salteluță, păturele, scutecele, cearşafuri albe mici, biberonaş, tetinuță, glicerină boraxată dacă apar crăpăturele la sânişori, jucărele de plastic plăcut sunătoare...” “Glicerină boraxată – îi dădu Picior-de-Porc una după ceafă lui Dințişor lipindu-şi slinul de ea – nu se da la Materna, băi țărane, ci la farmacii de sector, unde găseai toate leacurile pentru ăia micii, iar care n-avea nevasta lapte-n țâțe sau frunze-n buze, îi dădea să bage la copil în alimentație praf cu arome sintetice identice cu cele naturale, unguresc sau chiar elvețian, dar trebuia şi tu ca soț consort să te simți să dai dreptul, şi la doctoriță să-ți facă rețeta, şi la farmacistă să te servească, să nu zică una că nu mai poate cere, iar ailaltă că n-are ce da.” “Dar nu în absolut toate cazurile, alchimistule! – îl corectă Rățoiul pe Râtan, strâmbând din ciocul lat că puțea. Exagerezi, absolutizezi impardonabil, culpabilizezi întregi categorii socioprofesionale, iar la întrebarea ta că de ce, băi Gujghile, eşti aşa respingător cu ea, eu ca poet orfic în acest orificiu al cotiturii, nu prea am ce să-ți răspund ție ca savant prozaic, nici asistentului tău prea şmecher în ocultismele lui, pentru că şi voi sunteți de piatră şi sadici de vă place să chinuiți pe biata concetățeană, deşi manifestă o marcată simpatie față de valorile noastre idealiste, simte, da, simte cu intuiția specifică sexului ei, că este ea însăşi făcută din acelaşi aluat spiritual superior ca mine şi ca voi doi, frați ai mei de suferință şi de înluminare în aceste străinătățuri, unde de-ai dracu’, să-mi faceți rău de nostalgie, aduceți voi unui veşnic surghiunit vorba de natalitate, ciuguli-mi-ați placenta de pe colții abisului ontologic!

Ah, satul meu Copeica Mare, sătucul meu, sătuceanul meu iubit şi mămițica mea din curte, din curticea, din curticică! Ai, daolică dodă, ea era o imagine vie a maternității precum e în nemurire şi capra cu trei iezi, mânca-ți-aş, cum venea ea la copii încărcată de bunătăți materiale şi spirituale!

Iar în antiteză, folosind personificarea, zic şi de înstrăinarea ca atare, băieți! I-auzi ia! Ah oraş, oraş, oraş! O, tentacularule! O, ştrengarule! O, şmenarule! Blestem, imprecație, greu blestem asupra ta, cuib de corupție şi ghinion! Numai Prepelița, draga de ea, draga noastră ca o mamă mai are milă de noi, ca de nişte câini sau mâți ogârjiți, în acest mediu citadin, unde o să ajungă treaba de să se mănânce om pă om, de parcă la țară ar fi altfel, dar aici resimți mai puternic o țâră, însă dacă ea cu adevărat, când ne dă potolul ăsta ca pe un regal baroc, împărtăşeşte din tabula noastră de valori imemorială, mătuşă-nemătuşă, cu capul zdrobit-nezdrobit când i s-a înecat Gujghilan, n-are contează! Logica cere să binevoiască să coboare pe scăriță până aicea jos la rigolă, în mijlocul

maselor largi populare, şi să achiezeze la că dacă mie îmi dă haleală, corect e să vă dea şi vouă ceva, deci să ducă devoțiunea până la capăt cu voi!!!... Este, Dentistule? Este!" " Nu te grăbi aşa cu răspunsul în locul meu – mârâi jignit cel apelat ca fiind de aceeaşi părere greşită. Ca analist subțire, dacă la atât se reduce, ca poem, recolta a cât morții mă-tii declari că te-ai inspirat, atunci nota care ți-o dau e că ai prăpădit aurolacul degeaba: te porți ca o ființă cu echitate, însă neştiutoare de principiile eticii. Şi care totuşi lucră, se canoneşte în sudoare. M-ai dezamăgit complet!"

Slăbănogul Dințişor chiar se uita cu tristețe analitică primară la sticla de vodcă din care ultimii centilitri Gujghil îi dăduse pe gât fără să lase şi la alții pe motiv că tocmai îl arde o inspirație.

Picior-de-Porc era nu mai puțin şucărit de cele întâmplate. Jegul lui verzui se făcuse ca tăciunele. El considera că Satana are mare plăcere din a-l batjocori pe omul setos, făcându-l să-şi închipuie că bea ca să se slobozească din neant inspirația. Or, după cum e şi evident, există spirite pozitive şi spirite negative. Inspirația mesianică nu poate fi diavolească. Iar divinitatea benefică nu te pune să consumi toată rezerva de vodcă a congregației. Ea îți trimite idei nemuritoare pe de-a moaca dacă te-a angajat cu carismă în regulă.

De afară, având densitate mai mare, adică fiind mai greu, coborî peste cei trei prieteni mâhniți un aer cu miros de liliac. Se însera şi cânta câte o privighetoare în fiecare tufiş, ca o sfidare a doamnei curcubitaceelor.

Gujghil nu voia să devină obiectul cine ştie căror pofte de răzbunare ale prietenilor săi. Avea o mare dorință să doarmă liniştit şi să viseze universul copilăriei pierdute la Copeica Mare, evocat în manieră cinematografică: cum vii de la gara 30 Decembrie 1947, treci de viile care sfințesc locul, vin întâi gardurile vecinilor, de după care te latră dulăi antropofagi dar simpatici, apoi dai de raiul tău, iată scârțâie poarta de tablă verde, calci cu emoție pe cimentul tăiat în pătrate ca o integramă, revezi bolta cu viță, şopronul cu presa de tescuit struguri, veranda plină de lemne tăiate cu motorul şi puse la uscat, în fine ajungi la bucătăria de vară, unde pârleşte mama năduşită un pui la aragaz, cu o aureolă de geniu bun, sacramental şi tutelar al căminului părăsit cu o inconştiență crasă, pe care pubertatea ca atare este o ipoteză prea săracă să o explice, băieți, mai adaug fascinația Capitalei cu oferta ei de cultură şi severitatea de strigoi dintr-un timp revolut, cât a fost director la noi, a domnului diriginte Pedofil…

O alarmă auto se porni să țipe sus şi micul poet opri depănarea amintirilor, ginind cu maturitate că ori dă dovadă de inspirație, recitând un poem genial, ori trebuie să se demaşte că are bani şi să urce pe pământ pentru alt alcool, ca să nu mai fie iar o țintă pentru pofte colaterale, pe

care biserica şi armata le combat, şcoala le ignoră, iar justiţia nu ştie de unde să le apuce, neputincioasă.

“Cine te-a făcut pe tine, Prepeliţo nene, din safire şi rubine, parcă m-a-ntrebat pe mine, pe Tellur, pe Diogene, dac-avem porniri obscene, când în lume pe mari scene, topmodele fără jene, dau din craci, din ţâţi, din gene, făr’ să vază negre semne, la bărbaţi că ne e lene, ne e lene, zău! ni-e lele, lele, lele şi iar lele!”

Câtă vreme sonetul shakespearian încălzi şi parfumă celula, o tăcere aurie şi cu ochi de peruzea trecu lent şi chiar solemn prin întreg cartierul nostru. Ca de la Orfeu, Ovidiu şi Sfântul Andrei pe-acest meleag, harul de a ritma, a rima şi a recita sau pleda patetic impuse profund, ca dar zeiesc, creând o senzaţie catarctică explozivă, ca după numărul unui avocat de geniu, când tu însuţi nu mai înţelegi motivaţia că de ce ţi-ai violat toate colegele de serviciu şi apoi le-ai jefuit şi le-ai ucis cu sânge rece.

“Ia mai zi-o, băi, o dată!” – izbucni Picior-de-Porc într-un entuziasm murdar, cam perfid, cam veninos, cam cum ţi-ar zice partenerul de table, după ce ai dat un şase-şase, să-ţi repeţi norocul, periculoasă aberaţie, căci poţi stârni mânia duhurilor tutelare din firide, de te lasă pradă tuturor ghelelor care bat aici din veac.

Pizmaş poate în şi mai mare măsură, firavul Dinţişor nu zise nimic. Ba pentru a ocoli orice luare de poziţie, se făcu în grabă că tocmai şi-a amintit de Tellurus şi de Diogene, unul zeu al humusului, altul un fel de cincizecist american, ce dormea într-un butoi din piaţa Atenei, când nu şi-l rostogolea pe unde găsea amatori de înţelepciune. Începu a le da de mâncare în firidele lor.

Faptul că ascetul Dinţişor aducea sacrificii unui zeu roman şi unui cetăţean grec apoteozat *ad hoc* era de natură a irita pe Gujghil Răţoiul, poet român care, la aurolac, trăia ardent teleportări în care coborârea iniţiatică, prin căminul de vizitare al canalului, era ca o îmbibare cu profunda înţelepciune a lui Zalmoxe, divinitatea prezentă mai mereu în vârful topului personal. Straniu fiind că acelaşi fapt îl lăsa indiferent şi cu un rol de factor mediator pe domnul savant Picior-de-Porc, căruia i se părea bună şi chiar foarte bună orice divinitate htonică, de umblă pe sub pământ dar se ţine de cuvânt, fie infernală, fie pe probleme cu agricultura, putea fi şi metroul modern şi iluminat, cu puternica lui structură sindicală, important era ca omul să se smerească, să-şi înţeleagă nimicnicia şi să se închine cuiva, de aici rezultând şi o conduită civilizată.

În zidul din paralelipipezi de beton celular autoclavizat la cald, Dinţişor a pus să-i sape două firide pe nişte şobolani meseriaşi căzuţi în robia lui, şi ansamblul de găuri combinat cu mulura de sub ele, ieşită cam cât să-ţi pui acolo gamela, a devenit ca un fel de altar, unde aduc ei sacrificii din ce beau sau depun ofrande din ce mănâncă.

Domnul Gujghil aşteptă, oarecum abia stăpânit de iritat ce era, să depună mult palidul la faţă Dinţişor. câte un triunghiuleţ de brânză topită, de la o vacă veselă ca o văduvă, la cele două divinităţi dintre care de fapt doar una era htonică total. “Ai terminat?” se interesă el provocator, dar filiformul dresor de animale mici nu răspunse decât printr-o calmantă de spirite încinse, plecăciune orientală, cu lăbuţele împreunate la piept ca un popândău. Era cum-necum o atitudine mizericordioasă şi poeţelul cel bălai putea cu adevărat s-o mai zică o dată, la cererea expresă, rapidă şi personală a lui Picior-de-Porc, care poate că pregătea o cursă, vom vedea cu ce succes.

“Cine te-a urcat pe schele, Prepeliţo lele, să mişti luna ş’ alte stele cu cearşafuri mult rebele, mi-a creat numai belele într-o lume de lichele, căci uitându-mă la ele, am călcat nişte căţele, m-au muşcat de toate cele, am rămas doar cu sechele, de mi-e numai dor şi jele, jele, jele şi iar jele!”

Câtă vreme poemul înnobilă şi tămâie celula, o pace străvezie şi cu puţine şanse de a fi stabilă se roti prin cartier şi prin lume.

Deşi între prima şi a doua versiune a produsului competenţa nu, dar performanţa lirică a furnizorului s-a mai ameliorat, lui Picior-de-Porc, în calitate de principal beneficiar al rimelor, îi sări ţandăra integral.

“Băi Guadalquivire – i se adresă el fără pic de respect celui ce consumase de unul singur toată vodca – am impresia şi bag de seamă că trebuie să ţinem seama de-acum înainte de un singur lucru: că de la un timp ne tratezi, nu zic că ca cum ne-ai lua de la spaţii verzi, fiindcă oarecum lucrez acolo, dar mă pronunţ că cam cum de parcă ţi-am fi alegători şi ai ajuns să te uiţi la noi ca de pe Casa Poporului la nişte flegme, îngheţate pe trotuar, ca ţânţarii din jurasic în chihlimbar! De la o vreme aşa, dai în noi, tu-ţi gâţii mă-tii, cu tot ce-ţi vine ţie prin cap, fără de nici o ruşine! Altfel zis, tu nu răspunzi satisfăcător exigenţelor momentului de tragism pe care-l străbate ţara asta, republica, neamul, chiar structurile regionale îl penetrează cu greutate, iară eu consider de a mea datorie ca să-ţi reiterez în memoria ta de nesimţit că pomul cela ce nu dă roadă îl taie primarul de pe colţul cotiturii şi îl dă ca lemn de foc pentru iarnă la cine ştie el că a contribuit în persoană mai mult şi mai mult să se facă pomană la martiri!”

Faţa cea ciupită de vărsat negru a lui Picior-de-Porc era pe alocuri netedă, soioasă şi neclintită ca o piatră dintr-un zid de care se sprijină toţi cu mâinile, fiindcă n-au pe unde trece din cauza maşinilor parcate de-a curmezişul trotuarului de cine îşi permite. Nenorocitul de Gujghil sta nemişcat pe spate, lângă rigolă, cu pumnii înfundaţi homeric în orbitele oedipiene, de parcă o mare ruşine l-ar fi făcut nedemn de a mai vedea miracolul firii în forma incintei subterane şi a celor doi apologeţi ai echilibrului terorii şi ai apocalipsului limitat.

Numai Dinţişor gândea, deşi nu prea avea cu ce în aparenţă, fiindcă dacă te uitai bine la el, aveai impresia că abia a ieşit dintr-o carte mare unde a fost puternic presat din părţi, încât are umerii apropiaţi, şi ochii fumurii la fel, şi tâmplele.

“Mistreţe, mucles!... Pauză publicitară! – luă el cu veşnic răguşita-i voce apărarea poetului. E adevărat că frăţiorul Gujghil e ca un Guadalquivir sau ca un Guadalcanal, el e de fapt ca un regişor sau mal bine zis ca un cum ar veni un ex-rege Midas, care tot ce atinge transformă nu în aur, ci astăzi în poezioare. Eu sunt convins că în constelaţia lirismului naţional el este deja un stăruleţ care suie, şi mă concentrez adesea întru aceasta, după cum şi tu ar trebui să te preocupi de el în rugăciunile şi calculele tale cosmogonice. Aşa că orice ar da el umanităţii este compatibil esteticeşte, dacă-i vip deja, şi a-i reproşa acum că se comportă ca un ales care şi-a încălcat promisiunile e o gravă inadecvare, o lipsă de înfiorare metafizică şi ontologică în faţa lumii, a existenţei ei, nu cu mult mai puţin condamnabilă decât atitudinea domnului Pedofil, care n-a înţeles niciodată profunda originalitate a geniului elevului supradotat Gujghil şi a intervenit la ai lui naivi şi primitivi părinţi, fiara de mă-sa nici haleală să nu-i mai dea, bunică-su la pescuit să nu-l mai ia, mă-sa mare naraţiuni şi cântece din vechime să nu-i mai zică, iar barbarul de Luca Amărăşteanu, nemuritorul de taică-su, să-l scarpine cu parul, dacă nu învaţă pe de rost sute, sute, poate mii de pagini de comentariu!”

Aluzia la atitudinea profului poreclit Pedofil, avut de Gujghil şi la Copeica Mare, şi la Bucureşti, îl făcu pe bietul Picior-de-Porc, care în ciuda masivităţii sale era slab de inimă, să răsufle de câteva ori greu şi zgomotos ca un leu care îşi apără prada, numai că ce era în joc era propria sa autoritate.

Se înroşi sub jeg la faţă şi la ceafă, se calmă cu greu şi când redeveni stăpân absolut pe toate forţele sale mai mult sau mai puţin oculte, el îşi apropie încet-încet, dar încordat, palmele rotunjite una de alta, ca şi cum ar fi probat un pepene să decidă cu auzul dacă-i copt şi merită să dai banii pe el în loc să te afunzi în pântecul pieţei, să mai cauţi.

Pârâitul se auzi clar în celulă.

“Sunetul acesta ciudat – explică el cu vocea-i călduţă şi feminină, vine de la capul unui manager de întreprindere care se chinuieşte să găsească nişte soluţii. Sau de la capul de obicei mai arătos al unui ministru care nu se mai ajunge cu banii de la o lună la alta.

Toate aceste pârâituri se repercutează până în liniştea căminului oricărui cetăţean. Şi tocmai acest lucru reproşez eu lui Gujghil, că se încrede că-şi pune punga eterică într-un turn de fildeş izolat fonic faţă de pârţâielile efortului de tranziţie, când el e într-un templu subteran plasat la intersecţia marilor magistrale de căcat ale oraşului… Şi nu mai vede nici sus că n-are lumea ce da la copii, nici nu mai aude gemetele

pensionarilor, care moare cu zile, unii nu-şi mai permite nici televizor, îşi târâie zilele ca sălbaticii! Şi că, în genere, intelectualul bugetar, ca să mai fie recunoscut de societate ca ființă umană cu drept de a exista, n-are de ales decât una din două strategii: or se face cloşard blestemat ca noi pe-acilea, or se face marxist, ca-n vest, să mai bage spaima-n burgheji! Totul conform unui scenariu de gâtuire care ne ia începând de la vârstele extreme! Cetatea, polisul, târgul, municipiul, cum vreți să-i spuneți, trece prin grele încercări, verificări, iar dumnealui, orb ca marele şi nemuritorul Homer, însă nu şi tot atât de avizat, singura problemă care-l preocupă e cum să facă s-o convingă liric pe mult prea milostiva mătuşă Prepeliță să înnopteze cu noi, că şi-aşa o vorbeşte lumea, şi dacă se compromite de tot, adio potol la pungă! Nu vezi, băi țărane, că n-ai minte nici cât o mămăligă?”

Poetul zăcea pe spate jucându-şi inelarul în firicelul de apă călâie ce se prelingea necontenit prin rigolă, neavând de stricat vreo replică pe şoriciul acestui dogmatic cincizecist, care credea că e teza artiştilor nu răspunderea cu lagărul a politicienilor cum o duce amărâții. Dințişor sta între firidele cu divinități, palid ca moartea, cu fața spre buric şi cu picioarele încrucişate la maxim. Picior-de-Porc vorbise rezemat de tabla galvanizată şi caldă a conductei, cu tălpile bocancilor, pe care rareori şi-i scotea, aruncate leneş tot înainte.

Dinspre stelele de seară, prin gura canalului pătrunse o zburătoare până la ei şi, zăpăcită de lumina gălbuie a becului pătat de muşte, se izbi de mai multe ori de pereți înainte de a regăsi drumul spre raiul vegetal dintre blocuri, constituit dincolo de gărdulețul de fier-beton de la colțul cotiturii, din plopi, mesteceni, sălcii pletoase şi diferite tufişuri mai atractive pentru câini.

Gujghil holbă larg ochişorii săi de culoarea grâului treierat la lumina lunii şi atrase atenția partenerilor săi intelectuali că păsărica rătăcită este chiar o prepeliță, adusă la oraş probabil de pescarii care, peştele nemuşcând, se țin din plictis de prostii.

“Dacă e prepeliță, atunci e bună de mâncat!” – observă ca în transă yoghinul cel slăbănog şi dințişorii lui enormi avură luciri de baterie da cuțite alimentare oferită prin teleshopping.

“Mmmm! Mor de poftă!...O, tu zglobie zeiță de vânătoare, măcar vreun miligram de prepeliță la grătar să gust şi aş mai trăi o viață!” – făcu invocație în somn Picior-de-Porc.

De pe la şase, chiar de la blocul la al cărui picior se afla peştera. se auzi gâlgâitul vesel şi totuşi cam sinistru al closetului cu apă. Iar după vreo trei-patru secunde, ceva făcu plici! în mica rigolă de lângă poeticul Gujghil. El se ridică în capul oaselor şi nu fără o mare uimire ridică de jos, caldă, cu inima încă palpitând, micuța zburătoare cu capul strivit şi sângerând.

Nici dacă ar fi câştigat la vreunul din cele câteva sute de tipuri de jocuri de noroc mai mult sau mai puțin sau mai deloc impozitate, o sumă suficientă să-şi petreacă în condiții decente restul vieții în rugăciune şi contemplație, nu s-ar fi bucurat cu atâta fervoare Picior-de-Porc cât s-a bucurat de cărnița căzută din cer.

Într-un timp record el a jumulit păsărica, a curățat-o pe dinăuntru cu briceagul şi a spălat-o la apă călâie unde picura ea în rigolă la racord. Şi nu peste multă vreme, nişte câini melancolici priveau cu jind în jos pe gura de canal, atraşi de dumnezeiescul miros de grătar ce combina neobişnuitul pentru ei aer de pasăre de lan mănos cu exoticul fum de surcele de lădițe pentru citrice.

O emanație ca de tămâie chinuia şi nările trecătorilor prin cotitură, numai că ei nu ştiau de unde vine şi oricum borta spre cei trei tâlhari le era inaccesibilă atât din pricina gardului viu ce separa de trotuar peretele orb al blocului, cât şi din lipsă de har.

În peşteră, domnea un entuziasm ca de tineri ingineri NASA când le-a ieşit vreo jonglerie tehnică şi îi aplaudă contribuabilul deoarece le înțelege puternicele emoții.

Era întâia oară când micul lor colectiv reuşea materializarea unei imagini lirice!

Oare nu Gujghil, cel potrivit destinului naşterii şi reglării pe orizontul luminilor întemeierii, nu psalmodiase că să vină Prepelița în acea noapte la ei?

Oare nu Dințişor, eliberându-se între firidele cu idoli de senzațiile de foame şi de sete, nu se concentrase el pe furiş întru o asemenea vizită de taină?

Oare nu Picior-de-Porc, lepădându-se de păcatul orbirii şi surzeniei la suferințele ca de Iov ale municipiului, nu se rugase el în taină tot pentru umanizarea poetului prin etern femininul?

Era un moment istoric nu numai pentru micul lor colectiv interdisciplinar, ci şi pentru cercetarea ca cercetare, fiindcă se demonstra în chip strălucit că cu bugete de austeritate se pot obține imprevizibile rezultate, parcă Galilei avea alt fel de aparate?

Uluit Gujghil a urcat pe verticala scară de fier de pompieri la un chioşc şi a făcut aprovizionare nu numai cu vodcă ci şi cu şampanie, gândind versificat pe termen lung cum să se exploateze succesul, între altele şi să vină trei topmodele în sacii de dormit la ei în bârlog, dar la întoarcere nu-i sări de gât nici o muză, spre marea lui deziluzie, deşi intuise deja constrângerea esențială din noul proces tehnologic: nu e destul ca poetul să debiteze poeme; mai trebuie ca magicianul să se concentreze şi un eremit să se roage de forțele benefice ale Universului, alegând ritualul după conținutul imagistic şi forțând sentimentul

singurătății, făcându-l operabil chiar în locuri unde te deranjează diferiți cetățeni.

Totuşi, când el reveni doinind uşurel în atmosfera plină de farmec a codrului de simboluri subteran, nu putu deloc să nu se neliniştească de o anumită coincidență. În vederea chefului prin care urma să se serbeze în mod festiv realizarea, Dințişor, în lipsă de costisitoare femei de modă, chemase de prin găurile lor trei – tot trei! – şobolance mari, grase, vârstnice, cu şiraguri de țâțe roz, şi se chinuia cu ele să le dreseze să joace *Macarena* cântată de el din gurița-i cu dinți mari, galbeni, care-l oboseau la vorbit şi îl făcuseră laconic şi la gândire. Atâta grație şi atâta falsă supunere tipică feminității universale se manifestau în activitatea celor trei rozătoare devenite baiadere, încât poetul se întinse la loc în preajma rigolei cu ochii închişi de frică să nu prindă pasiune pentru vreuna din ele.

Şi avu mult de aşteptat pentru că în condiții obişnuite, ca să faci comestibilă după standarde vânătoreşti o prepeliță la grătar sau cu atât mai puțin una la frigare, n-ar trebui să aştepte cineva până când i se lungesc urechile, îi curg balele iar stomacul începe să țipe şi să doară aproape ca la un ulcer de proporții catastrofale.

Abia într-un foarte târziu, când prepelița mirosea mai degrabă a plastic ars la priză decât a carne de crematoriu, pricepu el, aproape concomitent cu Dințişor dealtfel, spiritul de autochinuire fanatică în care înțelegea gastronomia eruditul Picior-de-Porc, atrăgând însă şi pe alții într-o vermină de senzații cu care ei poate că nici nu erau de acord! Scopul întunecatului călugăr, care poate că apreciase la justa ei valoare mostra de carne de prepeliță, nu fusese să bucure efemer cu gustul, ci să drogheze profund cu mirosul, aşa că precum un iscusit torționar ştie a doza, aşa şi dumnealui nu folosise procedeul frigerii la flacără reală decât pentru a stoarce cât mai mult timp cu putință fum îmbătător, dacă nu edenic, măcar necitadin.

Mare era, de la un timp, pofta celor doi păgubiți să-l frigă în locul păsăruicii, dar Picior-de-Porc era prea murdar pentru această tehnologie!

El se spăla din principiu extrem de rar, aproape niciodată. El susținea cu putere că tocmai jegul a fost principala armă naturistă a omului preindustrial împotriva diferiților dăunători. El credea că în jeg se instalează anumite microorganisme care se vor crampona ulterior de dreptul întâiului venit cooperând cu gazda împotriva oricărui invadator. Numai aşa se explică de ce omenirea a putut străbate veac după veac fără a se ajuta de o industrie cosmetică de mare anvergură. Ba şi în ziua de azi apar situații paradoxale în care persoane care se spală cu prea mult săpun sunt mai puțin viguroase şi mult mai vulnerabile la boli decât altele care se spală mai rar şi chiar deloc.

În plus, Picior-de-Porc, şi poate că aici trebuie să localizăm grandoarea patetică a caracterului său, voia să probeze ca un martir pe

propria piele astfel de ipoteze dure, spre deosebire de alții care le încearcă pe amărâți, comparându-se în delirurile sale nocturne cu mari vedete ale cunoaşterii, care au experimentat pe ele însele anumite medicamente sau au străbătut oceane în condiții dintre cele mai primitive cu putință doar pentru a dovedi că ar fi putut să reuşească şi primitivii înşişi.

Luminat când albastru, când roşiatic de flăcările de scândurică albă şi subțire, domnul Picior-de-Porc sta cinchit la altar tot perpelind frigarea cu prepelița progresiv mai scrumuită şi mai mică, şi nu-ți prea venea bine de loc să dai în el, fiindcă palmele şi poate tălpile sale sfinte erau roze ca la prunci, dar de unde începea partea păroasă a membrelor amintitul jeg staționa în straturi solzoase, verde-străvezii, gelatinoase, de unde şi asocierea cu şoriciul ce a generat porecla, şi atunci, pentru a da trebuia să te foloseşti de vreo ustensilă, ca să nu rămână şi pe tine pasta asta protectoare a tegumentelor lui. Mai paralizant încă, buzele sale crăpate şi tivite cu nişte bubițe zmeurii tocmai şopteau impresionante litanii nu pentru propriul suflet ci pentru al altora, din convingerea sinceră că fenomenul apocaliptic îşi are temeiul tocmai în principiul optimismului pedagogic care susține că între un *bang* şi un *crunch* al lumii acesteia este îndestul răgaz pentru ca tot păcătosul să se smerească.

“Osana, osana, Arhitecte al Universului!” – psalmodia Picior-de-Porc în timp ce Dințişor fredona *Macarena*, tot mai scos din săritele lui că şobolănițele, deşi executau corect figurile, cu o grație desăvârşită de gheişe roacherițe, aveau totuşi un trac straniu, ale cărui resorturi se lămuriră din păcate chiar în momentul când s-a schimbat radical mireasma de la frigare, din una edenică, fiindcă prepelița trăieşte la sat la țară în lan pe câmp, într-una infernală fiindcă unele materiale plastice conțin pucioasă în cantități mari şi oricum prin topire la flacără se înnegresc de seamănă leit catranului: s-a întâmplat că dacă cei trei foarte tineri intelectuali, unul cu lirica, altul cu magia şi ultimul cu gnoza, nu au acordat hierodulelor atenția pe care o meritau cu prisosință, în schimb un mare număr de şobolani aproape turbați de extaz au sărit pe ele şi le-au întors la cuiburi cu zarvă chicotită ca de franțuzoaice în plin cancan.

Nu numai Dințişor, ci şi Gujghil s-a întristat de cele întâmplate. Interesul lor pentru activitatea lui Picior-de-Porc a scăzut considerabil, au început amândoi să caşte parcă s-ar fi luat la întrecere, ai fi putut crede că nici de băut nu le mai ardea.

“Băi, ai dracu oameni – vorbi singur mesianicul bucătar – dacă nu sunt femele în preajma voastră, parcă s-a năruit lumea, bă, e ceva de speriat cât de exclusivişti sunteți cu comportamentul ăsta degradant de ființe obstinat unisexuate… Tu Gujghile, te legi de Prepelița noastră, adevărată mamă binefăcătoare pentru cuibul nostru, propunându-i liric ca un fel de incest, chiar dacă tu nu serveşti, poate o ia în serios vreun duh serviabil treaba asta, şi să vedem pe urmă cum rezolvăm cu

aprovizionarea! Iar tu, obsedatule de tot, Dinţişoare, fir-ar mă-ta a dracu', ai ajuns până acolo cu dezumanizarea din punct de vedere axiologic că nici şobolăniţele nu mai sunt în siguranţă cu tine!...Treaba ta! Nu mă priveşte dacă nu te simţi şi nu te autoevaluezi la mai mult! Dar eu nu pot să îmi risc cercetările mele serioase asupra punctului atomic din cauza unui desfrânat incurabil ca tine, să ne trezim într-o bună dimineaţă cu beregăţile sfâşiate de şobolani, care mai au de partea lor şi simpatia a numeroase duhuri din Carpaţi şi din străinătate, malefice în marea lor majoritate!"

Tot bombănind, Picior-de-Porc bărbierea frigarea, încât strânse într-o cutie de conserve o pastă negru-brună de consistenţa gumei de mestecat din care făcu trei boţuri perfect egale. Cu o expresie de legitimă mândrie şi roşind pe sub jeg ca o domnişoară, el trecu pe la fiecare, ca să se împărtăşească din ce gătise cu atâta chin în fumul care îi injectase ochii înfiorător şi îl impregnase cu miros de şatră. Nici Dinţişor, nici Gujghil nu avură destul resort sufletesc să reziste la aceste faruri roşii ca nişte lasere. Mai în silă, mai ca exerciţiu de voinţă, ei îşi administrară extractul de prepeliţă şi nu mică le fu surprinderea şi plăcerea de a constata că niciodată în viaţa lor n-au avut în gură ceva mai gustos, mai savuros, mai exotic, mai aerian şi mai autentic.

În solemnă tăcere, ei mestecară la infinit şi parcă savoarea gumei negru-brune nu se mai sfârşea, deşi încercau să şi-o dizolve de pe dinţi când cu şampanie, când cu vodcă, până şi cu alte alimente din cele primite de pomană de la doamna Prepeliţă.

Gujghil îşi aduse aminte de ea, de binefăcătoarea, murmurând tot alte versuri. Ca un fir roşu trecea prin toată poezia lui ideea că în lumea animală, cea originară, reper absolut femela este de obicei necolorată, discretă, tinde asemenea prepeliţei să se confunde cu mediul ei de viaţă, pentru că numai în felul acesta se poate feri ea eficient de dăunători şi poate asigura creşterea în deplină siguranţă a puişorilor. A exacerba din motive predominant comerciale mitul femeii model ca siluetă şi ca mutră i se părea deosebit de riscant pentru viitorul speciei umane, deoarece ambele sexe aveau de pierdut din această pricină. Femeile nedotate din naştere cu proporţiile standardizate vor avea complexe de marfă de calitate inferioară, după cum bărbaţii lor se vor simţi cu ele pe corso ca un şofer care conduce pe o autostradă de lux un automobil produs într-o ţară în curs de dezvoltare pe când mai era subdezvoltată. .

"Gujghile, ai, bă, vreun faringosept? – se milogi Picior-de-Porc. Că parcă mă râcâie în gât de cât fum am înghiţit." "N-am decât antinevralgic." "Dă-mi, că iau şi din ăla! Însă ce am admirat eu mai mult şi mai mult la primul tău poem e că ai zis că de-atâtea topmodele în spaţiul nostru vizual ni se ridică artificial la specie pragul excitaţiei, cum e şi cu unele droguri care nu mai lucrează decât în doze din ce în ce mai

mari... Presimțire sau mai bine zis resimțire pe care tu ai sugerat-o magistral prin metafora verbală *ne e lene*, din care ca un protest metafizic masculul din tine a reacționat totuşi cu o tragică sete de libertate exprimată violent şi iconoclast, născând prin freudiana tehnică a lapsusului, minunata şi suculenta expresie dramatic parodică *ni-e lele*, întărită cu reluarea incantatorie de trei ori a acestui magic cuvânt popular...” “Ca ascet – se referi la sine Dințişor – înclin a crede că această înălțare a pragului de la care începe să înmugurească în noi dorința eternă de a asigura cuiva protecție maximă, este o mutație benefică în viața de zi cu zi a cetățenilor, cel puțin asta e părerea mea... Să dea dracii dacă, în fond, nu e chiar mai bine aşa, dacă te gândeşti generalizat să crească pragul la toate, şi omul să-şi cunoască bine lungul nasului şi să nu se întindă mai mult decât îi permite contul pe care îl are, idealul fiind ca nici măcar să nu-şi dorească să se împreuneze cu topmodele!” “Păi, băi tâmpitule – îşi pițigăi de furie vocea Picior-de-Porc până în vecinătatea guițului – pe unde-ți umblă mintea? Cu sorcova? Cu lista de adeziuni la sesiunea excepțională de urgență având pe ordinea de zi criza de ulei?… Oare nu a zis Gujghil, pe care îl pup cu admirație, că *Cine te-a urcat pe schele, Prepelițo, lele,* tocmai pentru că ea nu era o împuțită de topmodelă, ci femeia de casă, dulce casă, care munceşte cinstit la stat sau la patron, iar după ce vine de la servici, se ocupă de bărbat şi de copii în egală măsură, de le dă de mâncare, face curat, spală rufe?.. Şi oare nu e această conduită a ei o condiție *sine qua non* a propăşirii nației?... Iacă dar, de ce Gujghil, ca toți poeții nepereche, adică becheri, înalță pe podium femeia de casă, iară nu femeia întreținută sintetic!”

Aplauze puternice subliniară perorația întunecatului călugăr, de undeva de sus, şi lângă turelă, căzu o pungă de hârtie cu pete de grăsime mirosind amețitor: cei trei osândiți o desfăcură cu înfrigurare şi descoperiră nişte plăcintă cu dovleac, care unde ei nu mâncaseră niciodată pe acest binecuvântat meleag şi nu prea ştiau ce este. Se temeau ca nu cumva forțe obscure, manipulate de centri de putere ocultă să nu încerce din interese străine să-i otrăvească pentru a diminua cât de cât virulența vieții postspirituale a municipiului nostru drag, iubit.

Lucrul dădea de bănuit cu atât mai vârtos cu cât în tăcerea de cristal de Boemia a nopții înstelate se auziră fugind paşi inocenți, adolescentini, poate chiar puberi, de sex feminin blond după amploarea târşâitului şi după unele iregularități de frecvență.

Dințişor îşi dădu peste cap ochişorii săi cei de culoarea scrumului de țigară Carpați fumată la vorbitor şi îşi plimbă îndelung palmele sale nemuncite pe deasupra plăcințelelor, nedetectând nimic malefic. Pentru orice eventualitate, Picior-de-Porc îşi scărpina febril vârful ajuns până la brâu al bărbii sale patriarhale şi şoptea o rugăciune folosită de nomazii din nordul Sudanului împotriva veninurilor plasate de mâini gingaşe.

Numai Gujghil deveni mioritic, improvizând simultan versuri pe tema *Şi de-a fi şi-a fi să mor*, transpuneri de romanţă ale meditaţiei sale cu accente elegiace şi concepu chiar ilustraţiile de rigoare, gravate fin şi efemer cu degetul, muiat în apa caldă şi cam ruginie ce îşi urma netulburată cursul prin rigolă.

Bună este plăcinta de dovleac de toamnă când e caldă şi o mănânci în sânul familiei, uitându-te la televizor la serialul tău, realizat numai pentru tine şi tocmai de aceea cel ce ţi se pare că se apropie cel mai mult de mimica prietenoasă a condiţiei umane de omenie!

Excelentă este însă plăcinţica asta când, din motive profesionale sau mai degrabă din horoscopice obiecţii ale ursitei, n-ai parte de facilităţi relative la a dispune de un sân de familie! Atunci simţi un fel de ură pentru cine are un astfel de sân şi-ţi vine să te întorci de pe un drum care oricum n-a fost presărat cu prea multe satisfacţii, cum s-a întâmplat pentru multă lume amărâtă cu drumul construcţiei societăţii socialiste multilateral dezvoltate.

Aşa simţeau şi cei trei burlaci, deşi dacă ar fi fost mai puţin leneşi, ar fi putut să-şi însuşească, practicându-l, algoritmul la cum se prepară acest desert hrănitor şi delicios.

Ei se întrebau în cor cine le-a făcut preţiosul dar de seară, că pe madam Prepeliţă o aveau în percepţie ca anormal de grasă pentru o femeie de tranziţie. Or dacă avea o greutate, milostiva doamnă n-ar fi avut cum să alerge zglobiu după ce a lansat punga cu merinde călduţe şi moi, deci în nici un caz al logicii optimiste nu putea fi ea zeiţa care a făcut plăcinta, miracol patriotic care arată că, pentru prim dată în istorie, a mai apărut o persoană înclinată să aibă grijă de intelectuali mai degrabă decât de câini şi pisici, linge-ţi-aş ţeasta interogativ ca Hamlet, Gujghile, că se pune acum perspectiva ca gloata, constatând că guvernul e amărât rău, să întreţină dânsa pe elită!

“Băi bulangiilor, staţi aşa şi nu vă aruncaţi, că ceva nu-mi râgâie mie a bine în toată isprava aceasta atât de magică! – trase poeţelul cel bălăior şi grăsuţ, cu părul de aur, un inedit semnal de alarmă în celulă şi împotriva cursului firesc al lucrurilor spre tot mai multă plăcere de a trăi. Eu când m-am inspirat şi înluminat a doua oară, ciuguli-mi-aţi fasolea de pe araci, şi mă uitam în sus la cearşafurile spălate cu detergent de excepţie, cumsecade, proverbial, de lelea Prepeliţă, am avut viziunea unor căţele într-o lume în care licheaua e la mare cinste, iar tu, cetăţean-bou sau bou-cetăţean, care nu vrei decât ca să munceşti ca un *perpetuum mobile*, dare-ar dracii-n tine, o duci doar în belele, după cum şi eu se făcea că parcă rămăsesem cu nişte sechele de la muşcăturile lor inubliabile, mai mare dorul, mai mare jalea, dare-ar ăl de sus, Dinţişoare, dacă nu scoţi şi tu ceva de băut la interval, să ai doctoriţă la cap, plutonier la spate şi televiziune, cu cine ştiu eu moderatoare, din toate părţile!”

“Ce televiziune din toate părțile? Şi ce-mi trebuie mie moderatoare, ai? – rânji cu toți dinții regele şobolănițelor mozolite de nu le mai învoiseră bărbații lor la spectacol. Ia uitați-vă, mă eunucilor, în sus la stele, la jumatea noastră de infinit! Ei, nu-i aşa că n-o să mai aveți vreme îndelungată mâncărici pentru ecran, de ce-o să vă doară ochii?”

Şi pe drept cuvânt, din nefericire pentru viața noastră spirituală, nu durere de ochi risca bărbatul sănătos carele se uita în sus. El se putea lăuda, săracul, prietenilor, la berăria literară, de aventură, până la vârsta albastră, cum a dobândit cele mai grave afecțiuni oculare! Putea şi să orbească definitiv!

Fiindcă aruncându-ți retina în sus pe turela buncărului, vedeai o armă de nimicire în masă de-ți venea să apuci şi cu dinții, şi cu placa dentară, să n-am parte dacă am inventat ceva de la mine!

Nişte pantofi roşii cu tocuri lungi, vibrate într-o răscăcărare diametrală pe gura canalului. Mai sus, două fuse negre cu plăsuță şi perfect conifere. Şi mai sus decât atât, două balcoane într-o ebuliție augmentativă, străjuite ca de un artificiu festiv de o sugativă roz-sidefie cu nişte canini de aur de se ruşina luna de ei, că deține ca podoabă doar o inoxidabilă efigie a marelui Lenin.

“Agripino, ce faci, fă tâmpito?… Urci sau cobori?” – ieşi Dințişor primul din transă la dialog, deoarece el nu avea cum să intimideze femei, fiind din veac atât de stăpân pe sine prin tehnicile şi declarația de principii folosite la conjugare, încât nu exista nici un motiv pentru parteneră să reclame că a fost maculată, mai tot blocul de la colțul cotiturii putând depune la un caz mărturie despre această iscusință a lui, ca şi despre neobişnuita sa discreție. “Nici nu ştiu ce valuta mă-sii să mai fac! – mărturisi cu năduf fetița. Mă tot uit după Vodă, să mă plaseze odată, dar nu mai dau de el de două ceasuri, parcă l-a luat cu duba, vedea-m-ar cu pachet la vorbitor în *week-end*-ul ăsta! Nu cumva a coborât acolo la voi de dor de liră, magie şi specul cu paradigme?” “Ce să caute domnul Vodă la noi, fa, pneumatico ce eşti! – îi sări țandăra-frigare asceticului monarh al muştelor şi țânțarilor. Ai uitat cât e jegul pe mine? De unde, fă, dintr-un salariu să pot plăti o teleastă ca tine, de pretinzi tarif suplimentar pentru condiții de muncă atât de improprii?” “Păi nu ca să vă servească pe voi, cu mine sau cu alta, în bordelul vostru de catran, ziceam c-o fi coborât – izbucni într-un râs răsucit şi rezistent ca un otgon liber-profesionista – ci ca să vă convingă pe voi să serviți pe anumite persoane, mai simandicoase după atâtea țări vizitate… Uite, domnul consilier Pedofil tocmai mişuna pe-acilea cu balele de-un cot, venea beat cu inginerul brânzii Dovlecel, de pe la un *strip-tease* de bărbați şi delira că face el nu ştiu ce aerodrom, pentru nu ştiu ce paraşutişti. Iar tu, Râtane, nici o secundiță din vietişoara ta să nu te mai gândeşti cu vigurosul tău creier bine mobilat că jjjjegul dupe tine e un dezavantaj în lupta pentru

existență pe piață!… Numai că trebuie să-ți facă domnul Vodă legăturili cu care cunoaşte. Fiindcă nu ştiu dac-ai auzit cum e şi cu odorile astea: uneori e bine să fie brânzuca chiar putredă, cu viermi lați şi mucegăită la culme, ca să-i zici că e după standarde o delicatesă în a noastră bătrână, uzată şi ultrarafinată până aproape de refuz şi vomă Europiță!”

Pălăvrăgind, pălăvrăgind, Agripina cobora fuştei cu fuştei scărița de la apartamentul celor trei javre intelectuale, creându-le fiori de imaginație creatoare de câte ori scârțâia gata să plesnească la întindere fustița ei mai scurtă decât fericirea celui care a dezlegat enigma teroristului, dar din piele neagră naturală cu aspect sintetic luciu.

Trăncănind cu ei, trăncănind, Agripina cobora fuştei cu fuştei scărița de la templul celor trei asceți ce se rugau împotriva meteoritului, creându-le fiori de imaginație creatoare de câte ori, la fiece fuştei, puținele ei veşminte, exceptând condurii roşii, îşi sporeau cu câte un grad transparența, până ajunseră şi la un glaznosti superior cuarțului folosit de Picior-de-Porc în experiențele sale de odinioară, spre marea mulțumire a tuturor sexelor prezente.

“Ce făcuşi, dragă – o luă la un dulce sărutat decent poetul – dăduşi şcoala la lichidator?” “Păi dacă lucra numa’ n pierdere, fără nici o şansă de redresare?!” – dădu fetița din umerii ei rotunjori. “E mai bună şcoala lu’ Vodă!” – clătină din căpățână țărăneşte şi implicit înțelept Picior-de-Porc. “Nea Vodă, cât e el de mai erudit ca mine, domnilor, nu mi-ar da niciodată sarcină de asigurarea retenției şi transferului noilor cunoştințe, să fac de vineri până luni cincizeci de probleme de geometrie şi două sute de ecuații cu parametru, pe care să le mai şi caut singură prin culegeri, că dacă nu îi ating performanța, mă spune lu’ tata!” “Cine, dragă?” “Ce cine?” “Cine te spune, fa, lu’ ăla bătrânu, dacă nu îi atingi performanța?” “Domnul Pedofil, cine altul?... Cine se mai ține de prostii din astea? Ba că am chiulit de la biologie să mă duc la nea Franklin la joace, ba că m-a văzut aia de educație civică că vindeam şi eu flori la nişte italieni la *Reptila de Jad*, ba că tot aşa nişte fete au plecat cu nişte străini şi nici acuma nu le-a mai dat poliția de urmă...” “O fi ştiind şi el câte ceva, că e persoană mai în vârstă şi cu experiență şi cu lecturi suplimentare!” “Ştie pe dracu’ să-l ia! Aia ştie! Aşa se poartă un părinte? Că vine la mine cu fălcile întredeschise şi zice întâi că e supărat şi să mă duc să iau o sticlă de lichior de cafea, că de ăla trebuie la negocierea contractului, iar dacă nu găsesc de culoare maro, să iau portocaliu ... Şi după ce mă îndeamnă şi pe mine să servesc în sănătatea celor ce au scăpat de coşul zilnic, iar el s-a matolit de tot, începe să mă apropopouească înlăcrimat telenuvelar, că ştii că mă-ta e moartă, fato, şi ce bine semeni tu cu ea de boiul tău ei, leit, şi am auzit că, aolică-aolică, domnia ta pe la şcolicică aşa şi aşa...M-ai dezamăgit! Să ştii, Agripino, că eşti deziluzia mea maximă. Dar nu vreau să te bat, că mi-e milă de pielicica ta, că seamănă cu a lui mă-ta şi nici nu-

mi face senzație să fiu brutal cu tine, să vină pe urmă autoritatea tutelară cu presa scrisă şi electronică! Uite, mi-am scos cureaua de la reiați, dar de dat în tine eu nu dau, că mi-e frică de la Dumnezeu, şi am înțeles din istorie şi de la analiză că nu suntem noi făcuți ca să judecăm, nici pe comunişti, nici pe securişti, nici pe care vrea să ia înapoi de la popor casele sau să-l exproprieze de întreprinderi deplin viabile... În consecință, ca să ne încadrăm în timp şi fiindcă mi-e dor de mă-ta, şi ca să nu te iau la hârleț că de ce absentezi, c-a zis doamna dirigintă, pe deasupra la domnul Pedofil, că nu mai semnează de alocație cecurili, însă eu mă pronunț pentru amnistiere şi reconciliere, aşa că în tine nu dau nici cu cureaua, nici cu şfichiul de la bici, dar nici cu codiriştea lui atâta ținută-n palma asta muncită, deşi ai merita de bagaboantă şi panchistă ce ai ajuns să te manifeşti, să ți-o bag pe gât şi să ți-o scot pe una din părțile de export... Da' eu sunt tăticul tău şi dacă eu n-oi ținea la tine, Agripino, fir-am ai dracu, atunci ține cine? Zi tu cine, dacă ştii?... Că doar n-oi fi aşteptând investiții de la străini?" "Şi tu de ce pisicii mei eşti aşa fraieră şi nu-i spui că *are* cine să țină la tine?" – albi de revoltă Dințişor, care se îndrăgostise când o văzuse pe baiaderă profilată pe cerul cartierului, dar numai superficial, fiindcă inima sa era jurată unei moderatoare blonde pe care o văzuse pe micul ecran şi în blocul vecin. "Acum ce vrei şi tu – izbucni fetița într-un plâns dintre cele mai reuşite cu putință – este taică-miu, nu? Ce să-i fac? Ce pot să-i fac? Să-l bat? E şi el amărât ca toată lumea care e mai amărâtă, de unde să iau altul? Vrei să-l îmbolnăvesc şi pe el şi să aibă destinul tragic al mamei mele, pe care o plâng pă peste tot, când mi se readuce vie în memorie?"

Sincer vorbind, într-un veac al marilor deşertăciuni şi al înmulțirii populației mai mult datorită progreselor microbiologiei decât în urma unei creşteri aidoma de explozive a Iubirii pe planetă, a fi la catacombă e o căutare cu posibilități mai mari sau mai mititele de o transfigurare, cum şi martirii începuturilor dezertărilor romane, dar să nu fim exclusivişti, nici bulangii, orice nouă mare mişcare spirituală a pornit de jos, de la rădăcinile copacilor ca nivel, şi de la ape, cum e de părere şi poporul în zicala că broasca mică face gură incomensurabilă, fiind aici tăinuită în cuvânt profeția groaznicei inundații de la colțul cotiturii.

Dar ce nu-i plăcea chiar deloc lui Picior-de-Porc era că tac-su lu' Agripina insista libidinos pe asemănarea ei la băutură şi flagelare cu mă-sa, inclusiv pe probleme de revitalizare la piele, ceea ce da de bănuit apropouar, nu că aşa şi aşa, ci că ce mutant horroric ar fi ieşit de aici ca un produs al fecundării cu probabile malformațiuni cosanguinizate, mărind încă şi mai mult povara asistenței ce apasă pe umerii rotunjori ai populației neajutorate ea însăşi, dar însă mai mult ca sigur că din punct de vedere moral punctându-se problema pe fond, fără atingere şi nici măcar *strip-tease* de tot de tot, trauma urmând a stărui până şi în viețile

ulterioare, cu slab procent de descărcare prin faptele bune, deşi nimeni nu poate nega că din considerente de complementaritate, sora Agripina va lucra atunci în branşa cealaltă, umanitaristă. Şi cu toate acestea, pe de altă parte, de unde să ştim noi ce suferea ea de la clienții pe care îi selecta cu atâta profesionalism nea Vodă? Oare nu riscau şi ei, dedându-se la excese, să nimerească peste combinații genetice în contra naturii? Mai ales că ei erau sensibilizați în inconştient că nu o făcuseră, că era nu minora lor fiică, ci a altuia şi deci e chiar o datorie umană să vrea muşchii tăi cât cuprinde. Şi cu cât e carnea mai fragedă, mai ales că vrea şi ea, cu atât e şi bucuria de a trăi mai aproape de ce simte cel care cu adevărat are cu ce să-şi permită paradisul adevăratei senzații, adevăratului gust de senzație, adevăratul sentiment al senzației de senzație, în timp ce care n-are cu ce, se uită lăcrimând la serialul preferat, la cum ar trebui să fie o viață normală.

Văzând-o consumând plăcintă de dovleac şi părându-i rău că nu mai are din extractul de prepeliță întrupată din cuvânt, fratele Gujghil se uita la ea cu ochii săi melancolici, castanii şi de foarte bună calitate, aproape profesionali, în stare să citească până şi texte scrise cu litere minuscule, pe care profanii nici măcar nu puteau să-şi închipuie că ar putea să existe într-o țară unde nişte unii au basculatără comunismul fără să întrebe civilizat şi pe popul dacă mai are nevoie de el, ceea ce este o mârşăvie, e ca şi cum ar da cuiva de pomană soacra un costum de haine la două rânduri, fără să te întrebe şi pe tine dacă-l mai porți măcar când te mai duci să smulgi iarba la cimitir!

“Măi fetiță scumpiță – o apucă el de bărbie la două degete, fin şi liric – ce-ai zice, fă, tu dacă te-am scăpa noi trei, ca ceva stabil, într-un turn veşnic vertical, şi de animalul de taică-tu, care deşi monitorizează caii, n-are pic de gingăşie pedofilă, că poate în vremuri normale încă ai fi purtat cravata roşie la beregăți, şi de nea Vodă, evident, care nu manifestă nici cea mai elementară răspundere față de viitorul acestui municipiu , dacă exemplare de patrimoniu, ca tine, se uzează aşa de repede sau vor să plece în exil, nici nu va mai exista în perspectivă apropiată un fond rasial de prăsilă, încât viitorul turism, erotic sau nu, va trebui să ne radem pe bot de profituri, că se va speria lumea, băi, de ce monstruozități vor anima strada, că şi-aşa spuma a lins-o demult de tot străinii!”

“Şi cu ce o hrănim, mânca-ți-aş, şi pe ea dintr-un singur salariu?” – sări Picior-de-Porc în sus, negru de o mare îndârjire spirituală. Că alocație, dacă nu se mai prezintă la şcoală, nu-i mai aprobă... Şi vine ăştia cu lumina, cu telefonul, cu întreținerea, cu taxa pe audiovizual, şi pe câte şi mai câte, pe transport, pe dezinsectizare, pe deratizare… Din ce să trăieşti? Apoi o fată nu trăieşte doar cu mâncare din pomană şi cerşit, că doar nu e rasă-n cap de gânduri extreme, mai trebuie să aibă şi ea cât de cât aspect comercial de profil, ca să-ți fie şi ție drag să ieşi cu ea la un

hamburgher cu cărniță fragedă şi albă de pui...” “Eu îmi exprim convingerea – interveni brutal în discuție Dințişor – că Agripina noastră este suficient de sensibilă la constrângerile bugetare de tot felul, încât să se aşeze singură la înălțimea expectanței noastre, care nici nu e ceva ca de o carte a recordurilor, însă nici nu poate trece cu vederea mutațiile pe care le-ar induce în protocoalele acestui templu stocarea aici a punctului ei atomic, mai ales că în puterea efectului de singularitate, o fecioară nu poate trăi aici fără haine de protecție perfect opace!”

Era ceva sibilinic în această formulă, cu deschidere atât spre economia din piață a tinerei pubere cât şi spre deontologia ei profesionistă deja, de a reuşi în viață pe căi mai dureroase dar mai cinstite față de popor decât ale multor nababi, neuitându-se totuşi în context aluzia delicată la o îmbogățire a standardului de spiritualitate al micului stabiliment inițiatic de la colțul de cotitură.

Neînduplecat ca un ministru de finanțe de tranziție aruncând în poala maselor largi populare toate greutățile vieții, Picior-de-Porc avu ca reacție la perspectiva acumulării a două voturi pentru fată contra unul, al lui, un şir descendent de gâfâituri la capătul cărora, el arătă cu un deget strălucitor deviza casei, scrisă cu sânge de guzgan deasupra racordului de unde picura continuu apa caldă necesară puținului lor consum casnic.

“Binecuvântată fie făptura în stare supramentală când coboară în această chilie ce se închină prin contract ferm Marelui Arhitect al Universului! Slăvit fie până la capătul apocaliptic al pânzei Timpului cel ce aduce printre noi mari maeştri spirituali, iară nu epave umane, cu sau fără har la punctul atomic, roase de corupția şi mizeria morală a vremurilor!

În zidirea columnară a noii Sarmisegetuze spirituale, să ne iubim ca frații când n-au nimic lumesc de scos din indiviziune şi să ne armonizăm polemicile numai prin intermediul dialogului civilizat, care e şi o rugă ostentativă pentru pocăirea urgisitorilor, în veghere şi vigoare până la sfârşitul veacurilor ce va să vie negreşit şi atunci se va vedea că cine va fi cu noi nici nu se va uda măcar la picioare, darmite la punctul atomic, cum au trecut şi alți năpăstuiți Marea Roşie în căutarea patriei ideale, pe care o avem de fapt fiecare în interioritatea sa spirituală.”

Partea proastă a urâtului gest anti-Agripină era că degetul arătător din dotarea lui Picior-de-Porc era un deget gros de pălmaş, consecința fiind o anume derută pe undeva, convivii din cuib neînțelegând la care părticică din inscripția stacojie face trimitere. Se opune el minorei scăpate de la prostituție pentru că nu e o maestră spirituală sau o acceptă cu condiția stabilirii dinainte între cei trei intelectuali de marcă a modului ei de folosire? Pentru a nu exista ulterior reclamații privind calitatea mărfii odată vândute, precum şi de la rest care se înnumără la ghişeu, neprimindu-se bancnote uzate sau incomplete, ceea ce reprezintă încă o

procedură, fraţi români, a puterii actuale de a arunca pe spinarea bugetarilor şi pensionarilor la fiecare lună a unor noi şi rafinate mijloace de spoliere, că nu ţi-i primeşte nicăieri, suma fiind totuşi prea mică ca să se merite să te interesezi şi să te duci pe la bănci cu ei, poate îţi şi râde în nas acolo de tine, că şi-aşa nu mai are banul nici o valoare!

“Ai dreptate, ai dreptate, ce-i al tău e pus deoparte! – surâse fermecător Gujghil. Pe Agripina eu o cu nasu din vedere şi am reţinut că pe la serbările şcolare era de neînlocuit cântând solo, recitând şi dansând fără şosete albe. Acest comportament deviant de la rutina manualelor, deşi, când s-au dat premii, a luat, este în opinia mea de artist al limbii şi cuvântului argumentul cel mai vertical şi fălos, că spiritul ei din cap şi din piept este maleabil până-n punctul atomic şi receptiv la o veritabilă deschidere, poate şi la schimbare, da, ce te râzi? la schimbarea cea mai excitantă teoretic, schimbarea fără ură şi răzbunare!” “Aşa-i! Aşa-i! – prinse din zbor ideea Dinţişor şi fulgere tricolore îi electrizară într-un extaz al iubirii de ţară fruntea palidă, albă şi gânditoare. Mi-aduc aminte şi eu cu profundă recunoştinţă ce întâmplări literar-artistice culturale şi spirituale au beneficiat de prezenţa ei sclipitoare. Eu nu ştiu acum să vă spun cu exactitate câtă vodcă mai avem, dar gândul meu sprinţar călătoreşte către ai mei, către strămoşul îndepărtat pe scara timpului, creator al doinei, poezia populară în care şi-a spoovedit sentimente dintre cele mai variate: dor intraductibil, dragoste, jale… Agripina, cred eu, ne-ar putea sprijini în aceste timpuri de *stress* la splină, să lăsăm moştenire urmaşilor această specie lirică aşa cum am primit-o din bătrâni. Deşi sunt aproape mort de oboseală, tabloul feeric pe care îl văd acum şi aici cu ce discutăm îmi readuce farmecul copilăriei şi îmi deturnează creierul şi raţiunea la lumea basmului. Noi trebuie în definitiv, să ferim, ca feţi mai mult sau mai puţin compatibili cu cei frumoşi, pe această fetiţică de la mai rău! Pentru că moartea absurdă a acestui copilaş ar însemna a sublinia atitudinea anumitor departamente de condamnare a sărăciei care poate răpi unor fiinţe umane dreptul la viaţă. Nu-i aşa? Ba da, badea Ion a stat de veacuri cu buciumul la buze în această accepţie şi cântarea sa îngerească depăşeşte cu minimum 66 % pe a stihuitorului, însă folosirea dialogului dinamizează măsurile preventive. Principala noastră problemă eu zic că e că fata trebuie îmbrăcată, mai ales că pluteşte în aer golul, starea de nelinişte, de angoasă, provocată de dezlănţuirea unui fenomen al naturii, care a scăpat din păcate meteorologilor.”

Bărăganul în care era săpat bordeiul celor trei deportaţi se afla momentan într-o zonă atmosferică de joasă presiune, Nori ca atunci când se repară izolaţia pe terasă la care îi plouă mobila la ultimul etaj răsăriră ca ciupercile comestibile după ploaie pe o ureche a orizontului de unde veneau numai tunete înfundate.

“Este adevărat că am guriță bună şi cânt fermecător – admise minora, dar trebuie, o, binefăcătorii mei, să vă intre în cap că sărăcia şi promiscuitatea în care m-a violat tata, m-au învățat şi pe mine nişte lucruri inefabile ca conținut la educație civică şi chiar la religie, că în viață pot exista unele bafte de transmisie curativă la distanță, dar că totodată în acelaşi timp simultan concomitent protecția socială fereşte clasa politică de complicații, însă nu este nici o mântuire pentru care e fraier sau mai ales în special leneş de nu dă şi el din mâini. Ca să folosesc un termen comparativ şi să nu fiu nevoită a cita din Heidegger, pe care cum îi spune şi nunele, desigur nu l-am citit, eu vă rog respectuos să luați notă şi să ştiți un singur lucru: oi fi eu superdotată ca, pentru export, o privighetoare, cum a menționat şi domnul Dințişor mai nainte, însă nu sunt eu aia care cum văd un vierme, haț! cu ciocul pe el, încă n-am ajuns până acolo de hămesită încât să nu mă mai orientez dacă nu cumva, stai o clipă, fată dragă, nu te pripi, marş Bubi! hai nu te rânji! nu e acel vierme pus de momeală la cârlig de undiță pentru peşte şi să se întâmple pentru mine, ca privighetoare de export sezonier, cine ştie ce tragedie pe uscat.” “Tragedia n-ar fi a ta, amărâto, ci a noastră! – rămase neînduplecat pustnicul cel negru şi bărbos. De unde, fă, dintr-un singur salariu să-ți asigurăm şi masă, şi casă, şi țoale, şi smaguri, şi tarif de prospătură?... Iar vouă, cam nesimțiți tovarăşi de drum ai mei ce sunteți, nu vă zic decât atât: că la drum lung nu se pleacă în cântec ceresc de privighetoare sublimată mental, ci în prozaică lătrare de câini proprietate obştească de cartier. Ca şi ei, noi trebuie să răspundem la chemări clare şi sincere, ca să ne fie din interes spiritual mintea slobodă, nu să ținem otrava, zavistia, dihonia, sămânța de nesfârşite desincronizări între noi, risipindu-ne energia dincolo de strictul necesar cuiva, fie ele, fie noi!” “O, mâncătorule de făină – hohoti cu umor Agripina – putea-vei tu să ne spui unde e cumpăna cea dumnezeiască ce măsoară necesarul?...Că tot aşa zicea şi unchiul Vodă că se pricepe înainte de a se documenta şi, schimbând de procedură, a recunoscut singur că optica sa inițială era chioară, deoarece nu vedea în parteneră disponibilități mai puțin fade decât într-un manechin uitat dezbrăcat în vitrina unui magazin din centru!... Or, astăzi, el poate da şi lecții de spiritualitate, fiindcă pentru că aşa cum arată şi gurița voastră de canal, scara pe care proştii coboară e scara pe care marii inițiați urcă!”

“De, măi Mistrețe, reveni Dințişor asupra opoziției, lui Picior-de-Porc. Cât crezi tu că va mai dura mizeria în această țară? Cât crezi tu că îşi mai poate permite Europa să ignore această importantă piață? Cât crezi tu că va mai trece barja pe Canalul Dunărea-Marea Neagră până când vom fi aduşi în stare să plătim o mare diversitate şi cantitate de mărfuri şi servicii?... Ani, crezi? Decenii? Veacuri?,.. Dai din coadă, zici că nu! Păi, nu-i aşa, mă smintitule? Aşa e cum spun eu! Ca mâine va fi

ca-n poezie aici-şa la piață: crapii cât berbecii, piersicile cât dovlecii, spicul cât cocoşul, iar pe la ferme, berbecii cât dinozaurii, dovlecii cât Casa Scânteii iar cocoşii cât Casa Poporului *Nicolae Ceauşescu*! Pentru că destinul a fost darnic cu pământul strămoşesc: l-a înzestrat cu bogății subterane. Ca noi trei! Şi cu muza Agripina, patru, Spațiul cosmic sub care armata noastră săvârşeşte periodic minuni de vitejie îşi revarsă cu mărinimie harurile, pentru ca lanurile să rodească, pentru ca succesiv, adierea vântului să le descânte împotriva buruienilor şi dăunătorilor, stelele să le mângâie atrăgându-le la înălțimi care au speriat pe invadatori, iar luna cu blândele sale raze să le rumenească în vederea recoltării lor cu utilaje reparate din vreme sub grijulia monitorizare a comisiei ministeriale de profil şi a comandamentelor județene specializate.”

În timp ce se făcea că se adresează amicului Picior-de-Porc, magicianul de Dințişor de fapt făcea tot felul de pase în scopul de a o aduce pe eleva Agripina, cea cu trup schilod de nehalită, într-o stare de inconştiență. Cine perseverează încrezător în forțele sale este o persoană de succes în ziua de azi. Aşa s-a întâmplat şi cu omul nostru. În plin efort oratoric, el a înlemnit ca o statuie de bronz de deținut politic cu care nu toată opinia publică e de acord. Dinții săi numeroşi, subțiri, albi, prelungi, sănătoşi datorită scăderii pe căi psihice a consecințelor ridicării valorii daunelor cauzate de diminuarea pehaşului din gură, se arătară mai tare, iluminând blând, matern şi edenic bârlogul. “Gata! – scrâşni el ca la o plăcere mare. E amorțită de tot. Acum, o luăm în ordine alfabetică sau o tragem la sorți?”

Era o stratagemă, nu o mârşăvie, deoarece o iubea. Desigur, ordinea alfabetică nu avea cum să convină lui Gujghil şi colegului său Picior-de-Porc, care ar fi venit după, ca inițială. Dar şi dacă li s-ar fi acordat prioritate, ei n-ar fi făcut nimic, deoarece ar fi devenit ezitanți ca nişte tehnicieni care au de operat pe cord deschis o anumită economie, cu consecințe dramatice pentru pături largi ale populației incapabile de recalificare, în cazul când nici în şcoală, pe băncile ei nu prea s-au omorât unele segmente sociale cu cartea, chit că profeți ca domnul Pedofil au făcut vorbire orală de policalificare.

Tocmai pe acest reviriment al rațiunii sconta Dințişor: pentru că dacă inițializezi relații de coordonare pe orizontală cu o minoră, mai ales în context prostituțional, legea te pedepseşte şi s-ar putea s-o beleşti, dacă n-ai avocați buni sau capacități de a trezi o undă de simpatie umană cui te anchetează, te judecă sau te grațiază.

“Mai bine o îmbrăcăm şi o creştem şi aşteptăm!” – propuseră după consultări poetul şi sihastrul, ceea ce provocă un rânjet de satisfacție profesională slăbănogului nostru fachir, care îşi aminti cu jind de când fusese şi el fată şi ce deliciu era să-şi probeze câte o rochiță nouă cu bunicuța lui în oglinda cea mare şi rotundă din sufragerie, sub privirile

severe ale străbunicului său care avusese magazin de pălării de damă şi voalete lângă Curtea Veche, dar acum nu mai era din el decât poza galbenă din perete, hârca fiindu-i scufundată în cimitirul Lacul Morii. Aşa că îi fu facil să se concentreze pe ideea lugubră de rochiță, în timp ce Picior-de-Porc făcea apropouri la nişte divinități feniciene pentru un material purpuriu, iar inspiratul Gujghil recita cu intonație: "Bagabuanta mia panchistă, / Trage rochea peste genunchi, / Rochea cea ca purpura, / C-altfel rămâi fără Vodă-unchi!"

Prin acest grațios pantum, poetul atrage atenția minorei că ei trei crai s-ar putea să n-o mai dea înapoi la unchiul ei, însă lui nu i-a dat prin cap muza că nu e exclus ca relația fomistei cu nea Vodă să fie o simplă supoziție a imaginației pubero-adolescentine de care dau dovadă unele fete, când se hotărăsc să abandoneze şcoala, pe care guvernul le-o prezintă ca pe o gratuitate împreună cu alocațiile, şi atrase de mirajul adevăratului gust de ciocolată cu lapte al aventurii, ies ca şerpoaica la autostradă, hotărâte să ia viața în piept, căci un bun stop pe piept trece tot atât de spectaculos la public ca un gol luat sau dat printre picioare, cum observă pertinent poetul fotbalist.

Din înalt de pe la şapte, se auzi gâlgâitură vioaie dar sobră de closet cu apă, care încă mai curgea neîntreruptă, semn că orele nu erau chiar aşa de avansate înaintate şi că în lume nu se făcuse încă târziu, în sens metafizic şi religios. Aerul canalului foşni delicat şi insidios, excitat de atâta mister cât cuprinde, şi o rochiță purpurie, croită înalt exact
pe dimensiunile Agripinuței veni singură cu umeraşul în gât pe gura de vizitare, trecu nonşalantă printre băieții cu ochii holbați că parcă i se distingea pe imagine nu doar jocul de vâsle al coapselor ci şi respirarea, rătăci ca oaia capie ce-şi caută locul să nască, pentru a se pune singură într-un cui ruginit unde îşi agăța de obicei Dințişor izmenele ca să facă dinaintea lor exerciții de contemplare şi admirație.

Aplauze entuziaste urmară acestei strălucite confirmări dacă mai era nevoie că tehnologia întrupării prin concentrare şi rugăciune a diferitelor obiecte lirice merge ca focul şi singura ei limită este probabil limita de domeniu a poeziei înseşi în sensul ipotezei că nu ori ce poate fi înnobilat şi sfințit prin cuvânt.

Fata dormitoare avu în vis unele indicii că gazdele ei i-au făcut rost de o rochiță mişto şi avu un surâs serafic de te apuca bâțul dacă te gândeai că mai şi respiră puțin gâfâit parcă ar fi apăsat-o un vampir pe pieptişorul ei promițător din punct de vedere formal dar încă neîmplinit.

Gujghil ținea sticla de şampanie la verticala locului şi sugea sârguincios din ea, satisfăcut de toate cele întâmplate, care însemnau un pas uriaş pentru omenire, fiind prima aplicație tehnologică a poeziei, care se crezuse până atunci că nu mai e bună de nimic; deşi în unele țări cu industrie ideologică dezvoltată s-au putut acumula averi respectabile

punând-o la contribuție. El se şi văzu mutându-se curând de la adăpostul subteran la o vilă de stil mezoarab într-un oraş particular, având vecini numai persoane influente, şi uluite că poți câştiga din metafore mai bine ca din gestionarea uleiului comestibil sau a altor produse de bază din alimentația publică. Căzu într-o stare de spirit care încarna eteric cel mai profund şi mai tulburător din lume mister, acela al genezei în general, deci al creațiunii cu c mare. Precum cocoşelul-de-pădure când cucurugeşte e ca un surd, aşa şi el, ba în plus şi orb, crispându-se într-o atitudine impresionantă de sfârşit de mare efort lăuntric, mai dădu următoarea epigramă cu referire străvezie la o virulentă rebeliune legionară din 13-15 iunie 1990, de la Bucureşti, unde s-au făcut comparații cu ce-a fost în China, care cădeau ca nuca-n perete, deoarece studențimea Beijingului nu a cunoscut fenomenul legionar:
"Arhitectă şi nu prea, / Băga-ne-am toți şlogu-n ea, / arestată-n Tien An Men, / Prinsă fără sutien."

Cuvântul rebusistico-integramistic *şlog* denumeşte în versul al doilea o bucată de rezistent furtun de presiune lungă de circa 40-60 cm, poate şi mai mult, cu piuliță la capăt având proprietatea că dacă cineva costumat în miner îți dă una cu el în calculatorul mobil, îți poate justifica față de eternitate schimbarea ideilor, dinăuntrul laptopului spre în afară, cum tocmai zice acum că transpiră un mare bărbat de film american la o televiziune particulară, deturnându-te de la rolul de tribun la statutul de prosper întreprinzător.

Acest al doilea vers plăcu mult, prin tovărăşia de colhoz anunțată, camarazilor lui Gujghil, dar nu în absolutul prezentului perpetuu, deoarece sutienul lipsă de pe Agripina se materializă imediat mai uşor în orice caz decât rochița purpurie, un sutien roz şi lucios din mătase veritabilă de pe drumul intercontinental din ev, răcoroasă pe dinafară, caldă-plăcut pe dinăuntru. El veni, pluti prin aer şi se aşeză singur şi supus, aşteptător, spânzurându-se în acelaşi cui ruginit de unde atârna gravific şi rochița purpurie.

Dințişor, care o iubea şi acceptase controversatul vers doi al fericirii colective doar ca pe un spirit mai de glumă, ceru un *time-out* pentru a atrage în mod serios atenția celor interesați că astfel de atentate la pudoarea fetei nu suferă toleranță între asceți, chiar dacă ea stă în adormire goală. Totodată el ridică problema dacă nu cumva trebuie încercat să se doteze domnişoara şi cu unele bijuterii ca zestre. Picior-de-Porc se opuse însă ferm acestei insolente suprasolicitări a bunăvoinței duhului cu ajutorul căruia se înfăptuiau minunile şi ceru vehement să se respecte protocolul inițial şi să se procure doar cele patru obiecte asupra cărora se căzuse deja la un consens: rochiță roşie, chiloți albi, sutien roz şi tampon în ambalaj albastru.

Gujghil primi acestei intervenții ca pe un duş rece pentru starea de arpegiu liric total în care se găsea. El se băgă sub uşa rezemată pe blocuri de tip bolțar, pe care dormea pe o pătură păroasă Agripina, şi trase adânc dintr-o pungă cu ambrozie şi nectar. Ieşi de acolo prăfuit ca din Lună, dar cu ochii strălucitori şi cu muşchii încordându-se singuri a *Superman* pus pe caft dacă are cineva de zis ceva cumva. "Băi aceştia – se adresă el cu infatuare parlamentaristă la camarazi – dar o carte, un disc cu muzică de-aia simfonică, beli-mi-ați capul de citire, un documentar video sau o enciclopedie pe sidiu, o dischetă ceva nu-i dăm noi, ca bărbați cu experiență, la copila asta, expusă tâmpirii prin lipsa de informații după ce a părăsit focarul de cultură şcolar?" "O carte? Da, de acord! – luă în serios propunerea eremitul, condiționând-o însă catastrofal pentru membrii coaliției dacă mai voiau să continue. Îmi dau votul, numai că această carte trebuie să fie ori Biblia, ori Coranul, ori Tora, ce vreți voi, numai sfântă să fie, fiindcă din toate orele pierdute de chiulangioaică din cauza absențelor nemotivate, tocmai cele pentru suflet, de religie, trebuie recuperate prioritar!" "Perfect! – sări în sus Dințişor. Perfect de acord cu voi! Numai că trebuie să ne concentrăm asupra cărții în aşa fel ca ea să aibă ferecătură în filigran de aur şi neomogenități din rubine, safire, smaralde, opale, chiar briliante dacă s-ar putea!"

"S-ar putea, s-ar putea, de ce să nu se poată? – rânji cu cinism de lichidator de fabrici şi uzine şi combinate Gujghil, dând imediat din el un rubayat care umplu de o insuportabilă omeneşte oroare, de animalul care lecturează cărți, pe convivi: "Ce-are fata în chiloți? / Biblioteca pentru toți! / Cu rafturi din macrameu, / Ca să pot citi doar eu!"

"Ce e ăla *macrameu*? – mârâi Picior-de-Porc mai negru la față decât de obicei, pentru că de la colhoz, poetul trecuse la a cânta virtuțile privatizării egoiste. Cuvântul ăsta cheie, *macrameu*, din versul trei, este un semn de deschidere sau de închidere? Duce la claustrarea cuplului în bibliotecă sau lasă punți pentru eventuale noi negocieri?' "Macrameul e făcut din găurele, de mână, răspunse expert Dințişor, că doar fusese cândva fetiță. E doar un semn de transparență şi de aerisire, un simbol al predispoziției spre un dialog paşnic, constructiv."

Spre surprinderea celor doi ucigaşi coalizați mioritic, care tăinuind înde ei nici se mai concentrase unul, nici se rugase celălalt, o pereche de chiloței albi cu găurele coborî în incinta templului planând ca un albatros, oprindu-se întrebător dinaintea poetului bălai, ca față de un stăpân, şi agățându-se singuri în cui, lângă sutienul roz şi rochița purpurie.

Fata avu un zâmbet de fericire şi îşi frecă genunchii unul de altul prin somn.

Din bloc, ca la sfârşitul serialului de la TV, se auziră în haită rezervoarele de closet cu apă hăulind la majoritatea apartamentelor.

Şi după ce ca ultimii tâlhari se înţeleseră din priviri, Picior-de-Porc îi dădu din seninul kantian un şpiţ în burtă lui Gujghil, iar Dinţişor, perfect coordonat îl păli în aceeaşi fatidică clipă pe omnipotentul poet cu una din sticlele de şampanie după ceafă, din cooperarea sinergică a celor două efecte de lovituri resimţite, primitorul alegându-se cu un îndelungat leşin ca de fată, care i-a transportat sufletul într-o lume mai bună şi mai dreaptă, capabilă să asigure protecţie socială pentru aproape tot poporul.

Deşi nu depuseseră prea mare efort ei gâfâiră îndelung, mai mult pentru a se calma de ce implementaseră într-un mod atât de neaşteptat, fiindcă nu făcuseră în prealabil nici un pact de agresiune secret împotriva lui Gujghil.

Noutatea situaţiei fiind că acum Agripina se afla în puterea lor, singura sământă de vrajbă fiind că în vreme ce Dinţişor prinsese drag de ea într-un mod foarte feminin de gingaş şi de ataşat până la dependenţă, lui Picior-de-Porc mica elevă îi era complet indiferentă până la a o lua şi în şuturi după ce şi-ar fi făcut treaba cu ea.

Dinţişor deveni în aceste condiţii nespus de şovăielnic chiar cu sine însuşi ca mascul dominant dacă ar accepta sau nu să împartă cu jegosul său tovarăş de luptă şi de idealuri prada smulsă cu atâtea sacrificii din lira poetului. Până una alta el socoti indicat să mai câştige ceva timp verificând dacă nu cumva, aşa cum ăla martiru a materializat din idee lirică chiloţeii, n-ar putea face şi vreunul din ei doi la fel cu ceea ce au ajuns la un consens la negocieri că-i era indispensabil fetei moderne la ciclu.

Ca şi în genere electoratul, ei doi nu concepeau poezia decât ca pe un produs de consum care rimează împerecheat încrucişat sau îmbrăţişat, deci cu subtile sugestii obscene de acuplare şi rodnicie pe meleag, aşa că se chinuiră, în eclipsa de conştiinţă a competentului rimător Gujghil, ore întregi ca să lege ideile care le treceau cu uşurinţă prin minte unele de altele încât să sune imnic cu accente de odă.

În aceste tragice căutări, principiul masculin întruchipat în Picior-de-Porc avu câştig de cauză asupra celui feminin ilustrat de Dinţişor, aşa că sinereza lor opalescentă fu dominată clar de rigorismul puritan al ascetului dominant. El vesteji printr-un atac frontal, de sus, în picaj, acea comoditate a timpurilor noastre, care ca o igrasie infestează întâi pe nesimţite cotidianul, pentru a face apoi metastaze în toate departamentele spirituale. De unde şi pesimismul în ce priveşte mântuirea, dacă femeia are un caracter din ce în ce mai sportiv şi treptat este privată de durerile care îi sunt. definitorii. Dispărând, datorită progresului, chiar şi disconfortul ciclic, şi greaţa Brigitte Bardot de a fi gravidă – nu numai în familiile unde e de moştenit imensa avere fulgurant constituită mărindu-se aberant preţul la ulei şi la alte produse de bază, furând mutualiceşte sau pur şi simplu furând legal – şi în egală măsură privându-se femeile

datorită noilor tehnologii până şi de legitimele dureri ale facerii în multe cazuri, s-a redus astfel considerabil obiceiul metafizic de a medita asupra sorţii viitorului cetăţean, care scris e să vină pe lume născut din durere, cum a zis şi preafericitul, de Partid, poet, că *tu te-ai născut din dragoste ca omul şi din durere te-ai născut ca el*. Or în aceste condiţii de lux feminin deşănţat când poate paradoxal dragoste este, ba chiar în exces, dar ce nu e, nu e destulă durere, cum mama dracu' să se mai nască un prunc cu şanse reale de a fi martirizat prin punere la groaznice cazne, sau alţii care să fie telefonic solicitaţi, pentru a se trage cu tancul în ei şi a-i expune ca să-i scuipe cetăţenii în loc de terorişti!

Puţin a lipsit ca să nu se trezească fetiţa ca să facă al doilea pipi, când Dinţişor şi Picior-de-Porc optară pentru următorul sonet: “Mai uscate, mai curate, / Namaifiind vreo dificultate / Şi nemeditând conştient / Că poţi da naştere la un nou dement!”

Ca analişti cu experienţă de decenii, lucrul cel mai interesant care ne sare în ochi la aceste versuri nu este gingăşia lor usturătoare, care le apropie de arta ţărănească naivă, ci bizareria că deşi cuvântul *tamponaş* nu este explicit prezent ca să zicem aşa, în carne şi oase, ideea lirică s-a materializat perfect neapărând nici o disfuncţionalitate în procesul tehnologic, deşi Gujghil, fiind leşinat n-a mai contribuit cu nimic la vrajă ca atunci când Agripina a fost dotată cu rochie, sutien şi chiloţei.

Dacă va fi apărut vreo inadvertenţă cu protocolul iniţial, ea priveşte doar tipul de produs, însă lucrul ţine de intimitate şi nu ne priveşte câtă vreme nu contribuie la caracterizarea personajelor pe care le avem date în urmărire.

Nu rosti Picior-de-Porc şi a doua oară mantraua mistică pe care o inventase ritualic cu Dinţişor şi pe turela buncărului lor iubit căzu, semnalată iarăşi de o râgâitură de rezervor de WC de pe la un etaj superior al fiinţei blocului, un pacheţel albastru care se desfăcu singur-singurel în aerul cu miros de fată, lansând ca pe un roi de fluturi albi vreo douăsprezece tamponaşe cu aripioare, cum poţi cumpăra de pe mesele pliante ale pieţarilor, unde sunt expuse ochiului lacom al consumatorului printre ţigări, plicuri de cacao, pastile de ţânţari şi carioci.

Aceşti fluturaşi plutiră îndelung prin hală parcă năuciţi de frumuseţea de excepţie a Agripinei goale, dar în realitate ei se aflau într-un proces de selecţie după criterii interne ale partidului. Treptat majoritatea lor se întoarse cu resemnare în cutia de carton albastru. Mai rămaseră-n aer trei, pe urmă doar doi şi, în final, unul singur, stingher şi parcă nefericit, trist. El căpătă o mişcare centrifugală ca de aeronavă căutând pista pe condiţii de ceaţă, când se produc cele mai multe accidente, găsi într-un târziu direcţia a optimă şi coborî pe o traiectorie perfect rectilinie, dar înclinată, sub ochii holbaţi de perplexitate ai

băieților, dispărând definitiv ca după clădirile aerogării între genunchii uşor flexați ai fetiței.

Ceva din acest spectacol tulburător avu un reflex şi în creieraşii poetului leşinat după vodcă, şampanie şi aurolac, la care s-au asociat sinergic nişte lovituri. Pentru discursul său interior, spațiul părea a cădea din real în timp veşnic, pentru că mai mult ca perfectul se raportează la imperfect iar dacă epitetele circumscriu concretul verticalizat de fascinația idealului, comparațiile caută înnebunite spre plus infinit, mânate de un instinct al perfecțiunii – idealul însuşi.

Ființa omenească, pe lângă această slăbiciune că pierzania ei purcede cel mai adesea de la lirismul inimitabil al cărnii, are ca o compensație sau măcar o indexare la meteahnă, resentimentul.

Văzând în evoluția ultimului tamponaş cu aripioare un semn că Agripina nu poate sluji poftelor animalice, mai potrivite la Zoo decât într-un templu, şi care apăruseră în ei ca ciupercile după ploaie, Dințişor şi Picior-de-Porc începură să mediteze cu luciditate la ipoteza că poate viața asta amară poate că nu este singura de care, ca un *sprite* de pe jocurile de computer, dispunem. Ei realizaseră cu deznădejde de comerciant care a cumpărat mult dintr-un sortiment în nădejdea că se va scumpi dar s-a ieftinit, că îşi întinaseră idealurile degeaba.

Se uitară acum la fată nu cu iubirea de odinioară, ci cu suspiciune, ca la acela prin care vine ispita ca deschizătoare de drum pentru ghinion, ghelă, criză, accident catastrofă, dezastru.

Ea se trezi şi se duse mai încolo să facă puțin pipi în rigolă, dar ei se concentrară ca să n-o vadă, unul în rugăciune, celălalt în iluminare, cu atâta dorință de a lepăda balastul din suflet după alcool şi pofta de desfrâu, încât adormiră înainte ca să se trezească la realitate şi să audă scârțâind uşa care slujea de pat minorei.

Numai la amicul lor Gujghil nu se gândiră deloc, că poate nu era leşinat de alcool şi aurolac, ci loviturile lor poate să-i fi cauzat vreo hemoragie internă fatală,

Uite aşa ajungi din nechibzuință să ai necazuri, să faci crimă prin imprudență şi să te judece analiştii, boemii şi istoria!

2. Băiatul şi fata

Hă! Hă! Când se trezi cu o mare durere de cap de dimineață, poetul înfometat Gujghil nu-şi mai amintea deloc că fusese agresat noaptea de confrații săi Picior-de-Porc şi Dințişor. “De băut poate că o să mai beau la viața mea, că aia nu, ailaltă nu, atunci de ce visul iepei moderne să mai trăieşti?… Zi şi tu dacă nu e aşa!... Păi când spun eu... Dar de aurolac sau de făină, să nici să nu mai aud! De azi nainte mă fac băiat cuminte şi ireproşabil, pe cuvântul meu!... De ce te râzi?” “Râd – chicoti zglobiu şi sughițând Agripina – că tot aşa zicea şi tata, fir-ar al răului! După fiecare noapte tâmpită când mă sâcâia cu crizele sale mistice, că-l regula, vezi Doamne, dorul de mama… Începând de astăzi, declara el pe un ton solemn, mai ales dacă se întâmpla să fie şi zi de luni, îmi schimb complet viața, ai să vezi, fetița mea! Până azi am fost ce ticălos am fost, dar de azi înainte voi fi mai mult decât atât, deci cu totul altceva, exact cum încăierându-se contrariile la coadă la ulei, acumulările cantitative duc la o calitate super, Agripino, adică bestială! Cu alte cuvinte, ziua sfântă de azi, fetița mea, începând de la anul, eu o voi serba, cu tine şi cu sufletul de la mă-ta, ca pe o revoluție a mea proprie, metanoică , când am trecut de la *kief*-lene la agitație-sport, de la hoție la domnia legii, de la gunoaie la higienă, de la înjurături la dialog, de la erudiție de crâşmă la o cultură de să mi-o bag şi la concursuri pe bani, moderate de doamna inginer de imagine Dovlecel…”

Radiind de fericire, îmbrăcată în rochița cea nouă, purpurie cu bretele, fecioara orfană era atentă să nu dea în foc laptele la pungă, pe care îl fierbea într-o cratiță de aluminiu înnegrită de jegul bărbătesc.
Picior-de-Porc se trezise primul şi, înainte de a pleca la servici, stătuse pentru el, spumegând, la coadă cu pensionarii şi amărâții. Însărcinase pe Dințişor cu fiertul, dar fachirul refuzase politicos, având a-şi face exercițiile de concentrare şi de radiestezie înainte de a pleca la rându-i cu treburi: sa-şi ia ajutorul de şomaj şi nişte dobânzi, că la lichidarea combinatului îi dăduseră salariul pe trei ani înainte, ca să nu iasă la blocat căile de transport, ci să se apuce de o afacere pe cont propriu, dar el de pe când era fetiță visa să se apuce de asceză, aşa că băgase megasalariul de despărțire pe la bănci, socotind că la minimele sale necesități va putea trăi

din dobânzi toată viața, în cel mai rău caz completându-şi veniturile prin cerşit sau făcând apel la aşezămintele de binefacere, la fundații de import-export sau la cele două, trei forțe politice cu autentică milă de populație, dispuse a da la milogi înainte de a ajunge la putere, nu după, când de fapt datorită la ce Implementează economiei, nici nu mai e nevoie să dea.

Oftând, Gujghil se întinsese pe o prelată neagră de pe patul eliberat şi se uita la fierbătoarea de lapte, cum sta pe lada de bere supraveghind reşoul şi sporovăind casnic. I se părea absurd ca rochița să se fi întrupat dintr-o poezie scrisă de el şi în acelaşi timp fie opacă pentru propria sa privire. Cu toate acestea, nutrea pentru elevă sentimente colegiale, îi venea s-o antreneze să rezolve în doi diferite exerciții şi probleme sau să facă anumite analize de frază, respectiv comentarii la operele studiate.

La rândul ei, fecioara în roşu îl privea înciudată, căci oricât de pervertită de taică-su şi de nea Vodă se dăduse ea că este, în realitate era curată la suflet şi anatomic neîncepută. Numai viața aceasta, de confuzie pentru cine nu ştie să se orienteze, o adusese la debusolare, să umble vagaboandă căutând cu lumânarea să i se întâmple cine ştie ce nenorocire, cum s-a întâmplat cu nişte fete de la doamna inginer Dovlecel de pe palier, că le-au capturat cu lassoul nişte cetățeni în gară şi apoi le-au vândut la alții, care le-au obligat să se prostitueze din greu, abia dintr-o simplă întâmplare, scăpând una din ele şi alertând lumea revoltată, eliberându-le şi pe celelalte, dar tot lumea, Gujghile, dacă intervenea, catastrofa nu s-ar mai fi produs, însă prima oară se uitase toți la cum țipau ele amenințate cu săbiile, şi nu se băgase nimeni, fiindcă eroi care să se bată cu personaje negative, chiar şi din obligație de serviciu, nu vezi decât prin filme, că viața nu e chiar cum o dă pe micul ecran, trebuie s-o cunoşti ca să ai experiență, până la punctul culminant unde nu te mai miră nimic.

“Ce ştii tu, poete, ce e viața?” – mărturisea tăgadă privirea înnegurată a Agripinei şi Gujghil, deşi comisese cu şcoala ce făcuse fata tot când venea examenul de admitere, dar cu doi ani mai devreme ca ea, nu putea da o replică în sensul că da, uite, fa, de aici până aici e albul, iar de aici încolo-şa e negrul. Fiindcă de când luase viata în piept, din motive strict lirice, că de fapt ai lui la Copeica Mare îşi permiteau ce să-i dea să mănânce şi cu ce să-l îmbrace, chiar dacă mai avea o soră şi-un frate, ba îl trimiseseră şi în gazdă la oraş, deoarece la şcoala de la ei din comună pe Călmățui nu se preda atât de trebuitoarea azi limbă engleză, ci încă tot limba rusă, care nu se ştie dacă nu cumva va reveni în actualitate, de atunci, de când vagabonda, talentatul băiat întâlnise oameni şi oameni, unii mai răi, alții parcă mai buni, marea nenorocire fiind că nu poți face o delimitare la sigur, să spui, dom’ le, ăsta e jigodie, iar ăsta e sfânt, dă-l în mă-sa că e fricos, fiindcă aceeaşi persoană, când să zici că e sfânt deodată se manifestă jigodia din el sau invers, jigodii de ți se păreau incorigibile, se arată reciproc oameni politici corecți şi buni români!

“Dar Prepelița noastră ce cuponu’ meu face, s-o fi trezit târziu în dimineața asta? – izbucni el cu impaciență comică. Nu mai vine odată cu mâncarea aia? Ori, cu ciocul ei de păsărică matură, a simțit feromonii noi aduşi de tine în acest sanctuar?” “Ce prepeliță visezi, dragă? – se uită sincer îngrijorată la el fugara, deoarece într-adevăr băiatul arăta cam bătut şi cam palid, iar ochii lui maronii prezentau midriază după excitantele de azi-noapte. Mă Gujghile – îl iscodi ea, cu o undă de melancolie în ochii negri ca bitumul încins – voi trăiți cu vreuna de pe-aici din bloc, după ce pleacă bărbată-su la servici?... Spune-mi care e realitatea, ca să ştiu să-mi fac bagajele, fiindcă niciodată în viața mea nu mi-a plăcut să încurc pe nimeni, să stau pe capul cuiva sau să deranjez!”

“Ce alocația mea bagaje să-ți faci?” – rânji în sinea sa poetul. Totuşi, aflând din gura Agripinei că şi Picior-de-Porc, şi Dințişor o luaseră la apropouri nedemne de nişte intelectuali români, dar neînchipuindu-şi că ei voiseră de fapt să o alunge de tot ca să nu mai existe ispită, socoti că e mai bine să-i spună tot adevărul, până la enigmaticul punct atomic, ținta finală a discursului fiind a mărturisi prin surprindere dragostea pe care i-o poartă ei, fecioarei în roşu, de pe când începuse să fie vedetă pe la serbări şi deja se plimba cu şoferii la volan pe lungile linii de transport preorăşeneşti, prea săracă să o ia vreunul definitiv, cu o singură excepție, dar nu şofer, taină pe care îşi luă inima suferindă în dinți să i-o spună acum în premieră absolută pe țară: “Agripino-Agripino, dacă erai tu mai cumințică şi ai fi avut suficientă credință în valoarea bănească a poeziilor mele ție închinate, poate că nici eu nu aş fi ajuns să fug de la şcoală ca să ajung un fervent al Bibliotecii Academiei şi poate că şi tu, având asigurarea unui viitor fără griji lângă mine, ca şef de secție pe la organe de presă ori pe la vreun politician ca consilier, nu ai mai fi îndurat să te hărțuiască taică-tu că semeni cu mă-ta!”

“În perspectiva devenirii binelui, adevărului şi frumosului în lume, îşi aruncă puțin ochii negri peste cap Agripina – dacă deschizi cu bisturiul sau cu şperaclul hermeneutic o poezie cu p mare şi te benoclezi răpit la ce e înăuntru, ca pentru a da cu jula, ochii îți sunt solicitați de imagini epatante ca un şirag de nişte pietre rare. De aceea, în primul moment ți se pare că ai apucat pe divinitate de vreun membru sau că te-ai aranjat la un cot bun, unde poți să bagi mănuța până la cot, profitând de actualul vid legislativ sau de timiditatea justiției. Te exciți lecturând, Gujghile, şi vezi în toate crăpăturile sintagmelor numai lucruri marfă, ca în palatele din seriale sau ca-n pagoda vreunui vipoi de la noi de azi, însă la o scormonire mai de adâncime, până la copertă, constați cu lehamite postelectorală că ce te-a lăsat cu fundu-n balta invidiei obscure, poți să faci şi tu la fel, sau chiar mai mişto, fiindcă orice artist are, ca şi şahistul

sau marii comici, un număr de trucuri pe care le aplică şi el cât cuprinde şi, odată furată meseria asta, n-ai treabă!”

“Fir-aş al dracu’, auliu, Agripino, se luă cu mâinile de cap Gujghil frigându-se cu lăpticelul fierbinţel când îi căzu fisa, te pomeneşti că… scriai şi tu, fată, şi eu n-am bănuit nimic de tine, cum s-a întâmplat şi cu o colegă de bancă de-a mea, care a venit gravidă la şcoală până în luna a şaptea şi nu m-am prins deloc!…” “Păi dacă eşti nesimţit!”

Dura replică a fetei veni peste Gujghil ca un duş rece peste un o potaie, târând între ei doi un gheţar titanic mai dificil de escaladat, cum trebuie să se fi tras o cortină de fier şi între cititor şi amărâta de Agripina, din momentul în care s-a demascat că şi ea a… scris.

Adevărul este însă că domnişoara era un talent omnilateral şi dacă i se da ca temă să scrie o poezie, ea o scria. Însă cu adevărat poetă ea nu putea să ajungă vreodată, fiindcă abandonând şcoala, nu mai putea să-şi desăvârşească studiile superioare cerute de această meserie profund filologică.

“Şi cam ce pixul meu ceramic scriai tu pe-atunci?” se interesă el cu o superioritate dureroasă, deoarece îl supăra un omoplat ciobit de un început de reumatism de carceră.

“Ce să scriu? – dădu fata din umerii puţin sferici. Ce scriam acasă toţi elevii silitori, teme de literatură română!” “Nu şi de literatură universală?” – mârâi el aprinzându-şi pipa şi făcând pe naivul de parcă n-ar fi trecut prin aceeaşi şcoală şi n-ar fi făcut niciodată meditaţii cu domnul Pedofil.

Ea se simţi mai puţin erudită ca el şi se întoarse cu spatele ca să răzuiască, lingând cuţitul, tingirea în care fiersese lăpticul pe reşou. “De ce plângi tu, Agripino?” – puse Gujghil laba pe ea, mirat şi tandru. “Plâng – hohoti fata mai tare – pentru că erau vremi de excepţie acele, când trăia şi mămiţica mea, şi mergea şi televizorul, iar acum mama e demult îngropată la cimitir şi uitată de toţi sub gard, iar televizorul n-a mai avut tata bani să-l dea la reparat, că tot ce câştigă dă pe băutură!”

Băiatul avu o sclipire de maturitate, înţelegând că atâta durere este fără leac. Dacă trece, trece ea singură de la sine. Aşa că se apucă să-şi caute adidaşii cu gând să iasă prin piaţă, să vadă ce mai e nou ca puls. Îi găsi destul de repede sub pat şi îşi băgă picioarele în ei, mai având şi impresia că fata însăşi tinde să se reculeagă dinaintea altarului cu firide.

Văzându-l că pleacă şi rămâne singură în camera ascunsă unde agonizase teroristul, tânăra fecioară avu o transpiraţie rece de deznădejde şi căzu pe spinare cu genunchii uşor flexaţi.

Deja cocoţat pe fuşteii metalici ai scării de la canal, Gujghil încremeni de atâta perplexitate: dintr-o cutiuţă albastră căreia nu-i acordase nici o atenţie până atunci, izbucniră violent în aerul cu abur de lăptic al încăperii o mulţime de fluturi albicioşi care dădeau târcoale fetei

căutând cu insistență biologică să i se vâre sub rochița purpurie cu bretele. El rămase momente bune interzis până se dumiri că neavând mămică, fetița nu ştie ce să facă în situația ei existențială. “Lasă şi tu măcar unul, dar aruncă-l pe ălalalt! – o sfătui el. Şi spală-te puțin la rigolă!”

Discret, se grăbi să o lase singură, dar paşii nu îl purtară spre piață, cum îşi planificase că va face la suprafață, ci spre un părculeț dintre blocurile jupuite unde îi plăcea lui să admire natura şi să se inspire. Nu era tolomac şi se prinsese instantaneu că tamponaşele cu aripioare nu venise Agripina cu ele în mână, ci le întrupaseră din cuvânt azi-noapte Dințişor şi cu Picior-de-Porc, cât zăcuse el fără cunoştință sub pat cu spiritul parcă aspirat de un punct atomic.

Îl durea fizic inima că Poezia se purtase cu el ca o neserioasă, acceptând să facă şi cu alții ceea ce i se păruse lui până atunci că doar cu el poate să facă.

Aşa ni se pare la toți, îi şopti plopul bătrân de lângă bancă, dăruindu-I câteva frunze de aur.

Era o clasică dimineață de august standard, copt deja, bun de recoltat. Cer alburiu, prăfuit o țâră.

Băiatul avu nişte frisoane de la consumul de aurolac. Tremura, puțin şi de teama ca intrusa iscoditoare să nu-şi bage botul în punga lui de sub pat. De fapt, îl apucase o silă matură de tot şi de toate, de burlăcie şi boemă în primul rând. Şi-ar fi dorit să se poată căsători. Asculta trăncăneala frunzelor îmbătrânite brusc şi foşnetul hârtiilor purtate de vânt şi glasul propriei sale inimi şi ar fi vrut să sfârşească definitiv cu această viață aventuroasă în care nimic nu mai e sigur: prețul uleiului, merge sau nu metroul, servici, şomaj, unitatea forțelor de opoziție, leu, bănci, fidelitatea conjugală, datoria externă, rezistența clădirilor la cutremur, gratitudinea copiilor după ce te canoneşti cu ei...

Da, sunt momente în viață când te apucă un fel de deznădejde chiar dacă eşti tânăr.

Ca şi cum un primar ar fi tăiat cu drujba plopul din fața sa, i se prăbuşi încă o dată speranța că de pe orizontul de aşteptare al fragilei noastre democrații, va urca iar pe firmamentul național steaua unui nou cârmaci, căruia el, poetul Gujghil, să-i fie pupincuristul şi mediumul prin care să se efectueze în ambele sensuri comunicația afectivă cu gloata.

Ca totdeauna după abuz de aurolac, simți o mare nevoie de a plânge şi plânse mult, netulburat de nimeni. Pe urmă, se făcu covrig în frunzişul cald şi închise ochii, revăzând aievea satul natal, 30 Decembrie 1947, zis înainte Copeica Mare, casa părintească, via, nişte pământ arabil în lunca fertilă a Călmățuiului şi un intravilan adiacent vetrei satului. Era perfect conştient de drepturile patrimoniale care i se cuvin acolo şi îl durea sfâşietor că frățiorul şi surioara sa mai mari îl socoteau ca şi mort fără succesori şi în planurile lor de fericire socoteau ca al lor şi tot ce i s-

ar fi cuvenit lui dacă părinții ar fi murit, fără a se întreba, orbiți de lăcomie, dacă pot lucra fără o adevărată politică de subvenții şi câte pogoane dețin deja!

Numai că, la ambițiile lui de mic afirmate, el nu se putea întoarce în sat ca un învins, să-şi bată joc toți de el. Mai ales că alții care se înstrăinaseră vremelnic la fel, aduseseră măcar automobile vechi, care bune, rele, îți făceai treaba cu ele. Or el nu era capabil deocamdată să revină decât cu cel mult o guriță în plus şi aceasta numai în cazul în care s-ar fi dovedit că ar fi fost vorba de ceva mai serios în intenția cu care s-a refugiat Agripina la colțul cotiturii. Ca să nu mai vorbim că el nu avea făcută nici armata, pe care o culpabiliza ades în poemele sale că… nu intervine, nu pentru că a… intervenit, şi privea cu pesimism cum s-ar înțelege orfana, pe durata satisfacerii stagiului său militar, cu o soacră cu temperament de fiară, temută de taică-su şi de vecini.

În iarbă, o vrăbiuță găsi un gândăcel de smarald şi altele din acelaşi stol văzură, aşa că se repeziră asupra ei dând cu ciocul până i-l luară şi, din jocul de putere, el îşi schimbă de mai multe ori stăpâna. Apoi ciripitul acestei specii gureşe, cenuşii şi rezistente la rigorile iernii româneşti, continuă cu veselie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

De departe, se auzi o alarmă de maşină de poliție migrând vesel dinspre est către vest.

O cățea cenuşie cu păr scurt, tărcată alb şi maroniu, prevăzută cu urechi întrebător de mari, făcu larmă prin frunziş, apropiindu-se să se gudure pe lângă poet, ca pe lângă un tiran sângeros. De sub codiță îi ieşiseră la aer nişte mucoase negre cam cum au şi iepele, conținând ceva care putea fi un prim cățeluş de fătat. Un instinct sigur o îndreptase către om, numai că nu găsise omul potrivit. Gujghil, cătrănit cum era, tot pe probleme de *planning*, avu un prim imbold de a-i trage un şut cu adidasul său spart, dar când văzu prolapsul ăla, îngrozitor pentru un băiat, preferă să se care de acolo. Ea îl însoți un timp, până când, dezamăgită, zise ca o bătrână cerşetoare că regula-l-aş pe cine ştiu eu, apoi plecă să se alinte la o familie cu mulți copii care venise în parc şi tăiase o bancă, făcând-o surcele ca să aibă cu ce se încălzi la iarnă, iar acum stăteau toți la umbră, se odihneau şi mâncau pâine cu margarină galbenă, doar adulții având şi nişte lichior verde.

Dinspre îndepărtatul bulevard se auziră maşini grele de pompieri cu alarmă ca de război, migrând vesel dinspre est către vest.

Pe străduța de până-n piață cineva legase de un stâlp de iluminat public o frânghie de rufe în scopul ca cine mai vine la coadă la ulei să-şi bage capătul de la ea prin urechile de la sacoşă. În modul acesta elegant era eliminată orice posibilitate ca persoane mai leneşe dar înfigărețe, care s-au sculat mai târziu, să apuce să ia mai înaintea la tocmai la cine a venit mai devreme, fiindcă la capul ălalalt sacoşele se umpleau în ordinea

cinstită. Era una dintre cele mai reuşite iniţiative ale maselor largi populare întru a se asigura corectitudinea cozii ca o închidere ce nu se deschide, în vremuri când produse de-ale gurii esenţiale, aveai bani dar nu se găseau, nu ca de când a venit ăştia, că este, dar ce folos, că stai şi te uiţi la ele hipnotizat, fiindcă trebuie să te chibzuieşti de la o zi la alta ca să decizi ce îţi poţi permite, ce nu, act care este şi el un mod de a reflecta.

Sistemul frânghiei era mai bun chiar şi decât ăla cu lista citită din oră în oră, care avea dezavantajul că cine o întocmea primul trecea pe toţi cunoscuţii, iar cetăţenii mai recalcitranţi sau constituiţi pe gaşcă de etnie se făcea că rupe lista dacă nu le convenea lor, declanşând busculade de care profitau luând în locul la câte un amărât care poate că a stat toată noaptea în ger, şi nedormit, şi îmbolnăvit, şi fără să apuce!

Văzând atâta pensionărime, principala categorie socială exterminată de Revoluţia Română, care ca orice revoluţie trebuia să extermine ceva de domeniul trecutului, cum spunea tot el, Gujghil îşi miji ochii ca un cotoi, de efortul leninist de a fixa strategia pentru cerşit. Avea să se strecoare printre sfoara cu sacoşe cu sticle goale şi gardul de la atelierul auto, de care se rezema populaţia aşezată pe scăunele, mai gureşă şi mai cenuşie decât vrăbiuţele pe care le văzuse adineauri în părculeţ.

Totodată, Gujghil se făcu mic de statură ca un pici de şapte-opt anişori, cu muci alb-opalescenţi la nas şi cu pete de funingine pe mâini şi pe frunte. Din buzunarul de la blugii rău cârpiţi scoase o şăpcuţă portocalie şi jegoasă de şoim al patriei, ştiind bine ce efect benefic are ea asupra cetăţenilor care îşi mai amintesc ce copilărie fericită duceau copiii înainte, aflaţi mereu în centrul atenţiei Partidului, întâi şoimi, apoi pionieri, pe urmă utecişti şi, în fine, care meritau doar, membri cu drepturi depline, dar şi cu obligaţia de a respecta un cod al eticii şi echităţii, al normelor de viaţă şi de muncă ale comuniştilor, cod de care mulţi din clasa politică bine ar face să-l mai răsfoiască.

Dinspre marele bulevard se auziră vesele urlete de ambulanţă, trecând stereofonic dinspre est către vest.

Precum cine e băiat deştept şi vrea să i se ia în serios de către gloată un mesaj, îl face sandviş cu două ştiri apocaliptice, tot aşa şi poetul Gujghil gândi, înainte de a-i face pe cetăţeni mai receptivi la cerşetoria lui. El îşi dădu seama că persoanele care sporovăiau în aşteptarea maşinii care urma să aducă uleiul de la fabrică, mai ieftin decât cel la sticlă de plastic cu preţ dictat de monopolişti, trebuie să fi reţinut ele măcar inconştient că dinspre îndepărtatul bulevard s-a auzit mai întâi poliţie, apoi pompieri şi într-un târziu, de fapt acum recent, chiar şi salvarea, care orice pensionar ştie că nu se urneşte cu una cu două. De aceea, precum vultanul dintre păsările fermierului alege pe cea mai grasă, tot aşa începu şi el cu cerşitul de la o doamnă cu fustă albă şi jachetă roză lungă şi părul alb, care ai fi zis că e destul de înstărită şi că avea de unde da câteva hârtii

în plus, cât cereau angrosiştii plusvaloare la litrul de ulei anticipând măririle de salarii promise de guvern şi calculând ei că populația îşi poate permite să-şi conserve etern amărâtul standard de viață şi să dea orice creştere de venit pe indispensabilul lichid, de culoarea urinii perfecte, observa poetul, ca dealtfel şi pe alte produse care se vor scumpi negreşit, Agripino, pe baza efectului de lanț.

Spre deziluzia sa, când ajunse cu palma întinsă lângă scăunaşul ei, Gujghil o auzi plângându-se vecinei de coadă cu care nu se mai văzuse de mult până la acest bolşevic prilej, că la cât e o rochie de mireasă modestă în ziua de azi, i-ar trebui să pună deoparte, intactă, pensia pe trei ani, şi că în genere cât de greu este ca nişte tineri însurăței să mai plece astăzi în viață de la lingură, adică neajutați de părinți. De aceea, poate că situația se va înrăutăți în viitor şi mai dramatic, fiindcă nemainăscându-se tineret activ, cine o să mai muncească să întrețină social pe care nu mai poate munci?

Faptul că o rochie de mireasă vine la peste 1000 de dolari şi că o pensie poate fi de sub 30 de dolari îl trăsni în moalele capului pe copil, căci se prăbuşea orice vis de a face nuntă cu daruri la localul “Cornul Abundenței”, al primarului din satul său natal, 30 Decembrie 1947, din inma Bărăganului.

Efortul de a gândi în timp ce cerşea lângă solida doamnă în alb, îi dădea aurolacului, ca orice efort de a gândi de către persoane nerecunoscute de societate ca având treabă cu gândirea, o expresie de o handicapețe rară.

La rândul ei, femeia de la coadă strânse mai bine portofelul în palma asudată şi se uită fioros la el, ca Abundența, vaca primarului din satul 30 Decembrie 1947, fostă recordmenă la lapte muls la o singură şedință şi medaliată la desființatul colhoz. O pupase până şi ministrul.

Nu Abundența, ci ambulanța mugea tocmai atunci mai tare pe bulevard şi Gujghil, arătând cu capul într-acolo şi schimonosindu-şi botul în fel şi chip, articulă cu mare greutate: “O lu-ăt fuoc foabrica de ulei de floarea-soarelui Salata!!!”

Adevărul în gura copiilor şi a nebunilor!

“Tulai! C-o luat foc foabrica tocmai amu!” – se trase cu degetele încleştate de părul proaspăt revitalizat prin şamponare biata femeie pensionară. Cum avea voce groasă şi pătrunzătoare, făcură după decodare şi alți cetățeni conexiunea cu ce sunete mai auziseră, de poliție şi de pompieri. Dar Gujghil, care deviza familiei sale era că să nu te trăiască viața pe tine, ci s-o trăieşti tu pe ea, cum au făcut şi străbuneii, nici nu mai era prin preajmă, pentru ca dacă vreun sceptic întrebând suplimentar, baba să nu poată arăta că spuse copilul ăsta al străzii, ceea ce lumea văzându-l ar fi avut îndoieli.

El fugi cât îl ţinură picioruşele desculţe, cu unghii negre netăiate şi cu călcâie roze, pline de crăpături, în celălalt capăt al şirului de cetăţeni. Acolo se afla un bătrânel pe care îl căuta moartea pe-acasă, dar i se făcuse şi lui dor de o coadă, deşi aşa cum anticipase şi poetul, nu auzea prea bine, fiind totuşi o fiinţă umană curioasă din fire, încât puse tocmai ştrengarului întrebare că ce urlă, dom' le, femeia aia ca din gură de şarpe, i-au tăiet cu lămuţa poşeta din chele di crocodil? şi primi ca răspuns de la drăcosul de copil cum că nu mai vine la noi la piaţă nici o maşină de ulei, fiindcă între timp guvernul a lichidat fabrica cu scopul ascuns de a importa ce ulei prisoseşte europenilor sau li s-a depreciat, iar muncitorii sunt baricadaţi în ea de aseară şi acolo se dau acum lupte grele!
Imediat tovarăşul bătrân înţelese cum stau lucrurile cu roata istoriei şi începu să lămurească gloata despre cum trebuie văzute şi înţelese evenimentele. Operaţiile de la fabrică, împotriva clasei muncitoare, sunt conduse de ăla, de satanistul, de capitalistul de la Fondul Monetar Internaţional, reprezentant al intereselor retrograde ale oligarhiei financiare aflate în cârdăşie cu ciocoii vechi şi noi de pe meleag, care vinde ţara, iar eu personal, am dat în antichitate cu semnătura mea cel puţin cinci mii de apartamente făcute de Partid pentru tineret. Eu, fraţi români, să-mi moară toată familia dacă am vreun motiv ascuns să-l regret pe întâiul nostru preşedinte, fiindcă am făcut şi puşcărie din cauza lui, eu am fost dizident economic, ca să zic aşa, dar ce era al lui era, dom' le, că evita importurile şi producea în ţară tot ce se putea produce de către harnicii şi competenţii noştri muncitori, că avem cea mai calificată şi mai ieftină mână de lucru din toată Europa, însă este o crimă să lichidezi întreprinderi sub pretextul idiot că nu sunt rentabile, când şi într-un apartament sunt atâtea lucruri care zici că nu mai sunt de trebuinţă, dar nu te înduri de ele ca să le dai la gunoi...

Aşa fermecător vorbea bărbatul acela, că mulţimea adunată la coadă la ulei îi sorbea cuvintele din gură, iar Gujghil simţind-o că se pretează, începu să cerşească metodic, luând-o de la un cap spre celălalt, de la persoană la persoană, stăruitor de parcă ar fi completat un borderou, o listă de semnături de protest la adresa guvernului care scumpeşte preţurile prin lichidarea fabricilor de ulei viabile şi favorizarea angrosiştilor importatori. Trecu astfel de-a lungul frânghiei de la ultima sacoşă până la prima, sfârşind tocmai la timp, înainte ca cetăţenii să redevină nereceptivi, căci alte servicii de informaţii ale cozii arătară că n-a luat foc nici o fabrică, ci un depozit de carte de bibliotecă, dar că totuşi nu mai vine şoferul cu a doua cursă, fiindcă a întâlnit pe drum nişte privatizaţi şi le-a dat lor toată marfa, absolut pe toată, degeaba mai stăm!

La o primă estimare, strânsese cam cât un salariu de cadru didactic sau de medic, era orb de bucurie când trecu prin gangul răcoros spre colţul cotiturii şi spre canal, să se bucure şi Agripina de cât îţi poate ieşi

într-o singură zi, dacă te pricepi la psihologia gloatei şi ştii cum s-o iei pe coarda apocaliptică.

Tocmai când se aştepta mai puţin, precum mieluţul care zburdă pe imaşul fericirii, o umbră mare şi rea căzu din slava cerului asupra sa, plesnindu-l dureros şi cinic după ceafă cu o labă grea, ale cărei degete de oţel strânseră apoi cu cruzime arterele şi venele sufocând sufletul poetului prins cerşetor. “De câte ori ţi-am spus, mă animalule – urlă şoptit şi stropind de furie sălbaticul Vodă – să nu mai activezi în partea de sud-vest a pieţii, că nu e sectorul tău prestabilit? Mă, te bag în pământ, discheta mă-tii de ţăran prost, dacă nu înţelegi că la oraş totul e cu socoteală şi dinainte împărţit şi repartizat! Scoate banii imediat, tu-ţi astăzi şi mâine trezoreria mă-tii, şi dacă te mai prind prin părţile astea, te sparg cu bătaia sau pun pe alt membru activ al fundaţiei să se ocupe de pielicica ta…”

Matur, trecut prin şcoala vieţii, copilul pricepu că există instituţii structuri, texte, o vie activitate, nu însă şi justiţie în sensul originar al termenului, acela de dreptate pe pământ oriunde şi în orice moment. Băgă mânuţa neagră cu crăpături râioase în buzunarul drept al pantalonului şi scoase feoştolocul de bancnote jegoase, pe care sălbaticul Vodă îl înhăţă şi îl trecu în caseta diplomat cu cifru într-o clipită. Apoi îşi rânji dinţii de aur: “Alţii nu mai ai?” “Nu mai am – declară senin copilul, înălţând o privire curată şi scoţând afară căptuşeala soioasă a buzunarului drept. Dacă aş mai avea, aş spune, fiindcă mă încred în simţul de dreptate pe care dumneavoastră, ca *boss*, îl posedaţi!” **“**Zi să moară mă-ta că nu mai ai!” – trecu peste linguşeli nea Vodă. “Să moară, dacă mai am!” – admise fără ezitare băiatul, scoţând în acelaşi timp din buzunarul stâng un pumn de monezi netrebuincioase. “Deci ne-am înţeles!” – hotărî fiorosul întreprinzător, înapoind copilului o singură bancnotă şi grăbindu-se să se care, fiindcă ceva mai încolo se opriseră doi cetăţeni, care în nici un caz n-ar fi intervenit, dar se uitau. “Pe Agripina, puiule, dacă te mai loveşti de ea – mai zise depărtându-se – comunică-i din partea mea că să mă caute, c-o sparg cu bătaia când o scoate capul de unde s-a ascuns ca struţul!”

Gujghil promise din cap şi se întoarse spre piaţă, pipăindu-şi ceafa învineţită ca la morţi, felicitându-se pentru inspiraţia de a vârî în sân hârtiile mai mari, pe toată perioada cerşitului, nu fiindcă s-ar fi aşteptat la o impozitare, ci doar aşa, din instinct.

Merse întâi la pâine, să schimbe mărunţişul metalic pe bancnote, şi constată eu neplăcere că nea Vodă stăpânea vizibil şi aici, plasând o bătrână, de o murdărie înfiorătoar, chiar unde se da restul şi omul, devenit maleabil prin cumpărarea la ce semnifică creştin pâinica, dă din jenă. I se făcu frică să nu fie turnat de babă şi să nu-i ceară sălbaticul Vodă data viitoare şi monedele gata preschimbate în hârtii, aşa că se duse să rezolve la un aprozar.

Pe urmă, se uită cu plăcere scriitoricească la lume, cum târguia ea, furnicând de colo până colo, comparând cu ajutorul creierului prețurile şi constatând cu părere de rău că nu există concurență liberală sadea, că negustorii printr-un mecanism de forță sau prin altul se cartelează, se înțeleg, dau toți sau aproape toți acelaşi produs la acelaşi preț şi, precum într-o economie bolşevică întreprinderea rentabilă întreține pe cea falimentară, tot aşa şi aici, negustorul mai harnic sau mai isteț, care ar putea câştiga enorm vânzând cel mai ieftin şi deci cea mai mare cantitate, acceptă să-şi lege soarta şi profitul de a celui prost şi leneş, poate şi dominant ca număr de exemplare, automat coalizate, cum se întâmplă întotdeauna cu mediocritățile împotriva meritului, fiind aici şi vina guvernanților, Agripino, că nu face sau nu aplică legi de purificare de lepre de orice fel a comerțului, ca să nu mai existe decât care respectă higiena şi libera concurență, ba poate chiar şi conduita civilizată. Acu fetița asta frumuşică şi cu ochi cu gene lungi, de ce s-o fi uitând ea cu silă la mine, mânca-ți-aş, din moment ce arăt că am bani cu ce să cumpăr un *spray* pentru gagică, să miroasă şi ea mai sportiv?

Vânzătoarea însă, oricâte zâmbete îi arătă micul poet, nu admise ca valabilă lozinca *clientul nostru, stăpânul nostru,* nu răspunse cu alt zâmbet la fel, şi drept pedeapsă, Gujghil, care tocmai fusese la rândul lui regulat de altă ființă umană, lovi necruțător, strecurând fulgerător în mânecă un *lady speed stick* de culoare roz. Mai încolo, de la o femeie de treabă căreia îi murise un chiriaş, primi în dar o batistă, iar de la un mocan roşu la față, două pere la fel de roşii peste un smalț verde. Deşi n-avea ce face cu ea, dar revoltat de prețul țipător de înalt la care era vândută, reuşi să şterpelească şi o lămâie, pe care tot mirosind-o îşi dădu seama că are virtuți exotice şi că în combinație cu aurolacul te poate stimula la viziuni. Se îndreptă spre compartimentul pepeni al pieții şi uitându-se într-un coş de gunoi, de care se şi ținea amețit de un fel de foame, avu ciudata revelație că n-ar trebui să-i mai cumpere pe bani nimic Agripinei, fiindcă oricum, ce-i trebuie poate fi procurat lesne prin tehnologia întrupării din cuvânt! Dimpotrivă, este indicat să fie puşi banii deoparte, buluciți mie cu mie până la sume minime acceptabile de bănci, apoi date lui Dințişor să constituie depozite, ca să poată ulterior să aibă şi el din ce trăi autonom numai din dobânzi, liber să se inspire şi să scrie versuri nemuritoare, scăpând astfel de la o posibilă extincție limba noastră cea română, ştiut fiind că într-o lume tot mai americanizată nu vor supraviețui decât limbile care vor mai trezi emoții estetice prin poezia – de orice fel! – îngropată ca pe o dragă tovarăşă de viață direct în ele.
“Agripina mé cu aluniță, ’ai cântă bine din guriță!” – fredona el cu voioşie, pentru a încremeni imediat cu gura larg căscată.

Între o tarabă expunând adidaşi alb-negri şi o alta cu mărunțişuri întinse ca gamă de la superglu lipicios la becuri pe neîncercate, stătea

statuar în rochița ei purpurie cu bretele şi se uita la el cu reproş tragic, condensat în ochii negri şi lăcrămoşi ca murele, fetița ce se refugiase la ei în canal, orfana cea urgisită episodic de aproape toți.

Psalmodia şi ea sau mai bine zis buzele ei şopteau şi auzea numai el că “Măi bădiță de pe grui, asta-i țara nimănui, măi, măi!”, exercitând presiuni asupra spiritului său să se întrebe dacă în acest moment nu există cumva două Agripine, una fierbând încă lapte pe reşoul din peşteră şi alta întrupată din cuvânt la piață, chiar de el însuşi, între compartimentul tejghetari şi compartimentul pepenari. Spaima cea mare fiind legată de fapt de fiabilitatea rochiței purpurii, care fusese țesută din cuvinte şi s-ar fi putut s-o lase pe fetiță în pielea ei fină goală în mijlocul la atâta lume urâtă, neavând Gujghil de unde să ştie dacă iubita lui şi-o fi pus sau nu toate desuurile pe ea! Exista pericolul real al unui scandal de proporții, cu atâta presă mişunând pe la dugheni ca să informeze puterea instalată despre cum apreciază populația capacitatea guvernului de a o proteja de tentativa unor iresponsabili de a pune laba pe indexarea la salarii şi la pensii, printr-o calculată explozie de prețuri, întâi la ulei şi apoi la zahăr şi pe urmă la alte produse de bază, după care fără doar şi poate că aveau să se ia şi țăranii liber-producători tocmai acum când vine aprovizionarea de iarnă, vitală pentru care este chibzuit şi în genere pentru ăla care îşi permite, fiindcă în ziua de azi s-a ajuns şi până acolo că să fii de fapt chibzuit, dar să nu mai dispui oricât te-ai restrânge de cu ce să acoperi financiar investiții dintre cele mai banale, care înainte în nici un caz nu erau o problemă, de la stocul de cartofi şi murături până la unele reparații casnice, cum ar fi chituitul la geamuri, de mare actualitate, Agripino, anticipându-se de către experți creşterea ruşinoasă a incapacității de plată, ca un atribut al unor tot mai largi categorii de populație!

Gujghil făcu raționând economic efortul de a deveni mai înalt şi îmbrăcat cu nişte pantaloni de doc albi şi cu o cămaşă chinezească bleu cu mânecă scurtă, iar în picioare avea nişte espadrile gri. Totul foarte curat, iar el era cu un bronz mişto pe piele, ca şi cum ar fi scăpat de câteva zile din armată sau ar fi fost pe la mare, ceea ce iarăşi îți impunea un respect ca față de unul care are bani de îşi permite nişte chestii.

O luă pe Agripina pe după umeri protector ca un Superman şi decolă cu ea din mulțime spre părculeț, sărutând-o des şi insistent până aterizară pe o bancă de la care lipsea o parte din bârne, dar îți puteai face totuşi treaba cu ea, pe jos fiind mizerii şi furnici.

Departe, pe lăculeț, vântul crea tot felul de vălurele ondulate cum e şi viața, care când te saltă în sus, când te coboară înapoi de unde ai plecat, in cazul vieții ceea ce contează fiind Norocul, care ca atare există întotdeauna, dar nu suntem toți conştienți de el şi cel mai adesea ne scapă intelectului până şi că ce resimțim este uneori însăşi Fericirea. De aceea, cine îşi permite consultă pe specialişti, află cum stă cu stelele, cărțile,

bobii, palmele, organele de animale şi exploatează şansa până în pânzele albe, Agripino, izbutind să-şi păstreze astfel visul cotangent cu fericirea.

Cei doi îndrăgostiți se simțeau puțin stânjeniți, puțin străini şi grav bolnavi. Pentru că una era să se pipăie cu privirea în lumina de celular a becului pătat de muşte din bârlogul de la colțul cotiturii şi alta să stea atât de aproape unul de altul în lumina solară, puternică, orbitoare, asemănătoare unui blitz dumnezeiesc care dezvăluie totul, totul.

Era momentul astral prin care trecem toți, acela al atestării unor competențe de comunicare prin performanțele realizate.

Gujghil avu maturitatea de a intui că a sosit clipa sacră să-i stârnească elevei interesul pentru ceea ce constituie corolarul cunoştințelor de limbă: sintaxa frazei, corespondența între propoziție şi frază, felul propozițiilor subordonate. Bun taumaturg, el începu totuşi de departe, ca să n-o dezguste de doctorie, şi anume de la lectura literară.

"Ştii tu – zise strângând-o melancolic de mânuța rece şi sinceră – să selectezi şi să comentezi fapte, întâmplări, atitudini semnificative care definesc fizionomia personajelor literare dintr-o operă epică?"

Ea, încurcată, îşi potrivi cu stângăcie întâi tivul de la rochița roşie, că se răsucise ca o propunere indecentă. Apoi răspunse îmbufnată printr-o contraîntrebare: "Da' tu, Gujghile, eşti în stare să interpretezi semnificația unor titluri de opere, a finalurilor unor narațiuni, în genere să prezinți semnificația de ansamblu a unei opere literare pe baza elementelor de conținut şi de limbaj artistic?" "Uneori da, alteori nu!" – surâse el evaziv, dându-i fetei impresia greşită că a prins frică retractilă de timiditatea ei. "Fiindcă dacă ajungi, – continuă Agripina uitându-se-n cer – să înțelegi că există semnificații în operele literare care nu sunt altceva decât nişte reflexe ale realului, atunci le vei descoperi şi în viață, devenind înțelept... înțelept… din ce în ce mai înțelept, pe măsură ce înaintezi în vârstă şi îți încarci memoria cu tot mai multe întâmplări, evenimente ruşinoase, situații limită..." "După cum – observă căscând cu nesaț băiatul – deprinderea de a caracteriza personaje ne învață să ne cunoaştem mai nuanțat prietenii, colegii de serviciu, vecinii şi rudele mai mult sau mai puțin apropriate, cărora trebuie să le analizăm faptele, mediul de viață, limbajul predilect, modul în care se autoevaluează ele însele, părerile altor personaje despre ele sau ale autorului însuşi..." "Ha-ha! Te-am avut! – râse ca o pescăriță voievodală Agripina, lăbărțându-şi buzele ei mari şi subțiri. Cine oare e autorul la colegii şi prietenii noştri, la vecini, la eroii micului ecran cu care conviețuim, la rudele noastre chiar?" "Dumnezeu, cine morții mă-tii vrei să fie?" – se enervă bărbăteşte poetul, nu prea convins el însuşi de propriul său răspuns la această fundamentală întrebare încuietoare, căreia orice replică i-ai da, nu se poate să nu emiți un aforism remarcabil, chiar marxist să fii! "Dacă ar fi Dumnezeu – surâse ea reflex, serioasă şi enigmatică – atunci n-am mai

avea de a face decât cu oameni civilizați şi înțelegători cu minorele, Gujghile, or lucrurile nu stau deloc aşa…”

Pe fondul cam somnambulic al luminii tomnatice, un motodeltaplan ara cerul încolo şi încoace, făcând reclamă pentru o expoziție de produse de larg consum.

Dacă ai timp sau eşti prin partea locului, te duci, intri, vizitezi, dacă nu, nu, îți vezi de treburile tale, nu se merită să mergi doar pentru a-ți spăla ochii ca la muzeu şi să te şi amărăşti de neputință.

“Nu m-aş încumeta să disec vreodată o operă literară tresări pe neaşteptate tânărul matelot. Aş găsi doar propoziții coordonate, copulative, disjunctive, adversative, conclusive... şi propoziții subordonate subiective, predicative, atributive, completive directe, completive indirecte şi diferite tipuri de propoziții circumstanțiale: de loc, de timp, de mod, de cauză, de scop, condițională şi consecutivă.” “Ai uitat una!” – îl urmări atentă, pe degete, fata. “Şi concesivă!” – reveni el după un intens efort recapitulativ şi nu se mai putu abține să n-o pupe pentru cât de atentă fusese cu el.

Dintr-un tufiş nu prea îndepărtat se auziră scheunând dulceag căței fără de vedere, proaspăt expulzați în arcanele existentului, deja buni de ieşit cu ei la tramvai la cerşit. Mai aproape, în iarba uscată şi rară, două coțofene tărcate şi obraznice, însetate de a trăi, îşi disputau nişte piei ciudate, negre, subțiri, băloase, pline de cheaguri de sânge, pesemne nişte resturi foarte hrănitoare, de placentă de la cățeaua încă suferindă dar fericită că a scăpat de naştere fără vreo cheltuială.

“Ştii, nu ştiu – şopti Agripina visătoare, apucându-se de o margine a rochiței şi frecând-o între degete ca pentru a-i confirma realitatea – uneori am impresia deloc reconfortantă că cu însumi sunt alcătuită din astfel de propoziții, simple sau dezvoltate... O grămadă de propoziții, ca un muşuroi de frunze din astea uscatele, doar că integrate sistemic!”

Era multă melancolie în ce spunea fata şi Gujghil, de frica deconspirării tehnologiei întrupării din cuvânt a anumitor veşminte, hotărî să-i închidă mai repede gura cu ceva şi îi oferi una din cele două pere mari, verzi cu pete roşii, zemoase şi dulci.

Mâncară cu poftă juvenilă, dar în muțenie solemnă, timp în care el se răzgândi: de ce ar ezita să dezvăluie fecioarei calitatea sa de a fi Demiurgul, când nici zeii când fac oameni nu îşi reprimă plăcerea de a le atrage cu orice prilej acestora atenția că să nu şi-o ia mare în cap, fiindcă sunt nu ființe originar independente, ci *produsele*, cu tot ce implică prozaic acest cuvânt, finite, ale unei anumite activități divine, de obicei de simplă modelare din lut.

“Cum dintotdeauna m-am simțit poet – vorbi Gujghil ca pentru sine – de câte ori iubesc o fată în aşa fel încât ajung şi să fac poezii redutabile şi cantabile pentru ea, am până la urmă funambulescul sentiment că ea nu

există prin propria sa cărniță, ci e doar o proiecție a cuvintelor mele potrivite cu măiestrie să rimeze unul cu altul şi să exprime principalele două sentimente posibile teoretic, unul al ființei umane şi al doilea al ființei naționale, dragostea şi respectiv iar dragostea, dar de țară...”

“Adică se înroşi puțin Agripina, vrei să spui că ai despre mine percepția că aş fi numai o fată de cuvinte şi că nu-mi iubesc ca una în carne şi oase țara de pământ, care strigă la mine, în calitate de femeie totală, că vrea să-i dăruiesc soldați?” “Da, iubito – se înroşi Gujghil siderat de penetranța ei ca de Hermes în subsolurile sintagmei fetei de cuvinte, năduşind până la rădăcinile galbene ale părului său – şi eu am, fă, uneori, panchistul sentiment că obiectul care polarizează cel mai mult interesele ființei mele este o entitate aterestră şi cumva paranormală, pe care o percep precum pe meduzele din apa sărată a mării, mare primordială pe care anul acesta populația care se ducea înainte n-a mai văzut-o decât datorită canalelor TV care are milă de cetățeni şi le-a vânturat pe la nas valurile în emisiuni *live* foarte gustate... Tot aşa şi eu, Agripino, te vizionez de foarte departe, din infinitul stelist şi nu pot, orbit de atâția luceferi, să mă mai întind pe nisipul cald şi mătăsos, nici să-mi cufund fruntea mea, îngreunată de câte griji am cu politica minorităților agitate, în vâltoarea neagră a pletelor tale atât de lungi încât coaforul, dacă te-ai duce cu un regizor la el, atunci precum un gâde din vechime ar da cu foarfecele de pământ, şi-ar descheia halatul cu ecuson de plastic şi, părăsind cu grăbire unitatea de deservire, ar zbiera de departe: domnilor, eu un asemenea păr ca din pădurea adormită, nu tai, să-mi bag picioarele dacă fac mişto, pe bune nu-l scurtez!”

“În ce să-şi bage, mă, picioarele?” – ceru precizări Agripina după o lungă pauză de gândire.

“Nu în părul tău, ci în mă-sa!” – se enervă băiatul, exhaustiv şucărit că pe domnişoara de lângă el de pe bancă o interesa mai mult în ce-şi bagă piioarele coaforul decât ocolita sa, de poet universal declarație de dragoste.

La acea parcă margine demolată de oraş, căci blocurile jupuite erau mascate de copaci descompletați, bieții doi copii fugiți de acasă aveau sentimentul copleşitor că un fel de apocalips s-a şi produs, că ceilalți locuitori au şi fost exterminați deja şi că au rămas ca o consecință a genocidului în sute de mii de apartamente o mulțime de obiecte de dat de pomană, însă din nefericire nu mai aveai nici cui să le dai!

Tocmai acest sentiment că au rămas doar ei doi în tot municipiul îl făcu pe băiat bun psiholog de linie fierbinte. El înțelese că domnişoara are o jenă, nu poate din orgoliu feminin specific să recunoască vulnerabilitatea ei amoroasă fără să facă unele nazuri, care dealtfel îi sporesc grația şi eleganța, ca la un vin de calitate care se învecheşte în

propria-i sticlă delicată ca o corolă sau ca la un pachet de țigări, ieftine ca pentru client autohton, care se scutură în propriul pachet.

Hotărî în sinea sa să se poarte mai cu precizie şi scoase din buzunar deodorantul uscat roz pe care îl şterpelise special pentru ea, ca s-o excite să-l studieze amețită şi să-i sară de gât ca în calupurile publicitare.

“Eu şi aşa miros frumos în mod natural!” – protestă discipola lui nea Vodă, sincer emoționată că amărâtul de Gujghil a putut cheltui pentru ea atâția bani cerşiți cu greu, când putea să ia pe ei vreo sticlă de udeală la băieți, iar în ce priveşte misterul feminin ce ar fi fost de aşteptat pe orizontală de la integrama ei tainică, putea să-l ia în posesie şi pe de-a moaca, datorită găzduirii generoase, în armonie cu ospitalitatea noastră tradițională, şi poate cu o dobândă de sentiment, deoarece se purtase cu ea nu ca cu o mică curvă silită să se prostitueze de către o societate în tranziție de la ceva către dracu’ ştie ce, că doar coada la ulei i se vede, ci ca cu o autentică ființă umană cu drepturi depline la respect şi la oferte concrete, prezentate în ambalaje de o rară gingăşie.

Îl sărută țocăit pe amândoi obrajii, cu deplin respect şi cea mai caldă şi fierbinte din inimă recunoştință, la care el, puțin buimăcit de întorsătura gravă pe care o lua situația, răspunse cu un apăsat schimb de plenare şi amplu spiritualizate senzații de contact buză pe buză ca-n filme de iubire, până când se porniră amândoi să gâfâie din lipsă de oxigen.

De pe marele bulevard se auzi paradisiac, cum prin somn closetul vecinului să te scoli să nu uzi patul, alarmă de poliție venind de la vest către est, probabil că se întorcea hămesit la birouri cortegiul care trecuse mai de dimineață în direcția exact contrară.

“Acum mai poți susține că sunt o emanație a versurilor tale bune de conservat în punctul atomic?” – zâmbi alintându-se cu plăcere cam trecuțică tânăra meseriaşă.

“Nu, nu, nu, nnuuu...” – bolborosi Gujghil, resimțindu-şi tot mai enigmatic vinovăția în fluxul cel misterios al spiritului său întunericit şi dedat răvăşirii ca de către o intempestivă tornadă.

Ambii începură să numere pe degete sărutările pe care şi le mai dădură în lumina de bolid, incandescent dar relativ static, a Soarelui nostru, care şi-a pierdut de mult tinerețea, tot slujind pe la unii şi pe la alții, uitându-se cu jind la plăcerile lor şi resemnându-se a specula că nici contemplația pură nu e de lepădat ca senzație că faci ce vrea muşchii tăi.

“Ştii tu, Agripino, – gângăvi poetul uitându-se cu invidie la degetele ei nemuncite ca ale unei prințese întreținute din sudoarea poporului, ai tu în softul tău capacități şi deprinderi să efectuezi corect şi creativ operații cu polinoame de o nedeterminată şi să te pronunți asupra gradului sumei, produsului şi al câtului a două polinoame fără a mai face calculele?” “Da’ de ce papucii mei să nu ştiu? – protestă fata indignată de atâta scepticism calificativ cu nuanțe misogine. Află tu, Gujghile, că mă

simt în stare să abordez toate itemurile concepute pe baza programelor în vigoare, indiferent de gradele de dificultate pe care le au baremele de evaluare: minim, mediu şi superior... Dimpotrivă, ce mi-e mie frică mi-e că domnia ta, ca poet, nu eşti în stare nici de aplicaţii simple, cum ar fi să aplici corect formulele pentru calculul ariei şi volumului copurilor studiate: prisma patrulateră regulată, cubul, prisma triunghiulară regulată, piramida regulată cu baza triunghi echilateral sau pătrat, trunchiul de piramidă regulată...” “Mda, da-da-daaa, toate regulate!” – mârâi a silă Gujghil, ciupind-o adânc pe fată. “Nu-nu-nnuuu! – se gâdilă ea. Mai ai şi cilindrul circular drept, conul circular drept, trunchiul de con circular drept şi, şi, şiiii… şi sfe-ra!!!” “Sincer să fiu – mărturisi băiatul, după ce reveniră la prozaicul parcului ca picaţi dintr-un punct atomic – eu am uitat până şi formulele de calcul prescurtat, pe care le ştiam cândva ca pe apă... Dar ce să-i faci, dacă n-am mai lucrat cu ele... Ce, fa, mai ştie cineva toate poeziile pe care le-a învăţat cât a stat la grădiniţă, sau în general în ciclul de intrare în sistemul educaţional, când se pune un mai mare accent pe minciună?... Ar înnebuni dracu’ dacă şi le-ar putea reaminti pe toate şi ar compara cu ce e azi!!! Şi în afară de asta, eu, dragă, mai am o hibă strict personală: pe băncile şcolii, eram mai bun la mate decât la comentarii, dar de când scriu e invers şi văd toate rezolvările sub semnul metaforei şi al inefabilului limbajului intern, preponderent intuitiv, pe când, în condiţii de concurs real se ştie dintotdeauna că, aşa cum zi de zi ne atrăgea atenţia cu severitatea-i binecunoscută şi binevoitoare domnul Pedofil, calitatea redactării şi a prezentării soluţiilor implică nivelul de concentrare a corectorului asupra corectitudinii acestor soluţii şi are consecinţe asupra evaluării şi clasificării finale...”

Coţofenele continuau să se certe pe ceea ce părea a fi o porţiune din intestinele căţelii vagabuante, adierea aduse din depărtări nostradamice nişte inefabili, infinitezimali dar catastrofal de eficienţi ca semnal, feromoni de chebab şi un maţ ghiorţăi puternic în unul din cei doi copii, ecou sigur, brutal şi penibil al foamei, care chinuieşte pe toţi cei nechibzuiţi sau prea puţin întreprinzători, chiar şi atunci când se iubesc efectiv.

“Fir-am ai dracu, Gujghile – luă în glumă Agripina evenimentul minutului – noi convorbirăm aci de matematici superioare, de ecuaţii transcendentale şi uite că dacă ne caută stomatologul la dinţi, n-avem nici ce băga ontolgic în gură!” “Lucrurile sunt mai complicate, Agripino, nu te panica degeaba! – o dezmierdă el cu o expresie de bătrâneţe senatorială pe figură. Am la mine o lămâie, bogată în vitamine, dar acră ca soacra, ne-ar trebui de urgenţă nişte zahăr **şi** multă apă ca diluant, să ne facem nişte limonadă... Dar eu sunt băiat cu explozie întârziată, din universul rural. Mai am în buzunar şi nişte însemne monetare, care nu sunt

comestibile imediat, fiind cu jeg şi microbi în compoziţie, dar pe ele putem primi unele preparate la un *fast food* pe-aici pe-aproape… A nu avea ce pune pe masă este o mâncare de peşte, a regreta însă că am vorbit de matematică, de comentarii, de morfosintaxă, de itemi şi de atâtea altele, pe asemenea vremuri de coadă la ulei, eu cred, dimpotrivă, Agripino, că e o iniţiativă benefică şi că ne-am cucerit deja merite nepieritoare în propăşirea fiinţei naţionale, care multiplicând fiinţa umană trimite metafizic direct la Hora Unirii în acest punct atomic al Universului." "Nu regret nimic din ce-am făcut astăzi – surâse fata mirosind lămâia cea galbenă şi înroşindu-se. Numai că din senin, frate Gujghile, m-a apucat un dor fără saţiu de băncile şcolii, de colegi şi colege, de cadrele didactice, de personalul tehnico-administrativ, de don' profesor de religie, de profa de engleză, de aia de chimie, în mod deosebit de atmosfera de început de an şcolar, când vine popa şi cineva de la primărie, când te aştepţi să vină şi de la vreun canal TV reporteri haioşi, când, în fine, noile manuale alternative încă mai miros a cerneală tipografică iar curtea instituţiei se umple de asurzitoare vrăbiuţe gureşe. cu ghiozdane!" "Văleu, Agripino – lăcrimă băiatul – nu mai spune! Tu îţi închipui că eu nu m-am săturat de viaţa asta de poet blestemat pe care o duc? Sau că n-aş dori şi eu, ca şi atâţia alţii copii, să îmi continui studiile, să scot o diplomă, să-mi bag actele la un concurs şi să obţin un post şi pe urmă să mă orientez, ca să-mi asigur pentru mine şi la familia mea o viaţă lipsită doar de… grija zilei de mâine?… Pentru un asemenea viitor de aur, să-mi moară ce-am mai scump dacă nu m-aş pregăti, pe lângă mate şi comentarii, chiar şi la un al treilea examen, care eu cred că cel mai indicat e să se dea la *naţionalism*, asigurându-se astfel premisele ca noua generaţie să nu mai aibă dificultăţi de receptare şi decodare a luărilor de poziţii ale celor ce şi-au asumat greaua responsabilitate de a conduce nu o Dacie pe un drum cu hârtoape, ci România!… Ah, cât m-am săturat, fată hăi, de mii de incertitudini care mă stressează mai rău decât coasa şomajului pe un analfabet care nu se mai poate reprofila! Dacă într-o bună zi madam Prepeliţă încetează să ne mai aprovizioneze la colţul cotiturii? Dacă nea Vodă se supără pe mine şi ordonă la băieţi să mă scoată definitiv din piaţă? Dacă Dinţişor şi Picior-de-Porc, coalizaţi şi mai puternici ca mine, hotărăsc să mă dea cu totul afară din casă, ce mă fac eu atunci? Ajung literalmente pe drumuri? Mă întorc în satul meu 30 Decembrie 1947 cu coada între picioare? Mă rog de nea Vodă să mă plaseze şi pe mine cuiva ca pe tine?... Domnului inginer Dovlecel, de exemplu… Da, poate... Totul este cu putinţă pe lumea asta rău întocmită şi tocmai de aceea labilă, Agripino, oscilantă, vulnerabilă la mai toate formele de destabilizare!... Contemplând-o ataraxic şi fără vreun imbold de a te înmulţi în ea, luând deci o definitivă atitudine de schivnic deplin conştient că şi aşa sfârşitul lumii este mai aproape decât îşi închipuie

marii opulenți, treci totuşi peste toate aceste mici neajunsuri, şi îți dai seama cu o bucurie fără frontiere ce mare lucru ete atunci când toți aleargă de colo-colo ca nebunii pentru o bucată, un cuptor sau o fabrică de pâine, numai tu să trăieşti din Poezie şi numai pentru Poezie, pe această planetă tot mai obscenă, aşteptând în călduri de seră, cum o iapă crăcănată de-a lui tac-tu armăsarul, să cadă bolidul pe ea...

“Ăla nu e domnul Pedofil, iubite?” – se încordă fecioara din mângâieri sub cerul liber, total neatentă la şoaptele fierbinți ale eseistului gâlcevit cu lumea.

În vale, pe malul lăculețului, un bărbat chel, cu cornițe neîngrijite şi cu picioare uimitor de subțiri sub pântecul proeminent de persoană negricioasă cu nas lung şi totuşi cârn, breugelian, alerga de sus în jos şi invers, după o plasă lungă şi copilăresc conică pentru fluturi.

El captura vara diferite insecte în interes ştiințific şi politic, având intenția europeană de a inventaria mutații şi malformații pentru a diagnostica în ce măsură o industrializare haotică, deşi planificată, a degradat în municipiul nostru mediul cetățenilor, cărora le reproşa dintotdeauna o anume pasivitate lascivă.

Ce e aia pasivitate, copii? Oricine poate vedea în jurul nostru cu proprii săi ochişori pasivitatea! Oare opreşte cineva pe locatari în timpul liber, şi au destul, să pună mâna şi să transforme spațiile verzi dintre blocuri în nişte grădini regale mereu în floare? A, că sunt unii care nu păstrează, care rup, care distrug ca vandalii... Sunt! Există şi asemenea varietăți de om, specimene, însă fără diversitate, voi ştiți că nu ar fi posibilă evoluția biologică. Şi la urma urmei, nici progresul moral n-ar mai fi impulsionat! Căci dacă n-ar mai exista exemple negative, cum ne-am mai proba noi propria noastră virtute?... Sau să strângă hârtiile şi celelalte gunoaie, ce mare scofală? Că e clar că primăria nu poate veni decât ca să amendeze, n-are bani la buget nici cât să dea şi ea nişte baluri la amărâți! Cu focuri de artificii. Şi cu lasere. Şi chiar dacă ar veni primăria să-ți facă ție treaba, care de când ți-ai luat apartamentul ai devenit şi proprietar, n-o să ți-o facă cu angajații ei cum ți-ai face-o tu cu mâinile tale!... Dar aşa e omul nostru. Nici nu-şi închipuie ce minunat ar fi şi cum ar dispărea chiar senzația de reformă dacă fericit sau şucărit, patron sau rob, bolnav sau sănătos, el ar trăi într-un cartier reabilitat, plin de flori şi de verdeață strălucitoare, fără gunoaie, fără surse de poluare sonoră, fără câini gata să turbeze, dar întrețesut cu relații interumane civilizate, cu o atitudine promptă şi temerară contra derbedeilor, şi cu inițiative filantropice reale de ajutorare permanentă a categoriilor celor mai defavorizate… într-un cuvânt, copii, un cartier cu dragoste de țară, să n-o mai părăsim, care atât ți-a încredințat ție, române, din teritoriul ei unde zac osemintele: un loc sub soarele sfânt de pe cer, pe care să-l

sfințeşti cu sudoarea frunții, prin muncă plăcută şi folositoare atât ție cât şi colectivității!…

De teamă că inimosul profesor de biologie necăutată la meditat, îi va acosta şi va începe să le demonstreze cu extraordinarul, convingătorul, obositorul lui torent verbal, de e mai bine la şcoală, stricându-le fericirea de-o clipă caldă de sfârşit de vară, cei doi îndrăgostiți se mai sărutară o dată în ca de sfârşitul lumii şi se uşchiră de la locul faptei.

Pe măsură ce se tot apropiau de piață şi de casă, ei întâlneau tot mai multe chioşcuri şi nu neapărat tot mai multe mărfuri. Gujghil scoase banii, achiziționând după capriciile Agripinei, care se prefăcea la mişto că e gravidă şi că râvneşte, pufuleți cu aromă de şuncă anglicană, alune decojite, bomboane sidefii cu cremă roz, corn cu marmeladă, gogoşi proaspete şi pufoase abia scoase din uleiul încins, biscuiți de Bosfor, pâine fierbinte, chebab, merdenele, pizza, îngheţăți de diferite arome şi culori, banane, băuturi răcoritoare, nealcoolizate deocamdată, gume de mestecat şi napolitane fine.

Euforici post-sațietate, ei ieşiră la bulevard să ia o maşină rapidă spre centru şi să intre la un film ca cum s-ar teleporta în State, iar pe urmă să se recreeze la o discotecă mai ca lumea, şi târziu în noapte, după răsăritul lunii, să se întoarcă folosind taxiul, la gaura de canal de la colțul cotiturii, deranjând ostentativ din meditație şi calcul pe Dințişor şi pe Picior-de-Porc.

În dreptul florăriei Orhideea, un băiat Maimuțaru, care manglea de ocazie genți pierdute, casete diplomat de prin maşini uitate, eventual ghiozdane regăsite de la copii de privatizați, vindea stradal foarte paşnic pixuri cu patru culori, lângă nişte doamne cu ciocolăți, batice, chiloți de femei, săpune, sprayuri pentru gândaci, margarină şi țigări netimbrate împotriva contrabandei. Văzându-l pe Gujghil cu o gagică mişto care părea soră de păgubaş, el începu să facă paşi înapoi, demni, dar tot mai repezi, până când o zbughi transversal printre autovehiculele în plină viteză, încotro vedea şi el cu ochii. Iar poetul, cu părul zburlit ca o fiară, fuga-fuguța după el!

Cândva se înțeleseseră ei să plece împreună peste Dunăre, spre Italia. Nu înainte de o raită sentimentală pe valea Călmățuiului, la un vecin de-al lui Gujghil, noaptea să ia nişte hamuri, bune fiind şi-ale lui taică-su, pe care ulterior să le comercializeze în spațiul iugoslav. Până una alta, Maimuțaru se împrumutase de la poet de vreo 30 de dolari, după care se făcuse nevăzut din teritoriu sau de câte ori se întâlneau tot aşa o lua la goană, fiind şi rapid ca un ghepard, calitate esențială în profesia sa.

Gujghil nu îl prinse nici de astă dată: canalia intrase la parterul unui bloc şi n-avea rost să mai insişti. Cum astfel de specimene omeneşti îşi asigură dinainte, ca rozătoarele, refugiul, fie a intrat deja în vreun

apartament special, fie a trecut de gla o scară la alta, fie e de mult dincolo de bloc şi s-a ascuns prin tufişuri sau încă fuge, fuge, fuge.

Cătrănit, micul poet național se întoarse pe la stop şi, când să-i explice Agripinei ce l-a apucat în față la florărie, la tanti Orhideea în stație, de-a fugit după Maimuțaru, ia-o pe târâtură de unde nu-i!

“Fiți amabil, n-ați văzut cumva o fată-n roşu, cu oichii negri şi cu părul aşa lung?” – întrebă el umil pe un milog octogenar, după ce căută ca un câine fără stăpân în toate direcțiile şi în toate cotloanele, poate Agripinuța se ține de glume. “Ba da, domnule – răspunse cu simplicitate clasică de fost informator atentul băgător de seamă din zonă. A oprit un taxi gri metalizat şi a îmbarcat-o!” “Ea, ea, ah, fii bun şi spune-mi, prietene, ea i-a făcut semn, nu-i aşa?” – buigui poetul trăsnit în moalele capului de această veste, că a rămas nepereche. “A, nu, nu, bărbate, şoferul a zărit-o şi, fermecat, a pus frână singur...Ea nu prea voia să urce la început, arunca priviri negre în toate direcțiile.” “Da’ s-a urcat!!!” “Aşa face toate!” – zâmbi consolator cerşetorul cel bine văzător, trecându-şi palma pistruiată de vremuri prin barba țepoasă şi pornind a şuiera nepăsător la dureri fireşti o arie mozartiană.

Gujghil dădu abătut colțul străzii, redevenind mărunt, flămând, murdar şi cu adidaşi sparți.

Vântul rece al înserării îi zvârli în ochi o mostră din colbul municipiului, ajutându-l să deplângă nestatornicia feminină întruchipată de Agripina, care primise găzduire, fusese îmbrăcată, apoi hrănită şi, numai din motive tehnice, doar sărutată, şi uite, cățeaua, că totuşi se cărase cu primul venit!

Aşa se întâmplă şi cu gloata electorală: poți să-i satisfaci toate plăcerile, toate capriciile, şi să constați pe urmă că şi-a deplasat votul spre alte formațiuni, momentan nici măcar mai promițătoare! Pur şi simplu, etern femininului i se urăşte cu binele!

“Să fiu al dracu’ – se îndârji el – să mor în puşcărie, ia, dacă nu încerc diseară cu Dințişor şi cu Picior-de-Porc să ne scoatem înapoi de pe ea rochița purpurie cu bretele… Şi desuurile! Şi tamponaşele!

“Ah, femeia, cu ea să nu te pui! / Ah, femeia e dată dracului!” se bubui tocmai atunci în boxe pe la casetari un distih care unde îi părea rău lui la acea fază că e compus de alt poet.

“Nu mai fi şi tu aşa de rău cu ea, Gujghile mamă! – i se păru atunci că aude ca-n căşti glasul molcom al doamnei Prepeliță. E şi ea amărâtă, fără mămuță şi cu un tată vicios, de mai bine lipsă! Ce să facă şi ea, sărăcuța, singură-singurică pe lume? Cum să se mai ajungă de pe o zi pe alta cu banii, când noi, oameni în toată firea, Gujghile, abia de ieşim, şi numai pielicica noastră ştie cum, la un aliman. Iart-o şi tu, că e tinerică, mamă, şi fără minte, e receptivă la orice mesaj promorțional, crede că tot ce zboară se mănâncă şi că toată lumea altă treabă n-are decât să se ocupe

de a-i crea ei nişte condiții de afirmare doar pentru că e frumoasă foc, inteligentă şi încă fragedă, multifuncțională… O să se convingă ea până la urmă că, nu-i bai, numai dragostea este lucrul cel mai prețios într-o tinerețe atât de scurtă ca a speciei umane, aşa că tot la tine o să vină, scumpul meu Gujghil, tot la voi în canal la colțul mitic al cotiturii i se va deschide viitorul, aşa că nu te mai amărî atâta, băiete, că te necăjeşti degeaba!!!"

Amurgul se prăbuşi peste oraş cu repeziciune, ca la o latitudine tropicală.

Gujghil era trist, dar acest disconfort devenea în cazul său o trăire lirică, nemotivată, fără obiect. Era ca şi cum nu Agripina cu rochia ei purpurie şi cu părul lung şi negru l-ar fi părăsit, ci toate iubitele tuturor deodată, în dreptul florăriei Orhideea, i-ar fi dat simultan papucii, în timp ce alerga după Maimuțaru să-l ia la rost că ce are de gând cu ăia 30 de dolari, se face că a uitat de ei să-i mai dea înapoi?

Devenea astfel tot mai evident că dubletul Gujghil-Agripina ca titlu de semnificație pentru un poem romantic punea în relație doi termeni care în timp nu vor acționa într-un câmp al cooperării, ci, dimpotrivă, se vor dovedi inexorabil antitetici. În lumina diafană a beculețelor de Crăciun care se alergau unul pe altul în frigiderul cu mezeluri de pe colțul de unde începea cu adevărat cotitura, dar era colțul blocului, nu colțul ei unde se afla groapa cu schivnici, eroul nostru se îmbrăca într-o aură legendară, înțelegându-şi cu seninătate destinul de a se contopi cu natura şi de a compune, inspirat de acest prilej, cel puțin o elegie, prodigioasă specie literară în versuri care dau glas eternelor sentimente ale tristeții omului, de la forma cea mai uşoară – melancolia!– până la cele mai grave accente pe care le poate conține în compoziția ei durerea, fiind scrisă de obicei la persoana întâi singular, nu plural.

Căci copleşit de melanholie fanariotă şi de sentimentele multiple haiduceşti care-i răvăşeau sufletul de tâlhar ca la o percheziție menegerită de specialişti, Gujghil ar fi dorit să se stingă în mijlocul naturii debordante amazonic, nu între pereții jupuiți ai blocurilor roase chiar la baza lor de igrasie, de la noi din cartierul pe care-l iubim mai ales acum când e al nostru şi ştim că poate fi ras de pe fața pământului la următorul cutremur.

O, vai vouă, oițele mele, că v-am făcut staul în mijlocul naturii şi n-ați ştiut să apreciați! Fugit-ați cu toatele la oraş şi ați dat de dracu': acum paşteți dacă vă dă mâna şi burduful asfaltul crăpat şi iedera de pe terase! Dar va veni Ziua cea Mare a Chemării, când se vor rostui toate în veac şi toată pasărea de curte sau de combinat sau răpitoare va fi luată din cuib, din coteț sau de la congelator şi judecată fi-va pe măsura realizărilor şi neîmplinirilor sale!

Iară tu, oame, Gujghile, săvârşeşti cea mai mare greşeală că regreți tocmai ce nu trebuie regretat, că n-ai făcut progrese cu fata, care n-ar fi finalizat decât într-o risipă dementă de energie din cea mai pură, deprivându-te senzorial de dureri demne de cea mai prețioasă poezie, în acest Univers iluzoriu ca o năframă, care te face să uiți că, bestie gânditoare, ai putea face Facerea însăşi printr-un şir de transmutații fabuloase ce te-ar dota cu puteri benefice oculte de o intensitate record pentru scara umană…

Fuştei cu fuştei, cobora amărât din cale-afară Gujghil în sanctuar, fără de hierodula pe care o pierduse la florărie, dar Dințişor, ascetul slab, aflat în concentrare, dar Picior-de-Porc, alchimistul sumbru surprins în calcul diferențial cu toată cutia de viteze, nu numai că nu deplânseră nici un pic absența prezenței feminine, ci mai rău încă, erau atâta de detaşați spiritual de această lume infectă pe care noi o luăm în prea serios, încât poetului însuşi îi fu ruşine să-şi exprime frustrarea pătimită recent. “A venit, băi tâmpiților, madam Prepeliță cu mâncarea?” – o dădu el pe coarda prozaică a aprovizionării, gata să se bată cu careva, că-l durea şi capul. Dar nici unul din cei doi interogați nu catadicsi să răspundă, pentru că firea lor era economicoasă ca energie psihică şi răspunsurile negative între ei şi le dădeau regulat prin legea tăcerii.

Gujghil pricepu şi se întinse lângă rigolă să asculte susurul lăptos al apei călduțe, care întotdeauna îl calma şi chiar îl adormea ca un obsedant cântec de leagăn de pe Călmățui, lălăit de mă-sa de la Copeica Mare, înainte de a se face fiară din pricina lui moş Luca, vârstnicul bețiv şi curvar, nemuritor tată al poetului.

Nu prea ştia nici el, era prea june, care pierdere îl roade mai tare, că fără nici o explicație, madam Prepeliță l-a abandonat inaniției, că poate noi nu vom intra niciodată-n uie sau că visul de-o după-amiază cu Agripina înnoptând mereu sub prelata lui s-a dus… cu taxiul.

Până să se arunce într-un somn la fel de profund ca moartea, ceea ce-i sărise în ochi de cum revenise acasă, rămase arzător pe retină: că Dințişor şi cu Picior-de-Porc înfulecaseră până şi brânza topită triunghiulară pe care ieri, la belşug, o lăsaseră drept ofrandă la firidele zeilor Tellur şi Zalmoxe! Nu era de glumit: ascetul şi alchimistul ar fi fost în stare să mănânce şi pe zeii înşişi, iar asupra acestei capacități a omului de a mânca orice era urgent de meditat, pentru a putea produce poezie cu adevărat utilă societății.

3. Tratatul despre jeg

Aşa cum cititorul trebuie să-şi fi dat demult seama, dintre cei trei preafericiți băieți porniți pe căi divergente către desăvârşirea spirituală, cel mai avansat nu era Picior-de-Porc, ci Dințişor, care deja putea porunci lucrurilor şi era în stare să pună la treabă unele animale mici, cum ar fi rozătoarele pe care le întâlnea adeseori prin canalele orăşeneşti.

În plus, Dințişor, slab şi parcă presat dinspre un umăr spre altul ca un peşte, era capabil să rabde de foame vreme îndelungată, calitate care îi lipsea cu desăvârşire lui Picior-de-Porc, cel ce poate tocmai din această înțelegere resemnată a vulnerabilității la loviturile pe care ar fi putut să i le dea viața la stomac, era singurul dintre ei care mai păstrase o puternică legătură ombilicală cu lumea, ducându-se regulat la serviciu, fiind unul dintre cei mai amabili gunoieri ai cetății, solicitudine pe care însă, în modul cel mai paradoxal cu putință, nu o manifesta şi la domiciliu, unde era ursuz ca un urs, lăsând laoparte că nu numai că nu făcea curățenie, ci şi se opunea cu îndârjire s-o facă altul, dar asta purcedea din considerentele lui religioase care îl priveau personal şi nu trebuie nici noi să ne băgăm.

Nu, nu se cade să ne formalizăm de logica poliedrică a *Tratatului despre jeg*, atribuit lui Picior-de-Porc. Fiindcă deşi doctrina sa despre murdărie fizică ne repugnă, pentru sufletul lui ea este perfecțiunea gustului de adevăr întruchipată, dealtfel în continuă confirmare: au a propovăduit el vreodată altceva decât că se poate trăi bine mersi şi sănătos cu jegul de un centimetru pe tine? Şi atâția alții care s-au spălat, mulți colegi de-ai lui până în obsedantul decembrie, prieteni buni, n-au mierlit-o între timp?

Căci Picior-de-Porc, când îți bate surâzător la portiță sau scotoceşte ca un ginecolog prin pubele, te uiți la el cu milă şi oroare şi inconştientul respect pe care din moşi-strămoşi îl purtăm pentru atâți demenți, dar la viața lui dânsul a fost om de onoare şi cetățean respectabil, secretar de organizație de bază pe compartiment de cercetare, principalul inițiator în Republica Socialistă România al proiectului ultrasecret privind punctul spre care converg toate moleculele existente, adică punctul atomic, care odată realizat prototipul, planul era să fie experimentată pe o ramificație a drumului strategic transfăgărăşan un nou tip de bombă, implozivă nu explozivă, un model superior sistemelor de fisiune, fuziune sau cu

neutroni, modificându-se astfel radical însăşi ecuația strategică a omenirii.

După cum se ştie, paradigma conform căreia Universul de azi, câtu-i de uriaş față de umbra umană, a luat naştere din explozia unui punctuleț, este considerată compatibilă de cercurile savante şi tolerată până şi de unele credințe religioase cu vocație planetară, cum ar fi poate şi catolicismul, care spre deosebire de ortodoxie, care cel mult e certată pentru colaboraționism, s-a slujit, după caz, de mijloacele abjecte ale Inchiziției prin hrube sinistre. Însă mai puțin se cunoaşte despre cum stăm cu… reciproca acestei teorii exacte formal, care propozițional nu poate fi decât una singură, şi anume cealaltă alternativă, că această lume păcătoasă, aşa cum a început ea dintr-un amărât de punct, aşa trebuie să şi sfârşească într-un punct, realizându-se cosmologic o singularitate diferențiată divin, o strungă ideală, fără dimensiuni materiale, încât nici un sufletel să nu scape de la o judecată supremă, nemanipulată, competentă, de o autentică valoare, nemaiexistând spațiu-timp unde să evadezi.

Meritul savantului Picior-de-Porc este că în ciuda scepticismului conceptual, dar şi în pofida unui veşnic complex de inferioritate balcanică, a pornit-o protocronisticeşte înainte, pe banii poporului, deci chinuit psihic de imensele răspunderi asumate, mergând pe ipoteza că încă din ziua de azi, moleculele, în calitatea lor legitimă şi incontestabilă pe indiferent ce căi de atac, de agregate poliatomice liber-consimțite, converg deja prin mediul opalescent în care migrează, infinitezimal pe anumite coordonate, infinitezimale în aceeaşi măsură, ca o regresiune către ceea ce au fost, către starea de atom unificat, către starea de fapt, către o transcedentală entitate spirituală pură, originală, cauză a tuturor cauzelor, lipsită de orice multiplicitate, a cărei deplină stăpânire dă inițiatului, ca câştig minimal după răzuirea conştiinței, capacitatea de a străvedea prin orice material către comori ascunse.

Clarviziune care este utilă pe drumul desăvârşirii spirituale, mai ales în ziua de azi când asceții sunt unanimi în aprecierea că cel mai greu dintre toate testele îi este celui ce se retrage din lumea cea amăgitoare, să se vindece de toate sechelele stressului, echivalent cu ruptura ombilicală de mamă, resimțit atunci când te desparți de micul ecran, de la televizor sau de la computer!

Dacă e să aibă blocul tău subsol şi să te muți în el sau în canalul din apropiere, la colțul cotiturii, nu confortul redus va fi principala problemă, ci absența televizorului în cazul când te ambiționezi să nu-l iei cu tine, aşa declară toți aurolacii din cartierul nostru.

Nefiind totuşi chiar absurdă tendința oricărei entități superior integrate de a se informa, trebuie să fim înțelegători cu ei, gândi domnul inginer Dovlecel, cam mirat că ajunsese la această concluzie, deşi

întrebarea inițială privea probabilitatea să se dea drumul la apocalips la sfârşitul lui august.

Astfel, după evenimentele încâlcite de la Cernobîl din 1986, care n-au fost atât un accident nuclear cât un semn către guvernanți, către puternicii lumii iluzorii a palpabilului, că dacă nu sunt consultați marii inițiați, nici vrerea prostimii nu devine manifestă şi atunci moştenirea țarului Lenin şi a țareviciului Stalin s-ar putea să se piardă, ei bine, în acest context radiativ şi creativ, studiind efectul razelor extrem de bogate spectral ale catastrofei asupra pielii sale tăbăcite de viața cotidiană, savantul român Picior-de-Porc, ajutat de tovarăşul său de luptă credincios, asistentul Dințişor, a descoperit mai întâi rolul protector al jegului gros împotriva radiațiilor gamma ultraviolete care au un efect vitriolant asupra elicei de ADN, asupra patrimoniului genetic al fiecăruia dintre noi în definitiv, putând să ne provoace cancerul, şi aprofundând dânsul aceste cercetări pe medii din cristale lichide alb-opalescente, a ajuns la marea descoperire personală privind convergența fasciculelor moleculare într-un singur punct de focalizare, punct cu proprietăți geometrice, spiritualmente punct perfect, dar împotriva oricărei metafizici totuşi existent fizic, şi care a fost numit PUNCT ATOMIC în caietele sale soioase sau *singularitate spațiotemporală de tip Picior-de-Porc*, cum e cunoscut în literatura de specialitate străină.

Însă meritele conceptuale ale savantului, căruia ar merita să-i stimulăm prin congrese, burse, conferințe itinerante o şi mai largă recunoaştere internațională, Picior-de Porc, nu se opresc nici aici, pentru că el a înțeles primul că puterea ce deține un asemenea punct atomic, oricând poate dezlănțui în planul local al Universului tocmai sfârşitul acestuia preconizat de mulți profeți, ale căror prognoze şi proiecții nu pot suferi nici o obiecție de fond, fiindcă deşi ei s-au înşelat asupra termenului şi a modalităților de implementare a lichidării acestei lumi ca funcționând cu pierderi prea mari, ei au rezolvat totuşi în mod strălucit problema de principiu, afirmând esențialul, că nu doar ființa umană sau ființa națională, ci şi ființa ca ființă poate forte bine s-o mierlească atunci când Soarta / Necesitatea a stabilit inexorabil, *implacabil* chiar, dacă e să ne ajutăm de un termen mai sportiv, în speță unul rugbistic, în locul celui mai puțin adecvat, fotbalistic, de *imparabil*, momentul, clipa de groază, sfârşitu' lumii, Sorocul cel Negru al acestui final grandios şi tragic, pe care din nefericire mulți dintre noi s-ar putea şi să-l apucăm, încă în deplină sănătate mentală, în viitorii ani, care ar putea fi înfiorători.

Desigur, poate că nu toată lumea este de acord ca să se facă un sfârşit al lumii şi să se pună capăt la o grămadă de nedreptăți şi absurdități, şmecherii, escrocherii etc. etc. Dar într-o democrație consolidată, nu se pot restrânge drepturile nici acelui segment de populație care, cu condiția să se aleagă praful de toți, ar accepta să

meargă cu seninătate desăvârşită la tăiere, să-şi pună gâtul sub secure pe butuc.

Din această segment eroic face parte şi gânditorul progresist Picior-de-Porc, erijându-se adesea într-un fel de sămădău al turmelor nemulțumite.

Lucrul cel mai greu pentru analist este în acest caz să evalueze momentul critic când numărul de cetățeni care s-ar ralia lui Picior-de-Porc ar deveni precumpănitor, fiindcă atunci şi apocalipsul e mai aproape de acea societate. Totuşi, dacă pentru alții măgăriile, şicanările, incertitudinile dacă le rămân sau nu casele au început mai târziu, savantul martir Picior-de-Porc a fost lovit din capul locului, de forțele malefice, ostile intereselor fundamentale ale poporului nostru, integrității patriei până la Prut, păcii între popoare şi securității internaționale.

Încă din prmele ore de după decolarea elicopterului din prima zi de libertate a obsedantului decembrie 1989, persoane care rămâne încă a fi identificate de către organele competente, ostile siguranței naționale, au început să-şi dea drumul slobod la gură într-o emisiune de dimensiuni jurasice, consacrată transmisiei în direct a evenimentelor cu caracter prezentat ca revoluționar şi tocmai de aceea dispunând de o audiență mondială. Toți experții şi specialiştii, toți spionii care nu reuşiseră să penetreze contraspionajul nostru şi să se înfrupte din cuceririle teoretice fundamentale şi tehnologic imediat aplicabile ale cercetării noastre, pentru care poporul plătea un greu tribut, de miliarde de dolari, că poate ar fi dorit şi el o calitate a vieții mai superioară, toți aceşti tâlhari contemporani şedeau cu ochii şi cu urechile acordate pe audiovizualul nostru şi, o consemnez cu durere şi revoltă, s-au găsit români-români care, fie ca pe o ofertă să fie contactați de urgență, fie din lipsă de instruire cu secretul de serviciu, au vorbit în clar de PUNCTUL ATOMIC, deconspirând pentru cei inițiați un secret strategic fundamental, de natură a reechilibra balanța Est-Vest tocmai când gogorița cu Războiul Stelelor părea să ne pună în corzi.

Este totuşi în acelaşi timp tot atât de adevărat într-un anume sens, că prea puțină lume tehnică, ştiințifică sau academică înțelegea cu adevărat cum vine chestia cu punctul atomic în momentul profund revoluționar în care s-a declanşat, impenetrabilă numai cu rațiunea, diversiunea teroristă, pentru păcatele noastre, structurată pe cele trei planuri devenite de atunci clasice în domeniu: diversiunea informațională, de minciuni panicarde mediatizate, din care zice Gujghil că s-a născut presa noastră scrisă şi electronică; diversiunea armată explicit teroristă, furnizoare de morți mai mult tineri; şi, în fine, diversiunea radioelectronică vizând doar aviația în scopul de a face să se prăbuşească unele aeronave, cu intenția evidentă a infiltrării pe piața noastră a unor puternice companii de transport străine.

Cum secretul asupra lucrărilor lui Picior-de-Porc fusese destul de bine protejat de serviciile de resort din colectivul său de cercetători, n-a scăpat totuşi pe mass media decât sintagma *punctul atomic de lângă Piteşti*, pe care să-l apere populația civilă, până vine armata, de un eventual atac al teroriştilor, pe care fără doar şi poate că nu soarta preşedintelui republicii îi interesa, ca şi pe clasa politică occidentală după ce s-a folosit de serviciile sale pentru slăbirea influenței supraputerii sovietice pe mapamond.

Această sintagmă de *punct atomic*, cu totul particulară şi improbabilă ca parolă de cont elvețian la un dat cu zarul aleatoriu, fără doar şi poate c-a făcut să ciulească urechea profesională pe vreun X sau pe vreun Y din spionii străini care apăruseră în România de atunci ca ciupercile după ploaie, nu cu misiune precisă, ci doar la plesneală, la pescuit în ape tulburi, cum e totdeauna când un cufăr de comori se deschide după decenii de punere în conservare. Puțini erau însă, chiar şi la eşalon de elită, specialiştii care să ia de bune genialele contribuții ale lui Picior-de-Porc, aşa că deşi mulți au ciulit urechea, dacă or fi fost doi-trei să ştie unde să încadreze incredibila informație, deconspirată de ai noştri cu atâta nonşalanță, încât îți venea s-o califici de simplă diversiune, aruncată la derută, să te îndepărteze tocmai de Capitală, unde se hotăra dacă România va avea în noua Europă un statut de fostă țară ocupată sau unul de fostă republică sovietică. Iar nefericitul nostru savant martir a înțeles imediat riscul la care este expus, catastrofă fiind în general nu dacă se prind doi-trei spioni, ci unul singur e prea destul! Căci un autentic specialist în branşa asta, de cum percepe bine sintagma *punctul atomic*, diseminată într-o veselie pe tot mapamondul, nu mai are nici cea mai mică importanță dacă ştie sau nu unde e țara noastră, fiindcă îşi dă seama instantaneu că s-au făcut undeva de către specia umană progrese revoluționare pe plan global în cercetarea la cum stă chestia cu *Big Crunch*-ul şi care sunt perspectivele aplicațiilor în regim concret local, care aplicații pot fi destule, de la a face să dispară în teribila singularitate atomică de tip Picior-de Porc moleculele cadavrelor de manifestanți, anumite dosare incomode sau compromițătoare etc. etc. până la, după caz, păstrând proporțiile, lucrând cu ambiții de supraputere, seminții întregi, dacă ideologia este rasistă, respectiv categorii sociale întregi, dacă ideologia este vulgar-marxistă, necorectată în sens progresisto-umanist, contemporan.

De aceste valențe apocaliptic totalitare ale controlului asupra punctului atomic, poetul Gujghil, contabilul Dințişor şi inginerul Picior-de-Porc erau pe deplin conştienți şi profund responsabili, chiar obsedați.

De aceea, în plictisul de la canal, la colțul cotiturii, ei cu o fantezie debordantă căutau forme cât mai variate şi mai atractive pentru dezbaterile, colocviile şi mesele rotunde ce organizau pe tema echilibrului

strategic global, un subpunct permanent fiind dacă poate contribui punctul atomic la menținerea unei etici şi echități a terorii sau la instaurarea unei noi ordini internaționale…

Paradoxal, nu poetul Gujghil era cel mai bun metodist pentru astfel de manifestări, ci domnul economist Dințişor, seara, de îndată ce îşi termina exercițiile de concentrare, mintală şi probabil trupească în cazul său special,

“Onorat auditoriu, – să zicem – începea el din senin să monologheze antrenând mai devreme sau mai târziu şi pe colocatari în vârtejul intelectual cenuşiu al problematicii atât de elegant propuse, omagiind noi în seara aceasta festivă pe omul de stânga şi savantul român Picior-de-Porc, îşi schimonosea el vocea, intelectual de statură uriaşă, chiar dacă nu se află printre noi din motivele sale de credință religioasă binecunoscute, nu ne putem abține să nu comentăm cu o mai amplă sensibilitate la nuanțe, cartea biografului domniei-sale, domnul publicist, eseist şi analist Dințişor, aici de față, căruia îi mulțumim şi pe această cale în direct pentru că ne onorează cu zâmbetul său inconfundabil la această manifestare de suflet şi de conştiință.”

Acum magicianul făcea şobolănițele să-l aplaude, iar Picior-de-Porc pufăia cu emoția indeciziei între a bloca cu două-trei şuturi în cur tendințele spre băşcălie ale prietenului, sau a-l lăsa să se deşerte de tot ce ştie, ca să poată modela cam ce-are în capu-i strâns la menghină, care este concepția lui.

Complexat, fugit de la țară, cu studii neterminate şi cu lecturi minore, ambițiosul poet intervenea rar, dar asculta atent, aprinzându-şi în aceste condiții pipa, iar dacă cei doi interlocutori îl făceau să simtă că niciodată nu va fi mai erudit ca ei, de deznădejde se băga sub pat şi priza consolatorul aurolac din punga gata pregătită.

“Din capul locului ca rostire românească din perspectiva vieții spirituale pe care se cuvine s-o ducem toți, făcea Dințişor cu ochiul spre marele Râtan, nu numai pentru a traversa cu mai lesnicioasă uşurință sensul sau poate, în tumultul sabotajelor, contrasensul tranziției, ci şi pentru a arăta Europei de la Strasbourg şi factorilor de decizie de pe Colina Capitoliului, ce mari spirite pot naşte, creşte şi rodi chiar în condiții dintre cele mai precare, fără îngrăşăminte, fără erbicide şi pesticide, pe solul de la intersecția acestor meridiane cu aceste paralele, marea întrebare, nedezlegata enigmă, stimați audienți, nedescolăcitul mister se referă la ce a făcut totuşi domnul Picior-de-Porc cu punctul atomic, cu primul punct atomic românesc operațional, în acele ore lungi de confuzie ce au domnit peste biata țară, din momentul în care şi-a întors bunul Dumnezeu fața către români şi momentul când a revenit la poziția inițială,

Pentru că, iertați-mă că insist, domnilor colegi, dar problema punctului nostru atomic este de o importanță vitală nu numai pentru

istoricii prezenți în emisiune, ajutându-i la a circumscrie unele din necunoscutele ecuațiilor complexe cu derivate parțiale ale scenariilor ce s-au jucat atunci, ci şi pentru viața politică în resorturile ei intime, precum şi pentru destinul românesc privit prin prisma devenirii sub semnul… eurolacului, Gujghile. Şi susțin acest lucru nu pentru a polemiza cu vreunul din colegii mei de senat, ci pentru că atunci când nemuritorul ipoteştean scria de Mircea cel Bătrân că îşi apără sărăcia şi nevoile şi neamul, sintetizând cum bine observa reprezentantul aici al ideii agrarianiste, esența doctrinei noastre militare, el nu-şi putea închipui atunci, deşi nu sta rău cu fantezia, că tot un român, domnul Picior-de-Porc, care nu e deputat, va pune la muncă în zilele noastre tocmai punctul primordial, acela evocat ca mişcând în preambulul altei scrisori celebre, cu unduiri doinitoare de dor şi jale intuind totuşi nostradamic implicațiile asupra spațiului nostru carpato-ponto-danubian a avertismentului cu cartonaş deocamdată numai galben că datorită provocatorilor amețiți de aburii eurolacului, Gujghile, şi-a scrântit tot Universul paraliticul lui somn de moarte, şi de aceea nu ne mai tragem rădăcinile din tradiția noastră multimilenară, axată, cum bine remarca Agripina, pe o viziune ecologistă al cărui ideal fizic şi moral este codrul verde.

Într-adevăr, sprijinite pe două personaje colective, românii patrioți şi turcii invadatori, care n-aveau nici măcar pretextul acelei economii de piață apărute la noi după ce s-au comis masacrele de la Târgovişte, ca să ne năpădească la oraşe cătă frunză, câtă iarbă, Mircea şi Baiazid sunt astfel personaje exponențiale, însă eroul preferat al celui despre care vorbim într-o peşteră goală, aceea unde încă locuieşte la colțul cotiturii Picior-de-Porc, este numai Mircea, deoarece în discursul care precedă lupta înverşunată de la Rovine, el îşi etalează principalele trăsături morale, care sunt identice cu ale neamului său şi cu ale membrilor şi simpatizanților partidului nostru. Or, domnii mei mai mult sau mai puțin aderenți la concepția mea, la ce am eu în cap, e doar o joacă de copil să ne întrebăm ce s-ar fi întâmplat cu turcii păgâni, cu tătarii necredincioşi, cu ungurii care țineau carnea sub şa, cu țiganii mâncători de lebede, cu chinezii organizați pe triade, cu arabii care ne iau fecioarele şi fac troc cu ele pe cămile, cu evreii ale căror planuri de dezvoltare în ce ne priveşte nici în ziua de azi nu le-avem în clar ca să elaborăm o strategie de supraviețuire adecvată, şi cu câți alți duşmani, câți alții, mânce-i-ar para, apoi, frați români, ia gândiți-vă, gândiți, gândiți, gândiți, cum zicea Lenin, ce s-ar fi întâmplat dacă pe lângă avionul cu reacție, stilou, sonicitate şi cibernetica generalizată, noi am fi inventat punctul atomic al lui Picior-de-Porc încă de pe vremea primelor noastre formațiuni statale, dispuse de-a lungul văilor principalelor râuri, curate pe atunci şi mişunând de peşte.

Au, oare nu cumva alta ar fi fost, fraților, soarta acestei nații?

Oare nu cumva ar fi fost cu totul inversat şi destinul neamului, al nostru, al tuturora?

Ia să stăm noi strâmb şi să judecăm drept, gospodăreşte, ca pe vremea regretatului, după ce am acumulat atâtea cucuie izbindu-ne ou capul de figurile geometrice ale economiei de piață!

Ia să ne facem doar un scurt examen de conştiință şi să depunem un minim efort de imaginație: păi ar mai fi îndrăznit cineva, domnilor, să fi avut noi încă de pe vremea lui Decebal punctul atomic, să se mai ia de noi sau să zică măcar pâs?

Au nu i-am fi băgat noi pe toți opozanții în neant ca în celebra sacoşă a lui Ivan Turbincă?

Şi să mai fi trăit Ceauşescu, săracul, şi să fi beneficiat noi de punctul atomic, mai punea cineva sub semnul îndoielii intrarea României în NATO în primul val? Mai punea ?… Vă asigur eu că nu mai punea! În genunchi s-ar fi rugat de noi doamna de fier a politicii externe americane să aderăm, dar de data asta noi am fi fost cei care ar fi ezitat, fiindcă niciodată în istorie noi nu ne-am angajat să apărăm hotare îndepărtate precum al Islandei sau al Norvegiei, ci dintotdeauna românul nostru, cu o mână pe sabie şi cu alta pe coarnele plugului, a fost ospitalier dar gata oricând să-şi apere chiar cu prețul vieții patria, bunul nostru cel mai de preț, nu însă şi să-şi verse sângele pentru cine ştie ce interese străine îndepărtate, de la capătul lumii, carne de tun pentru şmecheri.
Şi chiar dacă istoria nu se scrie cu dacă şi cu parcă, conştiința datoriei de om politic mă obligă să nu mă opresc a mărturisi pro domo convingerea mea că dacă ne-am fi văzut liniştiți de treabă când s-a încercat, şi din păcate s-a şi reuşit, să se vâre dihonia între noi şi unii să fim într-o parte şi alții să tragă în ailaltă, ca boii nepotriviți la acelaşi plug, de numai arătură nu iese, cum observă şi colegul agrarian-radical, atunci dacă mai trăia Ceauşescu, săracul, şi dacă avea punctul atomic, atunci contribuabilul american, care până deunăzi dădea din colț în colț cum că n-are bani destui să ne primească şi pe noi în NATO în primul val, se constituia în grup de presiune şi ne făceau scrisoarea de intenții chiar înainte de Diktatul de la Malta, unde s-a uneltit, s-a pus la cale să se spargă geamurile la Timişoara, să se devasteze magazinele comerțului de stat, iar pe străzile Capitalei noastre dragi să se arboreze tricolorul maghiar, profitându-se de protecția întunericului…

Vrei să aibă copilaşii tăi ce mânca după pofta lor? Vrei să faci o surpriză plăcută tovarăşului tău de viață ? Vrei să ai cu ce face parastas la cineva drag care ți-a murit şi din lipsă de bani strânşi tot amâni de au început să murmure vecinele iar popa, să facă apropouri?

Atunci dă chiar acum telefon la numărul indicat pe ecran şi spune ce a descoperit marele savant român Picior-de-Porc, şi vei putea câştiga

pe loc zece salarii medii pe economie în urma tragerii la sorți chiar în timpul emisiunii!

Da, ziceam că după Malta, noi am căzut cei mai de fraieri, fiind singurii din lume, frați români, păcăliți să-şi împuşte la zid conducătorii, după un simulacru de proces şi culmea, într-o unitate militară de Crăciun, blasfemie ce dinaintea lui Dumnezeu culpabilizează pe vecie armata cea pân' aici neprihănită!.

Ca să închei, că văd că este un telespectator şi aşteaptă pe fir, eu cred că trebuie să fim realişti şi să acordăm imperialismului american respectul pe care îl merită periculozitatea pe care o prezintă. Ca liberal de stânga însă, eu nu văd altă cale de a apăra independența şi integritatea patriei pe un mapamond dominat de o singură supraputere decât în a spune definitiv adio iluziilor egalitare şi a forma, prin forța statului, ca în geniala China, o clasă restrânsă numericeşte de capitalişti autohtoni cu adevărat miliardari, adică în dolari nu în hârtie higienică, singurii în stare să dialogheze ca de la egal la egal cu cei euroatlantici, încât să se ajungă mai repede, ca între gentlemeni veritabili, la o soluție de compromis şi interesele poporului meu să fie în modul cel mai realist şi mai fiabil apărate. Altă soluție nu văd, domnii mei, şi nici nu cred că poate exista…

Vrei să fii zilnic informat corect, mă animalule? Vrei să afli cele mai senzaționale şi mai dinamice ştiri din țară şi din lume? Vrei să afli din vreme ce surprize mai pregătesc guvernanții şi ce dezastre te mai aşteaptă nu mai târziu decât mâine? Vrei să ştii adevărul despre viitoarele alegeri anticipate? Un singur cotidian cuprinde tot ce ai nevoie ca să fii un om informat în condiții grafice de excepție, din cele mai fierbinți surse, la un preț cumsecade şi nepiperat: De mâine, la toți difuzorii din întreprinderi cereți Ziarul Poporului!

Dom' le, vorba cântecului, Ceauşescu să ne ierți, că-n decembrie-am fost beți! Da, dom' le moderatorule! Eram beat, cum sunt şi acuma, dar nu de tot, cum nu eram nici atunci să-mi fi băut mințile complet, o vodculiță acolo, pe post de calorifer şi ca dezinfectant. Şi eu ca omul!... Am greşit! Da, domniță, Luca sunt, da, mieluța mea...Vasile Luca, da, exact ca pe cel care eu Teo, Pauker şi Dej băga spaima în burgheji, spre marea satisfacție chiar şi a unei bune părți a intelectualilor, însă nici o legătură, nu... Eu am stat în banca mea toată viața… Dom' le, eram beat, errram be-at… viagră, când am intrat în CC, mai rău ca acuma, altfel ce-aveam coraj? Eram nebun?… Cum de unde? Păi nu venise nişte cetățeni străini cu o Ladă şi da vodcă Stalinskaia cu lada?…

Da, domnule ministru, îl dau mai încet, să nu se facă hiperrrrr-micro-fo-fonie... Eu nu ştiu dacă mă credeți, dacă nu mă credeți… şi atunci puteți să închideți sau să mă închideți, dar eu am o bănuială vagă, eu am rămas cu impresia obsesivă că, da, că eeeu sunt tovarăşul Luca Săracul! Am să scriu şi o carte despre aceste evenimente, deşi s-au

ocupat de ele parlamentari mai erudiți ca mine... Da, dom' le, să moară copiii mei dacă **v**ă mint cu ceva: eeeu sunt tovarăşul Luca Săracul! Cum care Luca Săracul, mânca-ți-aş bretelele, că doar n-o fi fost şi Caragiale amărât! Eeeu mi-s ăla care, am realizat pe urmă cu soția, am indicii că am vorbit în 22 decembrie de la ceceu, de la Cabinetul numărul Unu, cred că cu domnul Iliescu după inflexiunile de la voce, dar nu garantez, care cred că se afla de mult la Televiziune, citez, mi-a răspuns un tovarăş Luca, zice el cu dispreț de un revoluționar, ca şi dânsul, nota bene, citez iar, nu ştiu cine-o fi săracul, mi-a spus că el şi alți câțiva, care fac parte dintr-un Comitet Național sunt acolo. Mi-au cerut să mă prezint. I-am spus ciii-ne sunt, nu m-a cunoscut omul şi n-am putut să închei nici un dialog, am încheiat citatul... Cum şi ce vreau, doamnă Dovlecel?... Păi să închei un dialog!!! E în legătură tocmai cu tema serii, ați anunțat-o că Picior-de-Porc şi punctul atomic, de la care ați deviat ca nişte ordinari, ați făcut propagandă mascată pentru un anumit partid… şi ați mai făcut de-aia!… De-aia, dom' le! Aşa, manipulare, futu-vă-n siglă de şme…

Unde ai vrea, mă amărăşteanule, dare-ar draci-n tine, să faci până la sfârşitul sezonului o vacanță printre vipuri?… La Saturn sau la San Remo, ai? Dacă te-ai decis să mergi cu încă o persoană pe Coasta de Azur, telefonează chiar acum şi spune ce profesie exercită în prezent marele savant român Picior-de-Porc, care a descoperit punctul atomic!

Am greşit, da domniță, nu mai înjur, dar oi fi şi eu şucărit, că e o mare enigmă aici şi nici o comisie nu întreabă de ea!… Eu pe domnul Iliescu îl cunoşteam de la Ape, şi nu era el după timbrul de pe voce, iar care a vorbit pe fir cu mine atunci în focul evenimentelor, crezând că le am cu cabinetul Unu, m-a întrebat dacă tovarăşul comandant suprem Nicolae Ceauşescu a luat cu el cheile şi cifrul de la punctul atomic când a plecat, de am înlemnit toți din jurul telefonului şi ne aşteptam că se va da cu bomba atomică în Bucureşti ca la Hiroshima, dar n-am mai băgat pe post, ca să nu înnebunească poporul degeaba, că tot nu prea exista scăpare, cum nu e nici la apocalips...

Asta e nelămurirea mea, ca să nu vă mai rețin, ce crede domnul invitat Gujghil, care încă nu a făcut public tot ce ştie, eu îl rog respectuos ca să ne spună ce părere are, cine crede domnia sa că m-a întrebat pe mine despre cifrul de la punctul atomic şi, în acest caz, chiar dacă mă cheamă şi pe mine Luca, să mă lămurească odată pentru totdeauna: sunt eu cu adevărat tovarăşul Luca Săracul sau mi-am ratat ca atâția alți români destinul, încât nici în istorie să nu intru după ce am răbdat o viață de câine îndurând creştineşte atâtea privațiuni, că îmi vine şi să-mi plâng de milă, când le povestesc la nepoți şi nu mă crede!”

“Interesantă întrebare!” admise savantul, în timp ce poetul, frânt de oboseală recapitula prin somn formule de calcul prescurtat...

“Da, are dreptate domnul Luca, maimuțări Dințişor vocea de bas a adormitului, şi acum mi-aduc aminte, dragi vagabonzi fără frontiere, gustul ca de aurolac al vodcii din decembrie 1989… Au venit cu TIR-urile şi au început să descarce încă de dimineață, întâi lângă spitalul Colțea, apoi la rond cam spre intrarea în metrou dinspre Universitate, unde e troița acuma, pe urmă lângă Arhitectură chiar pe o baltă mare de sânge, uman, neuman, nu ştiu, şi desigur la Dalles, adică peste tot pe unde s-a prevăzut să fie sau în orice caz s-a spus pe urmă că au fost şi morți. Veneau din când în când din ăştia cu maşini Lada şi adunau cu grijă în portbagaje toate sticlele goale, să nu se producă răniri sau poate ca să distrugă probele manipulării etilice şi eterice a revoluționarilor. Aşa s-a făcut, cred eu, şi fraternizarea cu armata la nivel de trupă, că ofițerii basculaseră mai devreme.

În vremea aceasta, adică în 22 decembrie 1989 pe la prânz, când decolase elicopterul şi se angajase pe direcția Snagov, prietenul meu savantul Picior-de-Porc se afla într-o Dacie gri metalizat cu număr de Argeş, pe autostrada Bucureşti-Piteşti, unde care cunoaşte că se lărgeşte şi se face ca un fel de pistă, şi avea din înalt ordin prototipul de punct atomic la el în portbagaj la maşină, de unul singur, fără însoțitor…

Aici, consider însă că trebuie să aduc unele completări la ce s-a scris în presă şi o fac în exclusivitate pe acest canal acum, deci băgați calupul publicitar!… N-aveți? Bine! Eu îi dau înainte cu prelegerea!

Onorată instanță, pentru cine nu prea ştie care-i şpilu cu punctul atomic, trebuie să declar din capul locului, că nu e nici o ruşine a fi în general incult, nici a fi în particular dezinformat, deoarece se mai întâmplă. Se întâmplă oricui şi la case mai mari! Eu dacă ştiu mai mult, dacă văd mai departe, este că călăresc pe gâtul unui gigant, genialul meu prieten Picior-de-Porc, pe care numai tot un geniu l-a înțeles cândva pe deplin, după ce un talentat om de bine le-a făcut legătura. Dramatică fiind, singulară ca însuşi punctul atomic, poziția mea atâta vreme cât clasa politică persecutând cercetarea, ce specialişti de înaltă calificare am mai avut la proiectul ultrasecret, care n-au fost lichidați în învălmăşeală la revoluție, acum lucrează pentru cine ştie ce mare putere, că doar n-au rămas aici să-şi bată joc de viziunile lor, pe care de multe ori numai ei pot să le înțeleagă, cine o fi împărțind plăcinta bugetului şi evidențiază miniştrii care la sfârşit de exercițiu financiar nu numai că nu mai cer rectificări, ba chiar mai dă şi înapoi din bani, că nu i-a cheltuit pe toți. Fiindcă totdeauna în anumite țări, care dealtfel se şi cunosc astăzi cu uşurință, când au declarat educația, cultura şi cercetarea ministere nestrategice şi le-au încredințat în arendă la cine promite că se descurcă şi mai şi restituie din fonduri se vede până la urmă că totuşi tocmai astea erau ministere strategice, adică cercetarea, învățământul, sănătatea, cultura şi sportul, iar celelalte, declarate strategice erau de fapt

nestrategice, numai că după ce se cunoaşte înapoierea acestor ţări, prefer să trec sub tăcere cât suntem în direct, fiindcă am dinţii cam mari şi s-ar putea să râd şi să-i alung pe telespectatorii dumneavoastră pe alt canal, pe celălalt canal rival**,** cum vreţi, dar eu cred că sunt mai multe canale, şi în acelaşi timp din ce în ce mai puţin urmărite, fiindcă cetăţenii s-au dumirit heraclitian că până la urmă e acelaşi serial, e acelaşi buletin de ştiri, e acelaşi moment comic, e acelaşi film, e aceeaşi trăncăneală, e acelaşi calup publicitar...

A trecut timpul televiziunii şi în ţara noastră.

A sosit şi la noi, ca în ţările civilizate postindustriale şi postconsumatoriste timpul literaturii, băăăi Gujghile, scoală-te! cum observa adevăratul nostru poet naţional, Gujghil, căruia îi transmit un călduros salut din partea mea personal şi, îndrăznesc această extindere, şi din partea poporului care abia aşteaptă să asculte cântece pe versuri de el!

Bat, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, clopotele de pompieri ale resurecţiei cărţii şi pe acest meleag legendar, încă nepoluat excesiv nici de inutilele ziare, nici de tâmpeniile de pe micul ecran, nici de amăgelile calculatorului cel atâta lăudat de firmele profitoare, dar responsabil că din tânăra generaţie nu se va mai ridica niciodată un Picior-de-Porc, care era softist de creier uman, al lui, şi ce creier! Ce creier se degradează, se pierde, fraţi români, s-a pierdut deja!"

"Ia mai opreşte, mă, aerul condiţionat – pufăi atins alchimistul din firida lui umedă – că acuş îţi ard una peste elice de cânţi Titanic Vals o săptămână!"

"Timpul televiziunii a trecut. Timpul literaturii revine – nu se sinchisi Dinţişor, care nesuportând durerile de după inhalarea eterului, se droga cu propriile-i mici eseuri pe teme dintre cele mai năstruşnice şi mai gratuite. De mâine – scuipă el spre poet – nu vom mai da la milogi decât dacă atunci când persoana defavorizată cerşeşte c-o mână, simultan cu ailaltă ori îşi creează plăceri de deţinut politic, ori ţine sus cartea lui Gujghil, pe care o lecturează mişcând din buze pe treptele nespălate ale bisericii!"

"Dacă nu mă laşi dracu în durerea mea, Ratoane – se făcu negru Gujghil ca la vederea recentă a infractorului de Maimuţaru – că voi nu ştiţi, inconştienţilor, dar a fugit Agripina mea cu un taximetrist neidentificat şi nu pot evalua dacă a aflat ceva nou de punctul atomic, iese aici la noi în templu o păruială de se fac ediţii speciale trei zile în toată presa!"

"Şi abia acuma spui, mă banditule?" – făcu spume Mistreţul.

"Revenind însă la obiect – căută Dinţişor să împace părţile – înainte de a prezenta obiectul cercetărilor noastre, precizez că savantul Picior-de-Porc e un băiat taciturn, cult, creativ, a inventat pentru uz intern la colţul cotiturii o religie generalizată, iar zeii la care se închină în acest moment, Zalmoxe şi Amaterasu, au acceptat în linii mari să se iniţieze în

adevărata credință, şi-au însuşit pe deplin teza vanității vanităților, ajutându-l să nu se grăbească să ceară o largă recunoaştere internațională a renumelui său mondial. Aşa că strădurința sa maladivă de a uita tot ce ştia, de la ecuațiile fizicii matematice la scheme Pronosport predefinite şi la declinări de substantive neregulate străine, dacă nu şi la reguli de higienă care unora din telespectatoare s-ar putea să li se pară de la sine înțelese, iată că nu e aşa! Eu sunt însă convins că el n-a uitat nimic din ce ştia şi sper că vor veni într-o zi la rând să conducă țara acele secte care să-i pună odată pentru totdeauna în valoare marelui şi genialului meu amic desăvârşitele sale calități.

În ce mă priveşte, eu nu mă simt culpabilizabil de nimeni şi cu nimic! De când nu mai sunt ce eram şi nu mă mai ocup cu ce mă ocupam, şi în definitiv, n-am făcut rău nimănui, arătați-mi-l pe-ăla care să zică, dom' le, ăsta, tovarăşul Dințişor, am fost la el cu o şustă, mă putea servi şi nu m-a servit, a promis că face, că drege şi până la urmă, m-a lăsat cu părțile comerciale în baltă şi cu banii luați! Nu se există aşa ceva! Şi am ştiut şi când să mă ejectez din proiect, că din colectiv vreo trei s-au dus să-i împuşte în punctele mai fierbinți ale evenimentelor, că alții au emigrat curând şi că din cei importanți numai Picior-de-Porc a mai rămas, dar numai că s-a tâmpit de tot sau face pe tâmpitul, în timp ce toți colegii mei deja se aranjaseră pe noua cale, basculaseră fără să mai aştepte ca mine revenirea la rațiune şi normalitate, că nici prin gând nu mi-a trecut să se întâmple să nu se redreseze marea vecină de la Răsărit, unde cine ar fi avut în 1917 numai 18 ani, ar fi avut acum peste 90, ca să zici că mai are cine să întoarcă roata înapoi, ori să-i învețe pe ăştia tinerii la prostii şi până la urmă am dat-o-n bară de tot, că am apreciat greşit şi altă chestie...

Domnilor, lăsați-mă să vorbesc, ce dacă nu mai sunt multe minute, e drama uni om la mijloc! Când e dramă, când **e** spovedanie, trebuie să se facă linişte solemnă, ca când filmezi la morgă, rareori omul nostru, aşa e el, ce să-i faci? îşi dă de bunăvoie drumul la gură şi spune tot!

Eu, dom' le, am avut la bază pregătire în economie politică şi poate tocmai da aceea că nu m-am luat nici după instinct, nici după ce fac şefii, care şi înainte, chiar dacă se vorbeşte azi aiurea, tot din specialiştii mai şmecheri se recrutau, doar că lozincile erau altele, am stat eu şi am tot contemplat la lume, la ce e-n piață în special, şi mi-am făcut propriul model economic şi am tras concluzia că nu se poate, dacă intră toată lumea inteligentă în comerț, atunci se concurează reciproc ca chiorii şi până la urmă scade profitul, devenind în consecință mai atractiv să te apuci de ceva care produce. Nu mi-a dat prin cap că vor apărea alianțe împotriva populației atât la nivel de microdesfacere cât şi, mai ales, la nivel de macrodesfacere, la angrosişti, cum se zice că e acum cazul cu uleiul în dezbatere, de a luat Agripina taxiul ca să apuce unde se da mai

ieftin în partea diametral opusă a municipiului, actuala mea viziune profetică fiind că poate văd mâine-poimâine elicopterul pe Cotroceni, după cât de disperată mi s-a părut lumea la piață acum când vine aprovizionarea totală, care dacă n-o faci, dacă nu lungeşti codoiul de la ulei, atunci nu eşti om, nu eşti gospodar, înseamnă că nu ții tu nici atâtica la copiii tăi şi la ce familie mai ai!…

Concret?...Uite concret şi pe scurt care e cioaca! Eu şi cu domnul Picior-de-Porc ne jucăm adesea de-a familia în bârlogul de la colțul cotiturii, eu fiind, desigur, nevasta, el bărbatul, şi ne-a mai fericit Dumnezeu cu un băiețel frumos foc, bălăior cu obrăjei ca doi bujori de rumenei şi pe care îl cheamă Gujghil şi îl şi pup acum pe năsuc, că tot doarme el!

Cum e lăsat de la străbunei, firesc ar fi ca dumnealui, Râtanul meu, ca mascul, ca plăvan în stare să transporte greutăți mai mari decât ale unui asin, să se scoale mai de dimineață şi să meargă în vizită de lucru pe la piață. Numai că asemănător cu multe alte familii, acest lucru nu se întâmplă şi mă duc eu, deşi joc rolul de femeie. Asta şi pentru că mă pricep mai bine ce să cumpăr ca necesar cu adevărat, am talent înnăscut de pe când eram fetiță să mă tocmesc şi, eventual, dacă e prea nesimțiți la preț, să mă iau în gură cu tarabagiii.

Ceea ce nu înseamnă că e o treabă care să nu ceară creativitate!

Fiindcă să zicem că în cămară la mine s-a terminat un produs de importanță strategică pentru supraviețuirea familiei şi mă duc la piață, unde de obicei respect următorul algoritm: am în cap sau pe o foiță de hârtie desfăşurătorul de necesar ce să cumpăr şi iau mai întâi într-un tur de orizont preliminar tarabă cu tarabă şi bag în memorie, măcar cu aproximație unde am văzut mai ieftin. Şi numai după ce am epuizat toată piața, refac traseul şi achiziționez la prețurile convenabile ce mi-am dorit, rareori întâmplându-mi-se să-mi scape vreo ofertă mai bună şi să mă zgârii pe urmă pe ochi, că uite, mă tăntălăule, cu puțină atenție mai economiseai nişte leişori. Devalorizați, da, însă azi aşa, mâine aşa, faci obicei şi ajungi de se simte? Ajungi! Ei bine, drama mea de ființă care gândeşte cu capul şi vede jocul ielelor pe balcoane, care este însuşi jocul ideilor ce adesea bulversează negativ societatea când i se bagă prostimii în cap că să nu mai citească, pentru că nu se obsearvă că limba noastră înțeleaptă a derivat de la prost prostime, dar nu şi de la deştept deşteptime, ceea ce denotă un neaşteptat respect de adâncime pentru raritatea aurului cenuşiu, tragedia mea când mestec mămăliga, domnişoară, sau prăjesc în ulei încins cartofii este că niciodată nu pot să evaluez în ce măsură satisfacția mea de a fi cumpărat un produs mai ieftin prin metoda dublului circuit prin piață este în mod absolut întemeiată şi ce înseamnă aceasta în procente!

Cu alte cuvinte, nici presa, care demult nu mai merită citită, nici canalele, care demult nu mai merită să-ți strici ochii pe ele, nici guvernul, care încă n-a înțeles că nu el e executivul, ci însuşi cetățeanul, şi nici puzderia de partide, asociații şi alte himerice haite, nu îmi oferă mie dimineața ca gospodină cinstită, care trebuie să mă apăr de hoție, buletinul informativ al zilei, să găsesc în el cât e prețul la poarta fabricii pentru cutare produs sau cât costă o delicatesă de import la intrarea în țară şi cam cât s-ar mai adăuga pe parcurs cu transport şi depozitare şi taxe şi mai ştiu eu ce. Înainte, ce nu găseam cu coadă, luam tot în condiții de piață liberă, chiar dacă i se zicea piață neagră. Numai că ştiam un lucru: statul îmi spunea cam cât costă un produs. Acum, nici presă, nici televiziune, nici guvern, nici partide, nici alți paraziți şi duşmani ai poporului nu-mi dau această informație vitală pentru demnitatea mea de cetățean liber al unei țări libere: domnul Dințişor, vezi că la dumneata în municipiu pe kilu de zahăr sau de ulei nu se merită să dai mai mult decât prețul cutare!

Avizat, eu aş fi în acest caz un agent economic activ: nu m-aş mai opri la acel iluzoriu cel mai coborât preț, ci dacă obrăznicia ar fi prea mare, n-aş ezita să boicotez chiar produse vitale, aşa-zis vitale, nimic nefiind totuşi vital, nici măcar uleiul. Nici măcar uleiul!... Fiindcă o adevărată femeie de casă, o gospodină care îşi iubeşte bărbatul ca la nuntă, cum îl ador eu pe Picior-de-Porc, poate găti la fel de apetisant şi cu cantități infinitezimale, catalitice, de ulei, fiind şi economisitul un factor de presiune în economie şi politică. Nemaimenționând că există tigăi şi alte ustensile gata unse că nici nu-ți mai trebuie grăsime, iar anumite preparate merg şi cu untură din cel mai spurcat animal, porcul, sau ou magarină sau cu unt. Totul depinde de accesul cetățeanului la informația economică, unde impresia mea este că mănâncă azi o pâine toți cenzorii activi în vechiul regim!

Dar nu ți-o dă nimeni această informație, ca şi cum ar fi blocată-n dosare pe cinci generații! Toți sunt mână în mână, înțeleşi, vorbiți. Te uiți pe micul ecran, şi putere, şi opoziție, toți la fel, bine îmbrăcați bine hrăniți, graşi, rânjitori... Ce dracu or găsi de râs atâta, de unde atâta veselie, zău că nu mai pricep nimic!... Şi poate tu dai din colț în colț, gospodino, că nu mai eşti destul de creativă şi nu mai ştii ce să mai găteşti ca să-i saturi pe toți din familie, ca să nu mai vorbesc de câte altele trebuie într-o casă de om... Nu mai ai nici prosoape, nici cearşafuri de musafiri, papucii s-au rupt, ceştile de cafea a mai rămas din serviciul de la nuntă una singură intactă, şi nu te înduri să te desparți de cele două fără toartă... Parcă n-ai fi intelectual să…”

“De unde, fă, dintr-un singur salariu să-ți mai iau şi serviciu de cafea nou?” – ieşi furios din rugăciune Picior-de-Porc, cedând la atâtea înțepături cu ochiul totuşi pe cronometru şi constatând cu plăcere că stă

bine cu imunitatea la nimicurile economico-politice cu care îşi pierd zilele vieții alți oameni.
“Ratoane, mânca-ți-aş coliva, zi ceva şi de săpun!” – interveni Gujghil deloc supărat că magicianul a scuipat pe el în focul improvizației.

“Nu voi veni cu noi date despre punctul atomic la televiziunea dumneavoastră – îşi puse şorțuleț Dințişoara – până când nu veți înceta să mai difuzați reclame de detergenți fără a menționa prețul la poarta fabricii! Fiindcă în cazul în care produsul ajunge la mine la un preț neruşinat, orice femeie de casă ştie câte grăsimi se pot strânge în decursul timpului la o bucătărie, borcănaş cu borcănaş, iei nițică sodă caustică, nişte pirostrii, ceaun mare**,** la soacră-ta la țară sau vorbeşti cu vreo femeie la piață, dar se poate şi între blocuri...Puneți mai multe mână de la mână, luați chiar un cazan al asociației şi îl țineți în uscătorie... Săpun curat, soro, de casă, ştii ce-ai pus în el**,** că am auzit pe un naturist că astea din comerț pot fi şi cu grăsime de câine vagabond, din țări străine, vezi bine, că la noi sunt proprietate obştească, a poporului, nu ai voie să-i exploatezi ca bogăție naturală, câinii sunt de fapt categoria socială cu venituri mici cea mai bine ocrotită din țara asta absurdă!...”

Greu este, Doamne Dumnezeule mare, să trăiască omul fără televizor!

Dacă e să aibă blocul tău subsol şi să te muți în el sau în canalul din apropiere, la colțul cotiturii, nu confortul va fi principala problemă, ci absența televizorului în cazul când te ambiționezi să nu-l iei cu tine.

Celor trei maeştri spirituali, regulile de constituire a celulei lor comunitar-spirituale, cuib de delicii inteligente pe bază de lirism, mistică şi gnoză serioasă, le interzicea prin statut tocmai a ține televizor în cavernă, dar nu şi vizionarea de emisiuni în altă parte, facilitate de care nu ezitau să profite pe la vreun local sau pe la vreo prietenă cu garsonieră, aşa că în general, ce ştia lumea din piață, cam ştiau şi ei, plus că mai trăgeau şi cu urechea direct din canal la comentarii şi emisiuni de ştiri când erau ferestre deschise pe la bloc pe la ei, la colțul cotiturii.

Privarea totală de televizor este însă mult mai greu de suportat decât a renunța la fumat, la sex, sau la a flana pe trotuarele municipiului.

De aceea, psihiatria contemporană, din ce în ce mai diversificată, intra, inter şi transdisciplinar, conform problematicii ridicate de pacienți, a constatat cu oarecare veselie că persoanele claustrate multă vreme fără televizor, în experiențe cosmice, submarine sau speologice, nu pot supraviețui mai mult decât dacă în lipsă de mic ecran, tot aşa cum copiii în lipsă de armăsar călăresc vreun băț, nu recurg în profunda lor singurătate la jocuri de simulare a anumitor emisiuni mai îndrăgite, care îți dau o senzație de protecție față de neplăcerile vieții.

Iar cei trei cloşarzi avuseseră o zi grea.

Gujghil o pierduse pe Agripina în condiții suspecte contrainformativ, Dințişor constatase că banca lui, după ce că se vorbea că acordase credite la hoți, tocmai redusese drastic dobânzile pentru a acoperi pagubele pe seama deponenților, iar Picior-de-Porc se întorsese de la servici cu revelația sumbră că în capitalism se face mai mult gunoi ca în regretatul bolşevism românesc, nu pentru că am mânca mai mult, ci din pricină că. mărfurile sunt mai ambalate.

Poetul ar fi putut dormi liniştit, fiindcă Agripina îi picase din senin în inspirație, o uitase de fapt după abandonul lui şcolar.

Pe contabilul mistic şi ascet Dințişor, nimeni nu-l împiedica să completeze din furat şi cerşit până la cât îi ieşea înainte din dobânzi.

Numai domnul alchimist Picior-de-Porc avea motive zdravăn întemeiate să se uite la televizor, ca să-şi mai dilueze ca în alcool, eter sau alți solvenți necazurile, văzând măcar pe alții înalt croiți şi râzători că au mâncat ce-au vrut sfincterele lor. Pentru el, ei erau martori că există paradigme ale reuşitei umane. Dar el era interesat şi de semnele apocalipsului, evidente mai ales la cazuri de oameni care au mierlit-o în condiții imprevizibile.

Ce îl necăjise după vizita Agripinei şi insomnia până la înfiriparea unei foarte profunde, aproape inconştiente porniri spre sinucidere, fusese părerea de rău că atât de mari fiind gunoaiele omeneşti nu numai în patria noastră, ci şi în Europa, cât de binevenit ar fi fost punctul atomic ca instalație de ecologizare planetară şi ce beneficii ne-ar fi adus această invenție, exportând absorbante pe acest principiu în toată lumea!

Patriot de excepție, ce ar fi însemnat acest brevet pentru propria-i avere nici că-l interesa!

El era în acelaşi timp disprețuitor de publicitate. I-ar fi fost silă să apară prin revistele cu vipuri.

De aceea, când începu a emite din senin provocator canalul Dințişor, el gâfâi puțin de emoție, constatând că subiectul **se**ratei omagiale este el însuşi în calitate de cel care în fruntea unui colectiv pluridisciplinar a realizat primul punct atomic din lume.

“Băi popândău de la bulău! se enervă el când emisiunea sări pe coarda economică, unde se considera Dințişor bun de consilier la guvern sau pe la tot felul de comisii. Ce teracota mă-tii economie politică ai învățat tu, mă, de vrei să dezbobinezi tot blocajul financiar cu tâmpenia asta, cu prețul de fabrică al produselor? Ai văzut tu guverne din Europa, din lumea industrializată, care să creadă în prețul de la poarta fabricii?.. Să-ți spun eu ce s-ar întâmpla, mă nerodule, descuama-ți-aş hulubele mă-tii cu de-amănuntul... Ştiind cât e prețul calculat de guvern, de mass media sau de experții civici, tot amărâtul se va abține de la a cumpăra, în nădejdea că va găsi marfa cândva la un preț cu mutră prietenoasă față de el. Atunci, la bietul producător nu mai vine nici un profit şi el sucombă.

Astfel, oferta scade, marfa dispare de pe piață, se declanşează în consecință o speculă şi mai a dracu', Dințişoare! Eu zic că situația e prea nasoală, ca să mai şi experimentăm, câtă vreme sistemul nostru financiar e ciuruit de punctele atomice, care-l sug într-o veselie!

Dacă era ceva de capul modelului tău economic, Ratoane, Occidentul l-ar fi descoperit şi aplicat demult.

E suficient să ne uităm cum e la ăştia şi să copiem rapid, altminteri, dacă stăm să elaborăm un model de creştere propriu, riscăm să devenim celebri peste tot ca etalon de referință pentru eşec, aşa că mai bine schimbă grila de programe sau taci dracu' din gură şi lasă-ne să dormim!"

"Totuşi, se enervă ca un polițist Dințişor, când oleocrația actuală ridică prețul la ulei doar pentru că prin spionii ei din guvern află de o iminentă indexare a salariilor şi vrea să-şi însuşească de la amărâți această pomană de la executiv, eu sunt total de acord ca strict vremelnic, alte puteri, legislativul sau justiția, să deconspire cât e prețul la poarta fabricii!"

"Şi cu cât e mai mic acest preț – rânji jegosul lider de orientare liberală – cu atât gloata se va speria mai tare şi va investi în provizii, golind depozitele şi fericind tot pe speculanți! Mai bine lasă piața să se regleze singură, că gloata, oricât de informată ar fi, tot exploatării de către şmecheri e menită!"

Galvanizat de concluzia deprimantă, că nu are interlocutor în țară, că surclasează pe problemele de bază ale reformei atât pe social-democratul Dințişor, adept al intervenției moderate a statului în economie, cât şi pe creştin-stalinistul Gujghil, care barem tăcea, marele savant Picior-de-Porc îşi mări amenințător frecvența gâfâielilor obscene, cam cum, păstrând proporțiile, ar ambala un pilot un avion cu reacție. După această primă secvență a protocolului lansării în sus din silozul de la colțul cotiturii, urmă un fel de fosforescență pe canal, cât din ceafă până în călcâie îi crescură porcului cu vederi liberale nişte uriaşe aripi din piele ca de liliac de peşteră sau ca de Icar de labirint, impresionând ca un nou Dracula prin solzii lui verde gelatinoşi, cadaverici, precum şi prin facilitatea unei înfiorătoare trageri eventuale a glugii de piele jegoasă peste cap, ca la un fel de şopârlă filmabilă drept iluzie jurasică de dinozaur ce intimidează pe toți duşmanii care vor să se hrănească de foame cu frageda ei cărniță.

Şi până să zică cei doi colocatari *nebunule, stai la un loc în ghena mă-tii de intelectual!*, din rotundă, gura de canal deveni octogonală şi, utilizându-şi jegul ca pe un lubrifiant perfect, savantul român țâşni în sus pe turelă ca o rachetă sol-aer, navigând apoi pe traiectorii circulare cu raza de acțiune treptat mărită, până la periferiile municipiului sinistrat de oleocrați.

Plutea în zvâcnete fine şi lipsite de zgomot, ca o meduză, neagră din considerente de camuflaj, fiindcă şi cerul era negru. Cu nări dilatate sălbatic, înghițea mult aer care chiar dacă nu era tocmai curat, era măcar rece şi bun la gust, era ca şi cum după o beție la praznic la țară, te arde pe beregăți, ieşi în curte, cazi ca un prunc şi sorbi cu nesaț din troaca de la rațe, al cărei unguent în întuneric, mâl natal cu proprietăți terapeutice, e benefic ca pansament stomacal pentru toate formele de ulcer…

Uita astfel de unde plecase, dezlipindu-se de contextul său ca dintr-un suc propriu, manifestându-şi năzuința de a termina-o cu concretul pentru a se contopi cu universalitatea. Şi tocmai de aceea, el nu se prăbuşea în somnu-i liniar peste natura prietenă, câtă mai era în oraş, ci se îndepărta în infinitul universal, până şi la golurile de aer dând dovadă de un suiş continuu ca o cădere în sus, de care doar ființele în ebuliție de idei au parte.

“Introduce-l în şiştarul mă-sii!” – mârâi plictisit magicianul către poetul ce urmărea zborul savantului ținându-şi mâna pistruiată streaşină la ochi. Adăugând cu un zâmbet interior: “Poate cade de-acolo!” “De ce, mă, să cază?.. Slobozi-m-aş între dinții tăi ăia galbenii!… C-aşa vrei tu?” – protestă prompt Gujghil, care mânca pe pâine actele eroice, când rareori aveau loc. El era sincer mişcat, până la şoc, de încercarea lui Picior-de-Porc de a se înălța el la firmament, dacă după repetate rugăciuni, cereri, reclamații şi sesizări, intervenții şi reveniri nici un zeu nu catadicsise a coborî în canal, ca să vadă la fața locului situația intelectualilor noştri.

“Mi-e că tot înălțându-se, mărturisi cu un fel de glicerină în glas Dințişor, să nu dispară şi ăsta, lăsându-ne definitiv cu găoaza în baltă pe toți cei care, din ce în ce mai puțini, ne străduim să elucidăm pe la colțuri de cotituri enigma de nedezlegat a punctului atomic...” “Tu chiar crezi că acest punct atomic a existat în stare operativă?” – păli de îngrijorare pură Gujghil. “Eeeu – apăsă cu mândrie firavul Dințişor pe acest, poate cel mai personal pronume – am făcut ştatele de plată ale colectivului lor de la institut vreme îndelungată, eu am avizat în momente de criză unele refinanțări secrete de natură extrabugetară şi tot eu am preluat asupra mea o parte din munca strict contrainformativă pe care o impune în orice țară un obiectiv atât de important, vital nu numai prin beneficiile scontate din aplicații, ci şi prin prisma unei strategii globale în care zona noastră se autopreconiza să joace un rol mai activ decât până atunci. Viitor nu de aur, cum spuneați până deunăzi voi marii noştri poeți ai condeiului, oprindu-vă la un nivel mendeleeviano-lomonosovian de cunoaştere abia chimică a unei materii inepuizabile în tainele ei, ci un viitor din particule de mare energie, bazat pe quarkuri subcuantice aproape complet lipsite de nuclee şi deci de ADN, are țara, şi tocmai prin această simplitate clasică, elină, dar şi de sorginte limpede, clonată de la Bizamț, implementându-se într-un cotidian de o amploare transcendentală deziluzionantă reforma

aceasta ontologică, a tranziției de pe planul fizic, al materiei golaşe de până acum, pe planul astral, unde spritualitatea ca scop nobil este la mare cinste, mie mi se pare o mare certitudine şi de aceea se spune despre mine cu deplin temei că sunt un incurabil optimist.”

“Băi, băi Ratoane, du-te, băi, d’ acilea şi te pişe în contra crivățului, mânca-mi-ai conturatorul de buze cu toată familia! – se enervă imberbul poet. Unde mă vezi mai tânăr şi necitit, ce-ai zis tu: ah, mânca-i-aş extinctorul lui, ăsta e un pisoi cu urdori pe ochi, ia să-l iau eu mai homeopatic puțin! Eu te-ntreb pe tine cu candoare dacă punctul atomic era operativ când şi-a întors Dumnezeu fața către români, şi tu îmi dai mie lecții de poezie, îmi zici ca Jdanov şi ca Chişinevschi că viitorul nu mai e de aur, e de particule mai intime, ca şi cum eu nu aş avea fantezie înaripată să închipui şi un viitor de căcat, chiar dacă de la nivel subcuantic e greu de prevăzut capodopera macromoleculară originală şi efectul ei la mirosire... Ca si cum n-aş avea nici o presiune la cap încât să-mi pâlpâie şi mie acolo cât de cât o candelă albăstruie de perspicacitate, faci întâi vorbire de cineva care s-a interesat la altcineva dacă în hărmălaie fugarii nu cumva au uitat cifrul de la punctul atomic, şi pe urmă, reținând lipsa de reacție a savantului Picior-de-Porc, schimbi emisiunea omagială pe una despre ulei şi despre economia dirijată, cu față prietenoasă, umană, ca a mătuşă-mii Dovlecica! Este evident pentru oricine, băi, că dacă trădătorul Picior-de-Porc aştepta atunci pe autostrada Bucureşti-Piteşti, cu punctul atomic în portbagajul Daciei gri metalizat cu număr de Argeş, nimeni altul decât el însuşi cu vocea lui aia pițigăiată nu putea să avertizeze cu atâta precizie agentura străină, deja infiltrată-n C.C., că lipsind cifrul, această modalitate cu refugierea în punctul atomic, de a scăpa România de ruşinea de a-şi împuşca conducătorii, cade complet. Şi trebuie jucat alt scenariu, încât s-a ajuns la varianta cu elicopterul aterizat prematur la Serdanu spre Boteni şi cu transbordările din Dacie în Dacie, care au sfârşit deplorabil în binecunoscuta parodie de proces, poate de ani de zile prefabricată ca să ne compromită imaginea în lume!”

“Ca întotdeauna – îşi aprinse liniştit țigara de foi cu fum înecăcios pentru alții Dințişor – ce pare simplu, Rățoiule, e de fapt nu chiar simplu. Nu neg că eu trag dialectic de limbă pe savant. O fac însă din patriotism, fiindcă dacă porcul mai ştie să facă punctul atomic, atunci viitorul patriei mele scumpe e asigurat pe multă vreme, indiferent dacă reforma reuşeşte sau eşuează şi indiferent dacă Occidentul ne mai sabotează băgând strâmbe ca până acum sau stă în banca lui. Totodată, scumpul meu Gujghil, reține că ne este în chipul acesta asigurat şi nouă, la toți trei fără vreo discriminare viitorul ca intelectuali activi: tu să scrii versuri mereu mai multe, mai rimate şi mai cantabile, eu să mă concentrez până voi deveni un incandescent şi fără dimensiuni fizice punct de plasmă

spirituală, iar amicul nostru Picior-de-Porc să-şi continue în serenitate astrală negocierile pe care de atâta vreme le poartă cu diferite divinităţi, atrăgându-le atenţia că trebuie să se hotărască să tragă concluziile de rigoare din faptul că punctul atomic energetic al planetei se află pe acest meleag geto-dac, în Bucegii noştri dragi, pe partea dinspre Ţara Bârsei, exact pe axa perpendiculară pe vârful Omul, la baza ei!”

“Chiar? – tresări de emoţie Gujghil. Eu totdeauna am crezut că această axă cade din cer perpendicular aici pe colţul cotiturii, adică tocmai în gaura de la canalul nostru, care devine astfel o adevărată potenţială gură de rai!” “E ceva energie şi pe-aici – aprobă condescendent slăbănogul economist – e chiar mai multă decât in întregul sector al municipiului, dar cu instrumente laser de mare fineţe, adecvate competiţiei mondiale pentru supravieţuire, chiar cel mai tâmpit cititor de ziar interesat de această problemă se poate convinge că nu degeaba strămoşii noştri au numit cum au numit somptuosul vârf din Bucegi, pentru că într-adevăr, salvarea oamenilor ca specie de la acest munte de Om va veni şi nu din altă parte!”

“Zău? – tresări încă o dată răvăşitul de-atâtea revelaţii tânăr poet. Şi dacă Ceauşescu, în loc să se întoarcă din drum ca să intre la Centrul de Protecţia Plantelor, insista puţin, punând în paranteză calitatea de stăpân al unui popor vegetal ce se confunda în natură cu plantele, şi ajungea lângă Turnul Chindiei, unde se prea poate… exact pe la chindie, nu?… să se fi planificat ultima transbordare tot într-o Dacie gri metalizat, cea de-a doua, nu-i aşa, Dinţişoare, că sub formă de punct atomic tot pe vârful Omul l-ai fi depozitat până s-ar fi întors destul de repede vremea lui, cerându-l cu insistenţă populaţia?”

“Ba da – admise Dinţişor cu seninătate ipotezele prietenului său mai tânăr, fără să le conteste cu nimic. Consemnul era să urc spre platou pe la Pucioasa, prin Moroieni, până la Padina şi Peştera, apoi pe jos, dar nu pe lângă Babele şi unitatea aia nesigură de pe vârful Coştila, de la releu, ci de-a dreptul pe la obârşia Ialomiţei până la sfântul sanctuar geto-dac de lângă unde e cabana Omul… Numai eu şi cu Picior-de-Porc cunoaştem locul cu precizia necesară, care este de câţiva inci!

În bezna de sus, unde se diluase Picior-de-Porc, parcă prezenţa umană devenise facultativă. Nu se mai auzeau decât câinii Capitalei certându-se pe potol, pe parcele, pe căţele sau pe algoritmul însuşi de împărţire a acestor resurse.

Pentru prima oară, după ani de schimnicie, poetul putea vedea tovarăşului său de exerciţii spirituale adevărata sa faţă de om serios, îngrijorat, palid, chinuit de întrebări dureroase nu doar în plan personal, ci şi istoric, adică enigmatic.

“Aşa de mic e punctul atomic, frate Ratoane, încât încape într-un simplu rucsac?” – se miră el cu ochii în patru la gândul că experimentatul

agent ar putea merge cu dezvăluirile sale până la capăt numai ca să verifice nişte reacții de surpriză, pentru ca odată treaba făcută şi concluziile pentru raport trase, să scoată frumuşel din mânecă un pistol Carpați şi să-l curețe, lăsându-l cu opera într-un stadiu echivalent cu ce se realizase pe platoul Mănăstirii Văcăreşti ca alt obiectiv până-n obsedantul decembrie.

"Punctul atomic – dădu o descriere de sinteză economistul colectivului pluridisciplinar de cercetare condus de savantul Picior-de-Porc – arată ca o hotă gri metalizată care absoarbe aburul de la bucătăriile de bloc. E ca o pâlnie piramidală patrulateră regulată din tablă galvanizată de 2 – 3 mm, având la partea opusă ajutajului o biluță ce conține piesa principală, adică o gaură neagră, un mic *black hole* local, o singularitate spațiotemporală de tip Picior-de-Porc. Bagi căciula sub fusta ei, apoi ia-o de unde nu-i, mânca-ți-aş, c-ai rămas cu capul gol!… Dar mai interesant pentru munca operativă e că o pui unui obiectiv dat în urmărire pe tot mapamondul, tichia asta, pe cap şi de îndată îl vezi cum se topeşte din picioare sub ea, până dispare argintiu de tot. Ți-l iei astfel ca pe răsad de la Paris şi îşi scrie frumuşel la penitenciarul Rahova jurnalul, sub uluiala teleportării, cu o sinceritate exemplară, ți se face părul măciucă de ce e omul, spune tot, ce experiență a acumulat în Occident, pe cine a mai văzut, ce atitudine are fiecare, cum poate fi influențat pozitiv să ia atitudine în momentul electoral… Mă rog, mă rog , astea-s rutină…
Ce nu-mi iese mie din cap, prietene drag, când analizez geniul lui Picior-de-Porc este particularitatea că, şi iarăşi n-am nici o explicație de ce-i aşa, ca întotdeauna la noi, ideea e preexistentă în bogatul nostru folclor! De la popor a preluat humuleşteanul Ion Creangă principiul punctului atomic şi i-a dat o particularizare fantezistă în nuvela *Ivan Turbincă*,, de la care s-au inspirat apoi şi oamenii noştri de ştiință, dintre care, cum-necum, Râtanul e deocamdată ceva ce ne onorează c-am conviețuit cu el atâta amar de, era să zic jeg de vreme!

Dar, precum vezi, Gujghile tată, aplicațiile fiind de o mare gravitate, conducerea a decis intensificarea măsurilor contrainformative, utilizarea de cifruri indescifrabile şi de dedublări nedefalcabile şi indecidabile, inconfundabile totuşi, dar numai pentru *o singură* persoană.

Or acea persoană nu mai este!

S-a creat un vid de putere… Poate şi un vid de competențe, dar eu am dedus că pe mine m-au trimis s-aştept la intrarea la complexul muzeal Biserica Domnească-Cetatea Voievodală-Turnul Chindiei, doar la derută, cu o pâlnie piramidală ordinară, din aia de împărțit rația de ulei când se dădea vărsat, pusă sub nişte staniol antiradar în portbagajul Daciei mele gri metalizat, cu număr de... Dâmbovița, fiindcă adevăratul punct atomic, prototipul unic şi care a costat miliarde de dolari, din cauza căruia am plătit zece ani datorie externă, se afla nu în spațiul târgoviştean, ci lângă

Piteşti, cum s-a deconspirat şi la televizor, gata oricând să fie pus în funcțiune de orice posesor al cifrului care ar fi scotocit în portbagajul agentului acoperit… cu hârtii… Gujghil!!!”

“Care portbagajul lui Gujghil, mă creatură spectrală? îi sări soda caustică din laringe lui Orfeu de la canal. De ce mă vâri tu şi pe mine în afacerea asta încâlcită, când poate că nici nu eram născut bine pe atunci, măcar din punct de vedere pur spiritual!”

“Pardon, frate de schimnicie, nu te supăra! La Picior-de-Porc mă refeream – îşi ceru scuze cu o dezarmantă simplitate de cugetător domnul magician Dințişor. Cineva foarte sus pus a trădat atunci în felul următor: preşedintele țării a fost îndreptat spre Târgovişte, adică spre Turnul Chindiei la mine, deşi eu nu aveam punctul atomic veritabil, prototipul, în portbagajul de la Dacie, cum am mai declarat, ci doar o simplă pâlnie piramidală patrulateră din tablă galvanizată de la vreo alimentară, de scos ulei din butoi… Îți dai, dom' le, seama în ce situație penibilă voiau trădătorii să mă pună după ce au basculat? Puțin a lipsit să ajungă, săracii la mine, fugarii, hăituiții, proscrişii, martirii, eu să mă laud că pot să-i fac să dispară până va reveni vremea lor şi poporul se va trezi din efectul de aurolac al manipulării… Apoi să pun vreunuia din ei tinicheaua aia cleioasă pe cap fără să se întâmple din punct de vedere ca *Big Crunch* nimic!... N-aş fi făcut eu infarct cardiac de ruşine? N-aş fi murit eu pe loc? Iar în cazul contrar, nu mi-aş fi tras eu într-o fulgurație de puritate morală niponă un glonț în cap, în semn de *sepuku*? Şi nu m-ar fi bocit mămicuța mea bătrână pă peste tot, nevenindu-i să creadă că mi-am dat până şi viața?” “Nu mai plânge pentru atâta lucru, frate Ratoane! îl cercetă bărbăteşte şi îl mângâie mămos Gujghil, împrumutându-i o batistă împarfumată de unică folosință, să se şteargă de lacrimi. Iar faci pe fetița? Nu vezi, băi, ce complicată poate fi viața asta?… Abia acum îmi dau seama şi eu ce mare trădare s-a produs în această țară, că nici Picior-de-Porc, din moment ce zici că se interesa la tovarăşul Luca Săracul dacă a luat preşedintele cheia de la cifru la el când a plecat, deşi avea prototipul de la punctul atomic autentic, inclusiv biluța cu gaură neagră, tot nu l-ar fi putut folosi, fiindcă nu avea combinația care amorsa micul *Big Crunch* din vârful piramidei. Cădea astfel şi varianta salvării punctului atomic conținând prețioasa încărcătură, cu ajutorul unui avion care ar fi aterizat şi decolat din preajma automobilului lui Picior-de-Porc, pe pista improvizată prin lărgirea autostrăzii încă din proiect, de unde se vede şi ce mari specialişti prevăzători am avut noi până la izgonirea lor prin persecutarea cercetării încă din obsedantul decembrie, conform unui scenariu de o mare fantezie creatoare, al cărui fir roşu trece invariabil pe la trezorerii.” “Aia e! – se smiorcăi năprasnic Dințişor, totul a mers ca dracu. Parcă au scăpat toți dracii de la Ivan Turbincă şi au ocupat punctul atomic al lui Picior-de-Porc înainte să intre în dispozitiv marile unități

îndreptate în marş forțat asupra sa, pe râul mitic Argeş, la obstacol, de către Televiziunea Română Liberă… Iar avionul de care se făcuse atâta vâlvă n-a fost trimis decât peste câteva zile şi a fost şi doborât de către unii care giniseră ei ceva, dar nu tot, credeau poate că nu se *duce* spre Picior-de-Porc, ci *vine* cu punctul atomic la bord, incident care probează în gradul cel mai înalt intersectarea şi încâlcirea a nenumărate interese divergente în spațiul nostru aerian carpato-pontic-danubian.

Totuşi, retrospectiv vorbind, Gujghile, culmea suspansului a fost, şi atunci a înnebunit de fapt Picior-de-Porc de nu se mai spală, şi îl înțeleg de ce – când cineva de la microfon a deconspirat pe post, în audiență mondială cu analişti comentatori, nu doar că țara noastră – atenție! – considerată comunistă pe atunci ca lagăr, este în posesia unui punct atomic, ci mai mult încă, trădătorul a şi balizat cu precizie criminală poziția momentană a acestuia, putându-ne trezi atunci cu lovituri nucleare preventive din partea tuturor supraputerilor, rivale-rivale, dar coalizabile de îndată ce un al treilea ar fi cutezat să le conteste hegemonia zonală sau globală... Bietul Râtan, aoleu bietul Râtan, ce sudori reci or fi fost pe el săracul când ascultând la radioul de la bord că omul aşteptat e hăituit spre Târgovişte, şi-a închipuit că toate şoselele sunt deja barate înapoi spre Piteşti şi mai mult ca sigur, orice rută spre Scorniceşti sau spre Petreşti, aşa că ce se face el dacă e oprit, că orice agent acoperit în agent de circulație s-ar uita mai întâi în portbagaj, chit că nu se dăduse încă drumul la terorişti. Ce e, bă, ăsta? Taci, ai? Nu cumva e punctul atomic?... Pentru ca în scurtă vreme să i se dea marelui nostru colocatar lovitura de grație, atunci când într-un limbaj destul de transparent i s-a transmis codat tot prin intermediul televiziunii preluate pe radio, că a intrat armata. pe fir că, citez, o coloană blindată motorizată se îndreaptă spre Piteşti pentru a ocupa punctul atomic, rafinăria, rezervoarele de cianură, barajul de la Curtea de Argeş, am încheiat citatul, Te prinzi?... Era precizat pentru specialişti în acest mesaj codat până şi locul unde se afla Picior-de-Porc cu Dacia sa gri metalizat: pe autostradă, între rafinăria care e un reper arhicunoscut de toți şi grandioasele noastre rezervoare de cianură, care încep din grija Partidului de pe plaja Argeşului, unde a făcut celebrul Nicolae Dobrin primii paşi în jocul cu balonul rotund, trec pe sub lacul de acumulare care se vede şi de pe pod din tren şi se continuă pe sub pământ pentru a se disimula printre uriaşele rezervoare de vin ale cramelor de la podgoria Ştefăneşti, unde chefuia pe vremuri alde Ionel Brătianu cu una Florica, mama poetului Ion Pillat, de care zici că-l ai tu în topul personal.”

“Stai că nu m-am dumirit! – îl privi țintă Gujghil ca pe un agent despletit care de acum că a deconspirat prea multe, poate oricând regreta şi scoate pistolul lichidator. De la acest anunț panicard, zici tu, Ratoane, că începe amnezia lui Picior-de-Porc?” “Cine, mă? – râse interlocutorul. Picior-de-

Porc să intre în panică până la amnezie? Poate eu să mă fi pişat pe mine când auzeam că toată Muntenia vine spre mine la Târgovişte şi, cum eu sunt de principiu că mai bine să plângă mă-sa decât să plângă mama, eram decis să aspir atâta populație nevinovată în punctul atomic, pe care îl credeam operațional… Băi Gujghile tată, aici se cunoaşte, băi, că eşti cu mațele printre stele, aici unde nu poți anticipa comportamentul cuiva doar pe baza unui mic dosar, fie şi unul doar pe suport de propria ta memorie din cap… De-aia ai şi comis imprudența s-o laşi azi pe Agripina expusă şoferilor, puteam să-ți spun eu dinainte rezultatele acestui test absurd. Nu, iubitule, tu nu l-ai cunoscut încă pe acest om. Om şi savant! Nu l-ai păscut în urmărire informativă câți ani l-am avut eu în colimator. Un bandit ca ăsta n-are frică de nimic, e bun de cosmonaut, nu intră nici în panică, nici în amnezie, nici în punctul atomic al mă-sii! Singurul lui necaz este că a fost tras la evenimentele din obsedantul decembrie în piept: i s-a dat punctul atomic în maşina de Argeş, cel inventat în cea mai mare parte chiar de el, dar prototipul avea şi un cifru în lipsa căruia nu-i demara gaura neagră şi, vezi, Râtanul a avut inspirația să probeze ce are în portbagaj şi a ştiut la fix ce să ceară de la C. C. , numai că a nimerit prea târziu, deja dând peste ăla, peste tovarăşul Luca Săracul, un fel de cetățean turmentat, cu care n-a putut încheia nici un dialog!

“Stai că tot nu te înțeleg! îl privi fix Gujghil ca un cotoi pe o şobolăniță grasă. Ce mă interesează pe mine ce-a fost atunci? De ce îmi spui mie toate astea? Adevărul este treaba istoricilor de peste un secol de acum încolo, poate nici măcar români pe meleag. Iar prioritatea momentului actual nu e morții, ci cum stăm cu rația, cum ai studiat şi tu, ce modalitate, cum ieşim din căcat în dosarul oleaginos. Deci, Ratoane, stai demn şi nu te uita în altă parte! Eu înainte de a mă face aurolac şi poet, am fost băiat simplu de pe valea Călmățuiului, aşa că nu face cu mine ca cu alții! Cu mine trebuie să mergi cu cărțile pe față, spune clar ce mă-ta vrei de fapt! Să-l trag şi eu de limbă pe Picior-de-Porc poate aflăm până la apocalips unde a ascuns punctul atomic? Sau măcar să mă asigur că dacă va folosi prototipul ca pe o Arcă a lui Noe, ne va considera şi pe noi doi printre speciile de valoare?…”

“Nu ştiu, dom’ le – rânji cu răceală magicianul ascet – am momente când nici eu nu mai pot verbaliza ce vreau. Şi ce e mai rău în ultimul timp e că cu cât mă concentrez mai mult asupra sfârşitului lumii, cu atât, în loc să scadă, îndoielile îmi cresc şi luându-mă după astfel de semne optimiste, renaşte în mine fostul contabil, mă obsedează utilizarea paşnică a punctului atomic… Ce-ai zice de o companie cât Microsoftul, Macrosorb să-i zicem, care să dezvolte pe toate cele şapte continente aspiratoare depoluante uriaşe, o rețea imensă de singularități spațiotemporale de tip Picior-de-Porc, perfect ecologice şi încălcând

revoluționar atât legea conservării masei cât şi principiul otrăvirii planetei că orice fecală se duce undeva?”

“Cât n-avem cifrul – murmură cu ochii strălucitori poetul cel bălai – putem folosi această minigaură neagră tot atât cât se poate sluji de ea şi Picior-de-Porc! Nici măcar de miniveceu de necesități sau de plăceri nu e bună!” “Şi atunci?” cântă euristic Dințişor. “Şi atunci, ne căcăm în el de punct atomic!” – hotărî poetul să încheie trăncăneala începută sub semnul dezbaterilor televizate.

“Şi atunci – păli magicianul dar nu-şi pierdu ținta din vizor, şi atunci, fă şi tu ca mine, frate Gujghile! Şi ca… EL!!! Nu doar poezie, cum nici eu şi el nu facem doar concentrare sau rugăciune de înluminare. Ci şi o tenace şi nesfârşită explorare de cifruri!... Căci gaura neagră a punctului nostru atomic se deschide telepatic, la activarea prin evocarea mintală a cifrului şi începe să țiuie, ceea ce ne-ar dezvălui imediat unde a ascuns Picior-de-Porc dispozitivul, existând pe urmă două cazuri: ori beneficiem toți trei în cea mai bună înțelegere de uzufructul brevetului şi licențelor, ori numai noi doi, eu şi cu tine, Gujghile, dacă îi dăm una în cap savantului român ca ciobanului mioritic...”

“Hm! Treaba asta cu reducerea numărului proprietarilor nu îmi displace având în vedere şi miza, dar mă tem că nu ține decât dacă cifrul îi vine în minte unuia din noi doi, medită cu putere poetul. Ce fel de cifru este, mânca-ți-aş? Unul fix sau unul de fiecare dată reprogramabil?” “Da’ eu de unde să ştiu? Zău că habar n-am!” dădu din umeri economistul, cam îngrijorat de seriozitatea implicării poetului în afacerea propusă.

“Eu cred că, cel puțin la început – continuă ca bun manager aurolacul – până învățăm bine cum se întrebuințează punctul atomic, până ne dumirim care sunt căile de acces la el, o cooperare largă cu domnul Picior-de-Porc se impune de la sine, Ratoane! Ba chiar mă gândesc, anticipând profituri foarte mari pentru firma noastră Macrosorb, că nici nu prea are sens o lăcomie exclusivistă. Adică putem trăi noi trei în actualele condiții de tranziție şi oare ne-am plictisi în lux cerând încă şi mai mult lux? Eu nu cred!” “Ba eu cred, Gujghile, cred pentru că senzația creşte aritmetic pe când excitația, ca s-o simți ca omul, trebuie amplificată geometric!” – răspunse cu o resemnată mizantropie economistul, cu un rictus tăios ce dezvălui nai înalt decât de obicei minunații săi dinți galbeni şi uleioşi ca chihlimbarul, buni de decor pentru mesaje promoționale pentru diferite periuțe.

Ca şi păsărica după o anumită oră a dimineții, Gujghil tăcu de parcă n-ar fi vorbit niciodată în a lui viață. Se întinse pe spinare şi îşi lăsă un degețel să-l spele firicelul de apă din rigolă ca o speranță palpabilă că se face ceva, că ceva se mişcă şi se rezolvă, iese din stagnare.

În firida cu Geee de lut umed sub o piramidă din carton de bax de ţigări euroatlantice, făcute pe insula Lesbos poate, Dințişor puse un şobolan mort, pe care îl avea mai demult şi se mai frăgezise între timp. Focaliză cu îndârjire ochişorii săi ca nişte pastile de cărbune medicinal anibalonare asupra micului cadavru şi îl obligă să scoată un fel de abur şi să-şi accelereze procesul de deshidratare, performanță care-l relaxa, destressa şi încredea în el însuşi, ajutându-l să filtreze mizeria ambientală.

Aşa îi găsi, îngeraşi aproape adormiți, neîncântat de treaba asta, Picior-de-Porc la întoarcerea din căderea sa în sus ca de bolid invers. Mormăind printre dinții negri de carii şi de tartru nişte înjurături uzuale doar în mediul elicopteriştilor, el îşi trase cu năduf romantica sa pelerină şi o aruncă neglijent dar precis drept în firida cu Geee, de unde mai ieşea abur, ridicând local un norişor de colb cenuşiu şi catifelat, fosforescent selenar.

Dințişor, deşi dus într-o transă profundă, care îi asigura clarviziunea de comori ascunse şi dacă ar fi ieşit la colțul cotiturii la o oră de vârf, s-ar fi complăcut într-o situație estivală ca de adevărată senzație de nudism stradal amețitor, luă notă imediat de agresiune ,zicând: "Ce-ai, bă, Râtişor?… Te-am supărat eu ca ceva vreodată?"

Zburătorul luă la rândul său notă de şiretenia binevoitoare a magicianului, reținu ca un optimist de principiu doar amabilitatea, nu şi bezna de dincolo de ea şi hotărî să-şi arate un ideal sociabil prin recursul la văitat: "Frați români – devie el de la un liberalism sălbatic la unul dirijist – oligofrenii ăştia de la guvernare nici nu trebuie luați în serios că <u>vor</u> să rezolve cu uleiul!"

"Introdus de Aron Punmul în marele context al istoriei naționale – prinse tocmai atunci a comenta Gujghil – pe care îl va aprofunda la mică Romă de la Blaj, în folclor şi în devenirea infinită, apoi prietenia ipoteşteanului cu humuleşteanul Ion Creangă a dat poetului nepereche şi creației sale optimism, robustețe, flux perpetuu, cutreierând pădurile pentru a-şi căuta şi chiar găsindu-şi obârşia în lumea mirifică a copilăriei mirabile, în fluxul basmului național, în hronicul rezistenței neamului românesc, ca o troiță maramureşeană înmănunchind armonios: 1) copilul; 2) Călin; 3) Mircea, cele trei proiecții lirice ortogonale care susțin fluxul nostru perpetuu în plan genial-cult…"

"Socoteala din apartament nu se potriveşte cu cea din comerț!" – oftă cu năduf călugărul din vechiul schit, trăgând cam fără vlagă de tureatca cizmei. ''Lăsa-mi-aş zațul în gâtul lor de angrosişti, de privatizați, de monarhişti, de talibani, de duşmani ai poporului! – îi ieşi amabil în întâmpinare intelectuală de idei Dințişor. Cum simte unul că e dispus guvernul să mai arunce de la etaj o coajă de pâine, se şi reped să o smulgă de la gura amărâtului! Dare-ar toți dracii lui Ivan turbincă-n pielea lor!"

“Am umblet pă peste tot! – gemu ca la tăiere Picior-de-Porc, aşezându-se deprimat pe marginea patului şi umplându-şi tacticos pipa stalinistă cu tutun englezesc. E criiiză de ulei, ce mai! Ai curățat cartofii, ai luat tigaia, constați că nu mai e ulei în sticlă şi te dai jos la complex sau la privatizați, dar acolo în rafturi ei au ce vrei şi ce nu vrei, doar aiureli aiurite şi aurite, de păcălit copiii de la şcoală când iese sau se duce, numai ce-ți trebuie ție nu găseşti! Aveți, dom’ le, ulei? N-avem, zice, nu-mi convine pentru ca să mai aduc dacă e să-l vând cu prețul plafonat c-aşa vrea actuala coaliție… Peste tot, acelaşi răspuns, confirmându-se ce-am zis eu c-aş face dacă m-ar pune ministru, eu aş lăsa să guverneze piața cu legea ei. Cui îi convine, cumpără, cui nu, îl bag în punctul atomic!” “Şi cu toate acestea – se deconcentră complet Dințişor – deşi fabricile aud că prelucrează în sensul rafinării, winterizării şi îmbutelierii a mii de tone din rezerva națională, depozitele, mai toate, am informații de pe relația cu şobolănițele că sunt goale. Cum oare s-ar putea descoperi adevărul asupra dosarului acestui paradox?” “Da, da, da! Acolo trebuie căutat punctul atomic!” – sări cu gura Gujghil şi rămase îndelung cu ea căscată, consternat de cât de copilăreşte se demascase şi mai pusese şi pe Dințişor într-o situație dintre cele mai delicate, de numai ce-şi rodea, palid, pumnul şi nu putea reacționa de nici un fel.

“He-he-he-he! – zise Picior-de Porc. N-am mai râs atâta de când a murit mama. Punctul atomic, ai?... Tu-ți trâmbița mă-tii de pişonier mucos, nu e nici un punct atomic, mă tâmpitule, care să-l comanzi să înghită ulei şi să i se deranjeze pe urmă ca de ricin gaura neagră! Nu e nici un punct atomic, tovarăşe Ceauşescu, e doar populația, care când apucă, se şi pune conştiincios la codoiul bolşevic şi cumpără cât o țin banii, face cică provizii!... Dare-ar Dumnezeu să se plinească revelația pe care am avut-o eu la colțul nostru de cotitură l”

“Aia cu cutremurul, revelația?” – aprinse nişte lumânări galbene în ochii săi căprii inspiratul de poet.

“He-he-he-he! – zise Picior-de-Porc. N-am mai râs atâta de când mi-au murit copilul şi nevasta din naştere. Doar cutremurul, îîîî?… Tu-ți smoala mă-tii de novice cufurit! Auzi la el! Pentru cât de păcătoşi suntem, de împuşcăm preşedinți de Crăciun, că ce mai conta la o mie de morți încă două-trei sute dacă se mai amâna execuția, omida asta păroasă se gândeşte doar la cutremur!” “Dar la ce să se mai gândească?” – protestă răguşit şi totuşi feminin Dințişor. “Fiecare – se mai domoli călugărul – să-şi măsoare cu spirit critic şi fără a fi bulangiu, dacă viața sa e chiar corectă, să-şi spună sincer către îngeraşul său de câte ori a luat mai mult ulei decât îi trebuia şi pe urmă să cumpănească de fiecare litru în exces pedeapsa cuvenită, iar în final să evalueze efectul sinergic al păcatului colectiv comis şi va recunoaşte cu oroare că ce merităm noi într-un referențial absolut sare cu mult de un cutremur!!!”

Gujghil n-avea nici un chef să se caute de păcate. Dimpotrivă, era predispus la a le mai mări indexul de la contor: îi era dor de Agripina, încât imagina diferite retorici care să-i convingă pe ceilalți doi intelectuali să reia experimentul întrupării din cuvânt, nu pentru rochie, desuuri şi tamponaşe, ci pentru fata însăşi.

Economistul slab Dințişor medita însă pe bune la păcat şi la o babă şi la ulei.

Uleiul era galben ca mierea şi în sticle de plastic la un litru **cu** căpăcele verzi. Mai înainte de a fi scos el la piață, fusese dublu rafinat şi winterizat. Baba era încă frumoasă cu ten alb şi dulce, lăptos, ca al doamnei inginer Dovlecel, şi avea ochi albaştri mai deloc zbârciți pe la pleoape, iradiind semnalele fericirii depline: vreun zeu o trezise să facă pipi şi îi indusese gând bun, să se scoale țărăneşte la bloc odată cu găinile, să meargă la coadă şi să apuce vreo treisprezece sticle la prețul nescumpit, şi se mai zice că e număr cu ghinion! O fi, pentru cine nu e vrednic şi nu se preocupă, ba mai e şi mână-spartă, nechibzuit! O sticlă o ducea în mână iar celelalte douăsprezece le avea strâns unite ca într-un monolit chihlimbariu într-o folie de plastic mai rezistentă.

Ea se uita din jos în sus, că nu era mare de stat, la filiformul economist ce mergea să-şi ridice, înalt croit, dividendele de la o fundație şi parcă îl întreba că după părerea lui de om practic, e mai bine să le ducă în propriul lor bax acasă ori să le scoată una câte una şi să le bage în două sacoşe roşii ca rochița cu bretele a Agripinei.

Ay, muşca-te-aş neabătut de unde ştiu eu, gândea el în specialitate, prețul uleiului se va stabiliza între nivelul cât vrea guvernul de răspunde în fața parlamentului ales şi nivelul cât a hotărât comitetul de stat al planificării la sugestia guvernului celuilalt, care nu răspunde decât la apocalips. Deci adorabila mea doamnă a făcut o investiție pe termen lung, prețul propriului ei ulei crescând în timp mai mult decât dacă ar fi depus bănişorii la o bancă. Şi pe seama cui?... Că e un joc cu sumă nulă! Pe seama amărâtului care n-a avut bani să-şi facă şi el provizie tot acum!… Că când o avea şi el cu ce să ia, o să ia mai scump, culmea fiind că din jocul schimburilor, o parte din banii lui intră astfel şi la baba chibzuită! O Balzac! O Marx! O Rugină! O, ce economişti au mai fost sau mai sunt! Atunci, întreb eu, se poate ieşi vreodată din căcat? Se poate măcar teoretic ajunge la o soluție de compromis, care să satisfacă pe toți, şi pe sărac, şi pe bogat?

“Nu există nici o soluție, îi ghici ca de obicei gândurile, cu o lucire sadică în jegul verde de pe obraji, Picior-de-Porc. Tot ce puteai face pe această galeră, era să-i cari de hamal, că nu eşti altceva, cetățenei baxul acasă, să-i accepți invitația de a lua prânzul împreună, iar după cină ne-ai fi adus şi nouă vreo trei-patru sticle de ulei, foarte necesare, că v-am

avertizat de-atâtea ori că nu mai pot să mă ajung de la o lună la alta cu un singur salariu!!!”

“Băăăăi, stați aşa! – zise Gujghil ca să nu uite – i-am urcat ieri sus nişte ulei şi mi-a lăsat vorbă tanti Dovlecica, să meargă unul din voi în *week-end* pe la ea, cât e bărbatul plecat la convenția națională a partidului, nu ştiu pe unde mama dracu... La Rovine... La Podul Înalt... La Tapae... Nu mai mi-aduc bine aminte unde!” “La Bobâlna!” – interveni Picior-de-Porc cu vocea sa de sopran peste aceea de bas patetic a poetului. Se întoarse brusc spre firide şi adăugă rugător parcă: “Du-te tu, Ratoane, lustrui-ți-ai incisivii pe polizorul meu, că eu dacă mă prezint, ştii că mă obligă să-mi fac baie şi când mă întorc pierd o grămadă de timp, că trebuie să-mi reiau *ab initio* viața spirituală, şi jegul nu e ca un smag să te ungi la oglindă cu el! Plus că trebuie zilele astea să mai acord şi asistență psihologică Rățoiului, că dacă îi face plăcere, poate s-o plângă şi s-o jelească şi s-o pomenească pe Agripina, fiindcă adineauri, când veneam din municipiu, o văzui că a intrat cu taxiul în pasaj la Lujerului, venind spre noi dinspre Piața Alexandru Moghioroş, după ce au staționat o grămadă pe Ho Şi Min. Şi am mai observat cu mare atenție, că n-au mai ieşit pe partea ailaltă la Uverturii, unde o ia maşina 178 spre Apusului, ca şi cum ar fi nimerit Dacia aia gri metalizat, cu şoferul, cu fata, cu angrosistul şi cu badigardul lui într-un...”

“Ştiu! – îi reteză metafora cu înlăcrimată resemnare palidul Gujghil. Au nimerit chiar într-un punct atomic…”

Zise şi se puse pe un tremurat reflex pentru propria-i viață.

“Vedeți că se anunță către comandamentele locale împotriva catastrofelor – că anul ăsta iarna e mai timpurie față de normal!” – mai zise cu răceală Picior-de-Porc, căutând să prindă privirea ascetului.

Numai că Dințişor era prin Nepal, tremura deja din tot corpul său filiform, contemplând piscurile veşnic diamantine ale Himalayei.

4. Cele trei hanorace

“Sculați, sculați, boieri mari!” se – scutura tropăind de omăt, de pe cizme şi de pe sprâncenele împreunate, Sălbaticul Vodă lângă rigolă. “Sculați voi boieri plugari!” – cânta rânjind de fericirea de a fi băut fără nici o cheltuială domnul Pedofil, încurcat între două fuşteie. “Sculați şi vă bucurați, că şi mie mi s-a întâmplat!” – divaga că viagra şi reuşea inginerul Dovlecel, parcă luminând grota cu capul lui mare şi spălând ca om de şantier păhăruțele de plastic ale gazdei la firicelul de apă aburindă.

“Sculați voi oropsiți ai vieții!” – îi întâmpină cam nedumerit de matinalitatea orei, dar încântat de vizita la domiciliu, savantul Picior-de-Porc: e mai bine să dăm cărțile pe față, părea a spune el mişcândând din codiță, iar dacă sunteți crainicii apocalipsului ce se va abate asupra institutului, vă anunț de pe acum că îmi pun mintea la contribuție, reactualizez pe Marx şi bag toți păduchii lați din țară în lagăre, luându-le şi averile cu ajutorul maselor largi populare, ce vor răspunde cu emulație şi profundă recunoştință apelului meu că să se deştepte ca-n imn şi să se scoale ca-n marş în apărarea bugetarilor încă în viață, dar oropsiți.

Cu tot acest zgomot, Gujghil, învelit într-o prelată cenuşie şi înnegrită, rău mirositoare, continua să doarmă covrig pe uşa rezemată pe bloculețe ciobite, din beton celular autoclavizat.

“Lăsați-l să se mai refacă! – îl scuză cu omenie paternă tovarăşul de asceză. El a jelit toată noaptea, stimați vizitatori, el se concentrează şi plânge, ca orice Orfeu trac, pe iubita lui dispărută prematur, inspirându-se din ea şi punând în rimă sonete-nlăcrimate, pasteluri ca nişte decoruri pentru un act tragic, elegii cu accente de meditație susținând rememorarea timpului trecut, fluxul fabulos devenind flux figurat cu multiple sensuri ale idealului dorit de geniu către Demiurgul absolut, căci de fapt noi nu dispărem în neființă ca într-un punct atomic, ci ne contopim cu ființa cea mare şi măreață a naturii!” “Lucru valabil numai dacă ignorăm exploatarea omului de către om!” – preciză cu un fel de triumf domnul Pedofil, nu că ghicise strategia Râtanului, ci punând, jos asudat din tălpi până-n chelie, bidonul cenuşiu pe care dârele roşii de vin de buturugă se armonizau monumental ca vinele unei marmure şi parcă îndemnau etern pe toți intelectualii lumii la a profita de scurtimea vieții.

“Părerea mea este că domnul poet Gujghil ar trebui expediat de urgență pentru un stagiu de un an in Italia, patria artei, – observă, rezemat de conductele calde, domnul inginer Dovlecel contemplând cu luciri de lup în ochi trupul celui adormit. Luând o bursă la Veneția, domnilor colegi, el ar înceta poate să mai viseze la râulețul ăsta subteran, ca pe malul Styxului, şi cu anii s-ar întoarce printre noi să ia pulsul vieții de la înălțimea unui turn de paraşutism, cu sau fără paraşută!”

“Dar fratele Dințişor pe unde umblă azi?” – hotărî mustăcind alde Vodă să îşi râdă de un amic cu vederi prea largi. “E cu nevastă-mea! – răspunse cu cea mai permisivă simplitate din Est inginerul de sex. Ea zice că el are un repertoriu vast de tehnici neobişnuit de sofisticate, trebuiau să sfârşească de aseară, dar văz că lucrează şi-acuma. O reparație din asta, o faci temeinic, pe considerentul că să te țină un timp mai îndelungat.”

“Hă-hă-hă-hă! – zise încet Picior-de-Porc, trimițându-şi cu veselie senzorii retinieni verzi pe ce mutre congestionate de râs reținut făceau Vodă şi Pedofil. N-am mai râs atâta de când a murit soră-mea arsă şi de la sceneta în care a vestejit marele nostru poet național Gujghil criza uleiului de salată. Vorba e – zise el tare – colindători, colindători sunteți, dar nişte jumări preparate de mine după o rețetă de la Muntele Athos, serviți?”

“De ce nu?” – săriră în sus cu entuziasm cei trei musafiri ortodocşi practicanți, ca şi cum nu i-ar fi descurajat nici o iotă jegul de pe amfitrionul dominant, ba chiar dimpotrivă!

Incitantul miros de jumări de pe plită, făcute de savant parcă din propriul trup astral, trezi imediat pe Gujghil, operând pe coarda olfactiv-stomacală, cea mai sensibilă la orice animal, răscolindu-l peste tot, dovedindu-se mai performant ca deşteptător decât orice zgomot, exceptând desigur dulcele glas al Agripinei când enumera tipurile de propoziții circumstanțiale învățate.

Se ridicase într-un cot, se uita cu ochii lui căprui şi plânşi la atâția musafiri şi parcă tot nu-i vedea. Dădu toată dreptatea lui Vodă, în şicanarea inginerului de sex, considerând că procedase ca un moderator cu experiență, care pentru a-şi stimula invitatul să-şi dea drumul la ce ştie, îi pune niscaiva întrebări provocatoare la o intimitate de să-l dezonoreze.
Ceea ce însă spuse domnul inginer Dovlecel despre reparații, după excitare, nu-i plăcu însă deloc, fiindcă faptele soției nu trebuie să le acoperi, mai ales că anterior, ideea de a fi trimis ca poet itinerant pe banii poporului în Italia, patria artei, i se păruse o atitudine perfect rațională, parcă n-ar fi provenit de la acelaşi creier!

“Măi băieți frumoşi, eu ca inginer... în această cramă – sorbi cu zgomot bătrânul din paharul albastru – eu în această bombă… mă gândesc prin analogie la o economie pe butuci coborând lent în nisipuri mişcătoare şi îmi dau cu părerea ca toată lumea, deşi dreptatea e a gazdei noastre savant când zice că să copiem global din Occident… Trebuie însă

trimişi oameni competenți să copieze, şi performanți, care au mai copiat. Da' hai noroc şi la mai mare, în fabrici şi pe ogoare, pentru început! Vai, ce institut frumos aveți aici, dragi cercetători români! Români toți? A, ce să zic?... Eu zic că e bine să se încerce, dar la a mea vârstă venerabilă, când se inversează sexul, de am soția cu domnul Dințişor în reparația capitală, a mă mai pune la curent cu noile tehnologii e un risc, da, fiindcă nu ştiu cum dracu se face, viața, viața mă băieți, viața e în aşa fel concepută de care a inventat-o, regula-l-aş în punctul atomic, că de cum te apropii de pensie, încep tot felul de beteşuguri să te împuținexe, insă experiența managerială în tot cazul rămâne, tot mai ştii să dai dispoziții, o mai am experiența şi, pe a mea socoteală, de la această înaltă tribună a Marii Adunări Naționale, eu zic cui e mai tânăr de pe băncile opoziției că stabilizarea economiei noastre, atât la nivel global macroeconomic, cât şi la nivel de interdependență pe fluxul tehnologic al aceleiaşi întreprinderi, indiferent de ce e în amonte şi de ce mai scapă în aval, trebuie să se facă nu prin scădere, prin diminuare de forță de muncă şi de profit, ci invers, ceea ce dealtfel e şi în spiritul de la omenia noastră tradițională..." "Eu mă simt insultat, ofensat, jignit personal de ce se întâmplă, că vin iar străinii, protestă domnul Pedofil, şi întreb doar atât: înainte, înainte, copii, cum mergea totul, cum înainte se putea şi acum nu mai merge nimica? Aici e problema eternă a cadrelor, care decid totul!"

"Domnilor – ridică în sus paharul de plastic roşu Vodă – încruntându-şi solemn sprâncenele stufoase, eu vă urez mai întâi sănătate maximă în anul care vine şi care se prea poate să fie şi ultimul pe care îl vom mai petrece în întregime, că vine anticipat sfârşitul lumii, care lume nici nu merită să mai dăinuiască, fiindcă s-a umplut de proşti şi a pus în funcții de răspundere multe persoane incompetente. Eu am trăit dintotdeauna pe-aici prin piață, sunt duhul locului, cu mult înainte ca nenea Picior-de-Porc şi cu Dințişor să-şi mute la colțul cotiturii institutul şi pe urmă să se aciueze la ei băiatul ăsta de pe Bărăgan, Gujghil, care tot crede că aş avea acțiuni în dispariția Agripinei. Nu am şi de-aş avea, i le-aş dărui pe toate, cum trebuie să se comporte toată clasa noastră responsabilă prin avere şi funcție față de intelectualitate, să facă unele sacrificii, pentru a spori încrederea reciprocă, şi să nu ne bage-n lagăre zăpăcindu-i iar pe proşti. Eu cunosc om cu om toată lumea care vine pe la piață, aşa că dacă vrea careva să candideze la ceva, atunci să vie întâi la mine, fir-ar mamițica lui a dracu de bandit, şi să mă ia de consilier în campania electorală, că mai bine ca mine, care e vrerea poporului, dorința cea mai arzătoare a populației, visul obsedant al gloatei, nu ştie nici cel mai informat serviciu!" "Şi ce vrea, dom' le, poporul?" – se ridică în cot poetul, cam ostil, dar sincer interesat, deoarece făcea observație romanescă el însuşi, pentru proză scurtă, de când pierderea Agripinei îl cam lecuise de genul liric. "Ce vrea lumea? – se miră avocăţeşte Vodă.

Ce vrea lumea se poate rezuma la foarte puţin, că suntem popor modest. Apăi lumea vrea, Gujghile, mai întâi să aibă ce da de mâncare la copilaşi, fără asta nici nu discută, iar mai pe urmă să mănânce şi cei bătrâni. Dar ea nu vrea absurdul lui Beckett: echivalentul unui porc de familie pe an e prea destul!... De asemenea, populația de la noi din republică mai vrea ca în locuințe să fie potrivit de cald şi să i se dea măcar între anumite ore pe zi apă caldă. Iar ca un element de protecție socială minimă, să se asigure prin lege că nu te dă nimeni afară din serviciu, dacă îți vezi de treaba ta, fără să-ți asigure un altul echivalent. În rest, omul se mai descurcă, iar cu biserica, fotbalul, presa, jocurile de noroc şi televiziunile totul e deja O.K.!... Cine va realiza toate astea ce spusei eu, va avea în țară după ce va muri, ba poate chiar din timpul vieții, cel puțin tot atâtea statui şi tablouri şi fotomontaje câte avea şi tovarăşul preşedinte Nicolae Ceauşescu!”

“Mă îndoiesc! – bătu cu pumnul în masă Pedofil. Numai oameni foarte educați la spirit, ca Picior-de-Porc, Dințişor şi Gujghil, se pot mulțumi numai cu atât, cu minimul ca de pârnaie... Beau ca un omagiu pentru martirajul lor cotidian! nălță el paharul de plastic galben. Dar, mă copilaşi frumoşi, mă adresez la voi ca un tată… E adevărat că trăim în lipsuri şi că ni se paralizează voința complet când vedem spectacolul opulenței altora… Dar ne opreşte cineva, măi feciori, să ne organizăm un fel de serviciu pe templul spiritual şi azi unul, mâine al doilea, poimâine al treilea, să mai punem mâna pe o măturică şi pe cârpuța de praf? Sau pe un ac cu ață să mai cârpim cele hăinuțe?”

“Mai bine te făcea mă-ta un intestin şi ajungeai *hot dog* şi tăceai! – îl privi cu neîncredere fostul elev, exponențial maturizat de când a devenit nepereche. Poate că noi trei facem asceză aici, ca să strângem capital pentru o întreprindere mică şi mijlocie pe cont propriu! Cum de îndrăzneşti să avansezi ipoteza, ofensatoare profund, că vom rămâne fraieri toată viața? Eu sunt absolut convins că într-o zi vom reuşi!” “Ah, dar ați înnebunit de-a dreptul! trase un semnal de alarmă Dovlecel clătinând capul lui mare, alb, rotund, greu şi blajin. Cum de vă îngăduiți, nene Vodă şi dumneata, Pedofile, să reeducați pe gazdele noastre? După ce că ne primesc să bem într-un decor super, original, genial, bestial, de neuitat, noi ce? Să le agasăm cu vorbăria noastră excesivă, mai amestecându-ne şi în treburile lor interne! Este i-nad-mi-si-bil! I-nad-mi-si-bil! Ne-am înțeles doar, să nu-i irităm cu nimicuri!”

Cei trei musafiri gemeni, toți în hanorace negre cu multe catarame, se aşezaseră ca pe nişte scăunele pe nişte albe şi foarte ținătoare de cald ambalaje din polistiren expandat, aduse de Picior-de-Porc de la serviciu sau de prin piață, aruncate de cetățeni după ce-şi căraseră în ele de la magazin casetofoane, televizoare, calculatoare, aparate casnice mai mari sau mai mici şi alte nimicuri de care se vor despărți la apropiatul apocalips. Un apocalips pe care îl ignorau cum şi cei trei anahoreți,

pornind de la prezumția de nevinovăție, n-au luat de gât, când au devenit egali numericeşte cu echipa oaspete, pe nea Vodă, ca lider al delegației, să le spună în morții mă-sii din capul locului care-i cioaca: li se desființează institutul sau îi mai subvenționează câteva luni şi atunci bidonul e simbolul viitorului balon de oxigen?

“Bhăi thâmpiților! se ridică, dimpotrivă, sau din viclenia de a câştiga timp până vine Dințişor de la o plăcere care se dovedea o capcană, amfitrionul dominant în două labe, verde la obraz de o legitimă indignare spirituală. E o mare onoare pentru mine să vă atrag atenția că ați intrat aici ca într-un templu, nu ca într-un obiectiv turistic, nici ca într-un butic sau ca într-un local ieftin, unde vine lumea ca să-şi mai omoare timpul, crezând că mai e mult până la apocalips, dar nu e... De aceea, eu n-am să vă permit aici la mine-n institut să trăncăniți discuții pe care le tot aud de ani şi ani încoace şi tot n-o să se rezolve nimic până n-o da apocalipsul peste ei, fără deosebire de algoritm sau de culoare! Fiindcă dacă se rezolva fără apocalips, prin xeroxare după Occident, nici eu nu mă mai ascezam în atâta mizerie câtă vedeți pe mine, nici Dințişor nu ajungea filiform de atâta concentrare pe verticală, cum o să-l vedem când o termina cu soția domnului inginer Dovlecel exercițiul de rezidirea lumii, şi nici marele nostru talent nativ Gujghil nu şi-ar fi conceput bubuitoarele sale poeme lirice, prozaice, dramatice sau publicistice, flămând, bolnav şi nespălat, fără speranță a fi trimis în Italia înainte de a înnebuni de tot de dor şi jele de Agripina lui cu aluniță sub desuuri.”

“Ah, câtă dreptate ai tu, Râtane, – sări îndată de pe pat să-l pupe poetul ca ministrul pe olimpic – şi câtă nedreptate au ăştia trei musafiri de la Marea Moartă, care devine Lumea. Păi, băi spurcaților, aia e, că noi suntem poate nişte jeguri, aici în subterană, dar nu suntem spurcați, spurcați ca voi, hiene împuțite la spirit, cadavre vii cu morgă, fără creier, fără rațiune, nici intelect să intuieşti o judecată mai de valoare! Ce e, bă? Voi vă iluzionați că pe-aici, prin canale, dacă nu s-a făcut, la timpul ei, ne mai interesează dacă se face sau nu se mai face *treaaaba*?… De acum înainte poate să se facă numai laba, că pe noi nici nu ne mai interesează! S-a terminat! A plecat Agripina, s-a duuuus! Nu mai e decât o pioasă amintire. Tăcere, că vă sparg! Tă-ce-re!!! Ay, Agripino!…”

Aproape că se ținu un moment de reculegere pentru micuța curvă, ca şi cum corpul îmbălsămat întru idolatrizare, tocmai ar fi fost descărcat în aula institutului.

“Uite ce vrea să spună poetul, într-un limbaj cam agresiv, care îmi aduce aminte că până să abandoneze şcolar, era poreclit de colegi Rățoiul! – îşi luă un glas bun şi îşi puse ochelarii domnul Pedofil, deşi n-avea nimic de citit. Marele nostru poet se referă la floarea, albastră sau nu, pe care fluturii şi nasurile o vizitează într-o sesiune de atenții, bine circumscrisă ca interval temporal de fertilitate, care odată pierdut,

împreunarea devine nelucratuvă. Altfel spus. floarea veştedă sau Agripina de optzeci de ani ar fi ca un poem prolix şi neprofitabil!”

“Domnule, mă plictiseşti! E şi nu e aşa!” – surâse totuşi măgulit Rățoiul blond.

“Păi şi noi ne plictisim, mânca-ți-aş!!!” – râse tunător şi deci molipsitor sălbaticul Vodă, scoțându-şi cuşma umedă şi hohotiră ținându-se de pântec ceilalți doi colindători, apoi Picior-de-Porc, reținut, apoi Gujghil, politicos, în fine Dințişor, departe, cu toți măcelarii lui chihlimbarii, spre marea indignare din baie a sorei doamnei Prepeliță, blonda doamnă Dovlecica.

“Eu susțin – zise inginerul de sex zâmbind, că ce se face e bine, doar că se face prea lent când se face şi aşa prea rar…

“Eu atrag atenția – protestă Pedofil agitat – asupra riscurilor de a înstrăina fie şi parțial moştenirea de la strămoşi.”

“Iar eu – bătu cu piciorul în bidonul de vin scoțându-i la dop o spumă roz nea Vodă, cu părul albastru-negru cam căzut pe frunte, acuz clasa politică doar că râde cam mult, când prea multora nu le arde de nici un râs, că le-a ars casa şi purceaua e moartă-n coteț de Crăciun încă de pe vremea lui Regretatu’. În rest, bunele intenții nu le contest!”

“În ce mă priveşte, de îndată ce am observat ştiințific că nu e vorba decât de a fabrica mari inegalități de avere – zise el, prosternându-se cu temenele în fața altarului – m-am retras în rugăciunile mele neîncetate pentru îmbunarea punctului atomic şi exorcizarea diavolului, convins că nu există aici decât mântuire individuală, că pactul social se face pe principiul sfânt că fiecare pentru turbinca mă-sii!”

“Şi eu la fel – se rățoi el, turnând în nişte dopuri de plastic vin divinităților din firide – de îndată ce m-am prins că şi Ceauşescu ar fi făcut unele din reforme, am lăsat politicienilor şi analiştilor lor subvenționați de aceleaşi cercuri, ce-i al lor rupt din cer şi m-am întors la marea mea poezie, fără de care soarta noastră în acordul global de după apocalips e complet cadaverică: ni se va tăia limba!”

“Frați români! – zbieră el ca privatizatul în tâlhărire, coborând cam amețit scara din fier de pompieri – tocmai avui adineauri o viziune că apocalipsul e prin împrejurimi şi că vom fi aduşi la instanța cea mai supremă om cu om, nu ca un neam, ceea ce este o mare ruşine pentru un stat național unitar, să dea dracii dacă sunt angajat şi față de alții!”

“Apropo de draci, că ştiu că are, cum o fost, mă?“ – îl privi cu slinoasă poftă de slugărnicie Dovlecel, ca un libidinos director de televiziune pe candidatul cel mai bine plasa. “Fiule, credeam că explodez! – se uită la ceas foarte încântat de record fratele Dințişor. Am ajuns din extaz în extaz ca un armăsar breaz frontierist, să transcend condiția umană. Ai o nevastă foarte cooperantă şi aproape tangentă cu infinitul în sintonanța unei armonii depline, Dovlecele. Păcat că n-ai achiezat la

imperativul natural că nu părăsiți sexul nostru!” “Lasă asta! – dădu impacient din mâini Dovlecel. Nici nu concep că nu i-ai făcut reparația! Până la amplificarea inteligenței şi redresarea ca trioda a ondulațiilor mioritice de la spirit m-a purtat şi pe mine, pe vremuri. Întrebarea acum este, dacă pe tine, ca superdotat şi specialist în branşă, te-a purtat exponențial mai departe... Cu deosebire, mă interesează dacă în conformitate cu teoria, apetitul tău ca parametru, în loc să scadă, ca consumul, nu cumva a crescut ca inflația, tangent infinitului?”

“De asemenea – se arătă implicat nea Vodă – constați sau nu imbolduri la înălțarea în imponderabil, ai ghiciri şi clarvizuni, interceptezi transmisii de mesaje între civilizații, manipulezi obiecte îndepărtate?”

“De exemplu – sări cu gurița Gujghil – pe Agripina mea o vezi?”

“Nu interceptez decât comunicații în bulgară, rusă şi maghiară!” – îşi scoase total buimăcit Dințişor căştile de pe cap.

“Hai dă-te-n struțul meu de-acilea!” – îl bătu prietenos pe gât ca-n gaşcă Picior-de-Porc pe poețel. Care virtutea mea Agripina ta, băi, egoistule, nebuuuunule? A noaaastră! N-am îmbrăcat-o noi toți când a fost s-o înnoim cu rochița roşie şi cu anexele?”

“Şi a noastră!!!” – interveni cu o albastră disperare domnul Dovlecel, o disperare ca de lider de partid de buzunar care tot critică guvernul din care face parte. “Nu eu am lansat-o pe piață?” – se umflă în pene nea Vodă. “Şi nu eu i-am fost primul client?” – se înroşi de ruşine inginerul Dovlecel de i se făcu roz prin reflexie chica albă.

“Tu, mă? – se scăpă Ratonul şi luându-şi seama, se întoarse spre Gujghil. Agripina ta, află tu că mi s-a arătat la extaz că e bine mersi şi că va săpa cu mă-ta la vie în primăvară, când va bate zefirul țui-țui-țui, dinspre Călmățui, pe clăvățui!”

“Mai apucăm noi primăvara?” – se rățoi cu moralul complet căzut poetul şi îşi ascunse imediat ochii după prelata ceea neagră şi soioasă, dar călduroasă.

În gerul de sus, se auziră parcă foarte aproape rágâituri de closete cu apă. Peste câteva secunde, prin orificiul canalului căzu proaspătă, încă mirosind a cerneluri tipografice de calitate şi a hârtie de lux, presa zilei, o parte din ea, întrupată cotidian din cuvânt de către cei trei bărbați de ştiință, de ocultism, de poezie şi de alte bazaconii, spre prima horror trăire a cavalerilor colindători în hanorace negre la colțul cotiturii spirituale.

Liniştiți puseră laba pe propriile ziare întrupate din cuvânt Mistrețul şi Dințişor, în timp ce de sub prelată nu veneau decât suspine şi smiorcăieli. “Zice, mă, ceva de madam Prepeliță? I l-au găsit pe Gujghilan, au abandonat sau mai caută?” – mormăi savantul scotocindu-se prin marile buzunare ale mantalei după ochelari.

“Cumnată-mea, vru alde Dovlecel să se dea mai informat la senzații decât presa – nu admite până nu vede cadavrul, că i-au împuşcat

copilul, pe frontieră în 1989. Ea are dreptate doar când susține că acest nepot al meu era aproape identic cu poetul nostru de sub prelată, rapsod de sector deocamdată, iar mâine poate aed municipal şi, deci, trubadur național sau, cine ştie, pomâine bard mondial, Gujghil. Afirm şi eu că seamănă între ei ca două picături de apă clonate una pe matrița celeilalte, cei doi condeieri, Gujghil şi Gujghilan. În rest, e doar delir şi delir, proiecție reziduală a instinctului matern ce le-abate şi la prepelițe, cum bine ați poreclit-o!”

Spre marea durere a poetului, care citea şi el, cu ochii minții, sub prelata ca o zeghe de mumă primordială, Agripina lui apărea pozată în mai multe periodice, cu mânuțele ei ca fildeşul legate, cu nişte batiste toate identice ca de la morți, de misterioasele bare albe ale unui pat ca de spital, plasat la noi în piață, de la colțul cotiturii ceva mai în sus, lângă gardul de beton al atelierului auto, unde dintotdeauna se face codoiul la ulei. Interviul emisiunii este însă cu domnul inginer de sex Dovlecel, care s-a prezentat zâmbitor şi cu papion, fără a fi nici artist, nici parlamentar. “Eu nu mai sunt în stare, mărturiseşte el în genunchi fetei rugătoare de după perdeluța difuză, de tifon sau din plasă de țânțari antimeningită, nu mai pot, nu mai am vârsta, nici elanul să îmi mai însuşesc noi cunoştințe, de producție, de *marketing*, de *management*, de *exciting* sau de *expanding*, după ce în viață m-am descurcat, n-aş zice că tocmai rău, şi am avansat până la cele mai înalte onoruri cunoscute în branşa mea, uzând şi abuzând de căi mai realiste, cultivând pupincurismul, turnătoria, bisericuța şi şpaga. Aşa că strategia mea de bătrân hârşit nu poate fi, pentru binele meu, al familiei mele, al bisericuței mele şi al republicii mele, decât una, cu mici ajustări de conjunctură, dar păstrând orientarea de principiu: să pun laba pe un pachet cât mai mare din acțiunile uzinei şi pe urmă, aducem şi management occidental, dar, repet, Agripino, numai sub o susținută monitorizare de către băgătorii noştri de seamă!”

Într-un tabloid tot atât de interesant, domnul Pedofil apărea bâzâit de muşte pe chelie, păros până la brâu, în chiloți vărgați, cu o vargă indicatoare în mână, plimbând-o cu vârful, vătuit să nu zgârie, pe corpul cam distrofic, ca de Olympie Manet, al Agripinei.

“Eu am fost, sunt şi voi fi totdeauna – lămuri el cititorii lacomi de lăturile vieții noastre publice – iubitor de copii şi de situri neîntinate, recte *pedofil* şi *montaniard*, profesor de botanică, zoologie, anatomie, fiziologie şi igienă umană, la care se adaugă din ce în ce mai presant, ecologia, într-un secol murdar, care face să degenereze entomologia, etologia, etnografia, eupareunia, europenia şi însăşi etiologia crizei de ulei, care este simptomatică pentru sănătatea economiei... Sunt, în consecință autorizat să desfac fetei de față în elementele componente hardul şi să vă explic cum funcționează, precum şi în ce structuri de nivel

superior se integrează, căci în disciplina mea obiectul e mai mult o populație, o specie, decât individ sau individă.

Dar astăzi n-am să vă explic nimic, copii! Sunt în grevă japoneză! Speranța mea este ca să se sensibilizeze cei de sus, astăzi când amărâții trebuie să se tămăduiască în contexte ca din vremea lui Zalmoxe, că este o necesitate, nu o favoare, să se bage şi acest obiect al meu cu plante nu numai la bac, ci şi la capa, deoarece mortul cu zile nici nu mai vorbeşte limba, nici nu mai calculează, şi să mă şi compenseze de la buget, după ce am fost treizeci de ani vechime privat de dreptul meu de specialist să fac meditații, aducându-mă la o sărăcie lucie, până m-am reprofilat prin autoreciclare benevolă, încât în ziua de azi sunt în stare să meditez la gramatică şi comentarii, la aritmetico-algebră şi geometrie plană şi în spațiu, recuperând o parte din decalajul față de colegi, iar în ultimul timp învăț istorie şi geografie, ca să pot medita şi la naționalism!

Deontologia, deontologia aceea prof-esională, copilaşi, aceea care aşa cum îi spune şi numele nu poate caracteriza decât pe profi, mă obligă să fiu în bani, ca să-mi pot cumpăra cărțile pe care şi le permit şi profesorii din țările cu intelectuali. Am participat cu docilitate la absolut toate acțiunile metodice desfăşurate la nivelul şcolii, la nivel de sector şi de municipiu, am păstrat o bună legătură cu familia şi, ca activitate extradidactică, m-am remarcat ca unul din ecoverzii uniți în efortul de a dovedi pe bază de colectarea de mutanți de insecte cât de poluat este municipiul în care suntem siliți să trăim."

"Deşi sunt proprietarul taxiului şi al acestei fete – declara pe prima pagină a magazinului plăcerilor bestiale, nea Vodă cu sinceritatea-i bine cunoscută – eu n-am tras niciodată alte foloase decât cele cuvenite din închirierea acestui pat metalic alb, deoarece eu, ca şi domnul Dovlecel, nu cu femeile am treabă! Dorința mea cea mai sinceră este ca aceste cozi la ulei să nu resuscite emoții de deja trăit, căci o prăpastie însângerată ne separă de abundența de produse din anii socialismului victorios, când dealtfel, pentru cine a uitat, e cazul să reamintesc că uleiul nu era aşa auriu ca ăsta, ci mai cataractat oleacă, datorită că era cel puțin 50 % cu soia, măcar la amărâți, dacă nu şi cu extract de rapiță, din ăla de formula unu! Iacă dar, adevăratele dedesubturi ideologice care ne despart de un trecut odios, pentru care eu am expus patul cu fata la cozi la ulei, nu ca să-i fac publicitate mascată, iar despre consecința că se strâng bărbați de toate vârstele şi fac comentarii acide, în primul rând observ că aşa e în toate țările din Vest civilizate, cu mişcare feministă puternică şi respectată. Nicăieri acolo nu se duc femeile să stea la coadă la ulei, stau mai mult bărbații!"

"Foaie verde lubeniță, vin mândră, să-mi dai guriță, că pelinu-i tot amar, dar gura-i ca de zahar!" – țipuri din adâncul inimii, dar atât de neaşteptat că făcu pe comeseni să tresară, preaînțeleptul şi prevăzătorul

Picior-de-Porc, ca o aluzie destul de străvezie la o posibilă resurecție şi a cozilor la celălalt aliment definitoriu pentru ființa umană, zahărul.

Indiferența savantului la suferința lui Gujghil, care auzea numai lucruri rele de muza lui, era revoltătoare!

Ca să evite un conflict, Dințişor, după ce scoase musafirii de printre paginile presei şi îi reaşeză pe scăunelele improvizate din polistiren expandat, luă bidonul cel cenuşiu, în care tot se mai găseau două treimi din cantitatea de vin inițială, ceea ce e un semn rău, şi îl cocoță pe o mulură de sub firidele cu divinități, parcă pentru a le ameți şi pe ele, căci nu voia ca în templul lor să se iște vreodată critici din interior ca în unele biserici acuzate că au înşelat pe iubitul lor.

Cum băiatul era într-un costum alb înalt croit şi venea după un exercițiu spiritual de excepție, recunoscut ca paranormal de însăşi vesela şi durdulia, sănătoasa, mult inferioara, ca vârstă, soțului, doamnă Dovlecel, nu-i de mirare că dinții lui erau fluorescenți, cu proprietăți noi, superioare, utilizabile fie malefic, fie benefic. Ca să evite să nu se creadă de către cei prezenți în el ca în unul pe care să-l pupincurească în perspectiva ca să le pună ceva pile la apropiatul apocalips, vechi slujitor la altarele acestui lăcaş al punctului atomic, el învârti uşurel de căpăcelul galben jegos, ca de un sfârc mamar, până se umplu pe acea mână de spumă ca de extinctor, numai că roză, diafană, atât de meliferă încât în alt anotimp ar fi atras albine, gest hieratic, cu efect hipnotic asupra musafirilor din lumea iluzorie, care urmăreau bidonul cu toți bulbii oculari ieşiți de pe orbite.

Ca să evite să se dezvăluie, în documentarul care urma să fie dat conform desfăşurătorului stabilit la Malta, recent, de madam Dovlecel, detalii jenante sau neelucidate chiar de el însuşi, cum ar fi adevărul despre implicarea lui în moartea bunicului la trecutul cutremur, de care nu-şi mai aminteşte decât cât a râs de un scheci despre acea actualitate de senzație, se înțelese cu ea să nu se dea din regie decât materialul oficial, festiv, sec, lipsit de ambiguități şi, deci, de poezie.

Cele trei hanorace zăceau cuminți ca nişte copii handicapați de proprii părinți în fotoliile lor sculptate în căldurosul polistiren expandat alb, ca vipuri umane cel puțin tot atât de prețioase precât obiectele protejate cândva de aceleaşi ambalaje.

Dințişor, Gujghil şi Picior-de-Porc se înghesuiră frățeşte pe uşa veche care le slujea de pat şi pe care nu demult dormise asudată şi goală Agripina.

Câini melancolici, atraşi de mirosul de jumări spirituale, priveau cu jind de pe buza gurii de canal în jos, dar nu îndrăzneau să coboare lângă oameni. Timpul presei s-a dus, observă unul, timpul televiziunii a trecut şi el, timpul rețelelor de calculatoare este şi el în mişcare. Numai timpul literaturii, admise al doilea, nu este o pierdere de timp. Hai să mergem,

mârâi al treilea, să căutăm cărţi gustoase la măcelărie, muşca-m-aţi de oscior de fraieri, că şi căţelele trecură adineauri într-acolo!

“Bună dimineaţa, prieteni! – zise doamna Dovlecel mestecând în tigaia obişnuită a emisiunii de tentaţii spirituale. Mai sunt relativ puţine zile până la apocalipticul sfârşit al lumii, ceea ce face pe cetăţean susceptibil la reclamele canalului nostru mai mult decât la ale celuilalt, linge-mi-ai uleiul de pe toate foiţele plăcintei de dovleac specialitatea casei, dacă n-ai momentan nimic de pus pe masă şi nici nu vei câştiga telefonând pe parcursul emisiunii la cele două numere afişate pe ecran ca să spui ce compoziţie are!... Şi acum dau cuvântul invitatului meu, politologul Picior-de-Porc, care va trece în revistă principalele ştiri ale zilei.”

Telespectatorii tresăriră văzându-l pe Râtan băiat frumos, pudrat peste bube şi pus la cravată de un metru. Ei se uitau cu spaimă de primitiv, când la bidon, când la patul Agripinei, nereuşind să-şi explice cum aceeaşi persoană putea fi şi pe ecran, şi între Gujghil şi Dinţişor, rezemat de conductele calde.

“Încă un avion s-a prăbuşit imediat după decolare de pe aeroportul de călători umani de la Otopeni – citi el fără nici o intonaţie. Cauza înfiorătorului accident e de astă dată un dulău de pe pistă, care vagabondând a fost literalmente sorbit ca într-un punct atomic, de al doilea reactor de pe aripa stângă. S-au constituit comisii guvernamentale şi parlamentare pentru a se constata şi alte cauze ale catastrofei. Reporterii noştri tocmai s-au întors de pe teren şi în câteva momente vom băga pe post, în exclusivitate, cadavre fumegânde şi rude smulgându-şi părul din cap.”

“În Asia de Sud-Est, datorită ploilor intermitente, fără precedent în acest secol, mii de persoane au rămas fără adăpost ca urmare a inundaţiilor catastrofale. O parte din recoltă este compromisă. Nu se cunoaşte încă numărul morţilor şi al dispăruţilor ca într-un punct atomic, dar se consideră că el este impresionant chiar pentru un continent cu miliarde de locuitori.”

“Aseară, întorcându-se de la servici, o femeie a fost violată de un gardian public, fiind imobilizată de alte două femei, prietene cu acesta. Apoi a fost obligată să întreţină relaţii cu un minor şi cu un câine-lup fără botniţă. Victima datora o anumită sumă de bani soţiei violatorului, care ţinea punct atomic la capătul tramvaiului 41, lângă stadionul singurei echipe româneşti care a câştigat Cupa Campionilor Europeni la fotbal, când era preşedinte Ceauşescu.”

“Ministrul finanţelor dezminte zvonurile privind o eventuală devalorizare a leului în viitoarele zile. De asemenea, domnia sa consideră că multe din actualele creşteri de preţuri nu au nici o justificare şi încă o dată reiterează aprecierea că nu putem avea buget în termeni reali pentru

educație, cercetare, cultură, sănătate şi sport decât în momentul când lichidăm punctele atomice din economie.”

“Vremea astăzi va fi caldă față de valorile obişnuite în această perioadă a anului, îndeosebi la prânz şi la sfârşitul intervalului de prognoză. Aşadar, copiii nu vor avea o vacanță cu troiene, parcă ne-a blestemat Ceauşescu să intre toată zăpada de Crăciun în punctul atomic.”

“Comitetul director al Partidului radical-agrar a hotărât inițierea studiilor de fezabilitate pentru construcția la Mangalia sau la Poiana Braşov a Românoringului. Se apreciază că integrarea în circuitele de formula unu va aduce în țară suficienți turişti pentru ca investiția să se resoarbă în numai cincisprezece ani. Vicepreşedintele aceluiaşi partid declară însă că a investi acum în Românoring ar fi ca şi cum ai conecta Banca Națională la un punct atomic. Secretarul organizației de tineret radical-agrare crede însă că Românoringul va revigora cererea internă de automobile.”

Picior-de-Porc citea fără trac şi se fardase cu mâna lui, tot manual înnodându-şi cravata. Nu mai avea nici bube pe obraji, nici buzele crăpate zmeuriu. .Cu toate acestea, un sentiment de insatisfacție cuprinse pe cei prezenți.

Toate câte fuseseră văzute şi auzite erau ştirile de dimineață ale zilei şi ei parcă aşteptau altceva.

Ştirile serii?

Nu! Ei aşteptau nu ştiri, ci… Ştirea.

Care rareori vine. Ultima oară venise în decembrie 1989!

Acum nu era nici o perspectivă. Ceva pichetări minore şi doar nişte incriminări reciproce între coalizați, între frați care uitau că ciolanul are două capete. Râzând însă toți, de parcă te sfidează pe tine că n-ai bani până-n salariu nici de lumină să-i vezi, dar şi de întreținere!

Picior-de-Porc ghici parcă această insuficiență a televiziunii, această laşitate a ei de a-şi exclude sinuciderea din toate grilele de programe. I se făcu şi silă de om că până şi profesioniştii autentici se complac în a accepta prin contractul colectiv de muncă interdicția expresă de a sfătui pe cetățeni să renunțe la urmărirea emisiunilor, pentru a se putea concentra asupra sufletului şi a găsi în ei înşişi nestematele plasate acolo de zei, ştiut fiind că spiritul uman este cea mai bună trezorerie din Univers.

Simpatica doamnă Dovlecel, care îşi datora carisma momentană lui Dințişor, magicianul ce o spiritualizase 45% tantric şi 35% taoist, iar în rest daco-roman cu interesante influențe slave, avu o inspirație a cărei implementare ar fi eşuat s-o fi inițializat chiar şi Agripina, pe al cărei surâs se citea totuşi că avusese o copilărie de amărâtă, nu de copil universal. Ea se strecură în decor ca o tigroaică blondă, nu fioroasă însă, ci absurd de tandră, îl sărută pe gura-i bolnavă pe Râtan, făcându-l să

geamă de durere, atât în studio, cât şi în canal, îi şterpeli microfonul şi, cu o adorabilă naivitate de copilă răsfăţată căreia îi ierţi orice, spuse lucruri care rar pătrund spre conştiinţa telespectatorilor: "Iubiţi credincioşi ai postului nostru! Începând din această clipă, vă jur că nu veţi mai fi bombardaţi cu ştirile lui Picior-de-Porc decât dacă ele sunt cu adevărat, în termenii cei mai concret măsurabili, apocaliptice. Aşa cum a stabilit conducerea consiliului nostru de administraţie, în caz de pace dăm de acum înainte doar ştirile lui Gujghil, şi acestea numai când se pretează la poeme lungi şi cantabile, ca pentru generice de telenuvele, sau ştirile domnului Dinţişor, care este, este, este, ah! este… un dulce, un dulcic, cel mai mare creator de stare de spirit la distanţă din teleaştii de care dispunem la noi în republică la timpul prezent, o valoare de excepţie pe care trebuie s-o păzim ca să nu fugă, căci oricând vânătoarele de supradotaţi pot să ne-o sufle!

Domnul Dinţişor, dragului nostru Dinţişor, îl dorim cu toţii să aibă un flux de câteva ore pe zi sau pe noapte, ca să ne farmece cu ştirile lui, cu ştiinţa lui, pentru că este foarte iubit de tânăra generaţie, care n-a cunoscut îndobitocirea comunistă şi el, el, el este cel mai îndrituit s-o ia de neîncepută şi s-o consacre în numele idealului pentru care s-a murit şi s-a mâncat bătaie, fiind unul dintre principalii ideologi ai Mişcării Capetelor Rase pe Dinăuntru.

Fraţi şi surori, principiul vidului mental e principiul de bază al Mişcării Capetelor Rase pe Dinăuntru, la care eu însămi am aderat acum câteva ore… A crea vidul mental, dragii mei prieteni tineri, înseamnă a nimici în cap tot ce nu-ţi convine sau te deranjează. Tot, tot, tot ! Din această lume de hoţie şi neputinţă nu trebuie reţinută decât senzaţia, adică ce mai rămâne din plăcere unei generaţii pornite împotriva unor părinţi care au schimbat sistemul fără să se gândească în prealabil că nu vor avea bani pentru *tot* tineretul!

La mişcarea lui Dinţişor poate adera orice cotizant sub 45 de ani, indiferent de vârstă, sex, avere, opţiune politică, particularităţi religioase sau erotice, preferinţe culturale, pasiuni, necazuri…

Fraţi şi surori! Să învăţăm cu toţii să ne spălăm pe căpuţ ca pe biluţa unui punct atomic, nu numai pe dinafară ci şi pe dinăuntru, curăţându-ne de tot ce nu ne convine, barem cu iluminarea alegându-ne, dacă tot s-a anunţat apocalips!

"Să fiu al dracu cu toţi duşmanii ţării, apăru rânjind bogat Dinţişor din fundal, parcă impulsionat cu o sulă-n coaste, dacă nu în mod predestinat nostradamic nu sunt eu plin de speranţe şi soluţii! Fiindcă de când tata şi mămica au făcut sex că întrerupsese Ceauşescu şi ai lui lumina cartierului, odată cu televizorul potrivit pe bulgari, şi s-a realizat astfel fuziunea mea genetică în punctul atomic, aveam deja presentimentul unui destin. Să moară ariciul! (Vociferări pe dedesubt:

Să moară aricii!) Da, să li se stingă şi specia! Fiindcă ariciul este animalul retractil şi filozof. Or noi ne-am săturat de o lume de retractili şi de filozofi ca Picior-de-Porc!

O, păcătosule cu vorba sau cu fapta, care nu te-ai pocăit încă, pocăieşte-te-n mă-ta acuma!

Iar voi studenții, dați-vă-n sesiunea mea, lăsați-vă dracu' de tot ce ştiți voi că faceți satanist şi nu e benefic să se facă! Veniți în îmbrățişarea noastră universală, să ne împreunăm cu toții în contra apocalipsului şi puneți banii la grămadă, că tot nu vor mai conta dacă vine Antichristul!"

"Ințejeg milioane – interveni nervos până la incoerență Picior-de-Porc – ințejeg zeci de milioane, nimeni însă nu mai ințefărădelege miliar-de! (Vociferări: Aşa e!) Păi, băi aceştia, înghiți-v-ar punctul atomic, hai să facem numai un elementar silogism: dacă maimuța e mai deşteaptă ca rățoiul şi deosebirile de competență şi performanță dintre cetățeni la acelaşi start ar fi aşa de prăpăstioase, înseamnă că populația noastră este compusă din mai multe specii diferite, cade conceptul de om, trebuie schimbată şi legea fundamentală a statului!"

"Tineretul însă – reveni Dințişor – acest tineret martirizat, la care numai eu şi doamna ingineră Dovlecel ne gândim, zi şi noapte ne gândim, ei bine, nu! O, nu, nu şi nu! Tineretul nostru, cu vocația lui multimilenară pentru martiriu, nu va tolera asemenea dezbinare!

O, păcătoşilor, ca să închei, că am depăşit timpul şi trebuie să bage din regie calupul publicitar, nu uitați în nici un moment, că pe tot mapamondul mişună în prezent legiuni şi legiuni de spirite malefice, care încălzesc clima de să ne fiarbă într-un cazan uriaş care va fi chiar planeta globală! Ele ciocnesc trenuri, buşesc aeronave, bagă epidemii şi toxine, fac să alunece casele de pe dealuri, aduc tornadele, stimulează cetățenii să se jefuiască, să se violeze şi să se omoare… Suntem supravegheați! Monitorizați!… Nu mai încape îndoială că în curând, chiar foarte curând, toți păcătoşii or s-o belească! Şi mai ales voi, vvoi, vvvooooi, nesătuilor de bani, voi arici-calici-pogonici, să nu uitați nici în cele mai fericite clipe ale vieții voastre în opulență şi cinismu, că Satan a inventat o grămadă de găuri negre, localizate cu precizie de astronomii noştri bucureşteni în diferite puncte atomice din Univers! Şi o mare gaură neagră, cea mai apropiată şi cea mai atrăgătoare, o are la mijlocul ei chiar Galaxia noastră, unde va fi curând chiau şi bârrr şi vai şi-amar de toți păcătoşii! Mai bine pocăiți-vă din timp, faceți lav nu averi, strângeți memorie de adevărate senzații, fraților, surorilor şi nu ca pân-acum să contabilizați zerouri!"

Penetră brusc în imagine o reclamă cu detergenți, în armonie oarecum cu ideea de puritate morală tânără, şi domnul Pedofil nu-şi putu nota decât banca nu şi contul cotizației de înscriere în Mişcarea Capetelor Rase pe Dinăuntru. Întrebă pe venerabilul Dovlecel, dar inginerul se uita fix, parcă lovit de dambla, nu la bidon, ci fascinat şi cu mâna-n buzunar,

la Dinţişorul real de pe prelată, îi spânzura placa dentară şi, precum câinii de casă la emoţii mari, se pişase puţin pe el. Cel mai îngrijorător arăta sălbaticul Vodă, fire primitivă şi uşor influenţabilă: altminteri măsliniu, tenul lui era de culoarea maionezei, sprâncenele îi formau un V straniu, ca de la o victorie apocaliptică, buzele sale cărnoase tremurau în neştire, ai fi zis că suferă lăuntric un atac epileptic, dar se jenează să se zbată în public.

Dinţişor pe pat şuiera vag şi lateral printre caninii chihlimbarii, cu o modestie rară, cu aerul că tot nu se va face nimic, aşa că decât să ne uităm la un bidon abject, care este TV-ul, mai bine am bea vinul din el, că acuş vor veni nevestele după musafiri, iar în templu se vor reitera plictisitoarele ritualuri ale celor trei călugări.

Cam de aceeaşi părere era şi maestrul Picior-de-Porc, care nu se mira de insuccesul la public al grupajului de ştiri apocaliptice pe care le selectase şi le redactase pornind de la un material totuşi sărac. În fond, o mai păţise, se resemnase, ştia că mersul gândirii sale este greu de urmărit fără un *training* prealabil al gloatei, pe probleme de cuvinte rare şi chiar de banal raţionament, de când intrase odată în direct ca să arate, la o oră târzie din noapte, cum ar fi explicat Albert Einstein, dacă i s-ar fi formulat chestiunea în termeni inteligibili, paradoxul gemenilor de la Chiajna, o străveche suburbană a Capitalei, unde ponderea naşterilor de gemeni la mia de locuitori era superioară mediei pe ţară.

Gujghil ca Gujghil, ridicase din sprâncenele-i spălăcite la cuvinte pocite, precum *arici-calici-pogonici, înţejeg, înţefărădelege*, toate aceste pastişe de nichitisme părându-i-se ridicole la un om economist de profesie şi la un filozof al culturii ca Râtanul. Dar când iradiind opalescent din spatele doamnei inginer Dinţişorul inspirat se referi, în finalul negrelor sale profeţii apocaliptice, la *a nu contabiliza zerouri*, făcând o transparentă aluzie, ca de Ecleziast al vremurilor noi, la deşertăciunea deşertăciunilor de a-ţi tot spori conturile cu nişte simboluri, în formă obscenă de covrig, ale Nimicului, deodată îşi resimţi în tot corpul, ca un efect paradoxal al acestei splendide imagini, ce? Adevărata senzaţie de sărăcie!!!

“Am o viziune! Am o viziune, mânca-ţi-aş!” – se apucă el cu mânuţele pistruiate de tâmple şi ieşi la interval, îngenunchind pios lângă inexorabila rigolă, simbol al clepsidrei ireversibile ca şi codul genetic, şi bătând nenumărate mătănii cu fruntea de ciment până I se congestionă şi învineţi.

Cele trei hanorace, puternic impresionate, schimbară între ele priviri grele de înţelesuri, intraductibile fără concursul unor specialişti în materie, care din păcate au rămas tot mai puţini, deoarece mulţi se îndreaptă către alte activităţi, mai profitabile.

“Şi ce viziune ai, Gujghile?” – întrebă zâmbitoare madam Dovlecel de pe ecran, cu o amabilitate ca şi cum s-ar fi adresat de la un centru din Atlanta.

“Agripina! Agripina mea cu aluniță – prinse a se tângui poețeluşul, legănându-se din mijloc ca un stejărel în furtună, ne, ne, nefotogenica mea Agripinuță, dar atât de slăbuță şi de călduță cât trăia, ah, ay, au, văleu, aoleu mor, aoleu şi vai de mine! Tulai!… Că nu se află în PUNCTUL ATOMIC cum am crezut până acuşica!!!”

“Punctul atomic e gol” – confirmă Dințişor, zâmbind sardonic ca un vânzător care nu mai are ulei ori ca o angrosistă de la Strasbourg când refuză abărtainere care scapă apa în sus şi chibrituri probabiliste.

“Da, punctul atomic e gol!” – achiează, recent ațipit, Picior-de-Porc, dar luându-şi seama, dădu o dezmințire, imediată şi agresivă: “E în creierele voastre, băi acefalilor, punctul ăsta atomic, de-aia e gol! Uite, băi, la ei! C-acuma-mi vini spumili pă mini! Da’ ce sfeşnicul meu credeți voi, mă necrofililor, că e la mine sub pat? Angrou? Siloz nuclear? Bordel? Puşcărie de femei? Columbar cu urne cu cenuşă?… Eu vă dau şi-n judecată, dacă mai umblați cu şopârle, cu Agripine, cu aluzii calomnioase, şi vă cer daune morale de miliarde!”

Iar care urmăreau pe acel canal cearta asta, banală ca între locatari care s-au inundat, nu mai înțelegea nimenea nimic ce caută pe post la o oră de destulă audiență, că e multă lume fără treabă şi care nu citeşte cărți în timpul liber. În regie, începu să plouă cu telefoane diverse, de nemulțumire difuză, nefiind prea uşor de descâlcit nici ce voia opinia publică, nici ce nu voia, ca orice ființă umană feminină, până nu se găsi un lucrător cu experiență în analize-sinteze, care să dea o formă cât de cât inteligibilă doleanțelor gloatei.

În primul rând şi-n primul rând, reieşea că noroadele protestau că luându-se cu cultura, cu gravitația şi cu predicile, oamenii din regie uitaseră să mai bage *toate* videoclipurile publicitare ale zilei şi cine avea bani se afla din pricina asta în mare derută, nemaiştiind pe ce să-i dea, ceea ce constituia o adevărată gaură neagră în economia națională, căci orice leuț care zace într-un buzunar, e scos din circuitul național al capitalului, *nu munceşte*, e un leu care şomează şi nu-şi aduce nici un aport la creşterea câte-un pic, câte-un pic a pibului.

În al doilea rând că se făcea atâta vorbire, cu multe bale şi cu animalică perversiune în priviri, de una Agripina, neprecizându-se nici telenuvela, nici dacă e concurs, ci doar conturându-se un portret fizic şi moral că trebuie să fie fragedă la carne, catifelată, cu senzație de moale la elastic şi de prospețime, care să-ți dea încredere în tine şi să te ajute să n-ai mătreață pe rufele curate în orice ai face.

“Agripina – îi luă vorba din gură Dințişor lui Gujghil ca să nu orfeizeze obscur pe micul ecran – e o fată ca oricare, valoroasă din punct

de vedere rasial, ca animal de prăsilă arătând atrăgător, nu am poze, că v-aş arăta, sunt însă o grămadă de Agripine deja înscrise în Partidul meu, al Capetelor Rase pe Dinăuntru.

Numai că – vai! – iubiții mei mielueşei credincioşi, dacă lucrurile s-ar reduce doar la atât încă ar fi bine, ar fi genial, ar fi superbestial şi cu folos pentru toți, din moment ce este de sperat că ai ei prunci frumoşi ar fi pus osul la muncă să scoată țara asta din nevoi, din nevoie, că numai aşa o scoți, numai cu politichia nu o scoți… Şi să luați aminte, oițele şi caprele mele, că au apărut profeți mincinoşi, autentici lupi în haine de piele, care nu vor decât să acceadă la informația economică de bază, sus, sus, sus, unde se dau şi aprobările, iar la amărât n-o să se mai gândească decât din patru-n patru ani şi asta numai dacă nu s-a asigurat pe listele eligibile ale viitoarei opoziții!!! Numai că nu pentru prăsilă este folosită Agripina aia neînscrisă la mine în partidul tinerilor. Ci pentru senzații sterpe! Care nici adevărată valoare spirituală nu au în ultimă analiză, fiindcă sunt în esența lor plăceri grăbite, daruri otrăvite ale firii!

Or totul pe acest meleag multimilenar, trebuie să fie creştere organică, romantică şi ecologică, cu mare accent pe tineret, a cărui propensiune spre martiriu a trecut demult de granițele țării, cum creşte cucuruzul vertical da, mânca-mi-ați tot pibul, uneori cu prăbuşiri la grindină, dar şi de ziduri, de să-ți îngropi în ele soția, aici fiind şi buba cu punctul atomic, că putea fi încastrat în beton cu captivă cu tot, dar nu, oițelor, caprele ştiu bine că actul, contopirea se face pe fugă, cu ora, cu minutul dacă s-ar putea, şi cred că până la urmă s-ar putea, adesea în locuri nepropice concentrării în plan fizic, al materiei, nici în plan astral, al spiritelor, din cauza mediului care colcăie de viruşi ai răului, programați din soft pentru dărâmarea României, a cărei dispariție ar genera pe glob un vid de putere, un punct atomic, lăsând până la iminentul apocalips continentele pradă tuturor exceselor sataniste…”

“Mulțam, tigheli-ți-aş gura aia frumoasă! îl mustră că-i făcuse greutăți cu şefii doamna inginer Dovlecel, tăindu-i legătura şi, adresându-se cu o lumină nouă înflorită pe drăgălaşu-i chip, unui oaspete rar al studiourilor, ea scoase o cobză de culoarea orzului pârguit de sub masa cu desfăşurătorul emisiunii şi lălăi duios: Alelei, *mio amore*, vin pe bănci doar tricolore, să-ți cânt toată ziulica de tata şi de mămica! Agripino, unde eşti? Te cer plaiuri româneşti şi nici nu te sinchiseşti cât plâng eu la Bucureşti! Agripino, văleleu! Văleleu şi neamul meu!… Vă mai aduceți aminte când ați slobozit în țară aceste patetice strofe, don’ Gujghil? zâmbi ea imprudent, neînțelegând că magicianul îi lungise noaptea caninii oleacă. Orice iubitor de poezie cantabilă se recunoaşte în această simțire dacă a pierdut ceva odată cu evenimentele din obsedantul decembrie sau dacă pur şi simplu nu-i ajunge cât are! Căci a fi şi a nu avea, este iubiți iubitori de poezie, incompatibil, e un mod de a fi nostalgic pentru ceva ce

în mod normal trebuia să fie al tău! Eu, domnul poet, te cunosc de mult, şi chiar dacă am şi alte opțiuni estetice, simpatizând cumva pe geniul de serviciu al fecioarelor perfecte, care cine vrea să se intereseze îi pot spune de pe acum, nu să-l caute, ci să şi-l formeze, că odată avântându-te pe acest făgaş al eternei senzații, e mereu nevoie şi diviziunea nu e bună, vă mărturisesc cu toată sinceritatea, domnu poet, că eu, eu când să fi putut zice pe drept cuvânt că am devenit psihic adevărată femeie, am vomitat puțin şi pe urmă am citit această poezie a dumneavoastră, prefăcându-mă radical sufleteşte şi spiritual... Mă chinuieşte totuşi o teribilă curiozitate, cred că şi pe telespectatorii care ne mai urmăresc la ora aceasta târzie, adormitor de târzie de nu-ți mai arde nici să te… speli, că şi-aşa nu e apă caldă, oră însă a polițiştilor, a tâlharilor, a intelectualilor şi a prostituatelor, cum observa Ortega y Gasset… Spune-mi, cum arăta Agripina? Nu fizic, ci ca fațete, ca multiplicitate în unul unic. Era ea mai deosebită la pat decât la servici, la piață, la serial ori pe transport?"

"Iată o întrebare deosebit de interesantă, îngăimă cu multă timiditate Gujghil. Voi răspunde la ea în etape, dar nu înainte de a da forma corectă filologic a ghazelului meu: Alelei, *mio amore*, vin pe bănci doar tricolore, să-ți cânt toată ziulica de tata şi de mămica, că eu n-am să-ți fac nimica c-ai umblat cu fofârlica! Agripino, unde eşti? Te cer plaiuri româneşti şi nici nu te sinchiseşti cât plâng eu la Bucureşti! Agripino, Agripino, of-of-of! rea eşti, maşino!…

Imaginea cu banca tricoloră e prima etapă şi ideea de tricolor mi-a venit la Tricodava, fiind, deci, ca şi oraşul acesta care se chema Bucurdava, puțin dacă. Victorie! Victorieee! Am învins! Am învins! Şi mult după acea victorie, mergeam într-o zi de august cu Agripinuța mea prin părculeț, vorbind de apropiatele ei atunci examene, că întâi voia să le dea să se asigure de o calificare pentru cazul în care cu prostituția nu va mai renta, deoarece un număr tot mai mare de şomerițe se vor băga în afacere şi vor strica prețurile acelei nişe psihosociologice unde unele, căsătorite, trotuarizează din plăcere, iar altele numai din răzbunare pe bărbații care le-au băgat în sărăcie, după ce le-au promis când le-au luat că doar în puf or să le poarte, măcar cât sunt în garanție... Dar eu cu Agripina mea cu aluniță nici nu se punea problema, că ştia toate comentariile şi formulele de calcul prescurtat, iar nişte cetățeni săraci cu toată familia făcuseră o băncuță surcele, neavând sărmanii siguranță că iarna nu va fi grea şi guvernul o să le plătească în an neelectoral încălzirea.

Măi, băga-mi-aş întregul în fracție, mi-am zis eu a doua zi, preumblându-mă melancolic pe unde umblasem cu Agripina, dar nu fusesem om de acțiune şi avea şi ea o jenă. Banca, banca era tot acolo, stimată doamnă! Apăruse la loc, din alte piese desigur, însă vopsită roşu, galben şi albastru, încât numai un duşman al ideii de stat național unitar

ar mai fi avut neruşinarea să-şi încălzească iarna copilaşii cu ea. Aşa mi-a venit metafora cu băncile tricolore, tanti Dovlecico!

Şi pe bancă ce-mi văzură ochii?... O aluniță!”

Brusc Gujghil începu să bocească, ceea ce în principiu se dă cu plăcere pe micul ecran, care e mai degrabă un generator de emoții decât o maşină de instruire. Numai că plânsul lui era înfiorător până la dezgust, îți fierbeau creierii văzându-l şi auzindu-l, nu avea nimic din scâncetul de foame al cățelandrului, ci era sâcâitor la nervi ca urletele stereotipe ale aceluiaşi animal cu păr în năpârlire, când ți l-au lăsat vecinii pe cap şi, cu o demnitate de care omul nu e în stare, nici nu concepe să-l ții închis în baie!

“Ia zi tu, băi popândău de la bulău, mai departe! – glumi el, deconspirând poate şi de-al dracu prezența încă în studio a amantului moderatoarei. Spune tu povestea aluniței Agripinei, că văz c-ai devenit un adevărat artist al cuvântului de când umbli să-ți faci partid personal!”

“Băi fratele meu negru – mârâi cu superioritate Dințişor, bucuros că i-a săltat mingea la fileul demagogic. Tu n-ai scris nimic azi-noapte, ai lenevit, pe când eu am muncit de m-au găsit dracii şi am progresat enorm în depăşirea magnetismului malefic al obiectelor din această țară cu multe întreprinderi care stau în ruginire. Tu ai stagnat, or eu, procedând cu partenera lăsând-o să fiarbă în suc propriu, am ajuns la clarviziunea obiectelor pierdute, oriunde le-ar fi ascuns noii deținători, după ce sub o formă sau alta, dar mai totdeauna o formă coruptă şi maladivă, cum crede poporul, şi le-a înscris fiecare în patrimoniul propriu, pe când unul ca mine sau ca tine ar fi avut nevoie de j’ de mii de j’ de mii de aprobări şi expertize!”

“Chiar dacă am depăşit vârsta, acest nou partid m-ar putea interesa să cotizez şi eu – interveni pe neaşteptate nea Vodă. Nu înțeleg însă unde va fi pe eşichierul vieții noastre politice: este o formațiune de putere sau de opoziție!”

“Bineînțeles că de critică constructivă, chiar şi la putere! – sclipi Dințişor. Am să public şi o carte de relansare economică, chit că n-o s-o citească tocmai cei pentru care am scris-o! Fiindcă o persoană de succes nu are de ce să-şi confirme gândirea, dar cine e amărât si nu i-a ieşit şusta sau chiar a fost atât de dobitoc încât n-a încercat şi el nimic acolo, ăla are nevoie de confirmări şi caută, lecturează, urmăreşte, compară, confruntă, coroborează, se zbate, dă din mâini, dă din coate, dar de obicei degeaba, că mai depinde şi de horoscop, şi de cu cine eşti la tine-n gaşcă, mirarea mea fiind însă ca candidat la preşedenție din partea Partidului Capetelor că au trecut atâția ani şi tot nu se face nimic pentru protecția tinerelor fete super, superdotate!!!

Cum era şi Agripina asta, din care nenorocitul de Gujghil, ducându-se plângând prin parc, n-a observat pe banca tricoloră, unde au

violat-o mai mulți la licitație, că nu mai rămăsese de la ea decât o aluniță, fără prea clari indicii măcar asupra zonei anatomice de pe care provenea!...”

“Înțeleg – pricepu domnul Pedofil – că o aluniță e un alimentator de inspirație, o vezi, o pipăi, o strângi, o pupi, o miroşi, o guşti vag, cu atenție, apoi scrii sub luceferii care sunt deopotrivă simboluri ale genialității şi ale luminii în noapte, deci ale perpetuării unanime!” “Nu cred că un vot unanim – reveni la ce-l preocupa pe el Ratonul – ar face bine imaginii şi aşa şifonate a fragilei noastre democrații.” “ Nici n-ai să-l ai – îl asigură sălbaticul Vodă – pentru că s-a mai deşteptat lumea. Dar din programul tău, ai nimerit-o cu fetele ca Agripina noastră, care dacă se uzează fără să lase urmaşi pe meleag, ba mai rău, cele mai mişto au început să ni le ia aproape că din faşă specialiştii străini, ceea ce va avea de suferit teribil va fi, anticipez eu, estetica trotuarului. Pentru că de la unii ca cercetătorii, artiştii şi eseiştii acestui stabiliment de la colțul cotiturii, dacă se cară peste pârleaz, trimiți pe urmă după ei emisari şi readuc ce e autentică valoare, de-a gata validată, sub formă de retroversiuni în limba maternă, casete, compact discuri, sidiroame, chiar manuscrise, rămăşițe pământeşti, până şi florilegii cu ecouri de presă, tot e bune şi alea, că-ți dă ca român o mentalitate de învingător… Dar de la o Agripină plecată, cu ce te mai alegi?” “Cu o aluniță!” râse printre lacrimi Gujghil, că aşa era firea sa, când veselă ca rândunelul în frumoasa lună mai, când jelindă ca greieroaica în septembrie, când îți calculează că nu-ți ajunge leafa nici de pus murăturile esențiale.

“Dar în dosarul Agripinei – reveni în forță domnul Pedofil, mirosind pe Dovlecel dacă-i mort sau numai în comă alcoolică – călcăm pe un teren sacru şi nu e de glumit deloc cu cele mai inefabile principii, cele estetice la pielea goală, ea fiind o fată de excepție a străzii, seara, o magnolie de plastic în fulger de magneziu sub un cer negru-brun ca zațul de la cafeaua de la miezul nopții, când e să vezi ce au erotic pe canale alții şi să-ți dai seama dacă eşti un spirit lucid şi nefatalist, nici bulangiu, că de fapt nu trebuie să avem nici un complex de inferioritate, însă astfel de valori trebuie prioritar protejate, fiindcă nu mai revin ca cele spirituale să se bucure toți de ele. Odată vândută, mireasa naşte pentru noul proprietar şi patrimoniul genetic al țării se amputează până la handicapul că apare riscul de să ți se facă silă să umbli pe stradă, când deja a devenit destul de cotoioasă treaba, în sensul că văzând seară de seară pe la filme, seriale, modă, mozol şi în genere orice, căci se face o cenzură riguroasă după aspectul facial prietenos pe orice post care nu vrea să fie zapat de audiență, spălându-ți ochii numai cu aure astrale de animale de prăsilă, te apucă şi groaza dimineața în drum spre servici, întâlnind numai boturi amărâte, lume nemâncată şi care se şi vede bine pe expresie că a mai făcut şi efort de descifrare la ce-a mai zis vreun politician ori vreun

parazit de analist, în loc să fi citit cărți care sunt cea mai de folos zăbavă, cum zicea Ioan Vodă cel Cumplit.”

“Timpul televiziunii s-a terminat, timpul presei a expirat – se trezi domnul inginer Dovlcel, ca să-i facă plăcere nepotului poet. De-amu are a mi se întoarce şi nevastă-mea acasă, pentru ca să ne putem delecta cu aceleaşi cărți…”

“Şi ce mă enervează mai mult, de m-a hotărât să inițializez Mişcarea Capetelor – bombăni Dințişor – e că tot ce e ales, râde mereu, acum e la costum scump, şi-a pus sacii în căruță, a făcut fâlcuțe… De tine, că umblă copilul cu adidaşii sparți ca alde Gujghil, îl doare abia în plan secund față de ale sale, pe unde mai pleacă-n voiaj…”

“Hai dă-te-n morții mă-tii de-acilea – îi arse cu prietenie o labă după ceafă Picior-de-Porc – că şi tuuu, să te vezi acolo, tot aşa ai face!”

Dințişor nu negă complet, trase mai mult de un sughiț şi îşi expuse larg toată bogăția danturii sale.

“Totuşi, este o maare deosebire! – adăugă mieros. După ce mă umplu de bani, că nu sunt mai fraier ca alții şi sunt şi finanțist ca pregătire, eu spon-so-rizez. Sponsorizez. Cu tine, Gujghile încep… Toate versurile! Opera completă, în ediție specială!”

“A sosit timpul literaturii – păru a achieza Gujghil. Revoluția a murit. În rest, păduchi lați! Şi nimic nu mă mai surprinde. Totul este să existe voința politică, fie şi a Ratonului. Iar noi, noi cei legați de-o Agripină pierdută, în loc să regulăm alta punându-ne alunița pe belciug în nară, suntem pentru prima oară liberi după două mii de ani, liberi pentru spiritualitate, spiritualitate şi iar spiritualitate, dar nu ia pistolul foc! Fiindcă, Dințişoare, sponsoriza-te-ai pe mă-ta, eu apreciez că nu poate ieşi operă pură din investiții de spălătură de bani murdari. E uneori şi jenant să te sponsorizeze cutare nu ştiu cine, vreun analfabet notoriu… “

“Exact! – interveni Picior-de-Porc. Mai bine să se facă un fond şi apoi să se întrunească o comisie cu principalii fabricanți de spirit, dându-se la fiecare solicitant pe baza unor criterii precise, dacă se încadrează. Cum a fost cu contul Libertatea, pentru morții de la Revoluție!”

“Măi copii – se trezi complet domnul consilier Dovlecel îmbrățişând cu o privire prietenoasă pe cei trei golani, voi aveți idei frumoase aici, generoase, străbătute ca un fir roşu de înalta răspundere spirituală față de destinele neamului şi ale țării în condițiile unei iminente chemări la integrarea euroatlantică ce nu mai poate întârzia la nesfârşit, deoarece trebuie să urmeze integrarea euroafricană şi cea euroasiatică în perspectiva totalei nivelări planetare, conform principiului antropic că una-i civilizația în Univers, iar România, divină cetățuie, va nutri focarul credinței unice pe această planetă.

Că această finală credință unică va fi un neomarxism sau o nouă gnoză sau o religie descendentă din principiul Internetului că totul trebuie să aibă o adresă, inclusiv Dumnezeu, rămâne de văzut.

Până atunci, noi am luat notă ca autoritate de sugestia lui Dințişor asupra inventarierii şi protejării patrimoniului nostru genetic de femei, ca o acțiune în procedură de urgență, cu ample ecouri pe termen lung, partidul meu fiind de multă vreme de acord cu principiul că dacă spiritualitatea după export mai are o cotă de revenire, în schimb elementul feminin de prăsilă, odată trecut peste graniță, este definitiv pierdut. Ne trimite vederi cu pa şi pussy şi salut-salut!

Partidul meu, îmi permit să atenționez, a încercat în dese rânduri să ia unele inițiative în acest domeniu, dar nu a fost lăsat de celelalte forțe politice să se concentreze asupra acestei probleme deosebit de delicate prin suspiciunile pe care le trezeşte, aşa că până în prezent rezultate notabile în sensul unei ameliorări ireversibile a hemoragiei de cadre, de ce să vă mint, nu s-au produs.

În concluzie, promit solemn în fața celor care m-au votat, ca şi în fața celor care nu m-au votat, şi acum regretă, dar le voi da posibilitatea să o facă la alegerile anticipate, îi asigur pe toți că îmi asum inițiativa unei legi care să asimileze exemplarele feminine, cu caracteristici şi semnalmente compatibile cu ale Agripinei, ca reprezentând importante valori de patrimoniu, neexportabile, cum nu dăm nici tablouri sau diferite relicve. Iar pe plan organizatoric, cum tot nu există fonduri la comisie pentru situri şi alte chestii istorice să le oprească degradarea, dar comisia tot există şi cunosc acolo mulți oameni cu simț estetic, ba în stare să şi operaționalizeze canonic etalonul de feminitate românească, mă angajez să propun acestor colegi să se ocupe de sugestia domnului Dințişor.

Şi, cum sunt din familie, de generații, o natură optimistă, care nu am cunoscut niciodată sinistroza ca stare de spirit, mă încumet încă de pe acum să anticipez că aceşti colegi vor încărca fără obiecții agenda lor cu această captivantă misiune!”

“Ca reprezentant al autorității tutelare în această mixtă comisie de anchetă, trimisă de primărie, veni rândul domnului Pedofil să-şi spună impresiile, declar mai întâi că sunt şi eu de acord cu toți colegii mei că trebuie să dăm o înaltă apreciere intențiilor spirituale ale celor inspectați de noi la acest institut de la acest colț de cotitură, în această gură de canal de la piciorul acestui bloc, care se va dărâma în mod sigur la apropiatul cutremur prevăzut de marele Nostradamus, de Karl Marx şi de toți seismologii.

Nu odată în istoria bimilenară a poporului nostru, mai cu seamă în glorioase momente de tranziție, poezia şi-a dat mâna cu magia şi cu un misticism de ordin superior ştiințific pentru ca să facă progresul mai uşor de suportat de către amărâți, bugetari şi alți neajutorați.

Vremurile de trecere de la un regim la altul sunt întotdeauna dubioase, cer analişti şi, aşa cum s-a menționat în repetate rânduri la acest parastas, cer mai cu seamă multă, multă literatură.

Pentru că nu se schimbă numai oameni, înfățişări de sate şi oraşe sau conținutul magazinelor, manualelor şcolare şi al mentalităților… Se modifică însuşi sensul cuvintelor!

Eu, domnilor, înainte de a reveni la catedră, am fost director de şcoală, creşteam iepuri şi monitorizam activitatea şi conduita cadrelor aflate în subordine. Însă scopul meu de pedagog era copiii, cărora totdeauna m-am străduit să le dau o educație permanentă, în stare să reziste la cele mai grele încercări, la cele mai încâlcite revoluții, la cele mai dureroase tranziții, De asemenea, îmi plăcea să merg. cu aceşti copii în tabere, care pe vremuri le permiteau să-şi cunoască țara, prilej cu care întocmeam ierbare, insectare, osuare, colecții de fluturi, de pietre, de guşteri pe suport de ghips, îndeosebi la munte, că acolo este natura mai elocventă în dumnezeiasca ei varietate.

Cu deplină îndreptățire, deci, puteam eu să mă autoevidențiez, că altfel nu te bagă în seamă nimeni, la şedințele cu părinții, ba şi pe la consfătuiri, ca iubitor de copii şi de munte, folosind des şi invariabil sloganul că *eu am fost întotdeauna pedofil şi montaniard*!

Ca să vină apoi revoluția, să creeze o societate mai permisivă şi să se autodescrie în categorii şi noțiuni de o mai mare deschidere aşa că *pedofil* nu mai înseamnă *pedagog iubitor de copii*, ci cu totul altceva, sub incidență penală, iar pentru mine n-a mai rămas decât o odioasă poreclă! Cât despre la munte, nu mai am bani ca să mă duc, că se duce totul pe mâncare, şi tot subalimentat mă simt şi mai am şi o presimțire că poate fi chiar mai rău şi decât atât.

Însă am rezistat şi voi rezista spiritual.

De aceea, am şi anticipat că chestia cu uleiul se va rezolva, ca şi o eventuală criză a zahărului, dacă s-ar fi încercat a se provoca una...

În general, cred că totul se rezolvă! Şi că, sufleteşte, greul cel mare va veni abia mai încolo. Fiindcă după ce ai construit economia şi după ce ai pus-o la muncă eficientă prin integrare europeană, abia atunci începe adevărata problemă, care în fazele anterioare nici nu putuse să se pună, Această problemă este spiritualitatea. Ea nu se poate naşte, ca democrația, din necesitatea de a face reforma ca să ai ce da să mănânce la popor. Spiritualității unui popor, nu-i poți da ordin, ia naşte-te, fa! Spiritualitatea depinde de imponderabile, de întâlnirea cu totul întâmplătoare a unei maşini de cusut şi a unei umbrele pe o masă de disecție la morga Vitan-Bârzeşti sau de conlocataritatea aici a unui poet, a unui magician şi a unui eremit emerit savant de mare clasă, domnul Picior-de-Porc, care nu o singură dată, pe vremuri, a trecut şi pe la mine pe la şcoală cu brigada ateist-ştiințifică şi, ca o mică curiozitate personală, pentru a mări eficiența

acestui institut, vreau în încheiere să îl rog să ne confirme sau nu dacă a fost sfinţită de o persoană autorizată această locuinţă de burlaci sau e adevărat ce reclamă pe la enoriaşi părintele paroh că nici cu botezul nu-l primiţi când trece?”

“Chestia cu refuzul botezului de sărbători e mai mult decât o aberaţie, e o mârşăvie! – mârâi înnegurat interpelatul. Adevărul este că taica părintele a devenit cam rotofei la trup de când s-a deschis un chioşc în curtea bisericii, terenul fiind al primăriei iar Esmeralda aducând o mare diversitate de dulciuri tentante, Din această pricină, diametrul mediu al sfinţiei sa le depăşeşte pe acela al găurii de la canalul nostru şi în ciuda deschiderii ce anvizajăm către dialogul ecumenic şi în genere către binomul sacru-profan, nu se poate realiza o coborâre cu cele ce sfinţesc până la nivelul bolgiei noastre. Ne propunem totuşi ca până la Sfintele Paşti să găsim, numai cu mijloacele institutului, o soluţie de compromis pentru o lărgire a găurii buclucaşe, că tot nu se pune problema unui nou capac de fontă, datorită perspectivei de a fi furat ca şi antecesorul său de către anumiţi cetăţeni..,”

Domnul Pedofil îşi împreună mânuţele pe pântec şi plecă mult faţa pivotând pe vârful bărbiei în semn de mulţumire de răspuns, fapt ce dădu lui nea Vodă prilejul să ia cuvântul în finalul dezbaterii.

“Nu voi puncta – scoase el un carneţel roşu pânzat demult – decât unele aspecte asupra cărora s-a convenit deja şi nu voi menţiona decât primele măsuri de implementare a schimbării, fără ură şi răzbunare, ci cu dragoste şi vie recunoştinţă.

Fiindcă unde ar ajunge acea societate care ar năzui să tragă la răspundere *pe toţi* vinovaţii?... Ar ajunge ca oamenii liberi să fie în puşcării şi invers!

Relativ la iniţiativa domnului inginer Dovlecel de a se preocupa împreună cu principalul său partid de exemplarele feminine de valoare comercială, apreciez ideea, dar consider demararea acţiunii de protecţie, prematură, fiind foarte costisitoare. Când economia se va mai întrema, ne vom putea permite, poate, să acordăm bărbaţilor cu astfel de cazuri un fel de alocaţii pentru întreţinere şi ca să nu fugă, dar după opinia mea cea mai intimă ar trebui să fie condiţionate, prin angajament notarial, şi de obligativitatea dacă protejata naşte.

La ce zicea aici domnul Pedofil cu spiritualitatea, sunt absolut de acord că dacă o neglijăm, nu se mai produce în mod natural periodica ei reciclare şi atunci putem s-avem necazuri. Mie nu mi-a plăcut nici înainte şi nu-mi place nici acum să fac aserţiuni cu valoare de predicţie. Totuşi raţionând pe conjectura că omul, spre deosebire de unele vite, generează în mod spontan şi în proporţii de masă spiritualitate, cred că e mai înţelept ca statul să nu se amestece într-o chestiune atât de delicată cu degetele sale butucănoase, deoarece creatorii văd ei înşişi potenţialitatea unui

astfel de fenomen din perspectivă axiologică, umanistă, plină de tot felul de parametri epistemici şi uneori paremiologici, ca legile lui Murphy, de unde deduc că aşa cum folclorul nu moare, şi îi auzim vigoarea la casetari, tot praxisul demonstrează că în orice condiții, bugetare se găseşte întotdeauna, chiar viețuind el în sărăcie lucie, câte un naiv sau dobitoc de-a binelea care să nu se mai preocupe de bunăstarea proprie şi de siguranța alimentaro-medicală a familiei sale, ci să-şi bată capul cu a institui o reflecție teleologico-morală asupra tranziției, ca să nu vină pe urmă mâine Europa la noi şi să ne zică de la obraz că am trecut ca nişte animale nesimțitoare, imparicopitate, prin cel mai important proces al vieții noastre istorice ca stat şi națiune, punct terminus cu unele conotații lichidatorii, care este integrarea noastră deplină, sinceră şi definitivă într-o structură mai puternică şi gata oricând mai târziu să ne acuze tot ea pe noi că în chestiunea vizelor ne-a tratat ca pe o rasă inferioară, incapabilă de alt interes în Occidentul cu muzee şi biblioteci decât a arunca pe umerii altor națiuni povara întreținerii unor cetățeni cu mulți copii, când de fapt interesele erau spirituale.

În concluzie, apreciez efortul depus de domnii Picior-de-Porc, Dințişor şi Gujghil, îi felicit pentru cele realizate în condiții atât de precare în acest institut, dovedind încă o dată, dacă mai era cazul, că acolo unde este dragoste de neam şi tară, spirit organizatoric şi de sacrificiu, românul sfințeşte locul!

Le acord la toți trei, în numele comisiei, calificativul *foarte bine* pentru activitatea pe anul care tocmai se sfârşeşte! Asigur pe amabilele noastre gazde, cărora le mulțumesc pentru jumările servite şi pentru pledul găurit pe care cu atâta amabilitate ni l-au pus peste picioarele înghețate, că vom răspunde amabilității cu reciproca logică a ei şi că în calitatea noastră de consilieri ai factorilor de decizie ai administrației locale, vom recomanda rezolvarea diferendului apărut, pe cale paşnică, amiabilă, civilizată.

Ne-am convins că aici este valoare, că în această gură de ral de la piciorul blocului se face spiritualitate şi că în nici un caz nu trebuie făcută **o** evacuare cu scutieri, pentru că am pierde la imagine în Europa tocmai când ne pregătim pentru noi ofensive pe noi fronturi în scopul nobil al integrării.

Dimpotrivă, din considerente umanitare, vom solicita ca să se ia ca bază de calcul jumătate din salariul mediu pe economie şi să se multiplice cu câte muze mai sunt în țara noastră, patru sau cinci după informațiile speciale, iar cecul cu suma totală pe întregul dumneavoastră institut să se deblocheze la bancă, doar în momentul când cei trei beneficiari vor putea proba cu acte în regulă că şi-au găsit un nou sediu, poate mai puțin poluat, pentru investigațiile lor în poezie, magie şi relativitate punctual atomică.”

Picior-de-Porc, Dințişor şi mai ales Gujghil, care ca poet e bine să citeşti câteva rime din el nevestei înainte de a o lua somnul, lăcrimară cu recunoştință şi uimire, pentru că nici în visele lor cele mai optimiste nu anticipaseră că societatea, pe care parazitau ca aurolaci superiori, având posibilitatea de a-i bate cu acte în regulă şi cu manifestări de aprobare de la majoritatea populației, nu va profita de această oportunitate, ci dimpotrivă de tot, le va da şi nişte subvenții ca să elibereze cotul / colțul de cotitură, care fiind exact la intrarea în piață constituia un vad comercial de invidiat, dar nici un întreprinzător serios, român sau străin, n-ar fi acceptat vreodată să liciteze la primărie pentru un spațiu cu asemenea specimene pe dedesubt.

Cele trei zdrențe se ridicară în picioare, ținând capetele plecate, parcă neîndrăznind a privi în față pe binefăcătorii lor. Cele trei hanorace răspunseră cu acelaşi gest de politețe, simțind cum şi lor, de emoția succesului tratativelor li se umezesc ochii ca buricele degetelor care trebuie să numere bancnote şi e de mirare cum au mai nimerit scara de pompieri pentru reveni din sihăstrie în lume, unde le era şi locul.

5 La priveghi

Lacrimile de poet sunt. întotdeauna benefice, deşi medicina naturistă evită să le utilizeze, cauza reținerii fiind nu îndoiala asupra calităților curative, ci dificultățile insurmontabile cu care se confruntă asociațiile consumatorilor în tentativa lor de a operaționaliza detecția produselor lirice contrafăcute, din ce în ce mai afluente pe unele piețe în ultima perioadă.

În țările cu industrie cosmetică avansată, astfel de ingrediente cuvioase se folosesc încă din secolul trecut, când s-a şi dezvoltat o puternică şi productivă, blestemată boemă, pentru reabilitarea calităților terapeutice ale unor celebre creme de uns pe piele.

Cu cât aceste lacrimi sunt mai sincere, cu atât ele au un pehaş mai scăzut, datorită ionilor acizi de clor şi, în contactul inevitabil cu vaporii de carbonat de calciu prezenți în densitate mare în atmosfera încărcată, reacționează instantaneu, produsul de reacție dominant fiind un specific precipitat alb-brânzos, pe care cine vizitează un laborator cosmetic modern îl recunoaşte cu uşurință în borcănele de sticlă brună, ținut în apă sub o subțire peliculă de eteruri uleioase cu rolul de a diminua procesele oxidative.

Marele scandal metafizic fiind că între lacrima cea fierbinte şi recele ca o reptilă alburie precipitat brânzos, rătăcim pendulatoriu întreaga noastră existență tot astfel cum un senator ar observa că un lingvist ar spune că o face între supin şi participiu.

Şi aceasta, pentru că momentul plânsului este perpetuu în devenirea infinită, el pornind din gerunziu.

La colțul de cotitură, unde se va înălța un nou minibig, deja presimțitoare în virtualitatea ei, luna rămâne patron al întregului infinit, în timp ce talanga şi neostenitul vânt susțin trecerea timpului în vreme ce Sfântul Tei, recent canonizat, furnizează, asigură mireasma marelui context spațio-temporal cu servis cu tot.

Iar nouă, ne rămâne ca analişti preocupați de marile sinteze, să lămurim dacă nu cumva Gujghil plângea sub şocul revelației că are inima pângărită şi că riscă o viață seacă, urmată de o moarte veşnică într-un loc

numit iad, punând astfel sub semnul îndoielii prognoza dacă ar mai călca pe urmele glorioşilor lui străbuni.

Cu ce era, deci, el mai păcătos decât alții, care adesea nici măcar nu-şi pun probleme, sunt oameni fără teme pentru acasă şi uite că trăiesc cât se poate de fericiți, sunt invidiați, admirați, respectați, până şi iubiți când sponsorizează anumite manifestări?

Ce ştia el?… Ce să ştie? Că a luat-o pe Agripina un taximetrist, că a intrat cu el în pasaj la Lujerului şi că n-a mai ieşit pe gaura cealaltă, cum a observat cu un soi trist de jambonărie Picior-de-Porc. Şi că au violat-o unii la licitație (?!), pe o bancă în parc. Când?… Ziua sau noaptea?

Însă enigma de nedescâlcit era cum de tocmai atunci a trecut prin partea locului Dințişor, care umbla. mai mult prin bănci, burse, refugii, unele redacții economice mai bine informate, compartimente ministeriale unde se ştie ce creşte, ce scade, şi cu ochii lui fumurii, simultan miopi şi prezbiți, regula-I-aş etuiul, să remarce şi să culeagă în ditamai parcul alunița Agripinei!!!

Era autentică această aluniță sau era un artefact? Iată încă o sâcâitoare problemă a cărei lâncezeală nu era de dorit. De-aia şi plângea poetul, ca ăla pe Euridice, fiindcă deşi se uitase la Agripina stăruitor, după obiceiul tuturor bărbaților, nu putea localiza de unde se dislocase această fermecătoare mostră, cu care ea, cocheta, se lăudase că o are de la mă-sa şi ce mişto e, nedezbrăcând-o el niciodată integral să se uite, pentru că nu mersese până acolo cu discursul liric încât să-i ceară să i se dea nu numai angrou de principiu, ci şi cu amănuntul *de facto*.

Întinşi ca nişte cadavre neidentificate în ger, pe planul de lemn simbolizând o închidere care se deschide, fără a ne clinti cu un fir de păr din orizontul local al misterului şi al cocinii, magul şi cabalistul adormiseră cu televizorul deschis ca pentru priveghi, amânând a-şi mai face conştiincios exercițiile spirituale de oameni oculți, abstracte atâta vreme astrală cât erau doborâți de tăria de buturugă răsturnătoare a vinului celui gros ca uleiul şi de energia explozivă conținută în orice savante jumări. Pe ecranul neprotejat biologic al bidonului gri, jucau satanice imagini virtuale, emise din firida dreaptă de virtutea Agripinei sub formă de concentrat, adică de aluniță, depusă de domnul detectiv Dințişor ca ofrandă la picioarele desculțe ale lui Zalmoxe, mângâiete de barba-i albă şi lungă.

Gujghil se tot uita într-acolo cu coada ochiului, priveghind ca relicva brun-roşcată de pădure să emită o aură, de un contur ca al elevei, cu un orbitor led roşu ca jarul pe punctul astral corporal de unde căzuse pe banca tricoloră din părculețul pieței, alunița.

Nu putea neam să doarmă de dor, capul îi vuia ca un stup sau ca o zarcă, de strofe care se scriau singure, unele asurzitoare, altele măcar certărețe, era un adevărat vacarm la el în căpățână, era un reflex

apocaliptic al sfârşitului, anunţat de primărie, al institutului de la colţul mitic al cotiturii, unde şi alte haite de aurolaci vegheaseră în nădejdea întâlnirii cu cel mai vip dintre vipurile pe care le poate concepe calculatorul fiinţei umane la hardul şi softul de azi.

Iştar, zeiţa de serviciu, din firida stângă, geloasă că nu i se scriu şi cântă ei, a dracu, ditirambii socotiţi meritaţi, îl pedepsi imediat pe potenţialul pupincurist. Receptorul TV, dăruit vremelnic de cei trei consilieri, din ajutoarele de la primărie, redeveni patriarhalul bidon de vin şi, pe mulură, gândacii roşii de bucătărie se simţiră mai bine, mai cutezători, mai acasă, urcară pe dârele cleioase, violacee, ca pe nişte femele de-ale lor, la oră de canal adult, sugând zaharuri izomerizate şi strugurate în polimeri uleioşi mai uşor de digerat.

De prin bloc se auzi râgâitură de closet şi, în minimul de zgomot al nopţii, veni ca ecou întârziat freamăt de apă mişcătoare prin conducte spre canale, tot mai departe, tot mai departe de locul faptei, viaţă era peste tot.

Şi în firida bătrânei şi îngălatei zeiţe Iştar fojgăi, la nivel molecular în beznă, la limpeziş auditiv, o hoardă de substructuri dintr-o entitate nu atât de gingaşă totuşi, ba chiar croncănitoare, tocmai faptul că vorbea făcând să cadă complet ipoteza uşuratică a păduchilor laţi asiro-babilonieni, care sunt comportamental muţi, din considerente ninja de camuflaj.

Căci acolo a aşezat, după mii de temenele, jegosul călugăr, la picioarele cu unghii lungi, acum ale lui Iştar, atunci în şosete albe şi în şlapi de lemn ale lui Amaterasu, ofrandă eternă, comodă, pusă în conservare într-o minipunguţă de polietilenă vidată, o muşcătură negru-brună din cărniţa de prepeliţă gătită de el la începutul naraţiunii.

O muşcăturică nu pe măsura râtului său uriaş, ci cam cât ar apuca un şobolănaş orfan, rătăcitor, înfometat, pe ger, prin morgă de spital în grevă.

Şi tot aici, tot ca ofrandă, fir-ar el al represiunii de fachir, a scos şi pus Dinţişor, tot în punguţe vidate, dintr-un buzunar de la pantalonii ăia albii, aluniţa Agripinei, colectată în parc, iar din celălalt, recent cârpit de mânuţe sărutate, o achenă de floarea-soarelui, neagră, vărgată alb, cheratinizată cu perişori albi, de parcă ar fi slăvit-o şi preamărit-o pe Faza, zeiţa stadioanelor şi a plăcerilor jocului cu balonul rotund.

Dar Zalmoxe rămânea fără jertfe, şi s-a ajuns la negocieri.

Aşa a trecut bombănind aluniţa Agripinei la picioarele lui venerabile, făcându-l pe cale de consecinţă zeul preferat al poetului, ceea ce nu l-a împiedicat pe bărbosul şi necruţătorul zeu ofensat să se răzbune crunt, pedepsind pe intelectuali cu ce putea fi mai *horror*, cu evacuarea institutului, anunţată cu cinism, ca pe un *tsunami* de creşteri de preţuri, chiar în preajma Crăciunului, de către un trio de crai halucinaţi şi

halucinanți, cu ambalaj din hanorace negre. Râsu dupe lume fiind că domnul inginer Dovlecel dintre ei a remarcat în treacăt că uite o punguță cu o achenă de floarea-soarelui pusă ca ofrandă la bidonul cu buton, deci, simbolic, la conceptul general de televiziune, dar nu s-a putut prinde, curcubitaceul, că la origine a fost acolo tot o sămânță oleaginoasă, şi anume de dovleac, dăruită într-un moment de tandrețe şi poezie de nevastă-sa moderatoare, Ratonului, ca să n-o uite toată viața lui cum o cheamă şi ce adevărată senzație de extaz au făurit împreună.

“O mieluțele şi mieluşeii mei iubiți – zise o voce dulce şi chinuită parcă de femeie îngropată-n zid – mi-e şi jenă, şi roşesc la gândul că mai există oameni păcătoşi în contemporaneitate, dar trebuie să vă spun că au fost vremi pe planeta asta apoasă, când singura scăpare de efectele păcatului era corabia cu pânze. Numai că fenomenul demografic nu explodase, cum se întâmplă azi, în pofida răspândirii anticoncepției şi, din ce în ce mai mult, a practicilor de împreunare algoritmizate de Picior-de-Porc şi de asistentul său Dințişor, care le-au şi axiomatizat primii pe baza teoriei aşteptării, a tantrismului şi a taoismului. Astăzi însă, cu miliardele, şi nici unul vinovat, dar absolut nici unul, mânca-ți-aş, nici unul, toți curați, toți nepătați, nu mai putem concepe nici pe computerele cele mai performante din institute vehiculul în care să scăpăm de apocalips şi singura soluție realistă este să ne asigurăm accesul la un punct atomic, şi să ne racordăm toate la el.”

“A cui e, Zalmoxe, Zalmoxe, zeule Zalmoxe, vocea asta suavă?” – simți Gujghil după aurolac o mână fină prinzându-i inimioara sa îndurerată ca într-un cleşte şi căzu de o plăcere celestă incomensurabilă într-un somn ca al celorlalți intelectuali din grotă, numai că pusese în conservare pe buze surâsul angelicat de la şcoală, când lua numai punctaje maxime la comentarii, uluind pe toți formatorii şi lăsând mă-sii impresia că e bun de export.

“Azi nu mai scapă la lipsurile de epocă şi la apocalipsuri, bâjbâi prin beznă un glas croncănitor dar matern, decât sufletele adevăraților profesionişti, deoarece concurența crescând, au fost înălțate mereu mai sus ştachetele performanțelor de viață spirituală, lucru care se vede şi la subiectele date la olimpiadele internaționale de spiritualități.”

“Că mai încearcă şi amatorii, e adevărat – interveni o voce de doamnă umblată şi înfiptă – dar pentru a te da la spirit fără studii de specialitate, fără indicațiile şi orientările cui a parcurs deja drumul măcar până la jumătate, condiția este retragerea într-un butoi la intrarea în piață, fiindcă nimic nou nu este sub soare decât formula polimerilor prelatei negre şi ai umbreluțelor multicolore, iar cui a dezertat de la condei, nu i se va ierta în veac că n-a strâns în dimineața de după revoluție mana cea adevărată de pe creştetele surâzătoare ale cetățenilor, ci s-a gândit doar să-i dijmuiască din castelul său de cleştar de spirită ieftină.”

“Cu alte cuvinte, nu se mai merită în ziua amară de azi să mai citeşti altceva decât literatură cu conținut bogat în spirine, dar numai dintre coperte atrăgătoare ca un ambalaj de snexuri cu aspect şi aromă de jumări!” – suspină şi foşni croncănitor muşcătura de prepeliță, de la Iştar, către alunița Agripinei de la Zalmoxe, în timp ce achena doamnei Dovlecel, de sub receptorul TV de pe mulură, avu la rândul ei o creştere-descreştere ca un oftat de puberă.

Poețelul se învrednici, în somnu-i de moarte, de o luciditate bestială, omenescul din el făcându-se o piele peste cărnuri inconsistente, ca un sac de cartofi care lichefiindu-se amidonul mă-sii din unii, se prăbuşeşte toată strânsura vegetală pentru iernat, îmbibându-se şi cu un fel de pişălău dezagreabil. Dădu cel satanist şi dârele lui de lacrimi intersectară sulițele stelare de la Gemeni căzute prin turelă, strălucind ca două îngemănate izvoraşe din munțişorii noştri cei fără de păcate. El era conştient, dar abia acum visând recunoştea că pentru progresul său mistic, ca să se poată conecta la un punct atomic, despărțirea de Agripina era o condiție *sine qua non* şi mult bine făcuse blestematul de Dințişor că o rosese cu măcelarii săi chihlimbarii cât nişte pietre de moară, până o concentrase la dimensiunea unei alunițe, după ce licitase pentru ea la o bancă tricoloră, în părculețul pieței noastre.

În definitiv, Ratonul se purtase nu mai puțin dur chiar şi cu sine, eliberându-se cu similară brutalitate de slăbiciunea ce avea pentru doamna ingineră de imagine Dovlecel, care îi dăruise o sămânță albă şi lată cu numele ei şi el, temându-se de soțul încornorat, hotărâse să lucreze acoperit şi nu păstrase ca amintire decât o achenă mult mai urâtă, de floarea-soarelui, fotbalistică, singurul numitor comun fiind că din ambele semințe s-ar fi putut stoarce, prin presare, câte o lăcrămioară de ulei.

Convertirea Ratonului producându-se în timpul negocierilor de ieri de la institut.

Ca un antidot la senzația dezagreabilă de extaz, după ce se iubise cu ea în lung şi-n lat şi de jos în sus, de se alarmaseră vecinii, dar nu-l găsiseră pe soț, care chefuia cu intelectualii şi o vedea la TV, el rostise fără somație, când ea era cu spatele, descântecul de vegetalizare, conceput pe partea de incantație activă consiliat de Rățoiul, încât pornind analiza literară de la bizarul nume de după căsătoria legală, o esențializase până la umeda, cu zdrențe portocalii, sămânță de dovleac, dându-i totuşi vaga impresie că îl domină, că ea este principala şi că din proprie inițiativă se autodiminuează la sortimentul de concentrat de femeie.

Nu ştia săraca achenă, aşa pățim toate, că hotărârea Ratonului, instigat de Picior-de-Porc, era luată încă din vară, când obligaseră pe Rățoi să-şi alunițeze muza, numai ca el să scrie tot mai artistic, să dureze pe meleag ce să reziste devenirii, şi invaziilor, şi lipsei de fonduri pentru monumente din lipsă de bani, începuse a agita bolşevic prin somn

preşedintele Mişcării Capetelor, că tu, putere instalată democratic, nu poți lua prin plebiscit un sfert din materiale de la toți ăştia care pagodizează sfidând pe care n-are de întreținere, dându-le la schimb ceva simbolic acolo-şa, de pildă dreptul de a arbora tricolorul pe paratrăsnetul celui mai înalt turnuleț!

Sezonul sacrificării Agripinei şi al extragerii concentratului din drăgălaşa doamnă Dovlecel, era la piață timpul marilor flori de toamnă, profund funerare, de la dalii şi hortensii şi gladiole de doi metri la crizanteme altoite, când britanicii şi toți monarhiştii de pe mapamond se despărțeau cu buchete şi plâns de Lady Di, iar în Calcutta cea cu multe reminiscențe coloniale, indienii cei cu viață spirituală de invidiat şi imitat cu decor cu tot, organizau tot funeralii naționale, pentru binefăcătoarea lor Maica Tereza, cea din Balcani purcesă, şi românilor nu le murise nimeni cu merite similare, dar treceau printr-o bazic instinctuală teamă de o iminentă criză de ulei, exploatată mediatic ca un apocalips, ştiindu-se bine de către versații analişti că nu va dura.

"Deoarece ei, săracii, românii mei, nu s-au despărțit – medită somnambulic şi retrospectiv Picior-de-Porc – prin nişte comparabile ca acele două, funeralii naționale pentru Erou, organizate între Crăciun şi Anul Nou, nu s-au despărțit, deci, cu martori mondiali, de un trecut care nici arătos, nici milos nu fusese, dar prin ceața vremurilor putea să se mai înfrumusețeze pentru unii, cam mulți, tot aşa cum anumite pioase bătrâne, pe la țară, pe tron, încălzite de spalierul de lumânări galbene sau brune şi de vorbele bine cumpănite ale soborului de preoți, recapătă vremelnic masca cea seducătoare a tinereților celor neştiutoare şi senine, ce poate ele singure merită trăite din plin dacă îți poți permite."

"Adică să se fi făcut pentru exorcizarea Răului din țară şi execuție, şi funeralii naționale?" – căscă gura prin somn de uimire poetul.

"Numai aşa, relativ contradictoriu, deci dialectic – bătu din copită Râtanul – am fi putut salva, Rățoiule, imaginea Țării după acea porcărie de proces! Mai mult încă, ar fi fost şi un succes diplomatic, exorcizarea, pentru că puține personalități mondiale ale momentului, care țineau sus pâinea şi cuțitul, ar fi putut avea obraz să refuze invitația la funeraliile naționale a unui preşedinte cu care se pupaseră ades!""

Zise şi imediat se făcu în gaura de canal de la colțul cotiturii o linişte ca de cavou, care se extinse cu brutalitate în toată piața şi în blocurile care o delimitau cum enormul sfincter al unui vulcan partea pe unde iese lava.

Aşa de mare încă era autoritatea savantului Picior-de-Porc, proeminentă personalitate construită punând cărămidă peste cărămidă încă de pe la primele concursuri şcolare pentru copii de export.

Pentru că, spre deosebire de anumite elemente din clasa noastră politică mai nesimțite, când chema el la jertfă, pe salariații de la institutul

lui, apoi era de la sine înțeles cine va face cel mai mare sacrificiu: acela nu putea fi decât el însuşi, pentru ca văzându-l ai săi să nu mai aibă cum să dea îndărăt şi să bombăne pe la colțuri că eu nu servesc!

Şi tot aşa, în aceeaşi demnitate paradigmatică, gestionase criza şi când fusese chestia cu sacrificarea doamnelor inimilor fiecăruia.

Nimeni nu ştia însă în bârlogul lor cum îşi rezolvă Râtanul problemele delicate. Dădeau cu presupusul că trebuie să aibă el vreo gagică pe la serviciu, sau pe la spațiile verzi cu care colaborează acolo, dar nu-l văzuseră niciodată că-şi freacă fluierând vreun şlagăr jegul de pe el sau că măcar îşi dă cu vreun spray peste feromoni şi histamine, ceea ce îi punea în mare derută, constrângându-i să avanseze alte ipoteze, precum aceea, obsedantă, că la ştiința lui, oricând se poate acupla astral, la nivel de corpuri eterice, cu cine vrea muşchii lui.

Abia recent, odată cu criza uleiului pare să i se fi întâmplat şi lui.

Baba cu pungili cu potol de-i închinase inima ei maternă lui Gujghil, copil al străzii, şi îl aproviziona benevol, apreciase într-o zi că pe gura de aerisire de la institut vine o duhoare mai sufocantă decât de la marfa depreciată organoleptic din pescăria lui nea Vodă. Văzându-l pe bietul Picior-de-Porc, bubos şi râios, cu jegul lui antisida şi antiradiații gros de un centimetru, cum se întorcea cătrănit şi frânt de la serviciu şi tocmai da să coboare pe scara de fier din turelă, abia aşteptând să îmbuce ceva şi să se culce, puse mâna pe un ambalaj de ciocolată Africana de pe jos şi, prin intermediul acestuia, că murea de silă, îl apucă pe savant de guler, zgâlțâindu-l isteric şi strigând tare ca să se adune populația şi presa: “De ce nu te speli deloc, mă animalule? Tu nu ai luciditatea minimă necesară să cedezi şi măcar o zi în viața ta să respecți normele de higienă specifice lumii civilizate? Tu îți dai seama că cu microbii tăi poți să-mi bagi în pământ şi pe amărâtul ăsta de Gujghil, după ce am mai pierdut înecat pe cineva drag? Şi că dacă se întâmplă să pierd şi pe feciorul ăsta, te blestem ca nici copiii copiilor tăi să nu se mai ajungă cu banii de la o lună la alta?”

“Ia, fă, ghearele de pe mine – mârâi stereotip Râtanul necăjit – că iei vopseaua!”

Şi era gata să-i şi ardă o scatoalcă peste felinare, să nu se mai bage în probleme care o depăşesc.

Zalmoxe, care era pe-aproape, duhul lui întorcându-se dintr-un raid botanic, menit examinării fructelor, legumelor şi condimentelor de origine transatlantică tranzacționate în piață, impresionat de disperarea femeii mamă, se îmbună şi făcu pe călugăr mai mult decât cooperant.

“Credeți, doamnă – zise Picior-de-Porc cu o tristețe amețitoare în ochii ăia verzi ai lui, şi pe care o întâlnim la mulți din copilaşii străzii, mai ales când cântă prin metrou *Măi Ardeal*, vă închipuiți, sunteți chiar aşa convinsă că într-adevăr, dacă aş avea şi eu o baie cu apă caldă, m-a

adus cartea şi ştiința în aşa hal de abrutizare încât să nu-mi doresc şi eu măcar un duş? Sunt om, doamnă, om, şi ca toți oamenii, am aceeaşi piramidă de trebuințe!” “Atunci, poftim! – şi-a boțit madam Prepeliță buzele într-un fel de semăna cu sora ei sexy, telegenica doamnă Dovlecel – n-ai decât să vii cu mine sus la etaj, că unde spăl douăzeci de mâțe şi trei cățeluşi, pot curăța şi un om de păcatele sale!” “Nu te potrivi, madam Prepeliță – au consiliat-o nişte vecine care deja asistau la scenă odată cu reporterii – că te strânge de gât şi pe urmă aflăm la ştirile principale pe scurt că ți-a mai luat şi tot din casă!” “Ce să-mi ia mie din casă?” – a dat a lehamite din mână femeia, de bunăseamă neştiind ce o să-i ia Râtanul, care numai ce ca un nou Esop scos în agora, pe podium, la vânzare, rânjea mereu intimidând pe toți.

“Ăsta a tot monologat cu ochii închişi, a tot monologat cifre şi sintagme, şi e clar că a descoperit cifrul de la punctul atomic. Trebuie să-l omorâm până nu fuge peste hotare!” – i-a atras atenția dimineața băgătorul de seamă Dințişor poetului Gujghil că s-a întâmplat ceva grav cu prietenul lor, fiind exclus să fi inventat el pe ascuns vreun descântec care să prefacă jegul veritabil în funingine şi nămol, ba pe alocuri să lase insulițe de pielicică roz, neatinsă vreodată de soare sau de apă, fragedă ca prepuțul de copil.

Mai productivă era ipoteza gravă că Picior-de-Porc a răpit virtutea cuiva. Dar de ce? În care scop?

L-au pus sub urmărire, când unul când altul, fără să constate vreodată că de la servici s-ar fi abătut cât de cât din drum, pentru a intra în vreo negociere cu cetățeni străini.

Era însă de o mie de ori mai ursuz decât de obicei, iar în noaptea care a precedat sosirea Agripinei, l-au auzit suspinând şi rostind la nesfârşit cele şapte relații de incertitudine heisenbergiene, extinse de el pentru particulă în groapa de potențial când pachetul de unde se lărgeşte încă nerelativist şi e ultimul moment când se mai poate lua o decizie independentă de reprezentarea pe care ți-o faci despre oscilatorul armonic clasic şi tranziția prin efect tunel de-a latul.

Se hotărâse!   El nu avea dreptul la o viață de confort trei, la bloc cu păsări captive, până nu rezolva enigma punctului atomic.

Se hotărâse să o esențializeze pe madam Prepeliță sub formă de muşcătură.

Adevărul fiind că şi Dințişor muşca.

Şi aici poate fi de acord şi cititorul că marele savant român Picior-de-Porc este un personaj pozitiv şi un caracter generos: când a preparat prepelița la foc mic de lădițe înmiresmate cu zeamă de fructe exotice, el i-a împărtăşit cu generozitate pe colegi; în schimb, remarcăm că Gujghil nu i-a dat lui nimic de la Agripina, nici Dințişor de la doamna Dovlecel.

În materie de egoism uman nefiind totuşi benefic să desfacem lucrurile cu amănuntul.

Căci în angrou vorbind, totul ar trebui privit printr-un filtru de tragism, ca prin nişte ochelari de eclipsă.

La urma urmei, omul este puțin egoist deoarece este de două ori animal, o dată pentru că păcătuieşte fiindcă e sexy, iar a doua oară pentru că dă vina doar pe parteneră. Or din moment ce e vorba de un parteneriat, musai trebuie distribuite după drepturi şi îndatoriri egale, şi cele bune, şi cele rele, cum dealtfel este de aşteptat să iasă adevărul la iveală şi să se facă dreptate şi în acest dosar de la colțul cotiturii, unde se preconizează a se ridica minibigul.

Şi se va ridica acest minibig, indiferent ce cred câinii zonei, care tocmai inspectează tufişurile, strâmbând din trufă la dezagreabilul miros de urină umană.

Departe, unul cu un picior amputat de tramvai se milogi de haită să-l aştepte şi pe el, dar Gujghil nu-i auzi scheunatul banal, concentrându-şi atenția literară pe țârâitul monoton, dezolant, nehirotonisit şi funebru, al unui greiere.

Agripina se foi puțin în tăcerea perfect ritmată de eterna insectă şi aurolacul izbucni într-un plâns sfâşietor, fără a se trezi însă nici un pic din somn, cum ai zice că se întâmplă şi cu electoratul.

Nici Picior-de-Porc nu se trezi, doar se scărpină vag, de nişte râie resuscitată între degetele de la picioare, care îl necăjea mai demult. Cât despre Dințişor, ăsta avea dintotdeauna somn de *killer* violator de vampiri de prin filme, el dormea neclintit, cu gura deschisă ca un cadavru uitat la morgă, sfâşiind tenebrele cu lungile sale pumnale de obsidian, care făceau să se întoarcă în găurile lor cu codița solzoasă între picioare şobolanii veniți să răzbune onoarea pierdută a fetelor şi femeilor lor, hipnotizate şi dresate deja să danseze *Macarena*, iar în perspectivă, să îmbrace un fel de rochițe, de păpuşi de pe când era magicianul fetiță cu ochi fumurii, pentru a-şi bine dispune partenerii făcând *strip-tease* la o țeavă verticală de curent electric alternativ netrifazat de 220 volți.

“Trebuie, dragele mele – croncăni în clar Prepelița – să formăm o celulă de criză, să ne stabilim o strategie şi să o urmăm consecvent până ne vom atinge obiectivul nostru suprem, care nici nu mă gândesc că ar putea fi altul decât reâncarnarea. În viață, trebuie să ceri totul!” “Ba chiar mai mult decât atât! – luă o expresie robespierrică soră-sa de la TV. Trebuie să cerem despăgubiri consistente pentru sclavie şi să folosim banii în scopuri de binefacere, ca să atenuăm consecințele sociale asupra categoriilor defavorizate ale populației, generate de indolența şi huzurul clasei noastre politice, compuse într-o majoritate covârşitoare numai şi numai din bărbați!” “Care mai e şi nesimțiți!” – adăugă cu năduf Agripina şi o clipă avu la punguța ei o strălucire aurie.

O rafală a vântului interstelar bătu atunci potrivit până la tare prin cartierul nostru adormit şi numeroase particule de energii înalte, ciocnindu-se de lacrimile cele cleioase ale poetului, le făcură fosforescente, dezvăluind de unde începea geneza lor şi cum şi-au săpat ele făgaş prin carnea obrajilor, pentru a devia pe sub bărbie pe a gâtului atât de fragedă piele, apoi peste pieptul încă nu păros, în fine pe pântec, pentru a se amortiza în bumbacul de la blugii învechiți prin mijloace naturale, la purtător.

Femeile priviră cu înduioşare această hartă.

Prepelița îl iubea pe Rățoi ca pe copilul ei. Agripina ținea la el ca la un coleg şi, datorită tinereții şi absențelor repetate de la orele de dirigenție, era cam indecisă asupra seriozității a ce simte, mirându-se însă şi neînțelegând deloc cum şi de ce poate poetul cu trac orfeic să o plângă atât de mult când nu e cu el, că ea nu se simțea în stare să-l plângă nici pe tăticuțul ei. Numai madam Dovlecel, aşa robită era de Ratonaş, că era geloasă pe poet numai să nu cumva să uzurpeze drepturile de exclusivitate asupra ei ale celui iubit, ale magicianului desigur, că domnul inginer nu contase decât în săptămânile cât îi oferise apartament cu patru camere, maşină, economii şi nişte pile pentru angajare la o televiziune, când venise ea dintr-un orăşel mort, ca să supraviețuiască pe la Bucureşti, pe lângă soru-sa.

“Ah! cât îmi vine să plâng, cât îmi vine să mă jeluiesc! – croncăni iar a jale madam Prepeliță, ca şi cum ar fi aşteptat de pacientă, cu două necunoscute la policlinică... Că am avut şi eu un băiat, sânge din sângele meu şi creieraş din creieraşul meu, tot poet ca Gujghil a fost, deşi nu prea publicase nimic, fiindcă nu voia să i se facă dosar de scriitor pe numele Gujghilan, sperând astfel să-i fie drumul lin prin Iugoslavia vremii spre Occidentul drepturilor omului. Erou necunoscut al generației optzeciste, el plănuise ca după desantul peste cortina de fiare cinice, cum zicea el bătrânului Danubiu, să nu se mai oprească decât la primul post de radio cu emițătoarele îndreptate amenințător spre România, şi odată cu microfonul la gură, să spună tot adevărul, adevărul, adevărul adevărat care ne lipsea pe atunci poate mai mult decât mâncarea, zahărul, uleiul, căldura şi telenuvela pentru a fi şi noi fericiți ca occidentalii şi activiştii, dacă preafericiți nu se putea!” “Care adevăr, fă?” “Cum care adevăr, fă…? rămase ea siderată, înfăşurată ca motanul săracului de şomer când vede pe micul ecran mâțe intangibil de curate, înfulecând ca nemâncatele gunoieriste, hrană de la pungi, apetisantă după senzațiile arătate. Cum care adevăr?   Adevărul nostru, fă desfrânato, care trăieşti în preacurvie, chiar dacă or fi existat şi adevăruri de-ale localnicilor de pe-acolo, poate şi cu un design mai bun!”

“Sunt absolut de acord – sfârâi ca-n ulei încins la ea în pungă deltoidala sămânță a Dovlecicii – că fii-tu optzecist, Prepelițo, ar fi putut

fi un mare poet dacă trăia. Şi că nici cu Rățoiul tău, Agripino, aici de față, nu mi-e frică…” “Da’ nu e al meu de loc!” – se făcu experimentata vagabuantă că se spală pe mâini, ca să-l facă şi mai dependent de ea pe aurolac, dac-o auzea. “Ba, să fie! – o mustră teleasta. Nu întina şi tu, mucoaso, lupta lui Gujghil cum a întinat Prepelița pe-a înecatului în Danubiu Gujghilan, acceptând să sponsorizeze alt poet! De ce, fă, faci aşa? Doar că postmodernist fiind, bietul Gujghilan nu te-a nemurit făcându-ți un chip de mamă atemporală? Poate că, sărmanul, odihnească-se-n pace sub Tabula lui Traian, voia să ajungă la acel microfon îndepărtat doar ca să se exprime în sensul că tu reprezinți mama universală! De unde ştim noi ce era-n țeasta lui? La asta nu te-ai gândit?” “Mama mă-tii, mamă universală!” – bombăni Prepelița, simțindu-se cum e mai rău într-un proces de comunicare, anume când nu înțelegi nici ce ți se spune, nici ce vrei să spui. “Ba da! Ba da! – ieşi cu o impetuozitate rară din introspecția expectativă de până atunci Agripina. După mult cizelata mea opinie de fată tânără în pungă vidată, te porți ca un măcăleandru în mijlocul naturii şi nu ca un om între oameni, lele Prepelițo, la care se iese nu cu dosul ci cu fața. Fiindcă dacă ne întoarcem la slava lui Gujghileț, trebuie să privim de sus ca dintr-un abis tocmai la nonconformistele sale luări de poziție din dosarul de până acum, şi atunci lesne vom înțelege de ce susține el cu atâta osârdie că Mihai Viteazul s-a înălțat la rangul patriotului superlativ punând pe fugă duşmanul.” “Da, dar şi opzecistul – reveni în forță madam Dovlecel – ne-a lăsat observația sa percutantă că antiteza dintre cei doi are conotații imnice, în interferență cu hiperbole, din cavalcadă rezultând şi adăugându-se, la cele inventariate de enciclopedişti, încă două tipologii umane, prima fiind Titanul, iar a doua, Nimicul...”

“Oare are ceva, fa, dacă te plângi pe tine însăți în punga vidată?”

Viața noastră se desfăşoară adesea în condiții care ni se par nedrepte, dar uităm cât de reduşi mintal suntem în pribegia noastră prin Univers, fiindcă e infinit mai mare decât colțul de la cotitură, unde şi-a plasat Picior-de-Porc punctul atomic, iar Sălbaticul Vodă bani dupe curve, să înalțe un minibig pe terenul cu institutul.

“Oare om mai fi fost noi vreodată, fa, carne de rație la pungi?”

Viața noastră este adesea un fel de n-ar mai fi, dar a te gândi supraponderal la acest nimic te poate împinge să-ți apuci degetele în feliatorul de la dugheana de mezeluri şi brânzeturi ținută de nea Vodă-n piață la noi.

“Trebuie că, în altă reîncarnare, noi trei ne-am drogat toate, fa, cu aurolac! Altfel ar fi metanoico-karmic cu totul de neînțeles, să ne resimțim acum sub formă de concentrat la pungi vidate.”

“Viața mea – şopti retrospectiv cu o mioritică seninătate madam Prepeliță – stă sub semnul brânzei, nu de vacă, nu de bivoliță, ci de cea mai scumpă, telemeaua de oaie!”

“Asta-i bună! – plesni din palme doamna inginer Dovlecel ca de un afront personal. Ce vrei să insinuezi?… Că ne aflăm într-o ierarhie de prețuri chiar şi ca punguțe de concentrat de supă?” “Morții – avu o viziune domnişoara Agripina în cotruța ei de unde priveghiul se vedea mai bine – vor fi judecați după nişte cărți în care se vor cuprinde faptele lor de pe când mai erau în activitate. Aşa scrie în secțiunea finală a Bibliei şi n-avem nici un motiv să credem că ar fi altfel. Pe de altă parte, având în vedere caracterul mai degrabă literar decât de analiză-sinteză al acestei cărți, fundamentale şi obligatorii pentru oricine vrea să priceapă cât de cât ceva, eu zic că aceste cărți după care va fi judecat orice om, vor fi scrise mai degrabă în manieră gujghilică, decât într-una postmodernă, coană Prepeliță. Or gujghilismul în accepția sa cea mai pură stă sub semnul transhumanței, cum a zis şi Ceauşescu lui Milea, a transhumanței de la Est către Vest, sau cum o fi înțeles Milea că a zis, însă ceea ce nu prea poci eu realiza e că de ce, mă Zalmoxe, o fi lăsat, în capu autostrăzii la Piteşti, lipsa cifrului o lacrimă şiroind pe obrazul nespălat al lui Picior-de-Porc.”

“Dă-te, fă, în mioapele mele! – mârâi acesta prin somnul nostalgic, adresându-se însă tot Prepeliței, poate din ranchiună că îl spălase cândva. Brânza, scumpă şi iubită a mea păsărică de stepă, n-ai cum dracu’, nu se ține în punctul atomic, pentru că dacă n-o vinzi odată şi odată poporului, dacă nu-i dai destinația pentru care a inventat-o divinitatea odată cu oaia, atunci se-mpute şi numai dacă eşti vânzător priceput şi cu cârlig la fraieri mai poți evita o pagubă dureroasă şi chiar umilitoare individual pentru un neam care unde are tot cetățeanul mai îndepărtată sau mai apropiată o rudă cioban.”

“Vai mie! – zise Dințişor. Domnilor jurați, auzind că se dă brânză toți şobolanii vor ieşi din celular pe mulură, la coadă, fiecare cu toată familia… Şi eu dormeam, dormeam, eram cu ea-n televizor. Dacă mă iubiți, să mă-ngropați la colțul cotiturii şi vă rog, vă rog, vă rooog, nu mai pronunțați acest cuvânt, cuvântul brânză, ziceți şi voi, nu brânză, ci codat, ulei!”

“Un gram de telemea face cât tone de Cabernet mucegăit, dacă pe ea o ai şi pe el nu...” – replică supărat Gujghil şi se întoarse cu spatele spre firide, să viseze damigene cu vin de Copeica Mare, învelindu-se cu prelata prăfuită ca cu o copertă şi curând, de sub ea, porniră a se rostogoli spre rigolă, bobiță cu bobiță, şiraguri de lăcrămioare.

“Odată cu tragedia de la această brânză, reveni cu încăpățânare muşcătura de prepeliță la ce o preocupa pe ea, viața mea monotonă a luat

o turnură neaşteptată, profund conservatoare, marxist-leninistă, stalinist-maoistă chiar!

Poate că din înalt, de acolo unde s-a înălțat ca satelit la luceafăr, sufletelul primului meu Gujghil, mă priveşte acum cu cătarea sa obraznică, de poetaş dizidento-opozant, mă şi ceartă cu reproş şi cu vreo mustrare pre versuri tocmită... Mumă denaturată, dzice Gujghilan, dacă până şi tu-mi caci idealurile, ce să mai vorbesc de toți câinii ăştia, care lasă pe zidul blocului grafiți odoranți contradictorii?... Da' ce să fac şi eu, copilul meu, că nici n-am probe concludente că te-a-mpuşcat ai lu' Împuşcatu când treceai Dunărea înot, să vezi mai bine ce scrie pe Tabula Traiană, dar de pescuit te-a pescuit pe partea sârbă, că însetat de lumină, de mai multă lumină, că o tăia mereu, ca să fie țara cu adevărat o Elveție, fără datorii în prima fază, şi gata să dea la alții în a doua, urmând să se îndatoreze, rotindu-se roata, FMI-ul de la noi şi să-i impună CPEx-ul condiții umilitoare, termene, reforme, măsuri, dobânzi, iar tu mort trăgeai ca hipnotizatu zor nevoie să intri la turbinele cele grandioase sau în ecluză... Şi totul e doar ipoteză, că eu nu mă pot baza mamă în a mea investigare pe itinerarii şi pravile şi popasuri fixate de o bimilenară civilizație pentru cei ce se cară din țară…

Ci numai dacă mai ținea comunismul puțin, aceste poteci către dincolo s-ar fi bătătorit şi aş fi ştiut ce-i cu tine, băiatul meu, ce s-a-ntâmplat, în cutare seară în ce vamă ai adăstat, până te-aş fi dibuit eu pe unde ți-i cadavrul, că e rău, maică, să ai copilul mort, dar de fapt, cât nu l-ai jelit în carne şi oase să n-ai prea mare certitudine şi să-şi doreşti cu o disperare demențială, să mai trăiască totuşi carnea din carnea ta, fie şi la pârnaie pe viață cu televizor pe undeva prin Occident, c-o fi tâlhărit, c-o fi violat, cortina cea de fier, de-o pildă, şutind-o cu alți rătăcitori, topind-o în lingouri şi pe urmă la nemți mai pe nimica dând-o, dar tot ridicând cu paraii o mare pagodă să stea pe la Izmir sau pe la Nisa ca un bulibaşă în ea, de o mămăliguță cu brânză de mă-sa făcută tânjind, că taaare mai m-aş duce la el, dar de frica deconspirării tăcând şi răbdând…"

În felul ei, şi nu era prima oară, lucru recunoscut de la ceauşistele cozi, madam Prepeliță era un povestitor total: ea putea să nareze nu numai faptele personajelor ci şi gândurile lor, trecând cu uşurință de la cele mai apropiate la cele mai depărtate. Folosea cu dezinvoltură enumerația gradată într-o anumită ordine afectivă. Epitetul antepus, uneori dublu sau chiar triplu, epitetul caracterizant, epitetul sintactic sau epitetul sui-generis n-au fost niciodată un secret pentru dânsa. Ea dădea astfel celor interesați detaliul semnificativ pentru profilul moral al personajelor exponențiale, individualizate prin vorbire şi deşi nu folosea decât fondul principal lexical, se descurca în planul simbolisticii general umane, recurgând la expresii paremiologice care prin însuşirile desprinse împreună cu elementele de basm delimitau, ca pe un frontispiciu de

ospiciu. cuvintele cheie ale discursului adesea mai mult liric decât prozaic, realizând o perfectă concordanță între aspectele din natură şi sufletele personajelor, indiferent de competențele de comunicare ale acestora, atât între ele cât şi fiecare cu sine, în final rezultând ca out-put utilitar un discurs cu valențe evocatoare lărgite considerabil şi cu potențialități instructiv-educative maximale.

"Uite, tanti, ce-a pățit de fapt mătuşica Prepeliță! – se răsuci alunița către partea auditivă a seminței de floarea-soarelui. Ea a suferit în felul ei la imperfectul evocator, în mai toate timpurile, indiferent dacă alții mai norocoşi pot să le facă comemorativ mai puțin variate.

Mă-sa, deci mă-ta, a născut-o înaintea soră-sii, adică înaintea ta, comițând o inversiune de interval temporal sub o zodie nefastă, hoțomanul de Mercur şi Fecioara găsindu-se într-o poziție de îți vine să şi râzi că e totuşi cu putință. De aceea, a şi părăsit-o bărbatul, adică tatăl lui Gujghilan, care a dispărut la Dunăre, unde eu mă opresc fiindcă ştiu doar atât, că s-a cărat întâi tatăl, care era mozaicar la Porțile-de-Fier, şi mă gândesc că nici fiul nu era lipsit de fantezie.

Cum-necum, soru-ta a rămas şi fără soț, şi în curând, fără de vreo nădejde că fii-su va ajunge om mare să-l vadă la televizor şi să-i aibă efigia în medalion în colecția la mai multe gazete.

Aşa că în acest bloc de la colțul cotiturii, ca o compensație, femeia deplină, şi conştientă că altfel o ia cu mintea pe arătură, în loc să-şi reprime instinctul matern, aşa cum majoritatea am făcut şi facem cu cel de proprietate furând rar sau deloc, a ajuns să crească în apartamentul ei de două camere, cu care a fost împroprietărită ca să fie de acord să fie şi alții, dar cu vile, douăzeci şi trei de persoane fizice, trei căței iar restul mâțe, nu pentru comercializare, ci ca oficiere în spațiul nostru carpato-pontic-danubian a unui cult al milei. Eu însă, profund impresionată de ritual şi pendinte de altă generație, declar solemn, să audă toți cei interesați, că slugă la animale mici eu nu intru, nici la poeți, nici la alții care mănâncă cerneală şi suge pixuri, ci cât mai sunt în formă, trag tare la dihănii mari, la cel mai grandios din toate, bărbatul cu b mare, cu b de la bani, care e ca un leu, sau mai bine zis ca un tigru într-un părculeț şi stă pe o bancă tricoloră şi tânjeşte, ca şi cum sătul până la greață de carne tocată la pungi, are nostalgie de ceva proaspăt, de o inimă sălbatică şi sângerândă."

"Te vede Dumnezeu, mamă…" – croncăni sumbru, încet şi trist Prepelița.

"Este adevărat ce zice fetița asta – interveni parcă de la un celular madam Dovlecel. Decât s-ajungi să ții câini şi pisici de florile mărului, fără nici un profit, mai bine te călugăreşti la catolici şi pleci în Asia pe urmele balcanice ale Maicii Tereza în căutare de leproşi, handicapați, bătrâni părăsiți, sidici, mai ştiu eu ce persoane incapabile să se

autoîntreţină pe o planetă de şase miliarde, în creştere explozivă încă, şi în felul acesta, cum a făcut laureata Nobel pentru Pace albanezilor, obţinând atâta sprijin pentru Kosovo, poţi aduce şi tu aportul ca să se mai schimbe imaginea formată de politicieni la ţara ta, care e scopul oricărei jertfe.”

“Nici prin gând nu-mi trece ca să mă călugăresc! – sări cu punguţa aurie în sus Agripina. Nici la români, nici la catolici, nici la fundamentaliştii talibani, la nimeni!!! Eu nu pot intra într-o astfel de coaliţie atâta vreme cât plec de la înţelegerea că omul este ca ideal clasic o fiinţă foarte sexy.” “În această direcţie – admise bine informata iubită a lui Dinţişor – lucrează însăşi economia mondială terţiar postindustrială şi postmodernă, prezentând pe toate canalele canoane, precum şi mijloacele de făcut omul sexy, prin reabilitări la siluetă, ten, păr, haine, limbaj, dar şi prin repertoriu comportamental, megatendinţă care în perspectivă…” “E clar – îi venea s-o pupe Agripina de la punguţă la punguţă – proiecţia este că va predomina o femeie mai sexy decât o Kim Basinger ca mine în culmea extazului spiritual şi nici bărbatul nu va sta pe loc generând şi el un canon, cam ca al lui Frecardo!” “Care Frecardo, fa?” gemură mai multe voci. “Frecardo, care s-a luat de mine când mergea la meci pe Ghencea, cu Foresta Fălticeni cred, şi a zis că timpul nefiind extensiv, nu se poate preocupa, şi de mine, şi de galerie, dar că să ne dăm întâlnire să ne vedem şi să ne cunoaştem mai bine după nocturnă, pe banca tricoloră, în părculeţul de lângă piaţă!”

“Şi tu laşi aşa, permiţi la toţi nesimţiţii să se ia de tine? “ protestă sughiţând de lacrimile înghiţite brusc Gujghil.

“Atâta vreme cât n-am avut din partea ta o comandă fermă, serioasă, ba mă mai abandonezi şi cu ochii în soare, ca pe-o fraieră, la trecerea de pietoni, ca să fugi ca pedofilii după un alde Maimuţaru, uite să spună şi femeile astea dacă nu eram îndrituită deontologic profesional să iau primul taximetrist care se uită la mine cu un ochi expert!”

“Auzi, fă Agripino? – o dojeni Prepeliţa, să fie băiatul meu Gujghilan cel mai mare hoţ, să falimenteze el toate băncile, fabricile, uzinele, combinatele, centralele, regiile şi tot ce mai e viabil în ţara asta şi să ducă o politică de genocid cultural cu toţi proştii care mai citeşte, vede şi ascultă, că eu tot copilul meu îl consider şi îi dau dreptate în contra la toţi, că altul în locul lui, nu făcea tot la fel?”

“Totuşi – se făcu şi comisie de mediere flexibila doamnă Dovlecel – eşti de acord cu mine că nu se lasă niciodată fata singură pe trotuar!”

“Asta cam aşa e – admise Prepeliţa – mai ales în ziua de azi, dar să-l judece mă-sa care l-a făcut sau mătuşă-sa care îngrijeşte de el, nu alţii străini!”

“Ah! cum încercaţi voi să-mi impuneţi normele bunului-simţ ancestral! – se zbătu smârcâind Răţoiul. Mai ales tu, mamă adoptivă de

oraş, cu calităţile tale gastronomice, în special cu darul piftiei, din care nu ne-ai mai coborât în pungi cu hârzobul demult. Dar şi mama ailaltă de la 30 Decembrie 1947, satul meu natal de pe valea Călmăţuiului, unde sub chipul ei luminos, icoană preacurată spirituală, am trăit ca sub o seră, ca sub o grijulie cu amănuntul oglindă mare stomatologică, vârsta de aur la cea mai înaltă tensiune, devenind un autentic copil universal, sub semnul curgerii nemiloase a timpului de o ireversibilitate parcă mai atenuată la ţară...“

“Ah! la curte – interveni cu ebrietate Dovlecica – unde spunea marele Marin Preda că s-s născut eternitatea. Şi Nichita, că s-a născut Marin Preda… Şi unde, crescuţi şi educaţi în bietul bordeiaş de paie, au compus plugarii noştri poveşti nemuritoare cu feţi-frumoşi, zmei şi cosânzene...” “Acolo şi numai acolo. lângă izvoarele dorului, metamorfozată ca şi mine – observă cu răceală Prepeliţoaia – viaţa se instituie ca o împărăţie a hărniciei la începutul toamnei, când după reacţia angoasată şi zvonistică a florilor şi gâzelor se simte cum pluteşte în aer atât golul egalizator cât şi schimbarea de jucători la apropiatele alegeri anticipate.

Însă din orice poziţie ai analiza trista situaţie în care puterea actuală a întors toată ţara cu fundu în sus, comportarea florilor e asemenea fetelor şi femeilor la aflarea unor veşti importante pentru viaţa colectivităţii în care trăiesc…” “Toamna – continuă Agripinuţa priveghiul – imaginea vizuală a văilor, poienelor de flori, şi codrului caftit de vânturi este integrată într-un tot unitar prin mişcarea valurilor de aer cald, cărora li se adaugă tot în totul unitar cele audititive date de mişcarea vietăţilor pădurii şi de trosnetul crengilor uscate. În schimb, imaginea guvernanţilor şchioapătă cu regularitate, din cauza scurtcircuitelor informaţionale dintre ei, mirându-se un personaj de ce face vecinul, încât rezultă pentru populaţie un sentiment de insecuritate ca-n teleferic singură, atâta vreme cât coaliţia nu se mai comportă ca un tot unitar…”

“Mama – reveni Gujghil la lacrimile sale – era o autoritate tutelară pentru mine la vârsta de aur a copilăriei, deşi nu avea trăsături fizice în planul frumuseţii totale, ca orice mămică dealtfel, care prin chiar sacrificiile pe care le face parcă pierde ceva din luminozitatea mitică pe care o avea înainte de a adăuga în planul rotunjirilor statistice încă un locuitor la miliardele preexistente.”

“Da’ de ce să piardă? – protestă aprig Agripina. Sentimentul matern, aşa cum spunea la dirigenţie şi domnul Pedofil, este unul dintre cele mai puternice şi convingătoare sentimente care împodobesc fiinţa umană...”

“ Aşa este! – croncăni cu admiraţie pentru precocitatea fetei Prepeliţa. Merită să te zbaţi ca mumă chiar dacă nu faci nici o brânză. Eu de exemplu, cum am redevenit noi un stat de drept, ascunzându-se undeva

în comerţ cine mă împiedica până atunci să consult dosarul la copilul meu dispărut la Orşova, m-am preocupat. Băiatul meu Gujghilan era chibzuit, şiret, viclean, întreprinzător şi îndrăzneţ, cu o mentalitate de învingător. Aşa că nu m-a surprins că nu există vreo însemnare de prindere sau de ucidere. Nici aici şi nici pe partea cealaltă. Nu rămâne decât Dunărea ca mormânt, Dovlecico!

Ce sens mai are viața în asemenea condiții, Agripino? Că zici că de ce am câini şi pisici. Ai să vezi tu!

Să te duci la servici, să preiei şi să speli rufe de-ale altuia la noi la curățătoria lui nea Vodă, să le calci, să le împachetezi, şi în ultima vreme să mai vinzi, de când aduce, rufe de import la kilogram împreună cu alte mărunțişuri… Iar acasă, până să începi să aduni mâțele şi cățeii, să te obişnuieşti cu o curățenie ca de farmacie, zic de farmacie că la spital nu mi-a plăcut, şi să-ți dai singură seama că nu mai poți în vecii vecilor, să suporți mizerie de bărbat în casă!

Ziarele nu mă pasionează, fiindcă nu se adresează decât unui segment foarte restrâns al populației: câtă are bani să le cumpere, Televizorul nici atât nu-l deschid, fiindcă n-aş tolera cu plăcere femei tinere şi elegante, care de fapt nici nu există în realitate, să le văd cum se lasă ele să le pupe nişte bărbați ca de pe ferestre la frizeria lui nea Vodă, care nici ăştia nu se există cu adevărat. Ce există cert sunt doar găliganii ăia împuțiți ca nişte coşari şi plini de microbi şi de păduchi lați, care lucră la vulcanizarea lui nea Vodă, e nesimțiți, vorbeşte ce nu trebuie şi dă cu ce apucă atât în căinii pieței cât şi în puținele mâțe care au supraviețuit exploziei demografice canine de după obsedantul decembrie.”

“Tot la țară, lele Prepelițo – o sfătui fata – tot la sat, de unde ne vin toate bunătățile comestibile şi spirituale, mai găseşti în ziua de azi omul cu deontologie morală rurală, cu cod, cum zicea şi Frecardo. De la codrul păstrător neînduplecat al tradițiilor noastre unice, la câmpia ce ne îmbie cu lanurile ei mănoase, întreaga noastră patrie este din acest punct de vedere o fremătătoare țară plină de viață care ne-a străjuit şi însoțit, tăinuită în cuvânt mai ales, în întreaga şi zbuciumata noastră istorie, în viața noastră cea mai intimă.

Plai de dragoste şi dor, lume de visuri şi idealuri care se împlinesc, între Marea cea Mare şi marele Arc Carpatin, patria noastră cu oamenii şi frământările lor sufleteşti a constituit şi constituie un izvor nesecat de inspirație pentru creația populară şi cultă, izvor de apă vie de la care s-a adăpat nu odată şi feciorașul dumitale poet, Gujghilan, feciorașul cel viteaz, care măcar a dat din mâini, a încercat ceva, chit că s-o fi înecat în Dunăre…”

“Parcă eu n-am încercat niciodată să întreprind ceva! – ricană furios Gujghil. Dar şi când oi da lovitura, Agripino, mă fac că nu vă mai

cunosc! Mă duc ca racheta în sus. Nu mă mai vedeți decât pe la televizor…”

“Aşa faci, mamă? – păru a-şi ridica ochelarii de pe clonț madam Prepeliță, dar reluă netulburată, cu intonație, că adăpându-se astfel cu nesaț, de la acele izvoară de apă vie, biologic activă, polimerizată superior, el a scris multe lucruri, legându-se de toți în toate domeniile şi adunând de peste tot cuvintele absconse, însă nicăieri mămuță nicăieri, n-am găsit vreo premoniție, ca mamă atemporală şi tutelară în ce priveşte ce-o să mi se întâmple mie cu nişte brânză de oaie, dacă într-adevăr de oaie va fi fost şi nu de altă dihanie, de cămilă de pe la arabii ăştia cu blugi, sau de panda, de pe la chinezii de vinde cămăşi la noi în piață, până i-o lua nea Vodă de gât, s-o românizeze total!

Fiindcă orice aş fi crezut, mamă, dacă mi-ar fi spus cineva că dacă ieşim în stradă sau dacă aprobăm prin uitare la televizor la soru-mea, că o să fie aşa şi aşa şi aşa, că greul e cu anumite forțe şi va trece, care trebuie reeducate ca să-şi ia angajamentul scris că îi vor lăsa pe muncitori, pe țărani şi pe negustori să muncească, orice, orice aş fi crezut cu putință, după de cât eroism s-a dat dovadă, dar ca eu să intru într-un magazin particular la noi în piața lui nea Vodă şi care cu atâtea sacrificii s-a acționat ca să fie cu putință, şi să mi se întâmple cu nişte brânză de oaie ce nici într-o economie planificată foarte dirijist totalitar nu mi s-a întâmplat, dacă mi-ar fi spus cineva, aş fi zis că am intrat în dialog cu un om ale cărui echipamente cerebrale lasă de dorit la capitolul optimismului antropologico-teologic…”

“Antropologico-teologic sau antropologico-teleologic?” – ceru o necesară precizare pe fond Zalmoxe, nălțând încurcat din sprânceana albă, stufoasă, lungă şi multimilenară.

“Antropologico-teleologic, bineînțeles! – îşi crâmpoți puțin buzele ca soră-sa madam Prepeliță, pentru a relua la fel de volubil prelegerea după o mică pauză respiratorie. Brânza de oaie, din punct de vedere logic ca formare a noțiunilor cu care inferăm la adevăruri şi operăm, precum libertatea sau fericirea sau desfrâul îşi are o definiție proprie, operaționalizabilă, îşi are instrumentele specifice de identificare, iar în cadrul anumitor proprietăți măsurabile apar facilități de comparare exactă cu alte bunuri.

Tot aşa stau lucrurile şi cu poezia, dar cine decide soarta plachetei într-o redacție nu vrea să spună şi la lume cum procedează de-ți răspunde pe loc că *asta merge, doamnă Gujghilan*, dar sintagma ailaltă e mai indicat să nu fie folosită.”

“Pentru o plachetă, fa?” – se miră doamna Dovlecel.

“Pentru o plachetă! Eu una doar atâta ştiu, că copilu meu Gujghilan a făcut versuri care rimează cantabil şi că deşi mie personal nu mi-a închinat poeme incomensurabile, motivul matern nu îi este străin,

după cum a manifestat o înțelegere profundă şi pentru resorturile mai intime ale Universului, prin care se plimba cu dezinvoltură familiară prin toate azimuturile, încât mi-aduc aminte de el şi mai bocesc de câte ori se dă serialul pentru tineret Star Trek.

De aceea, el se şi profilase pe ritmul iambic, suitor, simbol al unei ascensiuni infinite, de unde ar fi putut evoca mai bine decât oricare altul prințesa adormită, surprinsă de paparazzime la scaldă în lumina ca de neon a lunii la Malibu, în jungla capitalismului sălbatic, pe care ne străduim de-atâția ani să-l evităm. Pariul său, adevăratul lui pariu cu sine însuşi, dar şi cu istoria literară călinesciană, a fost de la origini să rescrie povestea a trei ciobani, păcurari dar fără oi, proletarizați complet, ajunşi în municipiul nostru tentacular, tentacular din moment ce are caracatiță, şi vegetând ei la un subteran prin care susură suspinând un firicel de apă călâie la rigolă…”

“Iete-al dracu poet!… Iete-al dracu Gujghilan!…” – exclamară într-un glas savantul şi asistentul.

“Ciobani nefericiți, mamă, care îşi cumpără nostalgic telemeaua de oaie de pe la băcănii, făcând comentarii acide asupra calității ei.

Aparținători la ținuturi diferite, ceea ce e încă o mărturie asupra unei puternice conştiințe naționale. Coborâtori, nu numai transhumant, ci şi puțin transcendental în măsura în care ne purtăm mintea în sus şi în jos pe tăpşanele de pe versantul existenței, către moartea ce ne împinge mereu să priveghem. Cu semnificație înduioşătoare pentru cele trei fluiere, indiferent de materialul din care sunt confecționate: după muncă, omul de pe plai simte trebuințe estetice, cum şi cel citadin astăzi dedică mai tot timpul său liber pentru gazete şi seriale, cu nostalgia unui puzzle vizând asamblarea propriei matrici existențiale şi etalarea ei pe marea scenă geografico-sentimentală românească, mitică.

Fiindcă tot suntem la priveghi aici, e contextul să observ ca analistă fără voie, cum m-a făcut viața, că pe undeva copilu meu superdotat Gujghilan a înțeles mai bine decât oricare altul motivul alegoriei morții ca nuntă: înecându-se, dacă într-adevăr s-a înecat, individul nu dispare, ci se integrează în macrocosmos, unde îl caută o mamă atemporală. De aceea, nici nu se mai merită să ne mai interogăm cum sfârşeşte discursul analizat, vesel sau trist, optimist sau pesimist, problema nici nu trebuie pusă prin / cu aceste categorii antinomice, care duc la paradoxul cu gaura neagră din punctul atomic simultan pe din două plină şi goală. Din moment ce natura poate fi cântată ca țara, de un muritor de talent în ipostaza ei de macrosmos, nu mai încape îndoială că moartea terestră posibilă devine viață perpetuă în Univers, după cum şi căutarea ca de detectivă particulară a fiului în numele baltagului se impune drept dorință a revederii umane întru vecinică continuitate, ca a numerelor reale pe axa lor, numărul fiind din străbuni un simbol al puterii. Şi cu cât suntem mai

mulți la priveghi, de atâtea ori mai mult dovedim că de fapt mortul n-a murit!”

“Bre, lele Prepeliță, – îi trecu lui Picior-de-Porc o sudoare rece pe şira tuciurie. Nu cumva mata speli şi morți?”

“Ba bine că nu mamă! Să mai scot şi eu un ban în plus, de obicei neinpozabil… Da’ numai dacă vine comenzi!” “De unde comenzi?” “Cum de unde? De la nea Vodă de la coşciuge şi servicii funerare, caz în care mă învoieşte şefa de la curățătorie, primenesc mortul şi mă întorc. Mă întorc singurică mamă înapoi, că şi înainte de Revoluție îmi plăcea mai mult la serviciu decât acasă!”

“Aşa, îîî? speli morți şi mie nu mi-ai spus când m-ai băgat în cadă?” – parcă nu-i venea totuşi să creadă marelui râios.

“Morții cu morții, viii cu viii! Piere un institut, se naşte altul, – filozofă optimist Agripina, ca toate fetele de origine suburbană, care întrunesc sinergic calitățile țăranului arhaic cu ale muncitorului modern de înaltă calificare. Găsiți voi altă gaură de canal! Moartea nu m-a fascinat niciodată şi când mi-a dat domnul Pedofil ca temă să demonstrez că ce e în manual e cea mai frumoasă baladă pastorală din lume, am început să mă documentez şi ce m-a dat gata a fost observația unui comentator care m-a incitat, a făcut din mine o posibilă eseistă, m-a stimulat să meditez nu la cioban ca ideal de frumusețe masculină absolută, ci la capacitatea personajelor literare în general de a-şi apropria prin diferite metode de privatizare unele merite stilistice şi instrumente ale autorului, fie el şi anonim...” “Cum dracu’ să se privatizeze personajele expropriind instrumentele scriitorului ?” deveni prudent Gujghil. “Cum? Uite cum! jubilă fata. Citez! În chipul acesta, folosind personificarea, oaia năzdrăvană poate să-şi anunțe stăpânul despre complotul pus la cale, am încheiat citatul!”

“O oaie, – croncăni preventiv Prepelița în favoarea Agripinei – dacă e năzdrăvană, poate folosi personificarea… Şi inversiunea, şi chiar epitetul metaforic cu valori cromatice fabuloase, anabolizante şi hiperbolizante!… După cum şi reciproc, o oaie preocupată de valorile stilistice ale enunțurilor notei informative nu o poți caracteriza decât prin sintagma *oaie năzdrăvană*.”

“O fi! – mârâi cu luminițe în ochi ca un lup Picior-de-Porc. Dar, rogu-te, lele Prepeliță, lămureşte-mă şi pe mine puțin, oaia asta care foloseşte personificarea, fiind pe cale de consecință sau de inversiune, năzdrăvană, în condiții excepționale, de caniculă să zicem, oare poate ea să-şi conserve brânza în punctul atomic?” “Poate! De ce să nu poată, mă, dacă e năzdrăvană?!” – conveni femeia căscând că trecuse o bună parte din noapte şi din priveghi.

Se lăsă o tăcere ca la un partid care se vede în proiecția rezultatelor mult sub pragul Parlamentului.

Consternarea celor trei aurolaci era imensă.

Stratagema cu punguțele, concepută de marele savant, dăduse exact informația de care se temuseră cel mai mult, că nu de poezie postmodernă scrisă de Gujghilan va fi fost vorba la Dunărea optzecistă, ci de o posibilă tentativă de a scoate în străinătate un secret tehnologic de o importanță incalculabilă pentru echilibrul strategic zonal şi pentru înviorarea economiei în spațiul carpato-pontic-danubian.

Aşadar, cineva încercase cândva să conserve brânză de oaie în punctul atomic şi, din spusele babei, reieşea că ieşise din crucialul experiment cu o mentalitate de învingător!

Oare sorbise Dunărea sub Tabula lui Traian o ființă umană ducând în tigvă cifrul fără de care nu poate demara gaura neagră a dispozitivului lui Picior-de-Porc? Iată o întrebare încuietoare, de să priveghezi la ea până la apropiatul apocalips!

Dar dacă toată chestia de la Orşova nu era decât o sordidă înscenare şi cifrul a forțat până acum nu numai fluvii ci şi oceane?

Gujghil izbucni într-un plâns de milioane. De dolari! Cădea astfel mai de tot speranța că ei trei vor putea lansa produsul pe piața mondială, înaintea Occidentului! Degeaba duseseră ani de zile viață aproape isihastă, de eremiți monologând ba combinații de cifre, ba sintagme, doar-doar s-o auzi țiuitul de demaraj al dispozitivului, când ar fi nimerit peste combinația pe care o singură persoană o ştiuse, şi a cărei revenire o aşteptau, după nişte semne cabalistice şi tradiția stradală, să se producă numai şi numai la sacrul colț al cotiturii, fulgerător, cât să se comunice cifrul celui care s-a jertfit cel mai mult dintre ei.

Şi se reconfirma la priveghi flerul de expert contrainformativ al lui Dințişor, care, ehei, de mult avertizase el că această doamnă Prepeliță trebuie pusă sub supraveghere măcar pe considerentul că nu e lucru curat ca cineva să aibă grijă de altcineva, aprovizionându-l indiferent sub ce motivație, pe aşa vremuri anteapocaliptice, mai ales când, culmea, beneficiarul mai era şi puțin intelectual!

Însă cu adevărat inestimabil trebuie considerat sângele rece al lui Picior-de-Porc.

El nu s-a mulțumit, cum face presa, doar să alarmeze, el a luat măsuri. El a izolat pe spioancă la pungă vidată, de unde nu mai putea comunica decât telepatic cu agentura.

Şi, pentru orice eventualitate, el a făcut scenariul țintind să le priveze de orice libertate de mişcare, şi pe Agripina, care nu avusese nici un motiv credibil să intre pe gura de canal la nişte asceți, şi pe madam Dovlecel, care avea dosar la ei că fusese implicată în vehicularea la Televiziune, între turn şi buncăre, a informației despre punctul atomic românesc, în zilele de foc ale Revoluției din Decembrie, cât aşteptase ore lungi, ca fraierul, Râtanul, pe autostradă, în Dacia sa de un straniu gri

metalizat, culoare obsesivă, pe care inconştient, dar uşor de explicat psihanalitic, căutase ulterior să o pună pe el însuşi prin grija de a nu se mai spăla până nu rezolvă enigma cifrului.

Iar în perspectivă, trebuia descâlcit şi ce dracu' forțe se ascund în spatele somației de la primărie privind evacuarea institutului, că prea cădea cu tâlc la un moment aniversar, în preajma Crăciunului, când pe la colțul de cotitură ar fi putut trece principalul vinovat de situație, că a încredințat lui Gujghilan o misiune pe care o putea duce la capăt şi Picior-de-Porc, chiar dacă în scop ştiințific călătorise cândva în fosta URSS.

În primul moment, somnolentă, Prepelița nu realiza că în republică la noi se produsese deconspirarea ei, după ce nimeni n-o împiedicase vreodată să intre şi să iasă din țară când voiau muşchii ei, de obicei sezonier.

Plânsul melodios al lui Gujghil, de care totuşi se ataşase, căci instinctul matern îi era singurul nealterat, o trezi însă prin noutatea tematică şi a dezvoltării, ca şi prin propensiunea spre variațiuni fanteziste, la cruda realitate.

El suspina într-un fel din care deduceai că se teme pentru viața sa, deoarece ştie prea multe, şi că are intuiția că nu mă-sa atemporală de pe valea Călmățuiului poate face pentru el ceva în limitele situației, ci asta adoptivă. Smârcâi mai tare, ca şi cum ar fi aspirat cu un punct atomic mucii şi încremeni.

În nări simțea mirosul de concentrat de prepeliță din seara când venise Agripina pe la ei şi îi întrupaseră din cuvânt rochiță roşie cu bretele, desuuri şi tamponaşe.

Adversara lui Picior-de-Porc crăpase punga vidată, îşi vărsase concentratul în rigolă, se rehidratase şi acum stătea liniştită pe scăunelul alb imaculat din polistiren uşor, încât genunchii ei cu miros de pişat de mâțe şi de câini parcă se frecau de genunchii lui râioşi.

“Te felicit, domnule savant – zise ea pe un ton solemn, academic – pentru marile dumitale realizări ştiințifice, precum şi pentru cerbicia cu care te bați pentru țară, năzuind ca valorificarea invenției punctului atomic să aducă un reviriment economic în termeni reali.

Ca mamă şi savant eu însămi, țin să te informez cu sinceritate despre cât ştiu în problemă, sperând că mai devreme sau mai târziu vom pivota în jurul interesului comun şi vom ajunge la un consens, fără ca să-ți încalci vreunul din principiile pe care cu onoare le-ai respectat până-n prezent.

Pe plan mondial, din informațiile mele de până-n august, când m-ai pârlit pe toate părțile şi m-ai pus în conservare, nici un colectiv n-a reuşit încă să iasă cu punctul atomic din subteran. Fiindcă în contextul interferențelor cu fuziunea nucleară la rece, pâlnia lui nu rezistă la umezeli de nici un fel, şi defectul este inerent, teoretic iremediabil, din

motivele termodinamice pe care le ştii…” “Aha!” “Nu aha, demonstrație există, domnule Picior-de-Porc, şi a fost deja comentată în cerc restrâns. Se face prin reducere la absurd şi este în fond echivalentă cu a dovedi că nu se poate atinge zero absolut, cum ar veni, Agripino mamă, când ai încerca să scrii o infinitate de zerouri, că până la urmă, dintr-un motiv sau altul, Gujghile, te-ai opri la o anumită cotă din Cartea Recordurilor.

În esență, dacă vrem să scoatem ceva parale din ce ştim şi din ce avem, trebuie să lăsăm la o parte suspiciunile şi exclusivismele şi orgoliile de tot felul şi să ne mobilizăm cu toții, ca să urnim mai repede treaba din loc, până nu ne-o iau alții înainte cu produsul pe piață, lăsându-ne cu buzele umflate, cum de atâtea ori ni s-a mai întâmplat în bimilenara noastră istorie.

Toți, dar absolut toți ar trebui să ne dăm seama cu responsabilitate, că dacă mai răscolim scârna trecutului nu vom face decât jocul străinătății, iar tu, Dințişoare, şi tu soro, aveți surse mai bogate pe la televiziuni şi pe unde mai umblați, să depuneți mărturie despre cum s-a trecut cu buretele în alte părți, care acum stau mai bine ca noi!

De-asta şi mă miră naivitatea lui Picior-de-Porc, domnilor colegi şi parteneri, că tot se strofoacă şi se strofoacă şi încearcă să mă tragă de limbă pe mine, mamă şi savant, cu nimicuri puerile, cum că, auzi soro, auzi nepoate, dacă-şi poate conserva o oaie năzdrăvană brânza în punctul atomic!!! Asta-i bună! Cum să nu poată? De ce s-o privăm de această şansă? Repet ce am declarat adineauri, că poate! Da, domnilor colegi, oaia poate să-şi conserve brânza în punctul atomic. Cu *două* condițiuni însă!… Una, dacă ştie cifrul şi, a doua, e la mintea cocoşului, dacă i-l dă cineva acest punct atomic!!! Or Picior-de-Porc a făcut pe mega-analistul aicea şi a stors enormități din această simplă aserțiune!

“Lasă tu oaia năzdrăvană – o sfătui Picior-de-Porc bărbăteşte – că nu de brânza ei vorbim noi acilea! Te-am auzit cu urechile mele când ai spus pe la începutul priveghiului că *viața ta* stă sub semnul brânzei, nu de vacă, nu de bivoliță, ci de oaie!” “Care e cea mai scumpă!” – țipă Dovlecica zbătându-se să-şi sfâşie şi ea punguța. “Şi a mai zis – o pârî Agripina zvârcolindu-se – că a intrat odată la un privatizat şi a ieşit cu idei nu numai marxist-leniniste, ci şi maoiste şi staliniste, numai de-alea de-ale noastre, ceauşiste, nu!”

“Uite cum a fost poanta cu brânza de oaie! – hotărî Prepelița să se deconspire total, prea fiind toți partenerii cu ură pe ea. Uite ce şoc inițiatic am avut, prieteni, de mi-am completat şi cunoştințele!

Mamă şi savant, cu diverse preocupări, totdeauna eu am văzut în gestionarul de dinainte sau în liber-producătorul de la piață, o persoană interesată mai mult a-mi băga mie mâna până la genunchi în buzunar decât un personaj, un caracter, dispus să mă servească în baza schimbului de valori prin bani, ceea ce în condițiile unei economii dirijate era

explicabil, că poate prețul bunurilor şi serviciilor dobândite de mine era mult mai mare ca preț de cost decât cel planificat şi afişat.

Dar trecându-se, peste o baltă de sânge, la o economie de piață într-o Românie devenită brusc stat tipic capitalist, am presupus cu mintea mea de spălătoreasă că lucrurile s-au schimbat radical şi că nimeni nu mai riscă să-l înşele pe client, dăruindu-l prosteşte plocon concurentului, de peste drum sau chiar adiacent cu chioşcul sau dugheana.

Or ceea ce am suferit eu ca viol psihic confirmă exact contrariul acestei conjecturi de femeie, amărâtă dar cu prejudecăți!

Se ştie aşa de bine doar, că în țara asta se produc accidente coronariene şi vasculare în special din două motive principale, aflate într-o strânsă legătură: unii crapă de mizerie şi alții de mila lor.

Aşa pății şi eu cu soacră-mea, Dumnezeu s-o ierte, pe care mi-a lăsat-o bărbatu pe cap s-o îngrijesc, înainte de să-mi iau câini şi pisici. S-a uitat din imprudență, că era cam zgubilitică, pe geam la gunoaiele de le ridică Picior-de-Porc, cum scormoneau doi pensionari râioşi cu râturile leproase sângerând prin cioburi şi a căzut jos de mila lor, a scos limba afară şi a încetat să mai respire şi după trei zile am îngropat-o şi cu timpul am şi uitat de pomenirea ei, că mă luasem cu animalele astea micile!

Dar preutul, observând că trece anul fără ca să ne simțim deloc, eu şi cu soră-mea, ca singurele rude cunoscute, ne-a atras atenția prin fine apropouri că nu se cade, că or fi lipsuri, o fi mizerie, o fi marasm, om trage noi nădejde de alegeri anticipate şi de mai bine, dar cele creştineşti şi în tradiția bimilenară trebuie ținute cu strictețe, ca să ne putem întări sufleteşte pentru a putea supraviețui mai bine întreținerilor din iarna care se anunță grea, adică exact pe măsura păcatelor noastre.

Şi fiind eu cam strâmtorată atunci, iar cumnată-miu se plângea că e consilier şi va pierde din voturi din cauza presupusului meu păgânism, a zis soră-mea că m-ajută şi ei, că face plăcintă, e de față şi confirmă, iar eu să mă ocup de aperitive şi să dau neapărat la vecinele care au cunoscut-o cu de-amănuntul brânză de oaie cu roşii prunişoară, de care ştiau ele că-i plăcea lu' soacră-mea şi o fi râvnind pe unde e sufletul ei.

Acu, fără păcat vorbind, ce să vezi, eu cam intrasem la bănuieli de manipulare de către cumnatul, să-i fac imagine pă banii mei, că toată vara, reținusem, de oaie fusese scumpă rău față de bivoliță, ca să nu mai vorbesc relativ la de vacă, telemeaua, dar nu mai plânge, Gujghile, chiar dacă anticipezi durerea la mă-ta adoptivă! Şi totuşi, am intrat în magazin de lux, placat numai cu marmură italiană de Carrara şi dotat cu din ăla, cu, enervant că ți-l bagă la cântar, aer condiționat mamă, şi lua numai lume bună mezeluri de import de la europeni, iar telemea avea de două feluri, de vacă şi de oaie, nu şi de bivoliță, iar aia de oaie, consecință poate a contrabandei, era mai ieftină decât la alte magazine din jur, şi chiar decât în piață direct de la producătorii cei roz la față şi la mâini,

paradox de politică de prețuri ce ar fi trebuit ca să mă pună în alertă de gradul zero, însă mă calmam singură că nu se poate ca să te pui rău tu ca băcan cu lume atât de specială, care te ia şi mama dracu dacă-şi pune în cap să te ardă, îți ridică şi autorizația, te dă-n mă-ta afară din piață cu scutieri, te exclude şi din mica-burghezie…

Aşa mamă! Cer eu o cărămidă cam de-un chil şi îmi cântăreşte fata pe cântar, la un metru de mine, repejor, foarte calificată, o înveleşte în ambalaj de hârtie cam cerată şi apoi o pune civilizat în punguță de plastic subțirel şi molatic, foşnitor şi translucid, albastru, mai mă uit eu la nişte muşchi țigănesc, mirată că nu şi-a schimbat denumirea, dar nu mi-am permis, şi o iau spre casă, fără să-mi treacă pe la nări nici un fel de iz, ai zice că din cauza elicopterelor de pe la becuri de sus, dar pe drum mamă? Pe drum, de ce n-oi fi mirosat-o eu? Nu-i aşa că mă hipnotizaseră cu tot luxul ăsta orbitor de alb, făcut să-l ia repede pe amărât, să-i dea adevărata senzație de societate de consum şi să-şi bată joc de bănişorii lui?

Ei, dragilor, soru-mea ştie, că față de ea mă deconspirasem de-atunci, cum deschid eu acasă la bucătărie punga, să cad jos mămicule nu alta, de ce puțea ca un hoit, de om parcă, iar de sărată, ce să mai zic, ocnă nu altceva! Albă, albă mamă pe dinafară, dar cu o duhoare de putină stătută ani şi ani, pe vreun vapor dintre cele două tropice, iar în gură nu mai scăpai oricât scuipai de un gust ca de ulei rânced. Îți venea să vomiți mamă, cădeai jos nu altceva!… Ce mă fac? Ce mă fac? Dacă dau la pomană aşa ceva, mă pomeneşte, pe mine, mahalaua cartierului câte zile oi mai avea, poate şi pe lumea ailaltă! Ia, zic, fire-ar privatizarea lor a răului, mă duc înapoi, întreb dacă e patronul şi mă iau în gură cu el, ori îmi dă banii înapoi, ori mi-o schimbă cu de vacă! Unde m-a văzut femeie mai amărâtă fata aia cu buzele conturate dublu, imediat să-şi bată joc de mine, nu? Păi e posibil aşa ceva? În ce țară trăim?”

“Lasă, bre mamă Prepelițo – o mângâie poetul să nu înceapă a boci şi ea – parcă asta mai e țară de când a venit ăştia?”

“Ce jungla mă-sii se întâmplă aici la noi în piață? mi-am zis – se scutură Prepelița înfierbântată ca pe ouă. Nu mai e sanepid? Nu mai e nimica? Fiindcă aveam martori: ce s-o consume ființa umană, că nici mâții şi nici cățeii mei nu voiau să se atingă de ea, o miroseau şi parcă le venea să leşine şi lor, se zburleau la bot, apoi scuturau căpşorul cu o greață de-ți venea şi ție să verşi, mamă!”

“O fi fost punga de aurolac!” – avansă o ipoteză Agripina.

“Nu era, nu, nu, nu era folosită, fată dragă! M-am gândit şi eu, doar văzusem bine când a scos-o târâtura aia din teanc, era exclus! Mergeam eu aşa năucă şi, pe la colțul cotiturii, cam lângă gărduț, la tufiş, mă-ntâlnii cu Dovlecel al soră-mii. Uite aşa, uite aşa, aşa, spune-i şi neveste-ti ce pății eu pe ziua de azi! Uite cum şi-a bătut nenorocita aia joc de o clientă, la puşcărie am s-o bag! Nu ştiu dacă ți-a spus acasă,

Dovlecico, dar să vezi ce-mi face drăcosul de cumnat, zice, ia s-o gust şi eu, o desface, o miroase şi el, apoi îi râd ochii de inteligenţă, cum face el, că descoperise pe loc, ca inginer, tehnologia canaliei de la mezeluri şi lactate. Ăştia, zise, smântâni-le-aş nevestele noaptea pe la trei de oţi, au strâns cu migală toată vara ce de oaie n-au vândut, mărunţişuri, boţuri, firmituri, tot, apoi au băgat la malaxor, i-au dat sare şi au repus la fermentat, cu o ţâră de aracet ca liant şi ca înălbitor, în săculeţi de pânză mici de au ieşit iar calupi din ăştia, apetisanţi de albi. I-al de-aci repede şi du-te de le dă cu el în cap! Sparge-le toate geamurile! Cheamă poliţia! Adu garda financiară şi toate asociaţiile civice, fă scandal, strânge lumea şi instig-o, nu uita presa, ca să sensibilizăm odată şi odată acest guvern de păduchi laţi să dea o ordonanţă de urgenţă pentru protecţia consumatorului, cu nişte norme neambigue, care să definească clar ce e telemeaua, şi prin ce operaţii, cu ce parametri şi cu ce marjă de variaţie verificăm dacă o marfă albă din piaţă este sau nu acest sortiment alimentar!

Mersi zic, dare-ar Dumnezeu tot cu brânză din asta să-ţi facă soră-mea pomană! Eram necăjită rău, Dovlecico, dacă îşi bătea el joc de mine cât eram eu de pornită pe japiţa aia ordinară, de-mi venea să-I dau lui cu punga în deavla aia imensă… Că de-asta mi-ardea mie, nu? De ajutor de la autorităţi şi să rezolv eu problema calităţii brânzei la noi în republică!

Ei, şi tot blestemând eu aşa, când pe băcan, când pe cumnatul miştocar, când pe intelectuala aia nenorocită, numai ce mă aude domnul Vodă, care e omul cel mai bun la inimă şi mai săritor de la noi din piaţă.

Ce vi s-a întâmplat, doamnă? – mă întreabă el cu glasul ăla al lui tandru şi bun dacă vrea, cunoscându-ne noi mai demult, că ştiindu-mă teoretic văduvă şi strâmtorată, antamase cu mine ca propunere că să înghesui animalele într-o singură cameră şi în ailaltă să-mi trimeată nişte fete, nişte potârnichi ca aia de-mi dase brânza împuţită, Agripino, dar eu mamă câtă vreme mai pot spăla o rufă sau un mort, gândesc că încă n-are nici un rost să mă complic…

Şi atunci, am rămas perplexă prima oară în viaţa mea!

Mai umblat în cercurile înalte, nea Vodă m-a derutat de m-a înnebunit de tot: asta, a început el să înfulece din otravă cu poftă, e brânză de oaie domnească, doamnă, e ca un fel de brânză de burduf olecuţă mai înfundată şi mai usturată, care nu se mănâncă decât cu adaos de palincă sau de tequila sau de echivalent, asta-i treabă de gurmeţi, nu te mai duce să faci gât pe-acolo, că or să râdă ăia de să cază jos când or auzi, faci şi ţara de râs!... Cum ai putut, fa, să-ţi închipui că într-un magazin placat cu-atâta marmură de Carrara şi de unde se aprovizionează numai persoane de calitate, ar fi îndrăznit cineva să umble cu mărfuri expirate?… Păi nu-l băteau o mie de badigarzi până-i suna apa-n cap? Pe ce lume trăieşti dumneata? Du-te, femeie nebună, în căile tale şi stai în

banca ta în mă-ta, nu-ți aprinde paie în cap pentru un chil de brânză, căci liniştea colibei tale e cel mai prețuit lucru şi nu e cazul să-ți rupă vreun mădular angajații sau alte persoane de sprijin disponibile în acest caz, să trebuiască să mai dai şi la doctor pentru certificat, şi pe la justiție pe urmă, care îți poți imagina şi dumneata cât de respectuoasă e cu care îşi permite nişte delicatese rare cum fi brânza asta regală atât de delicioasă! Mai bine, pune-o bine la frigider, că vin diseară pe la tine, să mai negociem, poate băgăm totuşi domnişoare în loc de pisici şi, cu timpul, pe măsură ce se diversifică gusturile, domnişori în loc de cățeluşi…

A procedat, n-a procedat nea Vodă atunci cu brânza mea ca Napoleon cu pâinea mucegăită, când a rumegat ostentativ una întreagă în fața trupei răzvrătite, că era de la alimentara lui, după cum am aflat mai târziu, nu ştiu nici azi.

Ce ştiu, ştiu că am făcut ca un soldățel de plumb stânga-mprejur şi am zis că ce dracu mai e de făcut altceva pe lumea asta decât că cum m-a păcălit şi pe mine alții mai deştepți, tot aşa să păcălesc şi eu pe altu' mai fraier!

Şi nu-mi dă bine Dumnezeu gândul ăsta salvator, că iaca-mi iese-n cale bietul domnu Pedofil, pe când noua biserică de lemn a cartierului nostru împlea de cântec de clopot evocator atmosfera, din care se desprindea, splendidă în multitudinea ei de culori, ampla simfonie a naturii în continuă transformare.

Magda Orheianu este una din izbânzile tipologiei feminine sadove-niene! – comentă el, uitându-se bănuitor la mine, parcă un înger păzitor i-ar fi creunat la ureche că nu degeaba mă dau eu pe lângă el.

Scosei atunci brânza şi fără un cuvânt, i-o trecui pe la nas s-o a-dulmece ca pe altă aia, ceea ce şi făcu, nu însă cu sau fără infinite precauții. Aiasta, zise el într-un târziu cu multă silă, e de import de departe, fie brânză de sfinx de pe la Egipet, de care-ar trebui să-I placă lui ăla, lui Picior-de-Porc, fie brânză de dragon de prin Nepal, o delicatesă exotică pentru alde yoghinul de Dințişor…

Alelei, feciori de lele, că nu cunoaşteți voi ce mai brânză de oaie făcea tata când ciobănea la margine de Bucureşti! Cum strângea el oaia de țâțe cu degetele sale ca nişte de la Muzeul Țăranului Român cleşti de lemn, încât scăpa săraca de durere câte-o căcărează şi ceva pişat, de ieşea aroma aceea inexprimabilă de madlenă! Şi, şiii cum folosea el cu mare intuiție de biotehnologii apa cea dulce a Sabarului şi a Ciorogârlei, cu tot cu mustul de gunoaie şi de hoituri din ea!

Brânză ca a lui tata, Prepelițo scumpo, nu mai găseşti în ziua de azi. Găseşti din asta din import, pentru stomacuri perverse, ce nu mai reacționează decât la elucubrații culinare de senzație, nu ca să te saturi! .De-asta şi zic eu că m-ai face fericit, distinsă doamnă, mamă naturală şi mamă adoptivă de poeți de pe acest meleag, dac-ai veni cu mine-n

trecutul nostru de glorii, când unde-i acest infect urban colț de cotitură, era înainte o baltă, care dincolo de asfințit inspira echidistant meditații, şi asupra vieții, şi asupra morții. Imperfectul continuității trimitea cu obstinație, tot trimitea şi trimitea la perfectul compus al trecerii timpului, raportând viața la neant. Şi cum orice meditație susține rememorarea timpului trecut ca o pierdere, dar şi ca un câştig, încrederea în dragoste, în viață şi, pe un plan consensual, în dragostea de viață, jubilează atâta vreme cât imperfectul rămâne timp natural iar perfectul simplu inspiră idila, noi îndrăgostiții avându-ne acea barcă de la potop încoace pregătită tocmai pentru a da un sens călătoriei veşnice în timp, ca mod de a evita un apocalips…

Astfel comentând, a plecat mamă pe ici încolo săracul domnul Pedofil, cu brânza mea, bună, rea, de nu mi-a mai dat nici în prezent vreun ban pe ea, încât am zis la schimb că să fie de pomană de sufletul soacră-mii, că altă pomană nici că am mai avut posibilități ca să-i fac!"

Faptul că domnul Pedofil, cadru didactic cu vechime, formator de trăsături morale pozitive la copii prin propriul exemplu, se comportase ca debitor față de Prepeliță precum sălbaticul Vodă față de nişte bănci şi aşa şubrede şi ca derbedeul Maimuțaru față de întreprinzătorul Gujghil lăsă, tuturor celor prezenți la privegherea institutului decedat, o impresie dintre cele mai dezagreabile.

Pe ansamblul colocviului însă, se poate consemna ca un succes major că neaşteptata, dar atât de dorita de toți şi atât de solicitata, prin mari sacrificii, autodeconspirare a Prepeliței s-a produs în sfârşit, şi că a dat un sentiment de satisfacție organizatorilor.

În tăcerea păstrată ca la un infinit moment de reculegere, Picior-de-Porc, Dințişor şi Gujghil, au urmărit cu extremă atenție dosarul brânzei oii năzdrăvane, fiecare din altă optică, aşa cum conveniseră în prealabil.

Cu moralul complet căzut că pe linia sa nu reieşea din depoziția mă-sii adoptive nici o noutate în problema cifrului de la gaura neagră a punctului atomic, iar pe liniile celorlalți colegi situația părea la fel de stagnantă, poetul, deducând că n-are prin ce trezi mare interes agentei Agripina, se puse totuşi în finalul dezbaterilor pe un plâns subțirel, sfâşietor ca o sfoară din alea abrazive de poți tăia lacăte cu ea.

Dacă ar fi fost geamuri prin apropiere, ele ar fi crăpat cu siguranță, imediat.

Aşa, în sfârşitul de noapte şi de priveghi, numai alarma unei Dacii gri metalizat, parcate decuseară la colțul cotiturii, se excită progresiv de înaltele sughițuri, emițând la rându-i bizare ultrasunete de undă atât de lungă încât punguțele de plastic crăpară de la sine, eliberând mostrele de cărniță în formă de aluniță şi de achenă, Miss Agripina şi blonda doamnă inginer de imagine Dovlecel, nu neapărat mai tinere prin ieşirea din timp, însă cu nişte tenuri ca de zeițe din legendele Olimpului, încât ar fi crăpat

de ciudă orice modeliste contemporane nouă, coborând radioase pe fotoliile din polistiren alb expandat, lângă madam Prepeliță, cu care se şi pupară de revedere, la doi paşi de gurile căscate ale Râtanului şi Ratonului.

Cele trei femei, ca scăpate de la pârnaie, nu zăboviră cum anticipa Dințişor, prea încrezut în şarmul conversației sale. Mai zglobie, mai sprințară, Agripina urcă prima scara de fier ruginit, parcă în paşi de dans, şi se auzi bine un mormăit de satisfacție sus, portiera trântită şi taxiul gri metalizat depărtându-se cu scrâşnet de pneuri la colțul cotiturii.

Madam Prepeliță şi doamna Dovlecel, ca bune surori, se ajutară la urcuş, apoi se auziră câini lătrând de legitimă satisfacție, pisicile mieunând în delir aproape erotic, apoi domnul inginer aplaudând, desfăcând şampanie şi aclamându-şi nevasta, care îi confirmase ipoteza că umblă ea ce umblă, dar tot la domiciliu va trage până la urmă.

În urmă-le, la institutul mort deja, dacă poetul era deprimat complet, savantul şi magicianul nu considerau că e cazul să se molipsească de la sinistroza lui şi să vadă totul în negru, deoarece simplul fapt că există exemple de oameni care au reuşit, ca nea Vodă, trebuie să-I stimuleze şi pe amărâți, nu să-i inhibeze.

Se lămuriseră din dosarul brânzei multe complicități şi, ca o consecință practică a sfârşitului deconspirării, se terminase chinul autoflagelant de a te cufunda în meditație asupra cifrului, având carne perturbatoare la doi paşi de tine, fie ea şi la pungi, comprimată dar oricând dezarhivabilă.

Se rezolvase, de fapt, o problemă de extrem prin plecarea cărnii tentante şi, pentru ca municipiul nostru să mai spere să culeagă cândva roadele efervescenței spirituale a celor trei aurolaci atât de ieftini, nu mai era de îndeplinit, prin negocieri cu primăria, în speță cu hanoracele ei, decât condiția de a fi lăsați în puricii lor aceşti amărâți de cercetători, ca să-şi ducă la un bun sfârşit operele începute, mai ales că un minibig la colțul cotiturii, când pe altele scria că “De vânzare”, ar fi redus considerabil spațiul verde într-o zonă rezidențială din ce în ce mai scumpă şi ar fi desfigurat şi pieței situl, binecunoscut de toți care se aprovizionează sau vând sau numai vin în recunoaştere.

6. La un colț de cotitură

Din momentul în care Prepelița se deconspirase la priveghi la institut, aflase şi sălbaticul Vodă totul, şi sensibilizase pe cine trebuie că există indicii serioase că ar putea fi infinit mai profitabil decât un minibig la colțul cotiturii, un punct atomic căruia i s-ar găsi cifrul de la gaura neagră, fie de către aurolacii noştri, fie de către cercetătorii fugiți, coordonați, pare-se, de Gujghilan. Miza fiind un câştig fabulos, se merita a se risca, măcar câteva luni, lăsând ambele echipe să se mai strofoace, mai ales că se făcuseră foarte în pripă studiile de fezabilitate pentru minibig şi se pretau la reiterări, îndeosebi din perspectiva sistemică a implementării în gura pieței a unui complex de desfacere şi deservire numit dintr-o sugestie foarte înaltă, *Aerodromul_Paraşutiştilor*.

Nici Picior-de-Porc, în tabăra amărâților, nu era om prost să stea cu mâinile în sân după ce adevăratele autorități de cartier, având ca emisari trei hanorace negre, i-au asasinat moral institutul de cercetări non-profit asupra spiritului, prin profanare cinic calculată, creându-i o imagine publică de întreprindere lucrativă, când până în prezent nu produsese decât dezamăgiri şi necazuri, de recurseseră cei trei martiri, ca să nu clacheze, la jeg boem, ocultisme şi poezie de cea mai tare esență.

Ca gunoier puțin şef, el văzuse multe nereguli administrative şi, ca intelectual, ştia cum să se exprime corect gramatical şi cui să se adreseze, cu şopârle percutante, dresate chiar mai bine decât şobolănițele Ratonului.

Lămurindu-se repede autoritățile de unde vin săgețile, cele trei hanorace primiră însărcinarea să-l caute iar pe acest neîmblânzit luptător, dădură de el chiar la serviciu, la groapa ecologică, şi îl asigurară solemn, cu mii de jurăminte, că până nu se va produce miracolul proorocit de tradiție al întrupării din cuvânt a vipului la colțul cotiturii, există o decizie luată sus de tot, cu instrucțiunea de aplicare că nu se va permite a se ridica nici o construcție peste gaura de canal a institutului.

Şi se ținură de cuvânt factorii de putere din cartier, dar şefii şefilor lor aveau un termen de grație bine stabilit, după care erau hotărâți să acționeze, folosind la nevoie chiar forța împotriva aurolacilor, aici manifestându-se la nivel de experți şi consilieri o periculoasă neîncredere în şcoala noastră de cadre, argumentul lor fiind că după atâta interval, degeaba ne mai strofocăm, că problema trebuie să se fi rezolvat deja de către colectivele străine dotate, nu numai cu creiere biologice.

Oricum, la templul încă nesupărat de nimeni după priveghiul de la decesul oficial al institutului, cei trei crai trişti ai cifrului găurii negre aniversară fastuos anul de la prima întrupare de obiecte din cuvânt, concentrare şi rugă, punând pe Gujghil să genereze un bidon de vin, jumări şi, pentru prima oară, nişte fete la pungi, aeriene ca nişte infatigabile silfide.

“Băi, crăpa-v-ar linoleumul de pe obraji! – se enervă Picior-de-Porc de cum se trezi de dimineață după orgie. Băi grabene de cărturari cocoşați ce sunteți! Sculați, băi țapi cucuieți, că şade ruşine să mai aşteptați la vârsta asta capra cu frunze-n buze! La muncă, băăăăăiiiii! La mmuuuuncă! Sculați, vegheați şi cifruri încercați, că eu vă avertizez din experiență şi istorie că aşa cum să faci tranziția de la o planetă la alta nu există decât anumite ferestre cosmice avantajoase, când distanța e la un minim, aşa-i şi cu cărțile de bucate ale spiritului, dacă n-ai avut darul piftiei şi n-ai făcut răciturile pe curba fertilității extreme! Hai băieți, că a trimis deja madam Prepeliță punga cu delicatese, dracu ştie de la ce sponsor! Hai, băieți, că a contribuit şi soru-sa, putem chiar să ne lăudăm că Dovlecica ne îmbrățişează idealul, şi că ne-am infiltrat prin ea, bravo ție Ratoane, pe un canal mediatic respectabil… Sculați voi nostalgici ai înțelepciunii supreme, că până şi Agripinuța ne-a aruncat, ca la gladiatori, într-o față de masă furată cu tot cu veselă la închiderea localului, resturile de la vreun supeu de-a beneficiat ea de el, am impresia după bobițele astea negre şi roşii, ca şi după fazan şi andive, că de la cineva din clasa noastră exploatatoare.

Sculați şi înfricoşa-ți-vă, copilaşi ai mizeriei, că toate persoanele de sprijin de azi, vor dori mâine, pachet contra pachet, acțiuni la punctul nostru atomic!”

În zadar urla Râtanul în deprimanta dimineață de toamnă timpurie, când se numără bobocii de către persoanele care au ştiut şi s-au canonit cum să-i crească sau cum să-i fure, lucrul cel mai rău, aici la Porțile Orientului, fiind că amărâtul generic e ferm convins, neştiind ce este un joc de sumă nulă, că toți bobocii sunt de furat şi zice că mânca-i-ar vulpea!

O pâclă albastră acoperea puțina distanță de la colțul cotiturii până la piață, de unde cetățenii se întorceau, păşind încet prin gangul rece, ca pe ulei, cu unele expresii de îngrijorare, cum ai dinaintea unei situații foarte grave şi neplăcute, ce poate degenera în apocalips. Până şi sălbaticul de nea Vodă se cam mira de reacția țărănimii, care tot venise să vândă produse, chiar şi în număr mic de camionete, umilă, după ce se acționase recent în forță asupra ei, pe criterii de spiritualitate estetică stradală şi mai ales trotuarescă. Domnul consilier inginer Dovlecel nu anticipase însă acest rezultat pozitiv şi plecase cu maşina sa de piață să se aprovizioneze de la socri, tocmai la Copeica Mare, pe Călmățuiul cel

frumos prelingător, iar domnul Pedofil, întrucât da corigențele şi prăpădise pe cărți cele trei salarii pe vară încă din iulie, nu-şi făcea nici o grijă, deoarece convocase părinții, declarând că-l doare-n muci dacă-l dă afară inspectoratul să vândă-n piață la tarabă, şi le explicase esența esenței reformei, că cadrul didactic n-are ca chirurgul resurse suplimentare antecalculate de guvern şi, personal, ca pedofil şi montaniard,uite că ține legătura cu familia, iar cine îşi permite, atunci să se simtă şi să-l ajute cumva cu aprovizionarea, ca să-şi poată păstra o minte limpede ca cristalul, în scopul de a da o educație europeană la copii.

Picior-de-Porc, Gujghil şi Dințişor erau în această ordine solidari cu agricultorii producători, pe care îi alungaseră cu amenzi caraliii că de ce vinde neestetic pe trotuar şi nu la mese fixe închiriabile de sălbaticul Vodă pe o lună de zile. Aaa! nu-ți convine pe o lună, atunci dă marfa în morții mă-tii la care a fost pe fază şi are tejghea, unde vinde civilizat produse agricole, stabilind şi prețul, cum vinde el şi cafea, orez, adidaşi, săpun, becuri, rechizite şi celelalte în permanență.

Numai că puteau ei, trei demoni radicali, să instige la solidaritate cu țărănimea clasa muncitoare a municipiului, câtă supraviețuise reformei?

Nu puteau, pentru că se aflau în culpă, n-aveau acte în regulă pe gaura de canal în care locuiau, stabiliseră caraliii! Erau vulnerabili ei înşişi.

“Băăăăăăăăăăăiii! – îşi pierdu cumpătul de tot Picior-de-Porc. Deşteptarea, regula-v-aş în sinele suprem cu puterea extremei ataraxii! Scoală, neamule, şi te primeneşte, că vor veni în iureş popoare hămesite, ca să le dai din agonisita ta şi să te laude pentru binefacere la europeni şi în genere în toate templele de pe mapamond, să audă şi Divinitatea!... Dau cu apă pe voi dacă în zece minute nu sunteți gata, împuțiților, mănânc toate bunătățile singur şi fug, fug, fug, frați lascivi, fug la serviciu, ca Iosif de femeia stăpânului său în țară străină, care-l ispitea!”

“Nu mă scoate din răbdare / Cu idei provocatoare!” se întoarse Gujghil pe partea ailaltă, urduros şi cu fața roşită unde dormise pe ea.

“Stai, bă, țucal nespălat pe dinăuntru, în banca ta! – bălmăji printre dinții încălecați magicianul cu ochi fumurii, întrebându-se dacă este momentul unei dezvăluiri senzaționale sau momentul calupului publicitar pentru vreo nouă divinitate de firidă. Dă-te-n ciurda mă-tii de mistreț scopit! – se înroşi el de o furie bruscă. Tu eşti chior, nu vezi că am făcut cu Gujghil toată noaptea, pe tarlalele-nfrățite ale colhozului experimental din a cincea dimensiune, nostalgice irigații cu apă ecluzabilă, strânsă în pâlnia de la punctul atomic din transmutanți de elemente alcalino-pământoase rare?”

“Şi nu citişi pe şervețel că vrem să ținem după micuțul dejun, lătră ca un cățeluş de-al Prepeliței poetul, un samit în trei, asta apropo de fugă, cu ordinea de zi ca să analizăm ultimele noastre revelații?...“

“Şervețel, ai?!” – se miră Picior-de-Porc.

“Mai auzit-ai dumneata, Râtane-şef – porni să turuie Rățoiul, proaspăt şi odihnit, de un ochelarist obscur de traducea din engleză şi din rusă pe la documentare, la fostul tău laborator, un anume Ciocârlan?”

“De unde, băi, dintr-un singur salariu să vă dau şi prepeliță, şi ciocârlan?” – făcu şeful de lucrări pe pârliboiul teleportat la culesul viei.

“Dar ce te face să crezi că n-a murit la Revoluție, pupincuristule? – tresări deodată şi se făcu de culoarea chițcanulului Dințişor, uitându-se fix la poet de să-l străpungă cu laserele negre din ochişorii săi şoriceşti. E adevărat, Râtane, că nu există certificat de deces, că gagiul este dat dispărut, dar avem un dosar beton de mărturii serioase că a ars ca un şoarece la Biblioteca Centrală Universitară, unde a intrat să facă pe pompierul, parcă de cărți aveau nevoie studenții, nu de bani!

“Mi-a spus tac-su lu’ Agripina, fraților, azi-noapte!” – se bătu cu creştetul de mulură poetul.

“Eşti bolund, vorbeşte aurolacu-n tine! – se dumiri Dințişor. Am avut de planton cei buni şobolani din colonie. N-a intrat nimeni, Râtane, şi nici n-a ieşit nimeni!”

“Ăsta uită, împărate – făcu temenele poetul – că eu am ajuns călare pe perfecțiunea însăşi, aşa că fac cu muzele ce vrea muşchii mei chiar când dormiți şi nu mă mai sprijiniți cu ruga şi cu concentrarea, şi pot, dacă îmi vine dracii, să întrupez din sintagme oricâte Agripine de top pot satisface pe loc, desigur în scopul nobil de protecție a elitei neamului, ca să evit a orbi homeric plângând de dor. Şi astă noapte, mă tot supăra un câine mefistofelic insomniac cu elegiile lui şi nu ştiu cum nimerii eu o rimă *căruțaş/ rupe-v-aş*, de mă pomenii vizitat de alcoolic, păşind grijuliu peste hoiturile voastre, cu vodcuța şi cu biciul la el, guraliv şi cu chef, şi îmi spuse de fiică-sa, dac-o iau, că e anatomic nenceputǎ, mi-aduce de la legist certificat de garanție şi că când s-a dat el la ea de nebun şi de terminator doi ce e, de i-a fugit de-acasă şi a abandonat şcoala şi alocațiile, biata fecioară invoca să-i asigure protecție nu pe un anume coleg Gujghil, adică pe mine, nici pe vreun Gujghilan al mătuşă-mii Prepelița, ci pe Ciocârlan ăsta, de lucrează acum taximetrist la garajul lui nea Vodă! S-a întors din State, a tocat dolarii pe ce spionase cât a mai băgat de seamă la voi la laborator dacă apar progrese, după ce a defectat Gujghilan, şi acum ne dă iar târcoale, crede poate că am reuşit, că avem cifrul de la gaura neagră!”

Punct ochit, punct lovit, pârliboiul de Picior-de-Porc, lăsă gluma în gaura neagră şi rămase un moment fără aer, apoi gâfâi din greu, ca şi cum ar fi aflat din ziare că taică-su a descins din Shambala într-o farfurie de

cristal, ca să fertilizeze o scroafă mistreață-n călduri, dar datorită efectului de piramidă al chioşcului de bilete şi abonamente, unde s-au compostat prin efracție, ambii parteneri n-au putut lucra cu material genetic propriu şi s-au slujit de înlocuitori, băgând ADN-uri de păduchi lați, şi alea de zgonhen, recondiționate doar în procent de 80 % la nişte maeştrii spirituali de pe ciotul de continent Mu de sub actualul Nepal.

“Fir-aş al dracu, mamă, să mă fiarbă la cazan ca pe langoşi, în ulei încins, satanistele! – se lamenta pişpirincul de Gujghil, cuprins de o criză de se zbătea pe jos, posedat de bale, de pârțuri şi de spume… Lumea asta este, fără nici un dubiu, demiurge, strâmb alcătuită de la însuşi pachetul de axiome inițiale! Cum altfel ar fi cu putință ontologic derapajul moral, până şi la arbitrii de fotbal, care păcătuiesc deontologic în fața a sute de milioane de martori? Iar un mare poet optzecist, Gujghilan, carne din cărnița lui Madam de Prepeliță, adică văr cu mine, şi să vândă el țara?… Bine, mă vere, aşa faci tu? Bine, mă pasăre de pradă, e posibil aşa ceva, să te laşi tu de pasărea-liră şi să iei de model păsările călătoare? Să fugi tu, nu spre Istambul, ci în Occident, unde scăpat la libertate, cu spatele, în loc să te exprimi, să spui un nu hotărât totalitarismului, să aibă în clar ce îndosaria băieții, tu să te dai interesant c-ai fost în concubinaj persecutat cu Ciocârlan, obscurul traducător de la compartimentul documentare-bibliotecă din fieful spiritual al lui Picior-de-Porc! Şi să vinzi tu, Satană, ce ştiai de la amantul tău, cum ai putut? Şi cui, Antichriste? Unei sau unor supraputeri cu care eram şi suntem şi vom fi în relație adversativă!… Îl aduci, ai? după Revoluție, şi pe amant la Los Angeles, vă desfătați, toată lumea e a voastră, păpați pumnul de dolari şi acum trimiți, băi vere, agentul înapoi, că poate am mai făcut progrese! Nu? Păi, e posibil din punct de vedere moral aşa ceva? Eu nici nu te mai recunosc că eşti văr cu mine!”

“Ah, vipera, şarpele, cobra, pitonul... “ – gemu tot mai asfaltat la față ca un sobol, savantul păgubaş, neprecizând la ce reptilă târâtoare se referă în ceea ce părea un calcul simbolic într-o logică neconvențională ale cărei propoziții ar fi putut avea, ca patru parametri, cuplul Ciocârlan-Gujghilan în mod cert, iar pe Gujghil şi pe Dințişor doar în mod probabil.

“Păi ce-ți închipuiai tu, Râtane? – interveni cu mânie de căpitan bambigarul de Dințişor. Că se poate ascunde fata frumoasă de cine vrea s-o cloneze sau afacerea bănoasă de ăla care vrea să dea şi el un tun? Păi e dreptul lui de om, mânca-ți-aş, să încerce dacă-i ține! Luat-ai tu măsurile, trădătorule, cum ți-am zis eu, să reduci la extrem numărul inițiaților, după principiul strămoşului nostru Zalmoxe, care le trăgea țepe de efecte speciale chiar la cei mai buni olimpici, alegându-i tocmai pe criteriul dacă au avut acces la punctul atomic de pe muntele Omul şi dețin informație profitabilă la defectat? Şi acum ia zi, mă savantul pizzei, ce ne facem dacă Ciocârlan ăsta era chiar omul cu cifrul de la gaura neagră? Cifrul,

băi, cifrul!!! Cifrul, de căutăm să-l ghicim de aproape două cincinale, retraşi ca nişte paleocreştini prin văgăuni! Cifrul, Râtane! Cifrul, Rățoiule! Cifrul ca număr de cont sau ca sintagmă de mai multe cuvinte… Ne-au luat-o, Râțoiule, alte puteri înainte! Nu credeai, ai? Uite, Râtane, că dacă ai putut fi atât de indolent şi de nesimțit şi de trădător, ne-ai nenorocit!… Ne-au lă-sat şi nef-nefe-nefericiți, şi cu ba-banii luaaaaați!”

Niciodată nu făcuse Dințişor aşa urât şi Picior-de-Porc se temu chiar pentru viață. Gâfâi îndelung, dar o copită continua să-i bată spasmodic sub pat.

“Măcar să fi citit şi tu, băi idiotule, sări şi mai tare cu gura, pistruindu-l cu salivă, Gujghil, tabulele de sfineterеziu aduse în Atlantida de venusieni, să vezi cum e la ăştia, din timpuri imemoriale, cu protecția invențiilor şi a inovațiilor! Acum ce ne facem? Că e clar că aplică toți ageamiii de pe mapamond principiul singularității spațiotemporale Picior-de-Porc . Nici n-o să-i mai zică aşa! Or s-o boteze singularitate Gujghilan sau Ciocârlan sau mai degrabă singularitate Edison sau Popov sau mai ştiu eu cum! Ce să mai vorbim, am rămas aurolaci pe toată viața!”

“Mmmhâmmhm! – nălță capul cam dintr-o parte, ca taurul împilat, inculpatul, cu ochii injectați de plâns bărbătesc, mut şi potențial exploziv. Măi copii – zise el matern – dacă i-ar fi dat tovarăşul comandant suprem cifrul unei secături ca pupincuristul ăsta de Ciocârlan, efectele utilizării tehnologiei absorbantelor pe bază de gaură neagră în economia mondială ar fi fost incomensurabile. Le resimțeam până acum şi noi. E un argument. Iar al doilea e că banditul de traducător-trădător, dacă defecta, trăia acum în vila la una din scriitoarele-alea din *Basic Instinct*, nu se mai angaja taximetrist de căcat la nea Vodă! Deci de dus, mare brânză n-a dus, n-avea cum, dacă l-a trimis centrala înapoi să mai aducă!”

“Păi, băi analfabetule – se răsti cu dispreț blondul Rățoi gata să-l şi scuipe în rât pe savant – văd că nici tu nu eşti sigur de ce gândeşti! Poate, animalul, o fi venit din romantism, doar pentru Agripina, impotentule, s-o ia şi pe ea la vilă, în State, pe Coasta de Vest, la Pacific, beverly-mi-ai hillsu de neajutorat ce-ai ajuns, care nu mai ştii pe ce lume trăieşti fără TV!… S-au demascat, băăăăi, s-au demascat! Întreab-o şi tu pe Dovlecica, roag-o să-ți dea tot dosarul ei de presă, s-au demascat în Golf! Ce credeai tu, cum, avion şi să nu-l găbjească radarul?… Radarul, bă, detecta-l-aş pe tac-tu, radarul!!!…”

“E clar – îngăimă de la un timp genialul inventator şi pedagog, plăcut surprins. Intuiția poetului e corectă, Dințişoare! Ce-i al lui, i-al lui. Fii atent! Ce bisectoarea mea problemă topologică de configurație suprafațională? Ce farafastâcuri cu vopsea-nevopsea pe bază de negru de fum? Ce bâzdâc şi ăsta cu electronica bestial sofisticată?... Animalele astea subdezvoltate mintal de la bord decolează şi, când intră în raza

radarelor inamice, pur şi simplu fac intromisiunea vectorului, cu bombe şi aparatură de spionaj cu tot, în punctul atomic, care e transportat cu gaura neagră lipită chiar pe tija aparent nevinovată ce prelungeşte fuzelajul pe direcția de mers! Îşi îndeplinesc în linişte misiunea de spionaj sau de diversiune şi apoi, în retragere, aproape de bază, ies iar, bine mersi, din pâlnia punctului atomic la vedere, cum am făcut şi noi, căpitane Dințişor, la Boteni, între talvegul Dâmboviței şi străvechea bisericuță de lemn din cartierul Mereni-Sălcuța al oraşului sau municipiului Titu.”

“Ne-au furaaat! Tulaaai, că ne-au lăsat săraci lipiți pământului natal! – începu poetul să plângă cu degetul plimbat prin rigolă, gâdilându-l la apşoara călâie. Aha, ahaa, iahuuu! Uite cea mai mare dovadă, mânca-ți-aş! Ultimul scandal de presă: că nu rezistă la umezeală fortăreața zburătoare şi că banii contribuabilului mai bine se băga pe cărți de beletristică, în artă şi cultură!... Ce nu rezistă? Păi e clar ce nu rezistă! Nu rezistă pâlnia de ghidaj de undă, neamule, fiindcă singularitatea spațiotemporală de clasă Picior-de-Porc îi impune, din concepție şi din construcție, pe condiția de optim funcțional, o excitanță mai mare decât impedanța la emulsorul de ieşire, încât oricât i-ai micşora din arie, ansamblul pendulează obligatoriu ca un tot unitar sub punctul de rouă şi atunci n-are cum dracu să nu se destabilizeze şi să nu se umezească!”

“Mmmhâmmhm! – făcu gunoierul, înghițind în sec de emoție şi trăsnindu-şi fruntea ca cu un plici de muşte, stârnind o mică tornadă de praf negru. Acest dobitoc – privi el la poet ca, pe malul Snagovului, la un caras care răspunde la între ce ani a domnit profesorul doctor Parhon, ca să mă spioneze pe mine aici, a studiat până şi teoria catastrofelor fractale cu dinozaurieni nederivabili! Tăntălăul de Dințişor, mai înțeleg, ca băgător-de-seamă sau, elipsa mă-sii, pasionat cercetător, e firesc să mai mişte, de bine, de rău, cel puțin a mai stat pe la mine pe la institut... Dar acest infuzor analfabet în ce priveşte limbajul matematic în care este scris adevărul absolut, inclusiv cel despre obsedantul nostru decembrie, care se reduce, de fapt, la nişte histograme cu morți şi cu răniți, diferit colorate, acest coc, streptococ, acest bacil fără creier, fără rațiune, fără şira spinării…”

“E, este, există un spațiu opalescent undeva-cândva – murmură extatic aurolacul neauzind în transă insultele – unde nu coci şi streptococi viermuiesc ci un fel de bacili ca mine… Ei favorizează joncțiunea şi fuziunea matematicii cu poezia, sub acțiunea design-catalazei, conjugată cu dezinhibarea totală a profitazei, încât luând-o pe derivație, ajungi din punct de vedere al prosperității ca înțelepciune luminoasă, la acelaşi bilanț contabil şi, citez din memorie pe unul din marii noştri inițiați, te resemnezi cu mirarea de a locui un punct, un simplu şi tocmai prin asta nu purinic-pirimidinic, ci pur şi simplu pur ca atare, mai înghesuit în sine însuşi decât tot ce-i este complementar şi care îngenunchează cu

smerenie, bate mătănii şi imnează a bucurie de câte ori vine în vizită de lucru cardinalul mulțimii sale.”

“Ce este complementar punctului şi îngenunchează când vine cu smerenie cardinalul mulțimii sale?!” – nu putu urmări pas cu pas căpitanul Dințişor dialogul colegilor săi, în timp ce înfuleca plăcintă de dovleac.

“Complementar punctului, dragă Ratoane – răspunse cu o didactică lumină de pedofil şi montaniard în ochişori Gujghil – este numai poetul cu imaginație calibrată pe infinitul combinatoric al cifrelor şi cuvintelor în concentrare şi rugăciune. Numai că el, fiind şi ființă umană, face un joc secund imediat, ce i se adună în urmă cometar, încât îl însoțesc în antizbor, ca pe un prooroc al apocalipsului, din cetate în cetate, propriile noroade de simboluri fantomatice, ele aşteptându-se gregar sau individual să le dea câte o linguriță de ulei în fiole vidate, în loc de telemea ca rație, ca să-şi dea la greu cu ea pe la tâmple… Şi vizionarul le percepe şi le resimte în urmă-i cu mare milă, ca pe nişte copilaşi de harem ai lui, încât îşi asumă responsabilitatea inexorabilă de a umple vidul de putere creat şi, punând pe rivali dinaintea faptului împlinit, el este constrâns de zeii din firide să recunoască incapacitatea sa funciară de a face ordine în complicație fără ajutorul frățesc al matematicianului, la care face cu candoare pupincuristă genunflexii violete în decor chiar şi nemiliardar, de parcă ar veni zilnic în vizită de lucru pe şantier cardinalul mulțimii sale!”

“Cu condiția ca acest cardinal să-l ia sub pulpană şi să-i dea şi poetului, să se joace nițel, punctul lui atomic!” – observă cu aciditate bazică de critic astuțios Dințişor. “Exact!” – dădu din umeri Gujghil.” “E sub pat!” – mormăi Picior-de-Porc cu simplicitate şi cu o vagă scârbă, ca despre țucal.

Într-o nanoclipită, blondul recitator cantautor şi cu căruntul de la un timp clovn fardat se băgară cu boturile sub uşa cea veche pe care dormise cândva Agripina, cea plină de nuri şi de sânge totodată, deci reală. Ei găsiră doar pâlnia de tablă, încă plină de ulei şi praf, cu care vânduseră ieri, ajutând pe nea Vodă, doamna Dovlecel, în halat roz şi madam soru-sa, Prepelița, la roşu sarafan canadian de zgonhen, acest produs, şi anume vărsat la sticle şi bidonaşe aduse de cetățeni, extrăgându-l ele din butoaie tot înnoite de un camion, prețul afişat pulverizând orice concurență. Măturară cu acest prilej, în patru labe pe-acolo, râzând de păcăleală şi hârjonindu-se mult până reveniră la lumină, scuturându-se de praf, tuşind ca nişte tuberculoşi, înjurând ca nişte alegători neinspirați pe primarul distrugător de spații verzi, orbecăind ca nişte cățeluşi nou-născuți, neobservând de la prima vedere clară, că şugubățul de savant profitase de şotie ca s-o tulească pe fuşteii scăriței metalice în sus, pentru a se pierde în ceața londoneză de afară, grăbind să nu-i desfacă contractul de muncă pentru întârzieri repetate şeful de la

serviciul său de gunoier, unde câştiga din trei surse, al dracu, bani frumoşi, folosiți adesea în scopuri de binefacere, fiindu-i milă de anumiți cetățeni uitați de fundațiile inventate pentru a mai atenua genocidul cauzat de lăcomia clasei politice, în ansamblul ei, cu analişti şi cu avocați cu tot, culpabiliza el pe toți, cele trei surse de finanțare fiind: ce-i dădeau, de frică să nu declare grevă, funcționarii care l-au angajat, ce cerea el pe la care îi servea şi, sursa de bază, tot ce, scormonind, aprecia ca recuperabil şi refolosibil din ce-au aruncat alții, uneori şi din greşeală, cum ar fi piese auto, chei, tacâmuri, haine, papuci, pixuri, medicamente, rujuri, prezervative, periuțe de dinți, organe de presă, dischete, panglică de maşină de scris, curele de casetofon, te miri mai ce, brichete perfect reparabile sau baterii care, puțin încălzite şi uscate, mai mergeau la ceas sau la telecomandă.

La care cont umanitar se mai putea adăuga de-acum ceva nou ca sursă, şantajul, Râtanul nemaiavând scrupule de când înțelesese că institutul lui, din moment ce s-au pus cu lăcomie ochii cui trebuie pe colțul cotiturii, nu mai are şanse reale de supraviețuire, indiferent la cine ar apela. Şi de durere, avea resentimente că aşa şi merită, dacă pe vechiul şi atotputernicul protector de odinioară, nu-i dăduse prin cap pe 22 decembrie 1989 să-l aştepte cu punctul atomic în Dacie la ieşirea din Titu spre Piteşti, cam în dreptul FNC-ului, oricum, înainte de pasajul peste calea ferată de la stația Fusea!

Cine însă ar fi avut curajul unei asemenea inițiative? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă agenturile nu reuşeau să intoxice pe ai noştri că punctul atomic e la Dințişor, lângă Turnul Chindiei, şi ateriza elicopterul pe autostradă lângă rafinărie şi nu-l găsea acolo pe savant cu dispozitivul? Nu s-ar fi sinucis Picior-de-Porc la Fusea? Fiindcă aşa fusese educat din familie, că în dezonoare nu se poate trăi!

S-a zis cu institutul nostru – rătăcea el spre serviciu, năuc ca o Ofelie bucureşteană – a intrat deja ireversibil în istoria ştiinței şi epistemologiei româneşti, poate ca excentricul şi exorbitantul experiment monarhic dintre Cuza-Vodă şi Ghoerghiu-Dej, singura diferență fiind că poate, pe la țară, prin vreo casă părăsită de emigranții la Germania, căutările cifrului s-ar mai putea continua, în secret şi linişte, trebuie însă organizată cu grijă conspirativitatea transportului, rămâne de văzut şi ce-i cu Ciocârlan ăsta, dacă e chiar taximetrist.

“Trădătorul de Picior-de-Porc a plecat – beli ochii săi fumurii, cu spaimă irațională, căpitanul Dințişor. A fugit ca să-şi vândă invenția la vreuna din comunitățile străine nou-create la noi în municipiu, cu scopuri care trebuie aflate. Ori o dă la chinezi, ori la lumea arabă! Să te ții, mânca-ți-aş, acuma complicații în ecuația strategică globală! Şi iar va şchiopăta imaginea țării pe plan internațional! Şi iar…” “Vezi, dom’ le, de caracterul sistemic al nefericirii tale! – se enervă poetul, văzând de

când obținuse laudele savantului un fel de prost în interlocutor. Tu crezi că serviciile de resort nu se preocupă?” “Eu şi agentele mele baiadere – mărturisi copleşit de situație căpitanul Dințişor – nu prea detectăm nimic! Să fie ai noştri tot atât de eficienți ca pe vremuri? Parcă n-aş crede…” “Care baiadere, bă dezîncarnatule?” “Şobolănițele mele!” “De la ele deții în mod neautorizat informația că Gujghilan, băiatul poet al Prepeliței noastre, a defectat la inamic nu numai cu punctul atomic, ci şi ca angajat cu numele de cod Ciocârlan?” “Au contribuit şi şobolănițele, că au rude prin tot oraşul, dar să nu fim exclusivişti, nici bulangii, şi să nu mai creăm oameni portdrapel şi să-i pupincurim! Ca subiect epistemic, nimic principial nu se pune stavilă ca punctul atomic să nu fie descoperit sau redescoperit şi de alți savanți. Şi poate chiar Picior-de-Porc, pe la conferințe prin URSS, SUA, Asia, Africa, Australia, Cuba şi Europa să fi reținut de ici o sugestie, de dincolo alta şi cu geniul românului de a improviza din ciurucuri, de a face din căcat bici, mă-nțelegi…”

Gujghil resimți componenta antisocială, antipopulară şi antinațională a politicii fanariot-imperialiste duse pe plan ştiințific de Dințişor, care confunda iresponsabil unele greutăți materiale pasagere cu o criză de cadre proprii, transferând asupra acestora cauza cauzelor tuturor neîmplinirilor din propria sa carieră, şi anume incompetența… Crasă! Se uita uimit la el de jos în sus, dintr-una din acele poziții revelatorii, pe care le nimeresc din când în când ca pe nişte diamante de excepție marii căutători de absolut în agonia civilizației, pregătind sub bolta cu stele imperfecte patul germinativ pentru o cultură târzie, arierată, putridă.

Îi trecu prin minte în aceeaşi fracțiune de picosecundă că poezie fără magie e ca şi cum ai concepe bidinea fără fir de păr pe ea, cu sigure complicații comerciale dacă nu găseşti o utilitate nouă noului produs şi n-ai destulă impertinență să-l declari operă de artă, să zici că e ştampila institutului de extractori de ulei de copită, să zicem.

“Prietene, iubitule – se milogi el surâzând seducător, ca Agripinei– nu mai e nici o clipă de pierdut, fiindcă adevăratul intelectual după aia se cunoaşte, că nu poate dialoga cu adevăratul criminal la masa rotundă a democrației decât printr-o critică spiritual primar agresivă de să se întrerupă cu păruieli emisiunea, fiindcă pe scrima argumentelor gloata nu poate accepta de pe o zi pe alta că cine învârte cu furca miliardele nu e cult sau că o fi tobă şi caltaboş de carte nehalitul care se vede după lipsa lui de muşchi masticatori de la obraz că dă tot ce câştigă pe maculatură.

În concluzie, puiule, mergem la madam Dovlecel, cumpărăm un calup publicitar şi spunem la oră de maximă audiență națiunii că noi aurolacii de la acest colț de cotitură protestăm că băiatul doamnei Prepeliță a trădat, îl cheamă Gujghilan şi Ciocârlan, s-a dus cu punctul atomic sau numai cu gaura neagră la inamic, dar ce e mai rău şi mai rău e

că i-a luat exemplul rău Picior-de-Porc model de conduită, care a mai progresat în studiul singularității spațiotemporale şi e instigat din umbră, momit rău cu taxiul şi cu Agripina mea, să defecteze şi el!

Astfel glăsui patetic poetul național şi îi fură din senin misticului Dințişor, ale cărui danturi multiple de rechin alb clămpăneau sinistru ca nişte fierăstraie, o sărutare gingaşă şi inexpertă, lămurindu-l involuntar asupra cauzalității fizice a tendințelor centrifuge ale Agripinei.

Totuşi amețiră ca de eter, neîntrebându-se dacă nu cumva teribilul cabalist jegos nu lansase din umbră această vrajă tocmai pentru a-şi crea un confortabil avantaj de timp.

Băieții îşi revenină cu mari eforturi din şocul scurtului comerț de senzații inedite, pentru care n-ar fi ştiut să explice unui procuror de şedință din ce interese străine poporului s-au apucat să le exploreze.

“De unde, fă, dintr-un singur salariu calup publicitar?” se auzi Ratonul pe sine vorbind. Direct un calup publicitar nu-şi permit nici intelectuali care reprezintă ceva în economia sistemului nostru economic sau în politica sistemului nostru politic!” “Pe de o parte, madam Dovlecel îşi va pune nurii jos pe-acolo, pentru că e dependentă de tine ca de aurolac, Dințişoare. Pe de altă parte, tot trebuie să mergem cât mai repede la aeroport, să-l interceptăm pe fugarul Picior-de-Porc, aşa că n-are nici un rost să mai ții pe-aici, prin ciorapi toxici, hârtii de valori care ar putrezi pe la bănci, dacă-l urmăm pe Râtan în Nepal şi refacem institutul acolo!” “Nu mai spune, Rățuşco, da nu ți-e teamă că eşti prea şmecheră, băi țărane? Ce, m-ai câştigat la belciuge? La alba-neagra? Du-te cu valorile mă-tii în Nepal, nu cu ale mele!” “Dacă aş avea ceva capital, căpitane – nu se şifonă poetul – să-mi moară ce-am mai scump dacă nu l-aş pune imediat la bătaie, iar dacă s-ar găsi girant, dacă nu m-aş împrumuta de să plătească şi nepoții lui, şi guvernul, ca să restabilizeze sistemul bancar! Fiindcă, hai să dăm cărțile pe față, o dezertare a Râtanului ar însemna că am belit-o în totalitate! Zadarnic ne-am chinuit în cloaca asta ignară, la acest infect colț de cotitură, unde nu e de aşteptat nici un investitor strategic, indiferent ce minte tradiția despre o întâlnire cu un vip, pierdem şansa vieții noastre, Ratoane, şi a descendenților copiilor noştri, şi a colateralilor, de a se emancipa vreodată din condiția dezonorantă de intuşabili amărâți…” “Pierdem – admise magicianul – chiar orgoliul că am adus aportul nostru de amărâți la dezvoltarea culturii naționale, căci aşa cum plutocrația şi-a creat proprii analişti, tot cam aşa îşi va plăti propria ei spiritualitate, ejectată serial direct din farmecul discret al unei burghezii care îşi descrie drumul spre înalta societate, adică epopeea homerică a acumulării primitive a capitalului, care dealtfel e un subiect palpitant şi pentru gloată, că, la drept vorbind, ea n-ar face la fel dac-ar fi elită?”

Gujghil nu putu suporta această proorocire, care desființa poezia din țară, iar gazetărie n-ar fi acceptat să facă nici în ruptul mândrului său cap.

Căzu. Căzu în leşin ca de sus de pe gaură beat viagră, resimțind răceala ghizdurilor ca şi cum ar fi trecut printr-un orificiu incomensurabil de jos, ca de veceu turcesc, visând că mai bine se întoarce la 30 Decembrie l947, pe valea Călmățuiului, şi intră în politică de pe o poziție extremistă, ca fermier, însurat cu Agripina şi revendicând via de la părinți, să o dea printre primii la colectiv, asigurându-şi măcar opt cincinale de trai fără griji, gândit de alții, că în propriul creier îşi pierduse orice încredere.

Dințişor se furişă din văgăună agil ca o de felină perfectă, hrănită de la pungi şi conserve străine, delicioase, consistente, de calitate, zilnic cât ar costa medicamentele bătrânului oarecare decedat undeva chiar în acele minute grele, cât urcase scara.

În urma sa, poetul avu un puternic fior de clarviziune pe filiera apocaliptică, văzând o fascinantă corabie din lemn de cedru, lungă de la proră până la pupă cam cât fațada dinspre Piața Luciano Pavarotti, a Casei Parlamentarilor “Ceauşescu şi Poporul”.

Această corabie elegantă era însă pusă pe uscat, pe pârlitură în mijlocul Bărăganului, şi cetățenilor care aveau autorizație de transport compostată, nu le venea să creadă că într-adevăr s-a făcut de sfârşitul lumii, şi că şi-au ratat stupid salvarea, mântuirea pe cale neagră marină, numai fiindcă s-a lăbărțat şi s-a lăbăgit reforma, de s-a ajuns la primele secvențe, promoționale, de apocalips, fără ca măcar să se fi reluat lucrările la Canalul Bucureşti-Dunăre, meteoroloaga de serviciu apreciind că va fi un potop sărac, cu ploi insuficiente să substituie printr-o megabaltă acest abandonat element de infrastructură.

Da – admise poețică cel prin ursită poreclit Rățoiul, părăsind somnambulic gaura de canal – eu voi pleca din institut şi îmi trebuie în lume, printre profani, un costum de matelot, să stau la proră, pe cufărul cu punctul atomic, păzind ca pe ochii din cap turbinca în care-am absorbit provizii de aurolac şi de făină pentru tot apocalipsul.

Ci câini metafizici şi ontologici mergeau pe urmele sale şi i le lingeau de-ai dracu, să bage-n sudori pe semenii lor polițişti, incomensurabil mai bine întreținuți de societate, dacă ar fi la un caz senzațional să li se dea consemn de miros să-l prindă pe asasinul lui Ciocârlan al Agripinei, taximetristul.

La colțul cotiturii sfinte, pe un aşternut de frunze galbene ca lămâia, abia căzute, molatece de rouă, stătea cu fundul obosit fata, iar alături, tovarăşa ei de luptă de azi-noapte, aşteptând să vină nea Vodă cu retribuția, fiindcă domnul inginer Dovlecel monitoriza activitatea unor muncitori de la primărie, care tăiau cu drujbele plopii, ca să facă

intravilan de construcție minibig, licitat cu forme legale, neînstrăinându-se terenul urbei, cu tot cu gaura canalului, decât pe cincizeci de ani.

Domnul Pedofil şedea mai încolo, rezemat meditativ sumbru, de nişte cruci de inox, de la accidentul unui Porsche, cu perspectiva de a deveni ornamente cu virtute de personaj colectiv, evocat *post mortem* la intrarea în unitatea comercială prevăzută cu sistem de alarmă, care în caz că nu se va dovedi eficient, va fi consolidat cu paznic înarmat. El oscila între a plânge că e violată natura şi a râde că poate la complexul *Aerodromul Paraşutiştilor*, în ridicare peste institut îşi va putea băga şi el o cooperativă de meditații în stil mare.

“Imaginea căderii, care molipseşte întreaga urdie otomană – comentă Agripina cu înduioşătoare bucurie în ochii de cicoare, de cum văzu prin ceață pe formator ca pe un tată – este amplu evocată în strofa a cincea, unde vedem gradat, parcă cu încetinitorul: 1) avansarea spre mlaştină a cailor otomani înnebuniți de vacarmul bătăliei; 2) ruperea rândurilor în cavalcada frenetică a avansării înainte; 3) alunecarea în smârcuri în frunte cu corpul de elită, corpul de pază şi protocol, condus de Sinan însuşi, care este astfel pe bună dreptate conturat umoristic în postiura deloc glorioasă a celui care... se-nchină prin baltă!”

“Da-da, d’ acord, d’ acord – admise telepatic ca de la celular molecular cu insectar biologul: în sinteză de test grilă, dinamica exterioară a lui Mihai este contrapunctată de mişcarea sufletească interioară apocaliptică, a paşei, pentru care liderul valah şi-a pierdut mai toate atributele umane, dobândind forța de nestăvilit a naturii dezlănțuite.

Această mişcare sufletească interioară a păgânului este una de retragere, de fugă ruşinoasă, dar sănătoasă, după maşina cu ulei, or aici e un declin la colțul cotiturii, cei ce fugim suntem noi, dar ne vom întoarce când vom avea bani, din vocația noastră tranzacțională de sinteză, dintr-o curiozitate maladivă, poate şi din umana sete de confort, de civilizație, adică de curățenie, cum dracu de la restaurantul cu specific pachistanez este curățenie, iar mie, fost elev (!!!), să-mi dea mici de oaie a căror roşeață a fost stimulată cu vopsea auto, noroc cu stomacul meu de hienă, pe care au exersat atâția miniştri ai sănătății şi ai halelii raționale pe acest glorios pământ, altfel mă dădea şi pe mine pe micul ecran din pat de la urgențe digestive ca de ştire de adevărata senzație de televizor, într-o vreme în care numai cartea temeinică ne mai poate face fericiți...”

Gujghil îşi ştersese mucii şi se holba neliniştit la cum se modifica creator de profit în termeni reali peisajul care îl inspirase ades, foşnetul plopilor mergând cu prietenia până la a-i dicta seturi de strofe, în şirag ca de femei şi pensionari la coadă la ulei sau ca de beculețe de instalație de brad de Crăciun, când te aduni mai mulți şi colinzi prin mijloacele de transport în comun recatehizând pe călători că: “Ascultați, creştinilor, / Tineri şi bătrânilor! / Ascultați şi luați aminte / Ale Domnului cuvinte! /

În grădina Raiului / Stă Adam cu Eva lui…” Sau, i-auzi ia: “La un colț de cotitură / Mă-ntâlnii cu Dumnezeu. / Un’ te duci, mă Gujghilaş? / Mă duc, Doamne la oraş…”

Nu avea o lacrimă în ochi, dar plângea din tot sufletul lui de copil, cobea municipiului pierzania cu Agripină cu tot, în care nu mai vedea decât o stricată fericită, şi nu-şi mai dorea decât să mai apuce să revadă căsuța sa natală, unde a copilărit, şi apoi putea să şi moară.

Din felul spectaculos în care cădeau aceşti arbori foarte verticali, spre marea curiozitate ca la un sport extrem a oamenilor din piață şi de pe la blocuri, el se lămuri că nimeni nu va apăra ca pe o curiozitate etnografică şi turistică institutul aurolacilor, adevărat cui al lui Pepelea până să vină un anume expert străin, Ciocârlan, şi să consilieze pe principalul investitor că Picior-de-Porc e un dement şi că din cauza instabilității sale psihice, a decis şi martirul din obsedantul decembrie să cotească mai degrabă spre Târgovişte, la echilibratul căpitan Dințişor, decât să continue spre punctul atomic de la Piteşti.

Vai – plângea Rățoiul, pe dinăuntru – de frică să nu-l jumulească lumea dacă o face fățiş, vai şi amar că dacă moare ea natura însăşi, care e muma noastră la toți, de rezistenții prin cultură la atâta confort al prozaicului cine să se ocupe să le dea alt spațiu de institut, unde să penetreze entelehia până când efluvii benefice vor da o senzație de protecție şi pază întregul orizont mioritic? Vai, vai, vai, ce dezastru! Şi aşa cum rezultă din dosarul perversei vizite a celor trei hanorace, noi nu ne-am explicat măcar cercetările! Trebuia luat cuvântul şi căutat la mâlul său semantic, unde se decantează înțelepciunea zeilor din firide, lăsând uleiul de mir deasupra, îndeosebi la verb, căci în textul îndrăgostit al minutei copulării de idei adversative disjunctive, subiectul este întunecatul principiu conservator şi pasiv, pe când predicatele sale, al căror număr depinde de competența managerială a peştelui, ele, verbele sunt în haremul semiozei principii active, luminoase, cele la perfectul simplu introducând complotul într-o atmosferă ca de parc edenic, conjunctivul îl impune ca pe o posibilă realizare în dinamica fără egal a unei răzmerițe de foame, iar prezentul indicativ îl motivează sub semnul laşităţii şi al invidiei perpetuu umane, pe care cine le cunoaşte p-amândouă din activitatea prestată ca activist, le poate aplica în folosul prosperității şi bunăstării cetățenilor consumatori de brânză de la o oaie, năzdrăvană, care unde zice tanti Prepelița că ştie să umble cu punctul atomic ca Agripina cu frigiderul sud-coreean.

Da – îşi lăsă cu dezinteres total pentru propria sa imagine Gujghil mucii să-i atârne, să cadă peste ponosita-i uniformă de elev primar agresiv – eu ca poet văd în părculețul cu bancă tricoloră mesteceni, plopi şi sălcii pletoase postind purificator în prăbuşirea de toamnă a funcționalității frunzişurilor lor. Storc lirism din astă paradigmă şi

apreciez elementul de sit ca o bijuterie a cartierului de dat la ochi cu ea, în vreme ce aceleaşi esenţe de arbori, atât de prăfuiţi şi de piperniciţi şi de ciudaţi, cum s-au nimerit ei la colţul cotiturii, de a ales Zalmoxe tocmai acest loc ca să mi se arate sub înfăţişare de lup şi să mă avertizeze că vine niscaiva apocalips pentru că omul-tub-digestiv nu mai vede în ulei decât ulei, toţi aceşti arbori de asfalt îmi sunt ca nişte fraţi de aurolac şi nu pot înţelege cum privind aceeaşi vedere mişto, eu văzui picior de plai indestructibil şi alţii văzură loc de defrişat pentru un minibig!

Era totuşi cald-călduţ, soare de tomnicică nu prea bogată, dar nici să pariezi împotriva guvernului că va veni foamete sigură nu riscai, deşi experţii erau împărţiţi, că şi la meteo, ţaţo, oricâţi sateliţi lansează, nu le nimereşte nici ei aşa bine.

Ca unul din pleiada de câini vagabonzi, cea mai numeroasă din câţi a întreţinut vreodată de când este România Românie, Gujghilaş căscă leneş la căldură şi se întinse pe o parte şi puţin covrig în iarba verde cu frunze galbene ca aurul, ca să i se uite fulgerător Agripinei la chiloţi şi chiar la mai mult decât atât, de n-ar fi fost protejată de un tamponaş, neîntrupat din cuvânt, folosit nu ca absorbant, că nu era pe roşu, ci doar pentru a trăi în calitate de orfană părăsită o senzaţie de protecţie în oraş, cum citea ea din presă, rezemată de bloc, ce va mai fi pe micul ecran.

“Ah – zise ea una tovarăşei ei de luptă – auzi, fă, că inspirat de voluminosul şi săţiosul roman al lui Thomas Mann, filmul e o biografie fictivă a compozitorului neamţ Adrian Leverkühn (1885-1940)!”

“Arthur Rimbaud – smârcâi atrăgând atenţia băiatul – poetul francez care s-a lăsat de scris (şi bine a făcut!) la vârsta de 26 de ani şi s-a reprofilat devenind un drumeţ în calea hienelor şi a şacalilor de tot felul, de fapt un negustor ambulant, fie şi prin nordul Africii, e şi protagonistul filmului. Suflet depresiv şi hăituit, amărât cum dealtfel sunt toate sufletele de poeţi, fie ei şi protagonişti, Rimbaud şi-a început aventurile în primii ani ai secolului optsprezece într-un sat de coastă din actuala Etiopie.” “Dă-te-n chilu’ meu – zise eleva cu tandreţe pe păr poeţelului cu aurolacul – că harul lui muzical excepţional explodează doar după ce s-a infectat cu o boală, hi-hi-hi-hi, venerică.” “Cu ce, fa?” “Cu o boală benefică. Creativitatea lui Adrian...” “Care din ei?...” “Leverkühn… e din start, din po’ pozişăn, îmbibată de un romantic misticism al decesului.” “El – o ciupi băiatul, (au!… de ce?) – s-a alăturat unei expediţii ştiinţifice, lansându-se într-o călătorie prin Sahara. În timpul expediţiei, morocănosul Rimbaud n-a scos nici măcar un cuvânt.” “Ai văzut, dragă? Se poate să se existe şi la alţii poetul mut ca o lebădă comestibilă... Aşa o fi şi cu punctul atomic. Nu e femeie de casă, ca să nu-l poată avea şi alţii!” “Leverkühn se izolează de tot şi de toate, canalizându-şi întreaga energie într-un oratoriu horrorterifiant… într-un laboratoriu de terificat… într-un ambulatoriu de rectificat puncte atomice, poate la Măgurele în

SAI, unde circulă cinci maşini RATB şi nici una.” “Ai mai fost pe la mă-ta, fa?” “Ajuns la destinație, Rimbaud e îngrozit să constate că străzile sunt inundate, ca România finalului de mileniu doi, de haite de câini sălbatici, apocaliptici, îi otrăveşte, atrăgându-şi antipatia localnicilor şi a localnicelor… Iu-huuu! Hai că a venit nea Vodă cu programarea pe la noapte! Dă-i în mă-sa cu filmele lor, că şi-aşa seara suntem ocupate până târziu, Gujghile!” “Destinul protagonistului de Leverkühn sfârşeşte, citi lăcrimând plopilor retezați poetul, prost, deoarece e un pandant la dezintegrarea Occidentului, posibilă prin neposedarea unui punct atomic înaintea americanilor, şi la criza bugetară şi implicit culturală din vremea celui de-al treilea Reich din Germania, țară pornită ulterior cu Antonescu împotriva la Europa muncitorească aliată cu țărănimea, împotriva intelectualității doar, fiindcă burghezo-moşierimea era şi este nomenclatura, Agripino. În vreme ce, dimpotrivă ca pandant, după ce e în gaşcă cu un traficant de arme teroriste cu infraroşu, Rimbaud se apucă să le vândă unui sărman lider african, aventură care se va sfârşi aşa şi aşa pentru români, deoarece vor fi utilizate vârtos, de cavalerii de la Malta, armele vizionarului Rimbaud împotriva noii puteri instalate după abolirea regimului Ceauşescu, rezultând mulți morți până s-au mai potolit tragerile, însă multă lume care i-a mers bine crede că se merita să fie chiar 60 000, şi mai mulți, deoarece n-are ce să regrete.”

Un vârtej, ca un exercițiu de tornadă în parteneriat, luă filele de hârtie colorată, găsite cu ore şi staruri de fete la gunoi, şi le duse în cer, ca pe nişte săgeți candide trimise cu candidoză zeului, ca un avertisment, pentru a se pune la masa tratativelor cu delegații credincioşilor intrați în grevă.

Nu mai puțin prost aveau să se petreacă lucrurile şi cu bietul Gujghilaş poponaş. Auzind el de la cele două driade, ale copaciului mişto, adus până-n apus de soare la orizontală, ca de austro-ungari trupul voievodului comemorat la 1 Decembrie în locul lui Fernandel, nu înnimeri numele aurolacul, făcându-se vorbire de două filme culturale, pe două canale în aceeaşi sâmbătă de toamnă sumbră, inima lui se răzvrăti toată împotriva condițiilor de muncă şi de viață, care nu-i permiteau să folosească în bortă după plac televizorul, iar dacă s-ar fi dus pe unde erau mici ecrane publice, prin localuri şi dugheni, e şi normal că, de gloată fiind vorba, nu se punea problema urmăririi unor programe provocatoare fără a fi şi ciomăgit. Mai avea o singură şansă: acasă la culesul viei a se-ntoarce, dar nu putea s-o facă învins, sărac, jerpelit, cu față speriată, de student nehalit, fără nici măcar un placheu scos, pe care să scrie în față *Punctul atomic de Gujghil, cântece de pierzanie apocaliptică*, iar pe spate, opinia unuia din criticii cunoscuți şi la 30 Decembrie, la el în comună, prin aparența lor, desigur politică, pe la vreun TV.

Recent, micul domn Gujghil, îndrăgostindu-se complet de mica Agripina, scrisese egloge despre cum s-ar întrista el până la revoltă, dacă ea ar muri din cauza exploatării, inspirându-se din Dante cel din *Novaia jîzni*, dar se temea că totul s-a spus deja, în formulări perene, de către poetul preferat, ascuns poporului de noua cenzură ciocoiască, academicianul Mihai Beniuc, şi se gândi mai toată ziua ce mai film ar face el despre idolul al cărui fan era, când i-ar veni banii pe punctul atomic.

Şi mergea dumnealui cu mâna de ciupise pe Agripina în buzunar, ca să păstreze adevărata senzație de mozol, strecurându-se fără zgomot prin beznă, ca un motănaş către a lui casă, cuibuşor de poezii, că doar la domiciliu, sub prelata neagră, transcria versurile venite la cap pe traseu.

În stație la maşini, auzi nişte taximetrişti, fioroşi la înfățişare, aranjându-se cum să se înlocuiască pentru a urmări, unul filmul cu Leverkühn compozitor german şi celălalt pe-ăla cu Rimbaud poet şi an-grosist francez din secolul 18. Uită însă imediat aceste atracții rare, căci penetrând în piață prin partea ailaltă, dinspre parc, auzi o femeie cu mere plângând că avea spre ispăşirea păcatelor socrul la spital, ajuns pe mâna medicilor, şi Agripina, cunoscând-o că mai luase de la ea, o consola, recitindu-i un poem chiar de Beniuc, *Mărul de lângă drum*, ştiut de la domnul Pedofil, altminteri popularul bard şi academician cincizecist fiind aproape ignorat de noile noastre manuale alternative.

“Iar dacă vrei s-aduci cuiva mulțam, adu țăranii ce sub mine-o am!” – îi stărui îndelung în urechile nespălate Rățoiului un distih memorabil al acestei opere literare.

I se rostea acolo singur acest ritm, ca un îndemn al revenirii la baştină, mereu, mereu.

Stelele de deasupra sectorului municipiului ce străluceau i se părură colorate intens şi sclipitoare pe sărite, ca ghirlandele de la bradul de Crăciun, şi într-adevăr era jubilație, serbare, fast în sufletul său tinerel, căci avusese în această zi de sfârşit al colțului cotiturii o revelație de ce izvod caută inima sa, nu prin canale! Ci intrând cu Maimuțaru, care-i înapoie de emoție cinci dolari, din treizeci şi cinci, cât se făcuse datoria cu dobânda ei, în discotecă şi ascultând înfiorat un televizor recitind o extraordinară poezie de uitatul bard Mihai Beniuc, băgată în emisiune la solicitarea expresă a unui tată disperat, care voia să facă o ultimă bucurie fiicei sale bolnave de cancer la sân, atunci se lămuri el deplin spiritual că procesul revoluționar al regenerării lirismului românesc, la apusul limbii, trebuie reluat de unde a fost întrerupt cu brutalitate şi rea-intenție de cosmopolitismele şaizeciştilor, care au înstrăinat de plachete şi antologii publicul de masă, adresându-se doar unii altora ca nişte savanți. De aceea, el ,Gujghil, nu de generația optzecistă, nouăzecistă sau, dacă apocalipsul nu va fi total, cea douămiistă trebuie să se considere că ține, ci legătura sa

sufletească trebuie să se sudeze, exact contrar trădătorului Gujghilan-Ciocârlan, adică peste hiatus, la generația cincizecistă, unde s-a produs ruptura, poate şi din motive de climat cultural şi chiar de spiritul secolului, că erau acelea vremi, Agripino, când muncitorul şi țăranul, frate bun cu cărturarul, omul muncii ca atare, era personajul dominant şi chiar oamenii politici nu puteau apărea în public ca o castă aparte, ci îşi afirmau cu putere, până şi prin analfabetism, originea lor din aceste clase prietene.

Brusc poet mare şi cu un nimb ca o pungă, Gujghil începu să viseze cu toată puterea de a se entuziasma a sufletului său imberb. Se văzu cântând cenaclier cu toată viitoarea sa familie, pe care o vedea foarte numeroasă ca să nu ne întreacă alte etnii, pe mari scene ambulante prin toate județele şi pe mari versuri concepute de el pentru muncitori şi țărani, cerşind bani în cutiile de la instrumente, ca studenții muzicologi văzuți la metro, iar din fondurile strânse va inaugura el cândva în chiar Cluj-Napoca-ul lui Avram Iancu, o columnă demnă pentru tizul lui Eminescu şi al Voievodului Reîntregirii Neamului, fiind chiar lucru de mirare că moții înşişi n-au ridicat-o încă, din proprie inițiativă poetului ce ştia şapte limbi şi ruseşte!

Peste văi apusul de soare era din ce în ce mai roşiatic, creştetele coniferelor şi stâncile albite de ploi mânjindu-se rău prevestitor cu o lumină ca de sânge de om.

Brusc, Gujghil auzi în sinea sa versuri elegiac-meditative care i se părură pentru prima oară perfecte: “În sânge-mi fug alunecând lavine, / Aud, cântând izvoare-n munți, cu ape. / Văd ceruri toamna de cocoare pline, / Furtuni de muzici gata să mă-ngroape.”

“De mine sunt imaginile astea!” σ strigă el cu mândrie câinilor ce, nedumeriți, nu ştiau cum să se pişe pe plopii orizontali.

Dar bietul aurolac nu realiza că, demult coalizați împotriva lui ca să-i ia acțiunile de la punctul atomic, Dințişor şi cu Picior-de-Porc îl făcuseră prin magie roşie sediul unui efect de reîncarnare lirică şi că aceste imagini de un lirism ce se potriveşte ca o mănuşă actualei epoci de tranzit intestinal sunt de fapt scrise mai demult de performerul *Cântecelor de pierzanie* şi al măreţului an literar 1954, primul post-stalinist la noi, he-he! pe care-l domină princiar cu trei volume de un lirism incandescent: *În frunte comuniştii*, *Mărul de lângă drum* şi *Partidul m-a-nvățat*, cu sintagme durabile, persistente, Agripino, pe buzele şi pe meningele generației de peste 50-60 de ani de azi, care duce greul războiului civil, pentru avere puiuțule, îi şopti cu jale creştinească Prepelița, simțind că are emoții.

“Am zis că sunt şi totuşi nu sunt eu. / Încerc să mă descopăr pe mine / Şi mă descopăr mereu că-s altul... / Cine sunt eu?/ Început, urmare, sfârşit?”

Micul aurolac era năucit de ce i se întâmpla, căci mai auzise el când se mai drogase cu făină, voci, dar direct de-a binelea versuri, şi încă bune, nu i se mai întâmplase să dea din el. Creşteau astfel şansele ca să se întoarcă la mă-sa atemporală cu volum de versuri publicat, adică ca bard şi nu ca gazetar, care carieră de eveniment cotidian i se părea o degradare deontologică la orice aezi, îi făcea scârbă la ascetul din el, deşi i-ar fi adus mai mulți cititori, capital electoral, informație de afaceri sigure şi alte avantaje, în primul rând o imagine de om, nu de amărăştean să-l iei în şuturi de cum deschide botul să se ghersuie la tine în tramvai că ascultați, creştinilor! Ameți de exces de idealism şi se lipi cu labele nespălate, ca un cățel în două lăbuțe, de ferestrele groase şi fumurii ale unei dugheni pline cu jocuri electronice occidentale, unde îşi încercau norocul pe bani mulți nişte băieți de vârsta lui, însă cu părinți, că arătau primeniți şi rumegau ciungă.

Cum îl zăriră, lăsară şi jocuri şi tot, şi precum observase din canal noaptea după auz că fac şi câinii cu hrana lor preferată, ieşind la fruntariile de teritoriu când trece altul, ei se repeziră pe bietul poetaş mucos, care cu pumnul ca-n filme, care cu şutul ca la fotbal, care cu înjurătura ca acasă şi îl tăvăliră rău de tot, ca nişte agresori mulți pe un student care a luat bani de pe la partide occidentale să facă greva foamei, cetățenii de prin piață uitându-se cu interes la ce se întâmplă, dar neintervenind, cât strângeau marfa să plece, într-o chestiune mai degrabă de resortul jandarmeriei decât de al lor, resortul de la cântar.

Revenit cu durere în virtutea loviturilor încasate, din Parnas pe bitum, cu picioarele sale sprintene, aurolacul se zvârcoli urlând ca de moarte printre adidaşii călăiaşilor săi şi o luă, într-un moment de necoordonare a haitei, la fugă ca Paşa-Hassan, printre tarabe, nemaioprindu-se decât în parcul preferat, la banca încă tricoloră, de unde se cără însă tot atât de precipitat, deoarece nimerise chiar în momentul în care urla o femeie ce trecuse pe o alee scurtând spre casă, spre familie, spre copilaşii ei, dar cineva îi smulsese pe la spate cerceii de aur de la urechi, zdrențuindu-le şi însângerându-le într-un chip primitiv de te apuca şi sila când te uitai la ea în lumina cadaverică a neoanelor.

Se auzeau de departe fluiere şi îndemnuri de persoane în uniformă şi, pe neaşteptate, vocea sălbatică de leu a lui nea Vodă, că pune mâna în morții mă-sii pe el, slobozi-m-aş în glossa lui de aurolac, că-l sparg cu bătaia dacă-l mai prinz la mine-n piață!

Gujghil, nu ştia nici el de ce, avea o presimțire că aceste înjurături groaznice îi sunt adresate, în special cuvântul glossă mirându-l prin cum se reliefa din contextul lui, ca un păduche lat pe o frunte de înger cu bucle de aur.

Ştia din proprie experiență şi din etologia predată opțional de domnul Pedofil, că mânați de instincte sănătoase, virile, stimulate şi de

filme şi seriale violente, dar realiste, tinerii puberi mai lideri, autoimpuşi ca la extremişti nu aleşi prin vot, îşi împart ca şi câinii cu care trăim în simbioză, absolut toate spațiile dintre blocuri şi, dacă nu eşti din aceeaşi gaşcă şi ai treabă sau treci pe-acolo, rişti s-o iei pe coajă bine de tot, de-ți speli jegu dupe tine cu propriul tău sânge!

Nu o dată i se întâmplase să fie interpelat chiar de indivizi izolați: “Băi ăsta cu lirele, detaila-ți-aş angroul, parcă nu te-am mai văzut pe la noi prin bloc!” Şi era deajuns, ca să se simtă imediat şi să facă paşi cu şalele plecate ca javrele avertizate de dulăi bine hrăniți. Izbutise de cele mai multe ori să-şi ia la timp tălpăşița până să se dea alarma şi să iasă toți. Mai luase şi cafteală, că aşa e viața, n-o poți duce numa-n puf, numai că altercația din seara asta pornise absolut din nimic, că el nu făcuse decât să-l caute pe Maimuțaru să bea cinci dolari în tovărăşie, că era nespus de fericit pe plan profesional, îşi găsise ca poet drumul spre nemurire.

Lăsaseră, deci, killerii ăia, jocuri mai atractive ca realitatea, ca să dea cu sete în trupul lui mizer, distrofic poate, două’ j de chile cu ambalaj cu tot!

Şi ce lovituri dure, parcă monitorizate de cineva şi plătite! Asta mirosea a complot, a infracțiune organizată de fiare mature, ba chiar i se păru că unul, care-i nimerise un şut chiar în plex amenințase că, lasă, mă golanule, că se scoală el nea Vodă şi ți-o dă.

Solzi ca de crap curcubeu îi căzură de pe ochişorii căprui şi urduroşi: până şi recitalul cu femeia fără cercei, dar cu urechi ferfeniță, de la banca tricoloră, trebuie să fi fost o înscenare!

Cercul hăituitorilor părea că joacă pe un tablou bine centrat pe colțul cotiturii.

Era ca şi cum cineva ar fi încercat să-l facă să dispară din zonă, să se mute cu poezia lui cu tot în altă piață, pe un alt teritoriu, să iasă din coaliția cu Dințişor şi cu Picior-de-Porc, ceea ce ar fi fost o catastrofă spirituală, fiindcă în multe privințe este nespus de adevărat că poezia şi magia, ca şi fervoarea religioasă a tuturor marilor savanți, la care s-ar putea adăuga şi un anume patriotism al vremurilor de tranziție, nu merg decât în strânsă legătură unele cu altele.

Dar vine şi vremea când, tinere animal, trebuie să-ți rupi cordonul mai mult sau mai puțin de tip buric cu mă-ta tutelară, biologică sau adoptivă, ca şi cu maeştrii spirituali, de tip Dințişor sau Picior-de-Porc, şi să-ți asumi viața pe cont propriu, cum a făcut în chip exemplar şi alde Agripina, deşi e ca etate mai mică ca tine!

Aşa gândea şi Gujghil când, foarte târziu, la ceasul răririi circulației de oameni, s-a apropiat şi el de gaură, ca un vulpişor de propria vizuină în zi de vânătoare cu parlamentari şi diplomați.

La colțul, sacru conform tradiției, al cotiturii, Gujghil râmase ca vițelul Ia poarta colhozului., când s-a desființat prin metoda privatizării

între preşedinte, brigadieri, socotitori, personal cu studii superioare şi diferiți băgători de seamă de prin partea locului.

De la trotuar la zidul jupuit al blocului, toată vegetația era complet rasă ca părțile care asudă ale unei femei ideale. Plopi, mesteceni, sălcii pletoase, aliniamente de gard viu, e drept că mirosind a pişat de bere, dar tocmai prin azotate crescând mai stufos, un tufiş de liliac, nişte trandafiri între spinii cărora triluia privighetoarea, nişte papură prăsită unde se scăpa veşnic o conductă, nişte copăcei fructiferi iviți din sâmburi scuipați aleatoriu, cum se plămădesc şi multe ființe umane, precum şi nişte butaşi de vie ananaso-căpşunică, amintind de baştină, totul, absolut totul era distrus, sistematic, tăiat cu drujba, zdrumicat cu toporul, retezat cu coasa, smuls şi tasat cu buldozer ca în vremuri de geniu urbanistic pe care le-ai fi crezut apuse ireversibil cu sărăcia asta şi la care gândul mergând singur, te întrebai, să fi fost Gujghil, dacă nu cumva nu era toată această uriaşă demolare de sit doar o uriaşă vrajă, uneltită de Picior-de-Porc şi de Dințişor la disperare, invocând la punctul atomic un anumit spirit, în scopul de a-l conjura să le deconspire atât de căutatul de toți cifru, fără de care nu demarează gaura neagră.

Un vânt pleşuv, bătrân, râu prevestitor, parcă abia scăpat din vreo zarcă, purta de colo colo o coală de hârtie şi un fior ca de gheață resimți pe şiră Gujghil, recunoscând în ea o filă din jurnalul lui intim, scrisă sub emoția de după filmul *Jurassic Park* şi excursia la Muzeal de Geologie de lângă fostul Muzeu de Istoria PCR, ca să viziteze nişte manechine de dinozauri ce mişcau şi mugeau, când se gândise la un editorial incendiar, pe care intenționa să-l negocieze la sânge cu cei interesați să i-l publice, bazat pe şopârla că prețul biletelor în acest fief al lui Constantinescu e artificial săltat prohibitiv, cu scopul ascuns, discriminatoriu şi antipopular, ca să nu intre să se bucure şi copiii oamenilor muncii de la oraşe şi sate, micul analist somând în final pe Iliescu să ia atitudine bărbătească, şi să nu mai stea la pândă mut ca o lebădă, cum a făcut şi cu Ceauşescu!

Simți cum chica năclăită de sudoare i se electrizează: jurnalul ca jurnalul, dar dacă au găsit la percheziție punctul atomic?

Istorica gaură de canal unde îşi desfăşuraseră activitatea spirituală atât amar de vreme Gujghil, Dințişor şi Picior-de-Porc se deschidea spre infinit sub o vagă lumină de reclame şi de lună rece de toamnă pe un teren plat şi pustiu ca o gropiță de golf pentru miliardari ciclopi, ceea ce n-o împiedica să fie absurdă ca una de cavou şi chiar obscenă într-un mod amintind de un recif.

Dinspre piață, se apropia prin gang un cetățean scund, cu înfățişare de călugăr de la Muntele Găina, cu o bardă în mână, cu care cerca din când în când rezistența betonului albicios al bordurii, scoțând scântei de intensitate variabilă, de la cam cum ai ciocni cremene cu amnar până la

cam cum ai suda balconul. Doi irişi sfredelitori străpunseră cu razele lor de laser creierii aurolacului, în vreme ce o voce cavernoasă îi şopti ca de la poet român la poet român: "Ajunserăm cerşetori în propria noastră ţară, mânca-ţi-aş!… Dacă prin poezie, prin publicistică, prin venituri de parlamentar, precum şi din exploatarea informaţiei economice, vei ajunge la opulenţă, Gujghile tată, adică ca bard, când dai cu barda, să curgă banii gârlă, atunci nu uita că eşti român, că te-ai născut creştin şi că trebuie la ceas de seară să faci danie la care n-are, îndeosebi la bieţii pensionari, care au zidit republica noastră şi îşi bate ăştia joc de ei, n-au de medicamente, de mâncare, de încălzire, nu le rămâne decât să citească beletristică!"

Umbra se duse pe nesimţite, ca şi cum ar fi fost purtată de o monoxilă pe valurile roşiatice ale Styxului, murmurul apelor fiind însă mult stăruitor în urechile aurolacului, telportându-l să se regaleze estetic de cum va fi fiert pe vremuri Dunărea la Cazane şi Bistriţa la Toance, numai că repede-repede Gujghil rămase interzis, înapoi la colţul cotiturii, aşa plin de sânge după atentat cum se găsea, nevenindu-i să creadă că strigoiul îi proorocise că va ajunge suficient de multimiliardar ca să dea şi la alţii.

Îşi asumă cu stoicism predestinarea lirică, politică şi economică şi se gândi cu generozitate de copil ca să întrupeze din cuvânt nişte şampanie gata frapată, cu aromă de piersici, şi să împărtăşească bucuria succeselor sale cu fraţii săi spirituali Dinţişor şi Picior-de-Porc.

Se întâmplase însă ceva pe căile de acces spre altarul cu mulură şi firide.

Pe primul metru coborai ţinându-te de cum ar veni nişte scoabe de fier-beton înfipte-n perete, iar pe ăilalţi doi, aveai o scară ruginită, totdeauna umedă de condensul dinspre rigolă de la apa călâie. Cineva avusese nevoie de această scară nenorocită, o luase şi n-o mai adusese înapoi, netemându-se de altă judecată decât apocalipsul pentru atâta lucru, când toată populaţia sau aproape toată e convinsă că în principiu se pot fura uzine întregi de astfel de scări fără ca să-ţi pară rău.

Gujghil căzu de la mare înălţime, nu ca o pisică pe cele patru membre, nici cum cad regimurile comuniste, fără predarea gestiunii la proces, el căzu ca dracu şi aproape muri, încât nici nu-i mai trecu prin creieri că n-are cine să-l spele de sânge şi să-i pună în ghips mădularele rupte.

Şi într-adevăr, nu prea avea cine!

Picior-de-Porc poate că deja era pe vreun portavion străin, iar Dinţişor, o fi şi el în negocieri pe la vreo bază terestră drămuindu-şi strâns puţinul pe care-l ştie, puţin-puţin dar edificator pentru experţi.

Doamna Prepeliţă, doar trimitea prin soru-sa punga cu mâncare în ultimul timp, fiindcă i se întorsese fiul crezut mort şi voia să-i ascundă că

nu-i respectase în aceşti ani grei drepturile la exclusivitatea sentimentelor materne.

Domnul Pedofil avea de urmărit o emisiune cu fluturi exotici şi un documentar cu nişte vânători de capete. Îşi băgase până la urmă cablu şi nu mai citea cărți, nici nu-şi mai făcea rondul de noapte să colecteze observații ştiințifice sistematice asupra simbiozei om-câine, sta în fotoliu, începuse şi să nu se mai spele.

Domnul şi doamna Dovlecel lucraseră toată după-amiaza la defrişare cu rudele lor, mai puțin Prepelița, inclusiv cei patru părinți pensionari, care se uitau cu drag la teren şi mai trăiau o viață visând la cum or să numere în fiecare seară la bilanț teancuri-teancuri de bani de la prostimea cu picioare strâmbe şi obosite, care oriunde ar fi mişunat prin piață, avea a găsi uleiul la acelaşi preț, încât barem aici îl iei mai de aproape, e vadul cel mai bun!

Agripina, l-ar fi ajutat cu dragă inimă, dar o pățise şi ea, destul de nasol.

Sta melancolică pe banca tricoloră şi a venit un gardian public şi i-a dat un fel de citație scoasă la imprimantă, cu următorul conținut: “Agripino. Fir-ar mă-ta a dracu, că nu ştii să te ții de meserie tăcând din muian în timp ce o practici, de ce te-ai apucat, fă, să te plângi că nea Vodă şi domnul Pedofil s-ar opune retehnologizării industriei noastre cu import de ustensile şi instructori din Occident şi Orient, încât să se obțină o extindere a pieței mai alee spre vârsta a treia, preconizându-se ca clientela noastră să nu mai aibă limite de vârstă? Bată-te Dumnezeu să te bată şi biciui-te-ar toți octogenarii nomenclaturilor de azi, că ai adus prejudicii organizației şi dacă ai pe cineva de propulsat în conducere, spune, fă, şi nu mai băga numai strâmbe! Având în vedere toate cele enumerate mai sus şi ținând seama că în repetate rânduri numitei Agripina i s-a atras atenția să nu mai comenteze, dar fără să se manifeste nici o mutație benefică în respectarea regulamentului, juriul de onoare decide suspendarea pe nouă luni, timp în care nu va mai beneficia de facilități de contact cu clientela şi nici de protecție sindicală în teritoriul repartizat…”

“Ie-te, mă!... S-a găsit cine să mă sancționeze! Domnul Pedofil şi cu nea Vodă! – făcu pe indiferenta biata fată. Apoi luă o hotărâre bruscă: merse acasă la taică-su, ceru iertare pentru vagabondaj şi îi dictă o cerere de reînmatricularea la unitatea şcolară pe care o părăsise mai demult şi de unde i se suspendase alocația. Totodată, demarară, tată şi fiică, întocmirea dosarului pentru acordarea unor ajutoare materiale constând din îmbrăcăminte, rechizite şi produse alimentare, acordate la amărâți de personalul didactic să iasă vorbe de ce buget bun are educația şi cum se înfruptă formatorii din marfă, care barem înainte mai ajutau la recoltat, mai strângeau sticle goale şi mai îngrijeau străzile măcar în jurul localului.

De la taică-su, Agripina stoarse informaţia că face demersuri să fie angajat muncitor necalificat la localul de anexă a minibigului de la colțul cotiturii, care se va numi popular *La aerodromul paraşutiştilor*, fiind de fapt aici o chemare codată, nu însă în conexiune cu faimoşii terorişti, ci aşa cum proiectase ca expert în psihologia gloatei Dovlecica, gândindu-se şi la introvertitul ei soț, un mod subtil de a avertiza potențialul client rafinat că acolo aterizează nu numai paraşute.

Tot de la preafericitul de taică-su, venit de la crâşmă, se mai alarmă Agripina, dar nu-i veni să creadă că s-a pus la cale de către autorități, a se termina la colțul cotiturii cu ceea ce localnicii locatari numesc în derâdere *punctul atomic* sau *institutul,* adică sălaşul celor trei aurolaci dedați la practici spiritual-culturale care nu costă nimic pe guvern, deci nici pe contribuabil, dar țara, dac-o ieşi ceva serios din căutări, s-ar putea lăuda cândva că, uite, în mizerie, ce mari valori pot naşte la noi, recunoscute în Occident, deci autentice. Pentru aceasta, s-a pus la cale un scenariu care vizează o soluționare deplină şi fără bătaie de cap a problemei lor locative: se inundă frumuşel gaura de canal de la propriile conducte şi după ce pleacă aurolacii şi mai dispar şi şobolanii, se închid vanele la loc şi totu-i în ordine.

Foarte bine, asta ar însemna că se întoarce Gujghil la țară şi zău dacă nu l-aş urma şi eu dacă ar avea unde mă ține şi cu ce, că un lucru am înțeles şi eu de la domnul Pedofil, că regenerarea României numai satul cu matricea lui o poate reinițializa!

Ca mamă, adoptivă dar tot atemporală, Prepelița intuia ceva din cele ce se pun la cale împotriva protejaților ei. Ar fi ieşit ea să vadă ce e pe la gaură, dar nu putea, pentru că Ciocârlanul nu era agreat nici de câinii şi nici măcar de pisicile din casă. Cum ieşise să se împrumute de un pahar de ulei, cum făcuseră un scandal apocaliptic, de veniseră de la asociația de locatari să-i reamintească adevărul că şi-aşa i se tolerează ei cam multe, şi ca higienă, şi la întreținere, măcar să aibă bunul simț să-şi tranchilizeze lighioanele.

Şi aşa se făcu de n-a mai dus deloc madam Prepeliță mâncare la băieți în acea seară fatală, când de fapt nici nu prea avea cine s-o consume, decât şobolanii poate, fiindcă Gujghil se lovise la tâmplă, avea arcada spartă şi leşinase încă de pe când îşi rupsese picioarele,

Picior-de-Porc fusese reținut la o şedință la care tot salariatul avea consemn să se prezinte cu minimum zece propuneri de îmbunătățire a activității, iar Dinţişor se afla sub stare de arest, deoarece la bancă nu ținuse seamă de un avertisment că să stea la coadă mai la distanță de ghişeu, ca să se poată asigura confidențialitatea operațiilor. Ratonul, dimpotrivă, se apropiase de o gagică ce mirosea aşa de amețitor încât îl făcuse să saliveze şi să simtă gustul inexorabil al iubirii, precum şi imboldul de a-i privi peste umărul fragil în depozitele de sub decolteu.

Atunci un badigard l-a chemat mai la o parte, ieşind cu el până afară ca să se explice. Magicianul, cum era el la zi cu tot ce a produs mai bun exoticul Orient, l-a privit cu milă şi a ieşit ţanţoş, chiar provocator, deşi era subponderal din cauza excesului de asceză. Iar când ăla i-a zis că să-şi justifice prezenţa în incinta băncii aşa rufos, la atâta impertinenţă filiformul boem a reacţionat printr-o tacită hipnoză, încât karatistul a rămas stană de piatră la zid. Dar cu el mai erau şi două fete de rezervă, ciolănoase, înarmate cu nişte pulane lungi, negre, cum nu mai văzuse Dinţişor vreodată, încât s-a concentrat mai în exces pe ele să le scurteze, cam cât considerau muşchii lui. Şi de la vibraţia asta necontrolată a crăpat geamul instituţiei şi s-a pornit apocaliptic un sistem sofisticat de alarme, rămânând ca poliţiştilor veniţi cu spume pe ei la faţa locului şi echipelor speciale, intelectualul de la colţul cotiturii din cartierul nostru să le explice ou ce-a dat în sticla incasabilă. Or el, sărmanul, nu că nu-şi putea lămuri lui însuşi cum a făcut, dar era curios să vadă dacă experienţa cu fetele este reproductibilă, voia să intre cu ele în vorbă.

Cât despre a dormi la circă, avea argumentele sale: dăduse de departe târcoale pe la colţul cotiturii, înţelesese că se demolează tot şi chiar anticipase că i se va inunda patul din institut de sub firide.

Bine, ziua nu o începuse nici savantul român contemporan, Picior-de-Porc. Nu mai încape îndoială, cu trecutul său, că pentru asigurarea acţiunii de eliberare a găurii de la colţul cotiturii, cela trei hanorace, imediat ce au primit indicativul *Aerodromul paraşutiştilor*, tocmai pe el, călugăr şi inventator de bazaconii, l-au anticipat, studiindu- cu responsabilitate dosarul, ca reprezentând din toate punctele de vedere obstacolul cel mai primejdios, împotriva căruia trebuie să se pună în acţiune pârghii represive în stare să acţioneze la nivele dintre cele mai înalte, căci folosirea forţei fiind în principiu nerecomandată în viesparul de amărâţi care e piaţa, trebuiau găsite forme, procedee şi fonduri pentru o soluţie de compromis, care să satisfacă pe toată lumea interesată în afacere, şi nu era puţină, dată fiind poziţia excelentă, de intrare în piaţă, a terenului astfel cucerit.

Cum ajunse Râtanul conştiincios la serviciu cu geaca portocalie fosforescind pe el, l-a întrebat şeful dacă are un pix. Atunci el a scos un pix gros cu paste de patru culori, din buzunarul de la geacă. “Da’ o brichetă n-ai?” “Am!” a răspuns alchimistul, chit că nu fuma din motive de ideaţie decât în bârlog la experimente cruciale, şi numai pipă. “Şi ce caliciu meu mai ai?” “Unghiera şi briceagul.” “Dă-mi-le şi pe-alea!… Altceva mai ai?” “Nu mai am nimica!” “Chiar nimic?” “Nu, nimic, decât creierul!” “Aha!…”

De ce întreba ăla aşa, mânca-ţi-aş? Fiindcă voia să-i desfacă contractul de muncă şi se gândea că ăsta ar putea reacţiona violent, fiindcă îl ştia că mai bătuse pe unii, făcându-şi aproape ca un lider

sindical gaşcă puternică. Deloc mizantrop la ştiința sa, Picior-de-Porc ştiuse să se înțeleagă la cataramă cu coechipierii, n-avea fumuri ca marea intelectualitate, care a reînviat te miri ce periodice prebolşevice, nu şi *Sămănătorul*, le cânta în pauze la un alcool vopsit, coborând pe înțeles din sferele sale înalte celule, motive şi teme din rapsodia *Rom* de Ravel sau arii din *Voievodul Romilor* de frații Strauss, le recita alteori din Miron Radu Paraschivescu *Cântece romice*, fiind la rândul lui atent cu ce cântau ei, impresionat de percutanța textului şi a inflexiunii vocale, de o priză la real ca de punct atomic, plăcându-i mai mult, dată fiind firea sa cea ghiduşă, spirite de glumă de pe la nunți, poante din alea uleioase de înnebunit, de speriat şi de pregătit psihologic mireasa, cum ar fi că, năzdrăvană sau nu, oaia se tunde, dar mielul se beleşte, că citeşte beletristică, ceea ce în context şi când eşti la un pahar de vin de buturugă de răstoarnă şi autocarul au turci, sună parcă mai primitiv, mai sănătos, ca un portaltoi regenerator.

Bineînțeles desigur că nu mai încape vorbă că marele maestru spiritual emerit Picior-de-Porc s-a lămurit imediat de ce vrea de fapt şeful, care adică îi sunt dobitocului instrucțiunile de la nucleul emițător al unei ipoteze investiționale-de-profit-de-poziție-la-cot-bun încă de pe când cu vizita inopinată şi nedorită a hanoracelor domnilor Pedofil, Vodă şi mai ales senilul inginer Dovlecel, care n-a inginerit în viața lui nimic comparabil cu ce inginereşte inginerul capitalist, decât fitile, iar în ultimul timp umblă să-şi mai schimbe şi sexul cu altul crezut mai bun!

De aceea, înțeleptul total a tăcut, când a constatat că ca să-i facă chițibuş, de să-l dea afară individual pentru incompetență, deci fără compensație colectivă să nu blocheze căi ferate, cum a avut Dințişor, i-a zis şeful la băşcălie de pe un teren viran că vezi astea, Râtane? până diseară să dispară, că vine proprietarii să-şi facă casă cu etaje şi garaj şi dă în judecată primăria dacă nu e locul ca-n palmă!

Cum dracu' să dispară fără remorcă, fără încărcător, fără nimic, că erau munți de gunoaie?! – s-au mirat colegii. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost sarcină herculeană să scoată din cizmele de protecție pe oricine, iacă a mai adăugat şeful mai gândind, de la el, cu un zâmbet malițios, că să mai dispară până diseară şi toți câinii vagabonzi, toate pisicile răpănoase, de avem, ultimii în Europa, patru din cinci copii cu aceiaşi paraziți ca ai carnivorelor, deşi nu prea mănâncă ei carne!

A plecat şeful, dar a plecat şi Picior-de-Porc acasă, unde trăgând cu urechea la gaură, a surprins pe frații săi de spirit complotând mioritic la viața plus averea sa şi i-a vrăjit să facă sex la vedere, ca să-şi bată joc de ei, apoi l-a trimis pe Dințişor să spioneze pe la aeroporturi şi bănci, iar pe Gujghil să noteze cine intră, cine iese de la dispeceratul lui nea Vodă de la complex, sugerându-le că îl filează pe el, pe Râtan, dar pasărea cu pene

de aur era, desigur, trădătorul Ciocârlan, despre care existau informații că revenise în țară, nu se știe cu ce intenții.

A stat Picior-de-Porc mult meditând la firide și pe urmă a zis c-o bagă în nirvana mă-sii de asceză, s-a săturat de mizerie, mai ales că poporul ăsta nu face decât să… invidieze pe marii îmbogățiți fără reformă. A luat un punct atomic de sub pat, din cele o grămadă testate și perpetuu îmbunătățite, a mers la maidan și în zece minute a aspirat toate mizeriile, cu câini și pisici vii cu tot, apoi s-a așezat în cur pe mătură pe bordură și butonând pe mână direct, puse să-i aleagă și să-i ejecteze sistemul chiștocul de lungime maximă, îl primi și, făcând ochean din aceeași palmă, îl aprinse prin concentrarea radiației solare.

Fuma și mai medita o dată, dacă este sau nu cazul să continue cu aspiratorul, ecologizând și moral cartierul, de secăturile necivilizate, să le reeduce în propria mizerie, în maniera pe care o observase și o reținuse când l-a luat pe la ea s-o reguleze preacurata madam Prepeliță și, nervoasă, a procedat întocmai cu botul motanilor indisciplinați, care se cufuriseră în alt colț al casei decât tineta cu nisip.

Așa meditativ l-a găsit, cu un pumn de mucuri lângă cizmele scoase de pe bube și crăpături ulceroase, șeful, peste vreo oră, și s-a trezit la spital după ce a leșinat când a văzut locul curățit de parcă ar fi fost să vină Ceaușescu, în vizită de lucru și de pus piatra fundamentală a încă unui edificiu de cântat România…

Temele gândirii diversificându-se că pe la prânz au venit la intravilan unii la el, cu o mașină neagră de minister, a descins doar un îndrăzneț care-și dăduse cândva doctoratul cu lucrări la fostul institut, ceilalți ezitând de frică să nu-i colecteze odată cu animalele la punctul atomic, parcă nu-i putea băga în turbincă și cu Opel cu tot. “Băi, Râtane – zise fostul colaborator, cu umor heidelbergist – s-a schimbat și la noi natura regimului, nu știu dacă ai observat, dar a sosit vremea competenței și a cercetării rentabile, cum e și în țările normale. Nu vrei tu să te punem director cu puteri depline, pe principiul nazist al conducătorului discreționar, la Institutul de Nanotehnologii Transcendentale și Ontologice de la Pipera-Băneasa-Otopeni?… Dăm salariu de ajutor de ministru, casă, masă, mașină la scară, inclusiv pentru consoartă sau secretare, îți poți aranja pe banii poporului ce călătorii vrea mușchii tăi, la manifestări științifice pe ce itinerariu preferi, că sunt dispersate uniform pluri, inter și transdisciplinar pe tot mapamondul, poți alege ce burse la copil și la simpatizanți îți convine, plus ai alte facilități, de contact cu oameni, cu oameni, băi, cu oameni adevărați, precum și de acces la informație economică veritabilă. Și s-or mai găsi și alte avantaje! Cu o singură condiție, care e de fapt o unică întrebare, terminatorie la acest colocviu de giob, și anume, poți tu, meștere Picior-de-Porc, a reduce la dimensiunile unui punct atomic Institutul de Nanotehnologii al nostru?”

“Pot! – răspunse îndoliat şi totuşi mândru ca un Meşter Manole Redivivus pustnicul de la colțul cotiturii. Pot, Ciocârlane, mai pot! Dau afară tot personalul, concretiză el cu viclenie, tot angajatul care nu cunoaşte limba engleză, informatică, şoferie, constituție, naționalism, igiena muncii intelectuale, şi mai găsesc eu ce, şi reduc Institutul de Nanotehnologii la cum ai spus, bossule, la un punct atomic, dacă aşa e indicația, fac orice, mânca-ți-aş!… M-am săturat şi eu, Ciocârlane, mi s-a acrit şi mie jegul virtuții dupe piele pă peste tot pă corp. Mi-e şi silă de cercetarea în anonimat, fără stimulente de la societatea asta pe care parazitez ca un păduche lat. Da, generale, mă voi despărți cu greu de poezie, de magie, de cabalistică, de arhivistică, de teoria catastrofelor fractal-naționale, dar un patriotism ardent ca mescalul şi din ce în ce mai ghintuit pe şiră mă constrânge din toată țeava coloanei mele vertebrale să arborez tricolorul pe ea şi să-mi aduc din nou aportul... Am însă nevoie de o mână dreaptă şi trepăduş, pe care-l cheamă Dințişor şi a lucrat înainte la de-ale personalului, fără să-mi facă însă vreodată necazuri, ci dimpotrivă, servindu-mă cu adorație şi devotament, încât a fost singurul român să am curaj, în psihoza schimbării de apucase pe toți, să-i las punct atomic pe mână spre Târgovişte, şi mai aveam unul îngropat sus la Omul, că anticipam baraje pe ruta Bucureşti-Piteşti-Scorniceşti… El, preaiubitul meu fiu spiritual şi om de casă, finanțistul Dințişor, e acuma reținut de poliție pentru a explica ceva, însă n-a spart geamul din intenție, ci provocat în calitate de incurabil masochist de badigarde, cu bulanele alea lungi ale lor, aşa că s-aranjează, cum o să fie până la urmă bine şi pentru Gujghil, după ce va trece totuşi printr-o grea încercare inițiatică, a cărei justificare în economia destinului său de poet şi viitor candidat la preşedenție, că trebuie să încălecăm și să încercăm toți țara asta ca pe o bicicletă, este că îi e soarta de la Zalmoxe tocmită să-şi contemple poporul cu un spor de maturitate, cât să înțeleagă exact ce lipsuri sunt, înainte de a se apuca să le remedieze prin forțele politice controlate cu o mână de fier.”

Tot pălăvrăgind, Picior-de-Porc se schimba, costum ca de ginere îşi punea, jegul de pe el cădea, iar în loc de pâlnia uleioasă în care colectase câini, gunoaie şi mâți morți, avea în mână o geantă de piele neagră de forma unui bolțar, în care bagi, escortat de paza ta, cărămizile de bancnote când mergi la “bangă”.

Aşa luă el loc în spațiul Opelului negru, ca şi cum ar fi zăbovit pe maidan doar cât să examineze la fața locului poziția unui nou edificiu, de oțel şi sticlă, al economiei de piață, dacă să aprobe sau nu.

Şi aici se vede, în ce a urmat, înaltul nivel al conştiinței civice deținute de această proeminentă personalitate de geniu, produs al şcolii noastre de copii de export, dar uite că nu pleacă toți, mai sunt şi conştiințe printre ei.

El s-a oprit cu Opelul la primărie şi, văzând că intră un cercetător român, funcţionarii, plini de respect, au alertat pe cei mai importanţi cetăţeni cu care aveau de a face în teritoriul administrat, inclusiv pe primar.

Picior-de-Porc a mulţumit mai întâi pentru vizita de Crăciun a hanoracelor negre şi pentru termenul de graţie acordat atunci pentru a-şi face institutul de la colţul cotiturii cât de cât rentabil.

Dispariţia CAER-ului şi în genere a pieţei de descoperiri ştiinţifice estice, frica Occidentului de revigorarea concurenţei româneşti şi scenariile jucate în contra noastră încă de la Malta îi creaseră însă dificultăţi insurmontabile. Nu se putuse realiza acest reviriment şi, ca punctul atomic să nu mai funcţioneze ca o gaură neagră pentru bugetul local, se făcuse bine ce se făcuse, prin demararea lucrărilor la complexul minibig *Aerodromul Paraşutiştilor*.

Dar, există şi un dar, şi de aici cuvântând până la unşpe seara, Picior-de-Porc prezentă zece propuneri, elementare, dar argumentându-le la nesfârşit fezabilitatea, scuzându-se că dincolo de marile realizări, nu se poate spune că nu e loc şi de mai bine.

Sugestiile, indicaţiile şi orientările proeminentului savant s-au aplaudat în repetate rânduri de către asistenţă, s-au apreciat ca ingenioase, şi de bun-simţ totodată, rămânând a se vedea ce se va face cu ele, o comisie specială urmând a se constitui pentru a formula şi a propune factorilor de decizie o eşalonare a implementării celor mai presante dintre schimbări.

Produse în special o excelentă impresie declaraţia solemnă că institutul de la colţul cotiturii este falimentar şi rămâne dezafectat în plan fizic local chiar ca singularitate, dar lăsă pe iniţiaţi puţin decepţionaţi faptul surprinzător că în nici una din cele zece propuneri, savantul Picior-de-Porc nu punea la dispoziţia firmei lui nea Vodă, cu care primarul ridica gunoiul cetăţenilor, puncte atomice de concepţie şi producţie românească care să stocheze în găurile negre mizeriile, cu mari economii de combustibil, că grămezile rămâneau pe loc şi doar venea la ele prin tot oraşul maşina cu absorbantul, neutralizându-le pe măsură ce apăreau.

Se resemnară gândind că raţiuni de stat impun vremelnic a se păstra tăcere asupra acestui secret.

Iar despărţirea se prelungi cu şampanie, garoafe şi diplome de onoare, plus semnătură în condicuţa de aur a aşezământului.

Abia spre ziuă, în drum spre Institutul de Nanotehnologii făcură chefliii din Opelul negru o micuţă escală, să-l anexeze pe Dinţişor pe cauţiune, fiind important, din principii psihomanageriale, ca să participe şi el la instalarea noului director general, de pe o poziţie clară de stăpân cu puteri mari, poate şi de adjunct când Picior-de-Porc ar pleca să viziteze diferite ţări, pentru a preciza mai bine poziţia României.

Ceremonia reînscăunării lui Picior-de-Porc şi a lui Dinţişor, cu fanfare cântând *Măi Ardeal* şi *Macarena* şi cu tineri olimpici de export pupaţi mereu de Ciocârlan, fu preluată în direct de jumătate din canalele private şi din televiziunea de stat.

Baciul moldovean – o medita cu un ochi pe ecran la aceste stupefiante ceremonii şi cu altul pe caietul său de comentarii domnul Pedofil pe Agripinuța – este cel mai reuşit personaj din literatura română şi universală, dar Picior-de-Porc care păstoreşte nanotehnologiile, poate-ţi dă şi ţie o bursă dacă ai să-nveţi mai bine.

Madam Prepeliţă, de bucurie că ce mare fiu avea, pe Ciocârlan, care venise la apartamentul carnivorelor şi se prezentase drept Gujghilan, şi-l vede toate vecinele, cum a scos el pe intelectuali din bârlog, pe dolarii lui, luă un hebdomadar şi începu să-şi boteze după o listă, cu nume de duşmani şi duşmance ai şi ale poporului nostru câinii, căţelele, pisicile şi cotoii.

Soră-sa, împreună cu domnul inginer Dovlecel, pe care acum îl iubea calculau o nouă revoluţie la colţul cotiturii: întâi angajaţi la *Aerodromul Paraşutiştilor*, apoi coacţionari, iar în final, după manevre, coaliţii şi acumulări bine chibzuite, ajutaţi şi de cei patru părinţi la vot,va veni şi Lovitura, adică tranziţia spre privatizarea de către familia lor a pachetului majoritar de acţiuni, absolut necesară pentru o eficientizare a managementului complexului.

Picior-de-Porc şi Dinţişor primeau ovaţiile gloatei cu o senzaţie de răspundere şi îngrijorare, imprimată statornic pe feţele lor îndelung şmirgheluite şi machiate de dimineaţă. Ei erau profund preocupaţi de viitorul lor ştiinţific şi politic, dacă vor face faţă sarcinilor asumate, deoarece firi vindicative şi revanşarde fiind, presimţeau că le va fi greu să respecte principiul că fără ură şi răzbunare, promovări în cercetare.

Altminteri, ca români, concurenţa cu cei din ţările unde la care cugetă nu le-au lipsit nicicând, vizita-i-ar Dracula, cafeaua adevărată şi ţigările cu fum adevărat, ca să nu mai vorbim de informaţie şi instrumente care dau adevărata senzaţie de documentare, nu îi îngrijora atâta vreme cât generalul Ciocârlan, tremurând de emoţie, încă mai poseda ce să pupe, adică probele că neamul nu degenerase şi mai putea oferi lumii cantităţi incomensurabile de superdotaţi.

Nu avea, deci, de aşteptat Gujghil de la nimeni vreun ajutor ca să lingă sângele de pe el, unde-l bătuseră alţii copii, sau ca să-i oblojească începând cu tigva, ciolanele accidentate în marea sa cădere. Dimpotrivă, şobolanii, fiinţe mai demne ca omul, în stare să plătească amarnic dezonorarea cu dezonorare, se ascuţeau la dinţi frecându-i de beton la rigolă şi aşteptau tensionaţi ca rănitul să mai moară puţin sau poate că-i intimida barba alb-vegetală, neluminată de soare, a htonicului Zalmoxe din firidă.

Aurolacul îşi înțelese destinul, era conştient că i se pregăteşte un tragic sfârşit şi deşi îl aştepta în resemnare şi demnitate, parcă nu-i venea totuşi să crează neam că viața sa a fost atât de scurtă!

Cel mai rău îi părea că murind, practic îşi părăsea țara. Asta era ce avea să se întâmple, o dezertare din punct de vedere spiritual, ca cărți sau plachete măcar. Căutase excesiv adevărul despre obsedantul decembrie şi uite că nu prea scrisese, n-apucase să transmiță la muncitori şi țărani anumite nestemate de utilitate morală şi electorală, iar la care e cu banii, unele mesaje deontologice de să dea seara la amărâții pe care tot ei îi creează, cum ar veni un fel de truisme lătrate şi de alții, doleanțe constituite mai degrabă din tipizate creştine, doar că el credea în ele, fiind şi sărac ca un câine.

O clipă fugară-n ştafeta eternă care e vremea, îi trecu prin a sa conştiință în eclipsă de formă, din ce în ce mai pauperă, ca la nehaliți, o fantasmă adunând prune grase pentru țuică şi în acelaşi timp culegând la vie struguri în saci de azotate, să facă vin.

Era mă-sa.

Dealtfel, ar fi fost de neconceput ca prima modelatoare a sufletului său când era copil să nu îl însoțească şi să-l calmeze să suporte în demnitate ceea ce avea să i se întâmple după întâlnirea la colțul cotiturii cu poetul național Mihai Beniuc, unii din *staff* fiind de părere să fie inundat şi lăsat pradă şobolanilor acolo-n punctul atomic, alții, temându-se de reacția beletristomanilor săi, insistând să se purifice prin ardere de tot după ritualul lui Zalmoxe trupuşorul supradotatului şi, presărându-i linguriță cu linguriță cenuşa sfântă la rigolă, să îi asigure o perfectă reintegrare în natura generoasă a spațiului carpato-pontic-danubian, eventual dându-se intrării monumentale de la *Aerodromul Paraşutiştilor* o formă arhitectonică în stil de poartă a creştinătății.

Paradoxal, deci dialectic, Gujghil, devenea un reflexiv, luminat şi iluminant, tocmai în asemenea dramatice condiții, un înțelept justițiar, un inițiat pimpant, un guru şi jumătate, arhisuficient sieşi, toate demersurile sale, dacă s-ar mai fi demarat vreunul, urmând a dispune de un desfăşurător bine cumpănit şi, pe când parfumul amintirilor se sublimiza surdinizant cu Agripină cu tot în predominarea imperfectului, timp al unui trecut fabulosu, mirobolantu, al cufundării estompate în vârsta de aur, iaca şi replica grotesc-caricaturală a mamei atemporale tutelar nu adoptiv, iubitoare prin procedee complexe, izvor tradițional, atâta vreme cât dă carne, sânge, cuvânt, cod moral şi eresuri pentru noile generații care asigură o continuitate la neam, că nu muri, Gujghile mamă, pentru fraieri!

Lugubră, modernă, metalică, inumană, conducta de după tabla galvanizată şi plasa de sârmă şi câlții izolatori, începu să râgâie ca un dinozaur din jurasic când salivează a poftă geologică de cărniță de ființă

umană de pe celălalt tărâm, adică de pe alt nivel stratigrafic, în timp ce Sirius e tot liric, doar că-i vinesă vomite de câte ştie.

Gujghil, ca poet de sensibilitate nu numai de comandă-program, avu premoniția paranormal-ziaristică de ştire principală pe scurt, dinamică şi de senzație că i-a sosit ceasul, că n-are scăpare, că o mierleşte până la sfârşitul telejurnalului, dacă nu prin golire de sânge, atunci înecat cu apă călâie, care chiar începu să-l gâdile mâloasă de ce dizolva ea prin vizuină pe betonul nemăturat şi creştea mereu ca Nilul lui Osiris, numai că altcineva, Antichristul, parcă izbise cu barda în conducte şi le crăpase inexorabil.

Omul nu se putea însă împăca uşor cu un asemenea gând, care îl des-ființa, nu ca suflet, căci e nemuritor şi merge la Zalmoxe, ci doar ca a resimți la maximum adevărata senzație super de trup, privațiune greu de îndurat, cum nu te poți resemna să vină şi să te evacueze o lege din casa în care ai investit de i-ai sporit confortul şi te-ai obişnuit cu ea.

Şi aşa se făcu, spre marele dispreț al şobolanilor, care admiră eroismul la alții, că înapoi dădu poetul cu înfiorare dinaintea marelui eveniment care este dezmembrarea coaliției duhului cu trupul. Al lui călcâi spart şi totuşi încă solidar cu adidasul însângerat pipăi ce pipăi şi penetră de la un timp, instinctiv şi fără silă, chiar în pâlnia uleioasă a unui punct atomic uitat de furiosul gunoier Picior-de-Porc într-un moment de intervenție magică a lui Tellur şi a lui Zalmoxe, care simpatizau pe poet, că le scrisese poeme omagiale promițătoare din punct de vedere pupincurist. Şi pe dată se făcu de dat dispărută porțiunea aceea de picior ca şi cum niciodată n-ar fi avut-o în posesie umblărețul aurolac. Dar însă totuşi ah şi vai-vai-ah ce simți acolo Gujghil e de nespus cât de erotic de plăcut, încât călăuzit de edenica senzație ca de un aurolac zeiesc, el îşi băgă picioarele în punctul atomic al Râtanului de tot, încât rămase nenorocitul, ca într-un trucaj hollywoodian pe computer, cu o imagine de mare mutilat de război sau de evenimente, numai bun de pus pe cărucior cu rulmenți în cartierul nostru milos, împins dinaintea vestigiilor din trecut şi tăvălit pe trepte, cu condiția să dea un procent din cerşeală pentru restaurare ministrului culturii, ca să nu li se reproşeze generațiilor viitoare că neamul românesc s-a infiltrat în spațiul carpato-pontic-danubian începând de la 6 Martie l945.

Parcă telecomandat de la Malta, pe conducta lăsată cu rozeta ruginită de la robinetul de trecere, care oricum călca fier pă fier, mai permisivă, începu să se furnizeze brusc pe rigolă apă cu adevărat fierbinte şi la discreție, spălând sângele poetului de pe jos ca de pe străzi şi obligându-l să se arunce, ca într-un cuptor de crematoriu sau de pâine, în abisul dulce al găurii negre de la punctul atomic, fără însă a se lămuri prea bine, în amețeala ca de la aurolac din finalizarea demersului metafizic al întoarcerii la origine, dacă e afară încă sau deplin înăuntru.

“Eheu-hau-huiii! – făcea de senzația că apercepe o reprezentare a extazului Gujghil. Cetitoriule, cetitoriule unde eşti? Pă ce canale zapezi, pe la ce adrese surfezi? Cetitoriule sau Cetitelnițo, alei, alei, pentru ce m-ați părăsit? Vă era poftă de adevărata senzație de moarte, ai?

Ci numai poetului îi este dat să poată spune cumu-i!

Au ți-era pofta să mă vezi cum mă chinuiesc, cum mă învinețesc, cum mă împuțesc, şobolane, şobolane… Şi cine-o să-ți mai spună de-acum înainte când e lună plină? Astronomul, ai? Sau vrăjitoarea? Poate mega-analiştii? Sau mama mea atemporală…

Tulai! că mă cuprinde tristețea sfâşietoare a unui sentiment de să iau la liră ca la coasă toate idealurile într-unul singur! Afară de acela de a nu muri neexprimat…

Frați români, atențiune, atențiune la portavocea cu ulei pe ea!

Vă vorbeşte poetul Gujghil dintr-un punct atomic proiectat şi realizat, la indicație, de un colectiv de cercetători români condus de Picior-de-Porc, personalitate proeminentă a lumii contemporane, unde am penetrat complet şi nu mai am decât limba afară!

Cu care eu, mare degustător de vin dacă nu fugeam de-acasă de la părinți, testez acum apă cu mizerii de om şi rozătoare, cândva existente sub formă deshidratată!

Deci e sfârşitul, o, câtă apă! Mumă primordială!… Iată, o oame, testamentulu meu, câtă apă:

urmaşilor mei Gujghili,
parlamentul să-l desființați las vouă poruncă,
preşedinte un nou Ceauşescu să instalați,
la guvern vie un Antonescu să pună golanii la muncă,
şi ca să termine cu hoția şi cu minciuna,
fie ministru la represiune şi la justiție vampirul Dracula!

În rest, mânca-ți-aş, totul e Agripină!…

7. Apocalipsă într-un punct atomic

“Futu-ți Dumnezeii mă-tii!” zise în sinea sa ursitei la minibig domnul inginer Dovlecel, când realiză cu ură că totuşi presa avusese dreptate: anunțase apocalips de două zile, şi uite că i se dăduse undă verde! “Hi-hi-hi-hi!” chicoti drăgălaşa doamnă editor de imagini Amărăşteanu, fostă Dovlecel, văzând pe monitoare bărbați, bărbați adevărați, în pijamale, descheiați la socoteală, cum săreau ei beletristic treptele câte şapte odată, de frică să nu le trântească necruțătorul cutremur blocul pe cap.

Vârful epidemiologic al gripei se manifesta mai devreme decât anticipaseră importatorii de vaccinuri, iar țânțarii purtători de meningo-encefalită îşi eficientizaseră activitatea, încât spitalele erau deja supraaglomerate şi pândite şi de lungi cohorte de gândaci de bucătărie, rămânând de văzut dacă vor face față sau nu grelei încercări, care li se pregătea prin turbarea tuturor câinilor şi pe care partidul lui tata a prevăzut-o, deoarece s-a înrăit lumea peste măsură şi nu prea mai merge la biserică toată familia decât în caz de evenimente extreme, cum ar fi nunta sau decesul, şi ce e nasol rău e că s-a-nvățat de îşi uită mulți morții, care dacă ar fi să se facă toate pomenile s-ar uşura guvernului şi ministrului amărăştenimii povara de a mai hrăni numeroase guri de prisos.

“Băi, băga-mi-aş picioarele să-mi spăl şi şosetele! Băi, care te ții de poante?” – exclamă uimit Dințişor, deranjat că bătea gândul divorțatei la uşa lui capitonată, înălțându-i spre aura ei căpşorul şoricesc cu ochelari de aur dintre dosarele personalului de la Institutul de Nanotehnologii Transcendentale şi Ontologice. N-avu însă clipe să mai dea vreo aprobare de numire ca şef de compartiment Radiestezie şi Magie Neagră, că plafonul se prăbuşi cu elicopter şi becuri Philips cu tot şi creieraşii săi trebuiră să rostească instinctiv formula, parola, mantra, indicativul lăsat cu limbă de moarte de Gujghil şi găsit de Picior-de-Porc sub formă cristalizată până la diamantin slogan când, apele din gura de canal de la colțul cotiturii retrăgându-se prin pompare, s-a coborât cu hârzobul să-şi recupereze punctul atomic, că-i lipsea la inventar: “Ceauşescu peste toți, Antonescu peste şefii idioți şi Dracula peste hoți!”

Urmarea acestei rostiri de aforism magic, sub stare excepțională, cu plafonul căzând ca o mandală în risipire de pe-o tipsie înclinată, cum trage cățeaua fața de masă cu tot cu ciurul de ouă de Paşti, încă neroşite, avu efectul benefic de a-l proiecta pe căpitanul Dințişor, prin efect Picior-de-Porc de maț între două pâlnii atomice, tocmai în satul natal al lui Gujghil, 30 Decembrie 1947, din creierii Bărăganului, de-i zicea lumea şi Copeica Mare la întemeiere, aterizarea covorului persan din birou nimerindu-se pe un gorgan mamelonic, tocmai unde la poale, cu ele suflecate de rouă, şi încurajate de plecarea berzelor, nişte fetițuici culege la struguri, din care se scoate vin la prima şi a doua labă, iar din boasca netrebuincioasă cu urme de zahăr, rachiu, prelucrat fiind şi vinul de anul trecut, că oțet de murături iei de la piață din acid acetic de la care ştie să-l fabrice ca nea Vodă şi are curaj să-l vândă.

“Rău e când se produc alunecări de teren într-o natură de basm!” – chicoti sardonic domnul Pedofil, punându-şi ochelarii cu ramă de baga, ca să se benocleze scormonitor în crevasa unde-i dispăruse cu aşternut cu tot de sub el biata Agripină, în reflexe metalizate lăsând senzația de ireal cenuşiu cadaveric, pe când personificatul astru al nopții conferea dezastrului profunzime, dotând tabloul funebru cu dimensiunea cosmică, verticalitatea, singura pată de culoare străbătând prin țesătura deasă de sugestii estompate fiind chiloții ei oranj, fosforescenți, suvenir de la un om de afaceri musulman.

“Ai văzut, fă, că până la urmă tot s-a scumpit uleiul iar?” – zise madam Prepeliță către o, cu privire de om, cățea neagră de piață, care nu mai avea mult până să fete şi se punea problema să fie găzduită vremelnic în apartamentul simpaticelor carnivore, canine şi feline de simbioză cu ființa umană, comunitare cu statut juridic pe cartiere ca proprietate obştească. “Hauu-uuuu-uuu-uu!” ridică botul vertical Mafalda, aşa o chema pe căpauca nostradamică, de fugise de la două surori vrăjitoare, Buicka şi Volva, prima imprecând de să te lase bărbatul, iar soru-sa incantând să revină, deci erai asigurată dacă te răzgândeai!

Sânge de cea mai bună calitate i se condensă roşu, roşu, roşu incandescent pe trufă şi pe mustăți, zise pardon şi pe dată născu, dând din coadă, un bebeluş negru-albăstrui aproape tot, pătat alb sub gât şi la vârful codiței.

Madam Prepeliță, cam nedumerită de atâta operativitate, merse la bucătărie şi, luând un ştergar aspru de cânepă, se puse a-l curăța de ambalajul de livrare şi a-l unge uşor cu spirt şi cu ulei, încremenind cu gura strâmbă când băgă de seamă că nou-născutul emană un iz de cauciuc ars şi nu are gheruțele în regulă: dacă i-ar fi ras fragila blăniță umedă, ar fi reieşit şi mai clar în evidență că, la toate cele patru membre, viermuiau degețelele unor pumnişori foarte flexibili, ca de copil între doi oameni care au întreținut relații intime.

Instantaneu, spălătoreasa gândi la aspectul civic al impactului cu mutantul, era conştientă de datoria ei de cetățeancă de a-şi domina propriul egoism şi de a penetra prin tornada ce răvăşea cetatea, până la prima redacție de mare cotidian, pentru ca să se poată împărtăşi toți amărâții de aspectele insolite ale miracolului.

Cățeaua, simțindu-i prejudecățile de ființă umană față de o specie de tranziție, protestă cu energie, o muşcă preventiv pe gazdă de cărnița dulce a pulpei mici a piciorului, nu prea tare, apoi se târî spre camera mâțelor, vârând mare spaimă în colonia lor, şi reveni radioasă în bucătărie cu telecomanda, ca un omoplat mare, negru, în gură.

Femeia avu un spasm dureros. Înțelese că e cam cotoioasă treaba în municipiu, merse la televizor să se informeze.

Nu părea însă a se fi referit ființa canină la altceva decât la ridicolul de a declara la ziare dezvăluire senzațională naşterea unui cățeluş, ce-i drept, negru cu patru pumnişori umani, dar poate un viitor câine badigard onest, care ar prezenta în misiune o vigilență şi o capacitate karatistă de luptă net superioare.

Pe un canal, primul care îşi modificase din cauza apocalipsului fluxurile obişnuite, o moderatoare nepieptănată, un analist renascentist de spune în special cu cine să votăm, nu un expert la împreunări (un sexolog, de exemplu), şi un subofițer de evidența populației dezbăteau cu telespectatorii un caz similar de simbioză, poate chiar mai reuşit: cu două ore în urmă, o femeie născuse la Spitalul de Urgență un copil perfect sănătos, cu cap de câine, de culoare ciocolatie însă şi în orice caz cu gheruțe corecte la toate cele patru membre.

Controversa se învârtea în jurul dilemei dacă să-i dea, cu ce urmări pentru viitorul rasei, sau să nu-i dea, cu ce efect pentru imaginea a țării dacă părinții reclamă la Strasbourg, certificat de naştere noului subiect de drept şi Prepelița înțelese că fenomenul ei degeaba se duce cu el, că probabil nici nu va intra pe post decât ca o banală nouă filă a unui dosar aflat probabil în creştere masivă.

Înfăşă într-un prosop, curat dar nu de față, ci de picioare, mica vietate şi, cu ea somnolându-i matern la piept, contemplă nemişcată, ore întregi, furnicarul pieței.

La fosta cotitură, ieşiseră la vedere şobolani de diferite vârste. Ei se ridicau din când în când cât mai vertical cu putință, cu botul cât mai sus şi pe dată li se condensa sânge pe el, lingându-l cu evidentă plăcere, minute lungi, ca pe o mană consistentă, şi iar se înălțau şi iar şi iar…

După care împărtăşire cântau un fioros imn, al înfrățirii tuturor şobolanilor care se simt persecutați de civilizația omului.

Trecătorii se cruceau şi o luau la fugă, stupindu-şi în sân şi nevoind a mărturisi nicicui ce-au văzut de fapt, temători să nu se plinească interpretarea dată recent de un prooroc editorialist, că dacă se vor ivi în

piețe rozătoare, atunci nu va fi belşug, ci în ciuda prognozelor guvernului, toate bunurile şi serviciile se vor scumpi din nou şi multe persoane vor trebui să-şi părăsească apartamentele date de liderii sindicali ai lui Ceauşescu, pentru a pleca înapoi la țară, la originea inițială, la părinții de unde au venit sau, care n-au sau îi iau la omor rudele dacă se-ntorc de cum apar, să meargă cât e timpul frumos la marginea oraşului cu copiii şi să-şi sape bordeie, tradiționalele noastre dispozitive de supraviețuire la iernat, precât posibil cu două ieşiri, ca să scapi cu fuga de perceptor şi de cruzimea zapciilor acestei puteri, neuitând însă a-ți trage de capul tău lumină de la vreun stâlp şi a sta cu ochii lipiți numai pe postul nostru, care există doar pentru tine…

O gerunziu perpetuu al lirismului – gândi Prepelița cu mutantul în brațe – o Gujghil-Gujghilane, de ce ai părăsit tu mamă această lume infectă, dacă ştiai că apocalipsul nu e sfârşitul ei şi nici măcar al vieții ca viață, ci numai de unde începe un nou început, confirmându-se ce te auzeam eu că le ziceai cu vocea ta dragă de bas tânăr lu' Dințişor şi lu' Picior-de-Porc, cât sub unde-i *Aerodromul Paraşutiştilor* se mai făcea spiritualitate pe pâine în amărâta asta de țară...

"Da, Moş Luca – se scutură căpitanul Dințişor de moloz şi scame – are dreptate cățeaua neagră cu sânge pe bot, când apreciază că apropierea inexorabilă şi într-un anume sens pe undeva şi binemeritată de sfârşitul unei puteri ce unora, neontologi cu duhul, li se părea durabilă, este întotdeauna prevestită la noi de eşecuri sexy, în familie şi la serviciu, în sensul că ți se schimbă nonapocaliptic, azi puțin, mâine încă puțin, lucul, şi arăți ca amărât printre amărâți de ai lua-o la fugă tu însuți dacă ai mai putea să te priveşti în oglindă cum ai face ca cu altul, dar tu te ocupi pasionat ca talibanul, dincolo de asceza *volens-nolens*, de o aşa zisă diminuare a vieții mai spirituale la noi, care unde ți se pare ție de foame, sau pentru că n-ai bani de megaşou sau să-ți cumperi toate traducțiile, care fac totuşi o literatură, a altora, tot a ta, ca european, însă cel mai tare te doare, Moş Luca, emigrarea de facto a unui mare număr de talente care cu cinism nu mai vor să se jertfească pe-aici, ca fetele astea culegătoare, inclusiv specimene de prăsilă, fir-aş al mamii, cărora măcar pagodierii au datoria să înalțe tricolorul şi să le ofere un parteneriat de două-trei ore, convingându-le să mai lase şi la noi din gene, fără ca nevestele legitime să se şifoneze prea mult, că nu ele au făcut miliardele, ba chiar, iete bă, să mulțămească cerului că mai sunt răbdate şi altă seară, că eu, de paregzamplu, mi-aş face, dacă mi-aş permite, harem şi în garaj, să am oriunde mă apucă, fiind la mintea cocoşului că dacă îți poți permite, este depăşită paradigma criptomarxistă a omului ca animal care amână!"

"Aha! Aha! – hohoti sardonic Fiara venind, în cizme de pescar prin mocirlă. Te întorseşi la natură, la cules de struguri, Ratoane! Ce mai javră intelectuală mi-ai fost tu până acum, linge-mi·ai chemerezul de pe

rafturili interiorității astrale ca de pe un eşafodaj ideologic ridicat din perspectivă sistemică şi apocaliptică, exploatând astfel, în cel mai abject antiumanist antiateism ştiințific, întors cu capul chel în jos şi cu bucile păroase în sus, toată instinctualitatea şi irațională spaimă din sufletul omenesc, ceea ce este doar o formă mai rafinată şi mai perversă de exploatare a omului de către om, câtă vreme binomul în contradictorie lascivitate ca o salată de crudităţi cu fidea, ştiinţă-credulitate fideistă, nu e o diadă plus-minus, bine-rău, desfrânată, ci mai degrabă o clorotică driadă pletoasă şi goală, plină din creştet până·n călcâiele crăpate de scorbut, că nu le-a ponciuit şi cremuit, de intervale topologic continue, saturate de o râie heruvimistă, a cărei mâncărime la semnificație e departe de polaritatea sacru-profan, esența definitorie a religiei de pe poziții suculente erotic, nu însă şi sterpe ca filon de dezvoltare a componentei teleologico-morale circumscrise la o vârstă fragedă, cât încă atributul uman nu este circumstanțial înstructurat într-un comportament deviant de la **o** afirmare a sacralității cizmei dedate violent osului sacrum, la doi paşi de stâlpul cerului instalat prin revelație!”

“Nu mai da, bre, în mine! Ce-ai draci pe tine? Asta e democrație? Ce ți-am făcut eu? Ce-am stricat ? Cu ce ți-am greşit eu?”

“Bine, mă animalule…” – îşi aprinse tacticos moş Luca luleaua atemporală.

“De ce stricaşi, mă labagiule – urla Fiara – casa soră-mii Dovlecica, taman când era şi ea coacționară la *Aerodromul Paraşutiştilor*?… Ca să vină acuma la Copeica Mare la noi şi să ceară o treime din vie şi din ce-om mai fi fiind având noi în indiviziune cu soru-mea Prepeliță, după ăia bătrânii, ai?”

“Da, am venit la cules de struguri – răspunse arțăgos adjunctul de la Institutul de Nanotehnologii Transcendentale şi Ontologice din Capitală. De ce să nu vin, fă? Ce, e natura ta?”

Deşi îi frăgezise cu cizmele dosul la stâlp ca pe un şnițel, faptul că funcționarul nu-şi pierduse aroganța firească față de cine munceşte, o făcu pe femeie mai cooperantă.

“O hi, n-o hi natura me – îşi repotrivi ea părul asudat sub broboadă şi smârcâi din nasul roşu ca osciorul lui Hector – ce ştiu, ştiu de la soru-mea Prepelița şi de la soru-mea Dovlecica teleasta, că tu şi cu Picior-de-Porc sunteți doi impuri! Voi doi n-aveți ce căta la cules, de păcatele voastre să se oțetească sau să mucegăiască vinul, că l-ați lăsat pe Gujghil al meu să se înece cu şobolanii, nespovedit şi fără lumânare, în gaura de canal de la colțul coticurii, trăsni-v-ar Dumnezeu de oameni de cultură ce sunteți şi cosi-v-ar Moartea să nu mai aveți parte de vreun festival de muzică antinațională, antidemocratică şi antipopulară!… Că parcă nu era şi el intelectual de-al vostru!”

“Doamnă Amărăşteanu– surâse fermierei dezarmant Ratonul, aşezându-se ţărăneşte pe curul îndurerat, lângă moş Luca şi căutându-se de ţigări – află mătăluţă că sunt cel puţin două inexactităţi grosolane în afirmaţiile ce faci, crede-mă pe onoare! În primul rând, prejudecata asta că parcă nu era şi Gujghil intelectual, mă deranjează intim... Ca om de ordine, eu cred că ierarhia valorilor în ţara asta cere ca universitarul să nu considere intelectual pe un preuniversitar, nici creatorul care şi-a găsit sponsori pe cel care nu-şi poate difuza ce-i bese şi lui mintea!… În al doilea rând, în ce priveşte activitatea fiului dumneavoastră Gujghil, nu mai faceţi pe nebuna, că ştiţi bine că nu e dus de la noi, ci doar s-a oferit de voluntar să fie pus în conservare, ca o putinică de telemea de oaie, în ultima noastră versiune de punct atomic. Se simte bine acolo şi posturile de televiziune pe care le captează îl ţin la curent cu tot ce se întâmplă important în ţară şi în lume. Aproape că nu există raţiune să revină din virtual în real. Dacă ar fi voit-o, ieşea de acolo demult!”

Fiara admise acest adevăr fără nici o demonstraţie.

Se rezemă de un arac şi de mănunchiul de coarde, lăcrimând ca via ei când o lucrează din foarfecă primăvara.

Într-adevăr, dacă lui Gujghil i-ar fi fost cumva dor de părinţii lui bătrâni, cum se întâmplă oricăror tineri normali, nimic nu-l oprea după ce ei făcuseră sacrificii să-l ţină la şcoală în oraşul tentacular, chiar dacă terminase meciul prin abandon, să se întoarcă şi să ia calul tot mai nărăvaş, pe care ei nu prea îl mai puteau stăpâni şi al cărui ham voise el să-l comercializeze cu Maimuţaru, şi să se apuce, flăcău gospodar ca frate-su şi cumnată-su şi ca alţii, de epuizantele dar sfintele munci din agricultură…

Un cuc cenuşiu, codat, mai mare ca un guguştiuc, predica nu prea departe, pe un stâlp de înaltă tensiune, amintind tuturora că viaţa-i trecătoare şi că după toamna îmbelşugată vine iarna să mai rărească lumea.

Din vale, pe poarta lotului Amărăştenilor, intrase o femeie cu pălăriuţă de orăşancă, ducând înfăşat la piept un căţeluş drăguţ, cu pată albă pe bărbie, ai cărui ochi fumurii ca ai lui Dinţişor, tindeau să rupă pleoapele prea devreme. Îl dezmierda matern şi, cu un tact psihopedagogic instinctiv şi poate ancestral, încerca să-l facă atent încă de pe acum că a sosit într-o lume imperfectă, unde unii încălcă principiul dreptului la proprietate prevăzut de legea fundamentală, dar delictul nu poate fi demonstrat noncontradictoriu prin mijloacele interne ale sistemului de axiome disponibil.

Umbla sărmana mamă sinusoidal şi îi cânta cu o voce de fetiţă cuminte la urechiuşe:

“Căţeluş cu părul creţ, / Fură raţa din coteţ! / El se jură că nu fură, / Dar l-am prins cu ea în gură!”

Aerul ei jalnic, de Ofelie bătrână, cu pălăriuță zgonhen roză de Portland, tragicul de neimaginat înainte că îşi îndemna pruncul să fure cât cuprinde, când a creşte şi el cât să se ude pe copăcel, fie şi rațe, că la noi n-a băgat încă lebede-n parcuri, şi însăşi această reacție de protest pentru simplul motiv că vecinul, prins, doar se jură că nu fură şi e suficient să vină acasă şi să le râdă-n nas la păgubaşi, totul în simbioza mamă şi copil întristă profund pe cei prezenți, care nici nu bănuiau că mutantul mai are şi bănoasa perspectivă a patru mâini lungi pentru a-şi împlini ce-i hărăzise ursita, caz în care ei ar fi lăsat totul laoparte de pizmă şi l-ar fi sfâşiat în bucăți, ar fi apucat şi cu dinții.

Era tocmai ceea ce anticipa Prepelița şi, uitându-se la cam cât ar veni parcela ei de vie, se porni pe un plâns sfâşietor.

“Ian mai taci a mea mândră din cea guriță! nu mai putu suporta şi interveni de sub butuci, ridicând mărețu-i cap de pe-o găleată, mult mediatizatul *academician* Picior-de-Porc, membru corespondent după statut, dar executivul ardea etapele în repararea greşalelor trecutului. Eu cred că tu prea eşti pesimistă, Prepelițo nene, la un popor care a trecut prin atâtea mizerii. Tu te comporți ca bețivul cela ce intră la sălbaticul Vodă la *Aerodromul_Paraşutiştilor*, ia o sticlă de tărie de la bar de la inginerul Dovlecel şi, după un timp, începe a lăcrăma că o vede mai mult goală decât plină. Şi, ca să vezi psihologie la noi, aceluiaşi golan nespălat şi împuțit, fetele din trupa domnului Pedofil îi par mai mult îmbrăcate decât goale!…”

“Ăsta trebuie că are sinistroză la cap!” – izbucni în râs printre lacrimi Prepelița, dincolo de gluma ministrului neputându-şi reprima o bucurie năvalnică, certitudinea de a-l şti lângă ea la Copeica Mare la vie şi nu în municipiul răvăşit de apocalips, unde ca personalitate proeminentă ar fi putut deveni un obiectiv al teroriştilor.

Dacă ar avea mai multă minte, ca fiara de soră-sa, ea s-ar întreba întâi de ce eu am venit singur, comod, prin tunel, şi pe ea am lăsat-o să se confrunte cu aglomerația dupe trenurile de disperați – gândi cu duioşie aparte Picior-de-Porc.

El se cărăbănise însă fără a preveni măcar pe omul lui Dințişor. Îl pedepsise astfel pentru a-l învăța minte, altă dată să nu mai ignore pe analişti, fiindcă din oricare două viziuni ale lor, una se împlineşte dacă ele se bat complet cap în cap. Avuseseră un dialog de sondaj, degeaba. Ratonul se râdea de greva gunoierilor şi a profesorilor. Dar nu trecuse mult şi acestora li se alăturaseră, punându-şi mâinile pe creştet şi plângând paşnic în stradă, fotbaliştii şi preoții, dovedind că nici domenii care păreau deplin însănătoşite nu mai merg, că e criză fundamentală la mijloc, o criză de sistem!

“Ca om de stânga, deci inteligent – îşi dădu seama imediat moş Luca Săracul cu ce ambasador are de a face – eu nu pietruiesc calea

spirituală cu ouă prea uşor de spart, aşa că nici pe Gujghil, ca om din popor, nu l-am ținut în puf, cum rezultă şi dacă te uiți la capotul de molton şi la tenişii lui mă-sa, de umbla ca fiara cu ei p-aci prin nămol, până să-i dau cizmele de pescuiesc cu ele. Dar oricât i-am dat eu o educație strămoşească de să se jertfească pentru popor, suntem şi noi oameni serioşi, gospodari de la întemeiere aici-şa, la 30 Decembrie 1947 sau Copeica Mare sau cum i-o mai spune până i s-a da numele de oraşul Gujghil… Şi pe noi nu poți conta că ți l-am lăsat pe copil în discipolat la acea Poartă Brandenburg a creştinătății care a devenit azi *Aeroportul Paraşutiştilor*, adică un fel de Poartă a Sărutului, ca să faci experimente pe el, şi să nu zic eu mai mult, că ştiu că nea Vodă vrea să se căsătorească legal cu domnul inginer Dovlecel, fără să ne dai şi nouă ceva, că eu şi cu fiara asta l-am făcut şi ne-am canonit cu el de l-am crescut şi l-am ținut pe la şcoli!”

“Noi – se făcu avocată pentru nobil şi valetul său Prepelița cu mutantul încă în brațe – nu vă temeți, nici tu soro, nici tu cumnate, pentru că noi nu am putut abandona apelor şi şobolanilor pe poetul Gujghil, fiindcă în primul rând că era un om nu un câine de laborator şi în al doilea rând că poezia, magia şi inovația nu merg decât împreună ca vinul, bătuta şi muierea, cum zicea paradigmatic epistemologul de Dovlecel, dar zăpăcitul n-a trecut la praxis şi a profitat Dințişor ăsta!” “Au n-am lăsat eu acolo, să se slujească de el conform instructajului de protecția muncii, un punct atomic gresat cu mâna mea? se enervă şi mugi Picior-de-Porc. Ce ştiu eu pe unde umblă Gujghil acuma? O veni el şi pe-acilea când i-a hi dor! Deocamdată e prin Nepal, invitat de onoare pe la călugărițele care prepară astralită din brânză de yak, după o licență străveche tibetană… Iar tu, Ratoane, dacă tot ai stricat casa femeii, de ce nu profiți că e de față şi soru-sa mai mare, Prepelița, şi Fiara asta mai mică, uite cum se uită la tine şi chiar moş Luca Săracul pare a aştepta o luare de poziție din partea ta!” “Da tu ce-ai de gând, nu te-ai săturat de burlăcie?” îl repezi obraznic magicianul creând cu ochii fumurii focalizați pe biata Prepeliță, care se înroşi toată de ruşine, o situație dintre cele mai jenante.

“Asta ploaie sărată a fost, zise Fiara schimbând vorba ca şi cum nu de Gujghil al ei s-ar fi dezbătut în fond dispariția. Uite ce s-a mănat toată şi pe-aici, şi pe-aici! Acră toată! Asta numai recoltă de struguri nu mai e! Hellas nu altceva să mai scoți din ea! Şi se scutură, oameni buni, se scutură bobițele astea tipizatele în nămol, ca tutunul de țigări de-alea proastele de-şi dă drumul în propriul pachet, fir-am ai dracu, că uitați de Dumnezeu şi neajutorați să ne retehnologizăm mai suntem de când ne-a lăsat Împuşcatu să ne descurcăm singuri!”

“Are dreptate muierea aiasta!” – pufăi tacticos din luleaua de lut natal tovarăşul Luca Săracul, badigard la vie de profesie, pe când se lucra singură până să se risipească colhozul.

“Ceauşescu peste toți – adăugă Fiara – Antonescu peste şefii idioți şi Dracula peste hoți!”

“Nu aşa se zice, bre!” – strigă de pe alt rând o culegătoare cu basma purpurie turban să-i protejeze părul de apa sărată de pe frunze. “Da’ cum, fa?” – deveni curios Picior-de-Porc, uitându-se mirat cum cățeluşul Prepeliței, după ce păruse a dormi într-un lighean de plastic mare pentru cules, o zbughea prin frunzişul deja ruginiu, deşi avea ochii încă cârpiți şi urduroşi. “Se zice cam aşa, recită fata:

urmaşilor mei Gujghili,
parlamentul să-l desființați las vouă poruncă,
preşedinte un nou Ceauşescu să instalați,
la guvern vie un Antonescu să pună golanii la muncă,
şi ca să termine de tot cu hoția şi cu minciuna,
vie ministru la represiune şi la justiție vampirul Dracula!”

“Excelent testament politic!” – comentă moş Luca, clipind cu tâlc spre un ciocârlan cenuşiu şi moțat şi cu ochi urduroşi, care ciugulea, țopăind, câte un sâmburaş de strugure pe ici, pe colo, conştient de conținutul în uleiuri nu numai hrănitoare ci şi cu mare valoare naturistă a acestei părți a bobului de care omul abia în război îşi aminteşte pentru ersațuri.

“Dacă or mai vrea să vie la guvernare! – observă Dovlecica, revenită în sat cu vechiul nume Amărăşteanu. Fiindcă este o adevărată sinucidere politică să preiei o asemenea moştenire economico-socială, când nici oamenii n-ai cum să-i mai scoți din prejudecata că nu te poți îmbogăți decât prin hoție şi deci că proprietatea e un furt, oricâte canale TV ai înființa, şi te roteşti într-un cerc vicios până amețeşti şi cazi în apa uzată a disperării că singura soluție este să te recivilizeze alții.”

“Ape uzate! Hă-hă! Ape uzate! – protestă pițigăiat ciocârlanul, agitându-şi aripile ca pe nişte pumnişori de om. E cel mai tâmpit concept de sintagmă din câte am auzit să se fi inventat vreodată! Apa. Apa de băut, izvor şi chiar izvod primordial şi infinit al vieții, băi tâmpiților, ipostază a curgerii, a trecerii, a penetrării pietrei printr-o tenacitate multimilenară, a lunecării în şi prin acest Univers cu paranormalele noastre de păcate, apa, pe care poetul o vizualizează prin aceeaşi tonalitate ireală, strălucitor plumburie, care se decupează prin culoare-mişcare pe butaforia întunericită a pădurii, pe când spaiul sonor este surdinizat, nu estompat, prin repetiția verbului cu valoare purificator-peisagistică iar lumea animatului, a microcosmosului viu, apare conturată şi ea ca dimensiune a completitudinii ontologice prin evocarea măruntişului, a firmiturii, a insignifiantului, a miniaturalului, a electoralului, potențat prin metafore sociale complexe, care capătă

pregnanță la scrutin prin număr şi te duc cu gândul la ospățul final, dar nu al aleşilor, care de fapt şi-au luat beleaua pe cap cu comentariile presei, ci pasionata aşteptare a erecțiilor de ponderi ale primelor estimări, urmărite uneori de mai multe familii microbiste la un pahar, cu aură de timp sacru şi de belşug tradițional rural, rezultat nu al opulenței şi somptuozității fiecărui participant, ca la nunta regală, ci ca reflex al dărniciei / colaborării întregii colectivități săteşti, ca la nunta gâzelor...”

“Ay! Agri-pena, Agripena păpuşa, Agripena Corcoduşa! – chiui ca un flăcău academicianul corespondent Picior-de-Porc, înroşindu-şi ceafa ca o reptilă, de emoția exprimării pornirilor sale de craidon într-un limbaj de natură a testa lecturile neacademicienilor din vie.

Doamna teleastă Amărăşteanu se aşeză fără jenă lângă Dințişor al ei şi îl cuprinse cu un braț subțire şi pufos pe după gât, ceea ce ar fi trebuit să excite bucuria radiestezică nu numai în Prepeliță ci în toți cei prezenți.

Dar Fiara se uita prea concentrată la ciocârlan cu îndoieli fecunde, materne, subliniind poate ideea permanentului triumf al iubirii împlinite la toate nivelurile ontologice ale existenței, devenite într-o aglomerare de verbe la prezent care ar putea sugera febrilitatea regăsirii dintre mama statornică şi fiul dezrădăcinat.

Da, al dracu’, dezrădăcinat este epitetul caracterizant în acest viticol ecou la un apocalips cu figuri de eroi efemeri ai unei mitologii a ritualului consfințit de tradiție, eroi ai unui timp revolut, apărători neînfricați ai unui cod moral cu reflexivitate şi deschidere spre omul natural de altădată, când se potcovea puricele, în loc să importe adidaşi, iar o pereche de opinci ținea cât zece de clăpari, fiindcă gospodarul înțelegea să le croiască de o aşa manieră încât să n-aibă nevoie pe urmă de lipituri, fie ele şi cu supergluoni foarte eficienți dealtfel măcar la tangența de suflet ce se înfiripa între Fiară şi zglobiul ciocârlan, pe când moş Luca îşi pufăia luleaua cu o nesimțire de-a dreptul incomensurabilă.

“Hait!” – făcu nea Vodă, când simți că municipiul începe să se învârtă parcă ar fi voit să confirme paradigma lui Copernic într-o civilizație pe care unii o doreau imobilă. Dar cu mintea sa ce oglindise în permanență piața, el identifică drept invariant însăşi rotația, pricepând înaintea altora că bucla ciclului trebuie să se închidă complet, trebuie adică să se plinească nu numai profeția lui Gujghil cu Ceauşescu, Antonescu şi Dracula, ci TOATE profețiile, căci sunt egal probabile, adică minimal, asta înseamnă că până să revină Gheorghiu-Dej, rațiunea istoriei cere că şi Garda de Fier, să zicem, trebuie să treacă pe la cârmă, pentru a fi testate în noile condiții actuale, ca neam şi ca Europă, absolut toate resursele clasei noastre politice, ca să nu poată zice generațiile de mâine că noi nu am făcut totul şi că din cauza noastră au amărâții unele probleme.

Totodată, el nu-şi făcu nici o grijă ca alții, că ar putea pierde imobiliar cu ocazia apocalipsului. Pacea mea lăuntrică trebuie să fie ca o stâncă, îşi spunea el, fiindcă voia Providenței este să nu se dărâme nimic din ce a ridicat Ceauşescu, dar să se dărâme tot ce ar fi dărâmat şi el, fapt ce ar mai detensiona şi asperitățile dintre proprietarii electoratului, deoarece clădirile dispărând, n-ar mai fi nimic de împărțit şi s-ar şterge orice deosebiri de doctrină.

Căzând, căzând tubular în vidul fără de-nceput şi fără de sfârşit, Agripina înțelegea că nu domnul Pedofil îi fusese personalitatea dominantă care îi desăvârşise farmecul copilăriei reînviate din negura îndepărtată a vremii, ci Gujghil, căruia pe baza prieteniei ei literare i-a stimulat pasiunea scrisului, ajutându-l să-şi îmbine într-un cadru feeric trăsăturile naturale cu cele supranaturale, să dea un sens absurdului transpunând un moment de ştire de senzație într-o nuntă-n cosmos de o inegalabilă frumusețe şi să vadă istoria ca pe o scenă de dimensiuni panoramice în care se mişcă figuranți, cai, cascadori, senatori, comandanți de oşti şi mari voievozi într-un spațiu epopeic, legendar şi mitic.

Încă în apartament, cu ideea fixă de a le duce la adăpost la Copeica Mare, madam Prepeliță le cuvântă carnivorelor sale îndelung, dar ele împinseră inconştiența până la ce-o fi, o fi şi, după o primă propoziție enunțiativă propriu-zisă nonexclamativă, dezvoltată, afirmativă, secundară, circumstanțială de loc, subordonată regentei printr-un banal adverb relativ simplu de loc, se plictisiră şi îşi văzură de-ale lor, deşi femeia, într-o legătură osmotică cu pământul țării, slăvea forța nemărginită a naturii zămislitoare de frumuseți, susținea că trăim pe un târâm mirific presărat din belşug cu privelişti edenice şi tremura din tot corpul, deoarece simțurile îi relevau senzații de relații surprinzătoare între lucruri, între fenomene şi între elemente lexicale, inimaginabile forme de trecere ale materiei dintr-o ipostază în alta ca în basmele cu suavități ale sufletelor primitive, seduse de luminile solare.

Lucrul cel mai trist pentru domnul inginer Dovlecel, pe când îşi proiecta rochia de mireasă, era că citise în ziarul preferat că mai mult de jumătate din clădirile municipiului său iubit din copilăria pionierească o să se prăbuşească la cutremur. Or, el achiziționase pe ascuns, înainte de divorț, două hardughii vechi, de care se şi legase sentimental, ca de două amante fiecare cu calități certe, încât îți este cu neputință să decizi de care te desparți şi laşi ca soarta să lămurească lucrurile, uneori pierzându-le aşa pe amândouă. Grupul său de inițiativă economică intenționase să le recondiționeze, să le vândă unui străin, iar cu valuta să cumpere hoteluri de la cine are sau le-a început şi nu le-a terminat. El se aşezase între ele în Piața Universității, pe unde nu mai trecuse de când manifestase ca să nu se schimbe ce se dăduse la Revoluție, pentru că e mai bine să dai şi la

unul care nici n-a fost sau o fi venit din ordin ca să identifice pe alții, decât să faci păcatul ca cineva să fi ieşit în stradă şi să nu fi apucat nimic. Întunericul vuia din ce în ce mai horror în timp ce pe Lipscani, în pitorescul centru vechi comercial, o tornadă nimicea mai tot ce s-a construit înainte de primele naționalizări de case. Câinii liberi parcă se vorbiseră între ei să vină spre centru şi chiar veneau, oprindu-se din când în când în loc, pentru a ridica boturile spre cer şi a urla a mort, a cadavru proaspăt, a cărniță, şi pe dată din aer li se condensau pe mustăți picături de sânge, cărora mereu le reiterau linsul cu o plăcere incomensurabilă.

Dar nici pisicile fără stăpân bine definit, ca femeile de stradă întreținute de unul şi de altul, nu, nici ele nu puteau privi cu nepăsare la transformările înnoitoare apocalipticeşte din oraşul lor natal. Ele patrulau pe acoperişurile clătinate, prin poduri, prin subsoluri, având consemnul de a captura un anumit ciocârlan, pe moțul de pe capul căruia se pusese preț mare şi se anunța pe toate canalele o sumă mereu augmentată, îndeosebi pensionărimea fiind mobilizată în această acțiune: venea la tine de la fundații şi te întreba cum o duci cu bolile şi cu lipsurile; apoi, te linguşea dacă nu cumva ai vrea şi tu să ți se dea o a doua pensie, o pensioară suplimentară, să te mai acoperi, mă amărâtule, până te ia Dumnezeu; iar dacă începeai să mustăceşti că n-ar strica pe de-a moaca, atunci ți se spunea franc că… prinde ciocârlanul, şi viața ta se va schimba radical, o să te poți face că nu-ți mai cunoşti vecinii!

Din partea meridională a oraşului, dinspre aeroportul Otopeni, veneau veşti tragice că orice avion decola, imediat instantaneu pe loc se prăbuşea, iar pista se umpluse de şobolani înnebuniți, ieşiți cu femeile şi copilaşii lor roz la vedere, în ideea că ce-or păți oamenii, or păți şi ei.

Erau foarte deprimați, pentru că se produsese un dezastru ecologic în găurile de metrou, unde luaseră foc garniturile de la mai multe rame, scoțând fum înecăcios, care nu făcea deosebire în nocivitatea sa între primatele superioare şi rozacee.

Fumul acesta ca de anvelope arse l-a văzut şi domnul Dovlecel cum ieşea prin toate cele patru intrări în stația de sub rondul de la Universitate ca de la patru locomotive cu abur. Iar ceața parcă de maşină de fum de superproducție cu bătălie panoramică fu spartă de un om care urla ca din gură de şarpe şi alerga spre sediul țărăniştilor cu un drapel unguresc în mănă, la mică distanță urmându-l tenace, într-un zgomot infernal de brigadă de tancuri condensată într-unul singur, un mastodont metalic semănând cu statuia ecvestră coborâtă de pe soclu a lui Mihai Viteazul, dar neavând nici o legătură cu eroul creştinătății, deoarece în fața Universității situl cu statui doar ce se clătina ca la bombardament de mereu reiteratul cutremur, fără a o lua însă din loc.

Apocalipsul – gândi inginerul – este mai degrabă o stare de incertitudine decât o catastrofă de proporții care să țină zile în şir capul de

afiş al nevoii umane de spectacol. Iar faptul că gândi i se păru cel mai important lucru, nu mai trebuia decât să găsească pe cineva de acelaşi sex cu care să se împreuneze şi să împartă această revelație.

Pe întuneric, pe cutremurate, pe tunete, pe grindină, pe inundații, pe radiații, pe micile incendii locale, pe epidemii şi mai ales pe ce e cel mai apocaliptic aspect al existenței, pe scumpiri de prețuri, nea Vodă, domnul Pedofil şi desfrânatul la senectute Dovlecel porniră unii spre alții, întâlnindu-se chiar la colțul cotiturii, care era în mare parte dominat de clădirea neterminată până la ultimul etaj, funcțională doar la subsol, parter şi mezanin, a minibigului acoperit provizoriu, din lipsă de fonduri, cu carton asfaltat. Faptul că se găsiră întregi şi nevătămați le făcu poftă de orgie şi le dădu speranța că la o eventuală judecată se vor găsi, dacă perseverezi şi ai mai făcut-o, căi de uşurare a pedepsei sau de ameliorare a condițiilor materiale şi spirituale în care va fi executată damnarea.

Tot în amărâți va lovi şi apocalipsul.

Lumea era mai mult prin fața micilor ecrane, dar ieşiseră unii îndrăgostiți mai tineri, care din cauza părinților trebuia să comploteze prin parcuri: ei se uitau cum se roteşte ca un exterminator pe deasupra capitalei un bolid incandescent, invizibil cu radarul liber, şi îşi puneau problema patriotică a devierii lui prin concentrare, dar nu stabiliseră încă direcția optimă de abatere şi dezbăteau că spre ruşi, că e loc mai mult, spre bulgari, că sunt mai aproape, sau cel mai bine spre unguri, că tot trecuse ăla cu steagul, când ce să vezi, mânca-ți-aş cometa, deodată corpul ceresc a venit în plan apropiat şi avea culoare cenuşie cu moț de ciocârlan, doar că era nițel mai mare decât o coțofană. El încă mai scotea aburi din pene, s-a apropiat de noi şi a întrebat ca tâmpitul, parcă există vinovăție colectivă: “Ce-ați făcut, păcătoşilor, cu poetul meu preaiubit, cu Gujghil? L-ați băgat în punctul atomic şi l-ați uitat acolo!” Glasul lui tuna arhangheliceşte, ne excitase bestial şi noi toți care ieşisem am căzut jos de frică, fiindcă nici n-auzisem până atunci de punctul atomic şi întotdeauna represiunea e mai *horror* când se face pe categorii socioprofesionale periculoase din punct de vedere ideologic, politic şi mai ales economic, şi nu pe indivizi. Nu făcusem nimic şi o puteam mierli din cauza unui ciocârlan care ne întreba de un poet Gujghil de care auzisem şi mai puțin!

Tot întrebând din om în om, ciocârlanul le-a pus aceeaşi întrebare celor trei megaîntreprinzători de la colțul cotiturii, care între timp hotărâseră ca imediat ce mai scade apocalipsul din intensitate, să sponsorizeze colocvii de cultură la Neptun, la Băile Herculane şi la Sinaia, fiecare câte unul. Ei dădură din umeri la tentativa de interogatoriu, dar trimiseră ciocârlanul să se intereseze la Agripina, că era mai în temă pentru… acasă cu Gujghil, care insistase s-o ia.

Bucuros că e pe o pistă bună, detectivul cel cenuşiu luă un start de rachetă, şi reveni după cincizeci de metri ca trăsnit de o contradicție: “Asta ce dracu mai e?” făcu el ochii galbeni ca o mierlă privită de pisică, silabisind pe ziarul cu sublinieri al domnului Dovlecel, că *dau lecții de Kama Sutra indiană cui ştie să citească în chinezeşte cu zonele erogene arabe*! “E o linie fierbinte probabil, răspunse, în locul bătrânului ce tăcea fascinat, profesorul, dar cu umilință ca şi cum păsărica i-ar fi putut vedea chiloții vechi şi rupți, unici din pricina salariului. Noi, domnule, căutăm mesaje cifrate pentru noul val de teroare, care, aşa cum se apreciază de către principalii analişti, s-ar putea să aibă de astă dată un pronunțat caracter feminin!!!” “Da, da, da, le dădu dreptate în doi peri cioroiul cel borât, să te ferească Dumnezeu, frate, de bătaia ciungului sau a femeii!”

Şi – țuşti pe doi! – dispăru ciocârlanul cu un aer vesel întâi în caramangeria netencuită şi apoi pe găurica de canal din ea în jos, de unde o voce nemulțumită zise: “Înaintea şcolii şi a justiției, populația se simte mai bine servită de alte instituții. Astfel, biserica a născut ca şi poezia nuanțe de semnificație şi culori în corola de frumuseți a gândirii şi simțirii româneşti. Iar misiunea mea este ca, prin tehnica basoreliefului, să scot în prim plan epic oastea română, care domină câmpul de bătălie. Deşi mă recunosc în ipostaza de copil superdotat, fiindcă se spune la Copeica Mare că pe maică-mea a lămurit-o la intrarea-n colhoz un conferențiar de la “Ştefan Gheorghiu”, Harvardul propagandiştilor noştri, eu nu mă simt încă un personaj exponențial ca autor, n-am încă operă, nici literară, nici de caritate, nu sunt încă cezarul, prototipul omului de geniu, al omului politic do excepție, întrunind trăsăturile pozitive de la Ceauşescu, Antonescu şi Dracula... Or e nevoie să fii un bun strateg şi un iscusit tactician dacă din anarhie naşte dictatura, iar din tranziție, apocalips, când haosul predomină nu numai în tabăra investitorilor străini, ci şi în propriile rânduri, orizontul întunecându-l un număr incomensurabil de corbi reiterându-şi voința de algoritm consensual reinițializat cu rezonanță apucaliptică, da, apucaliptică cu adevărat. De la ciolan.”

În depoziția sa dinaintea comisiei parlamentare a Marii Adunări Naționale, cu privire la evenimentele apocaliptice, madam Prepeliță, care întruchipase prototipul spiritului matern manifestat în latura activă, aceea a devotamentului familial, şi trecuse prin încercări multiple, ca urmare a capacităților ei de adaptare, care sunt şi calități ale majorității, dar şi datorită disponibilității de a transmite generațiilor experiența sa de viață, adevărul fără spirit justițiar, fără elemente de miraculos, dar respectându-i ca unui suflet vulcanic de haiduc dimensiunile eroice, epopeice, mitice, a susținut că pierzându-şi ea o pisică, ce sta să fete un mutant, şi căutând-o prin clădirea în construcție a complexului *Aerodromul Paraşutiştilor*, a reperat ciocârlanul când a coborât pe turelă deosebit de preocupat şi nemailuând nici o precauțiune de acoperire a identității de agent străin, şi

l-a auzit, surprinsă că e viu, pe poetul Gujghil cum – motivând că *atunci în țară cine mai scrie, băi labă?* – a refuzat să-şi asume răspunderile şi să ia puterea pe principiul Ceauşescu peste toți, Antonescu peste iloți şi Dracula peste hoți. Apoi ea a văzut ciocârlanul relansându-se parcă revigorat, dar aici cu mențiunea care se instituie într-o enigmă ontologic-radiestezistă, că acum el era de dimensiuni mai mici şi parcă de o culoare cenuşie mai deteriorată, ca salopetele purtate de sclavi la servici de pe vremea când erau la putere, punându-se astfel comisiilor grave semne de întrebare asupra acestei piste de investigare, dacă pasărea care a intrat este una şi aceeaşi cu cea care a ieşit.

Cine însă se ia după anumite vorbe scăpate de Picior-de-Porc la vie la cules la ferma Amărăşteanu la Copeica Mare, constată că această pistă e productivă, în sensul că unele puteri malefice au vrut să testeze dacă respectă sau nu punctul atomic românesc condiția de nepătrundere, adică uite de ce se temeau ei: a stat Gujghil singur în colul pâlniei sau a descoperit deja acolo pe cineva pus în conservare, ca o întreprindere falimentară pe moment, dar valoroasă în sine, reactivabilă potrivit conjuncturii. Or, când putea fi pus, domnilor, CINEVA în conservare de Picior-de-Porc singur? Că în rest, academicianul a fost tot timpul filat de căpitanul Dințişor, cel serviabil, zâmbitor, în bune relații cu publicul şi necontenit vigilent să bage de seamă la orice. Când? Numai în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989 putea!… Fiindcă oricine urmăreşte filmul zilei pe ore şi minute, descoperă cu uşurință câteva momente bune, nişte ocazii uriaşe, când nimeni nu poate spune precis în mâinile cui se aflau conducătorii legitimi ai țării, răgaz suficient ca pe căi spirituale paranormale să se facă substituirea radiestezică, cei veritabili punându-se în conservare la piramida punctului atomic, iar călăilor lor, ca să râdă istoria de ei când se vor deschide dosarele, rămânându-le a judeca şi lichida nişte holograme, sosii sau alte dubluri, ceea ce au şi făcut cu ele, şi asta, susține Prepelița, şi e o afirmație gravă, zice că avertizați prin contactele permanente pe care le aveau cu ambasada americană şi cu o celulă de criză instalată la Malta încă din timpul Congresului al XIV-lea al Partidului Comunist Român din noiembrie l989, când deja se anticipa că ecuația strategică globală risca să suporte corecții serioase, legate de deznodământul acerbei lupte dintre agenturi pentru exercitarea controlului absolut asupra punctelor atomice româneşti!

Or, domnilor colegi, această diversiune mârşavă, cu o tentativă de simulare de apocalips asupra României, de să ne omorâm unii pe alții şi să practicăm apoi, mediatizat de alții, ce? Canibalismul! Sub inducție parapsihologică şi radiestezico-telepatică, pe un tărâm considerat de mulți prooroci nu Sodomă & Gomoră, ci un Nou Ierusalim căzut din cer, în care să se războiască pe un teatru de luptă arid nu două, ci de şapte ori câte două neamuri extremiste, ce sens altul avea decât smulgere de date,

dacă nu cumva forțele sănătoase ale națiunii au pus în conservare, ca să-l scoată cândva la o nouă viață politică, pe un garant al stabilității, care a fost în anii săi cei mai buni, şi ai tinereților noastre, ființa umană dotată cu cifrul de la unele dintre cele mai prețioase utilitare de pe glob ale punctului atomic?

Nea Vodă, domnul Pedofil şi inginerul Dovlecel, ca stâlpi ai societății, meditară îndelung la scena cu ciocârlanul elicopter, relatată în gura mare de prepeliță, hotărând în final să sponsorizeze şi să dezvolte ca fundație de import-export crescătoria-azil de carnivore, dacă proprietara ei e capabilă să coboare-n zbor de pasăre, erijându-se în ciocârlan, la colțul cotiturii, exact pe verticala găurii de canal, spre a verifica în ce măsură Gujghil mai e acolo şi dacă nu cumva ține la el pe Agripina, ca să aibă material de fax pentru Fiara de la Copeica Mare, cu ce se preocupă fii-su ținut pe bani grei la învățătură-n Bucureşti.

Ei sperau s-o tragă până la urmă de limbă pe fosta salariată de la curățătorie dacă, eventual, sunt urme de murdărie să se fi refugiat acolo Picior-de-Porc şi Dințişor, deoarece îi caută de la cercetare, ministrul, că s-a fisurat imobilul principal de la Institutul de Nanotehnologii şi a căzut în gaura creată prin despicarea de teren fosta soție a lui Dovlecel, adică soru-ta, care tocmai urca să intervieveze pe Dințişor dacă din sobolii ieşiți din galeriile lor să se deshidrateze şi să moară pe loturile nelucrate ale fostelor colhozuri, e adevărat că se va întrupa o hidră cu mii de capete câte sate sunt, flămânde de cărniță de copil, cum anticipau mai mulți eseişti într-un moment convulsiv de tranziție, când nimeni nu se mai mira de nimeni şi de nimic.

Un praf gălbui, din ce în ce mai înecăcios din pricina pulberii colbuite ca făina nepanificabilă, stăruia peste ruine, cu miros de moloz şi de urină, ca şi cum s-ar fi efectuat demolări pe scară largă, încât să se confirme pentru cine vine pe la Casa Poporului, să-i arate ghiduța platforma de pe care s-a înălțat la cer Dracula, că suntem un popor de venetici, fără trecut, fără vestigii, fiindcă descălecatul s-a făcut cu un picior la 6 Martie 1945 şi cu celălalt la 3o Decembrie 1947, comuna natală a lui Gujghil, zisă şi Copeica Mare, tot atunci întemeiată fiind, unde se pomeni madam Prepeliță culegând la vie, după ce, aruncându-se cu ciocul negru în jos pe turela de la colțul cotiturii, îşi pierduse unul din principalele atribute umane, conştiința de sine, care ne ajută să disprețuim răul şi să nutrim nădejdi fecunde de mai bine într-o lume perfectă, ideală.

Multe văzuse Moş Luca Săracul de când se născuse în anul pelagrei 1923, cu principalul partid al vremii, din care se trag toate de azi, târât pe la Curți Marțiale, că voia autonomii locale, dar scena viei cu ciocârlan şi prepeliță, o va reține, fapt rarisim, şi în viețile viitoare, când îi va veni rândul la al lui schelet de bază să se reîncarneze. Stătea deci în

cur pe găleata de plastic şi trăgea din lulea cu un zâmbet blajin ca al lui Stalin, care dacă erai sărac, prost şi îți vedeai de sarcinile încredințate nu-ți făcea nimica, direcționând jetul albăstrui către un melc cu dungi galbene şi negre, curios a verifica ipoteza de lucru că bălosul gasteropod nu va rezista atributului definitoriu pentru viață care este bucuria de a trăi senzații şi va scoate cornițele, ca să respire cu nările din vârful lor clipa fugară în care fulgerăm toți, filozofând famelic între nadirul turc al Sorții şi zenitul ei pravoslavnic, ca între metafizică şi punctul atomic.

La început, melcul nu zise nici pâs de fumul îmbătător, spre iritarea uncheşului. La sfârşit, scoase însă cu putere cornițele diavoleşti ca pe un trident ştirb, şi le răsuci aidoma unor camere de luat vederi să ia imagini de pe corzile pe care prepelița dansa ca un şaman în sus şi în jos cu mult fler sexy, în timp ce ciocârlanul, care de fapt arăta iar a cioroi borât, doar că avea şi moț, se uita când cu un ochi, când cu ălalalt, mai degrabă întristat decât pătruns de excitație, ceea ce dincolo de epicul palpitant al culesului la vreme de apocalips cu figuri, tragere la sorți şi gală palpitantă cu nominalizări şi premii fabuloase, nu însemna altceva decât că acțiunea, în sine provocatoare din motive de contraspionaj patriotic a femelei, era pusă de o istorie fără consecințe sub semnul zădărniciei vane a puterii, subliniate în vântul auriu al week-endului de octombrie prin repetiția în rafale scurte a locuțiunii adverbiale *în zadar*. Ce îl şoca pe tovarăşul Luca, săracul, era că elementele de simbolism frenetic folosite de prepeliță, inclusiv semnalul roz privind receptivitatea la dialog, dădeau showului ei, la o luare de contact mai superficială, un aspect de coşmar, ca o întoarcere de la cosmos la haos, dar dacă priveai panoramic, parcă vedeai aievea cum mişcării tipic ascensionale cu flamura verde i se răspunde contrapunctic cu o şocantă cascadă de concesii descendente: cad asabii, cad pedeştrii în genunchi, colo armăsarii se răstoarnă obscen, nu se mai opreşte din căderea-i liberă nici leul, apucat de o turbare apocaliptică a autodistrugerii, încât toți analiştii renascentişti se învârt în jurul orizontului încălzit la roşu de aşteptare că cade băncile, cade guvernul, cade pe vecie şi parlamentul, cade şi preşedenția, vine alegerile anticipate, adică megaspectacolul cu maximum de figuranți, care convine la toți.

Fiara în capot de molton ruginiu ca şi frunza, şi tenişi albaştri ca nişte fresce în locul cizmelor de asuda toată în ele fără de nici o protecție, simți că moş Luca a dat de-un miracol tainic al naturii şi veni să vază de ce a încetat din cules, că stăteau gălețile multicolore goale, dar ajunse la căderea cortinei, când prepelița obosise, aşa că nu mai avu decât viziunea estompată şi surdinizată a deznodământului melancolic al unei narațiuni care după un ultim calup publicitar înregistra concis plecarea, spre munți, a plăieşilor, cum s-a crezut şi de terorişti că s-au retras într-acolo, de a urmat o prăbuşire, de frică, a turismului. “Plecarea plăieşilor în direcție

opusă celei a polonezilor, îşi punea la contribuție moş Luca nativele trăsături de actant, narator şi reflexiv renascentist, are încărcătura simbolică a despărțirii inexorabile a celor două căi: moldovenii spre casă şi spre aşezările lor paşnice, atemporale, ospitaliere, iar oastea leşească îşi continuă drumul ei prin țară străină, către NATO.”

Fermiera cea cu nasul roz ca osciorul lui Hector vedea toate acestea ca prin ceața apocaliptică a demolărilor şi a genocidului satelor, difuz, deci ca prin mediu dielectric translucid nițel, cum Tudor Şoimaru şi Hamlet, părinții, şi adulmeca ea în toate părțile, ca fiara excitată, dar nu de vița-de-vie ca atare, nici pentru că înțelesese finalitatea psihanalitică a ce voia printr-o procedură de urgență quasi-incestuoasă, neruşinata de prepeliță de la întunecatul ciocârlan; altceva se răzvrătise în ea, era încă neverbalizat în judecăți pregătite de raționament, dar presa decisiv pe bulbul rahidian, era însuşi instinctul matern de a proteja întreaga zi pe un vip.

Ostenită, prepelița îşi încetă provocările intelectuale, lăsând aripile pleoştite în jos, ca şi cum ar fi ouat deja şi s-ar fi pus să clocească o nouă generație, mai performantă măcar spiritual, dacă nu şi economic, Şi înşelat de aparențele pasivității ei, ciocârlanul, pierdu orice interes pentru spirit, nu-i mai acordă din acest moment nici o atenție şi începu să ciugulească nişte bobițe de ananas, scuturat ca lapții peste altele, putrede, de căpşunică, mucegăite mai demult din cauza ploii sărate, conținând urme de lacrimi şi de sânge.

Cu un piuit năprasnic, ca de alarmă auto noaptea când dai cu cotul în parbriz, cu cioculețul galben deschis înfiorător, cu pata roşie de pe burtă incandescentă ca jarul şi cu un ochi la zenit iar celălalt la nadir, pâsărica, zburlită toată şi cu aripile depărtate la extrem, porni intempestiv un ultim asalt bestial, care surprinse complet pe ciocârlanul cramponat de retractilitatea lui maladivă şi care ca bărbat nu voise cu nici un chip să cedeze la nişte atât de raționale avansuri. Sistemul său de apărare a virtuții avu o reacție haotică şi stranie, care-l atrase imediat în ring pe domnul director general Picior-de-Porc, foarte nedumerit de comportamentul unei femei devotate, dorite ca veşnică soție, pentru că îl spălase pe picioare când nu era decât un gunoier fără domiciliu stabil, pentru că deținea un apartament cu două camere la noi în cartier şi pentru că s-ar fi putut negocia cât e partea ei la ieşirea din indiviziunea fermei agricole, horticole, pomicole şi viticole Amărăşteanu.

Prepelița, în isteria ei poate dionisiacă, de bacantă a vinului de buturugă, parcă nici nu văzu că nu mai avea în fața ei un singur ciocârlan moțat, ci avea doi, categoric doi, cum remarcară cu emoție epistemologică întâi Fiara şi moş Luca, apoi Dovlecica şi Dințişor.

Şi anume, unul cu penetul mai deschis la negocieri, iar celălalt cu el mai puțin deschis, de-a dreptul sumbru şi taciturn, sugerând

propensiune spre totalitarism Casandrelor nelumite, care nu ştie nici una că astfel de lovituri eisensteiniene se dau de către oameni veseli din fire nu de melancolici slabi!

Ea aspiră adânc în plămâni aerul de Călmățui, îşi luă avânt, elan şi viteză, ca o săritoare olimpică, apoi lovi năprasnic, cu amândouă picioarele întinse spasmodic înainte, cu gheare galbene solzos ca de tacâmuri comestibile, încât, ciocnirea fiind perfect elastică, se scindară ca un partid cei doi bărbătuşi netrebnici, fiecare dându-se de-a dura şi de-a v-ați ascunselea de cel puțin trei ori, depărtându-se, aşa că în final, spre marea satisfacție a lui Picior-de-Porc, care prevăzuse totul, blondul Gujghil cincizecist din iubire de neam, ca şi brunetul Gujghil optzecist din interese ale agenturilor, se arătară la vedere şi se repeziră ca fii îndatoritori s-o ajute să se ridice din tufe pe madam Prepeliță, care în urma impactului se rostogolise în partea opusă, cu metamorfoză cam la fel, şi la sexul ei de îl zăpăci şi pe moş Luca, era şi jenant!

“În numele legii – scoase pistolul din pantaloni capabilul căpitan Dințişor, principalul regizor al apocalipsului, şi i-l înfipse cu țeava de oțel în pântec – eşti arestat!” “Până aici ți-a fost, Ciocârlane-Ciocârlane! – preciză sardonic directorul general cu fața şi cu ceafa stacojii de plăcere ca macii Bărăganului neerbicidat de mult. Ai crezut că România e sat fără câini, îîî? Şi că până şi lacheii care au vândut punctul atomic se mai pot întoarce nepedepsiți de popor, însărcinați de stăpânii lor ca să mai comită noi fărădelegi împotriva siguranței naționale şi a securității statului, precum şi a frontierelor?”

Demascat, alde Ciocârlan nu mai semăna deloc, din considerente de conspirativitate, cu optzecistul Gujghilan ce se purta cu barbă de gherilard. El era în vie un tânăr brunețel cu păr creastă vopsit în toate culorile exotice, şi totuşi chiar şi un nespecialist în clonări nu putea să nu fie puternic impresionat de asemănarea lui izbitoare cu poetul cincizecist Gujghil. Lucrul nu trecu neobservat nici pentru persoana cea mai jignită de această frăție, şi anume însăşi Fiara, care se repezi au unghiile netăiate înspre obrajii neraşi si soțului consort: “De ce, mă animalule, dezlegami-ai integrama degeaba, ai făcut copii şi cu soru-mea?... De-aia el, se adresă ea parodic la martori, una, două, la Bucureşti!... Nu, că într-o zi, cică începe, debutează, de pe la vreo coadă, se inițializează... Începe şi la noi. Ce să înceapă şi la noi, mă Luco, aracan de sufletul tău, că adevăratul intelectual cu carte rumegată după aia se cunoaşte, crăpa-i-ar ochii ca lui Oedip peste expresia de fericire senină, că nu poate dialoga cu adevăratul criminal la masa rotundă a democrației decât printr-o critică constructivă, deci distructivă de să se întrerupă şi emisiunea, deoarece gloata nu poate înțelege altfel că e ceva în neregulă, fiindcă în modelul ei economic cine învârte cu furca miliardele, chiar necurate, e şi cult, după cum, care n-are

la orificiul bucal muşchi masticatori exersați a culturism numa-n grătar, nu se poate să nu fie vreun fraier!”

“Adică, din punctul tău de vedere, se aşeză Gujghil protector lângă acuzatul său tată vorbind însă cu mă-sa, un Mihai Beniuc nu putea dialoga cu un Nae Ionescu, având pe tuşa Dovlecica moderatoare?”

“Barem dacă tot era să-l împuşte pe la ceceu, îşi văzu de rechizitoriul moşului Fiara, măcar să-şi fi scos şi el cerfiticat de martir, dar n-a adus nimic de la Bucureşti, dovadă că nici n-a dat pe-acolo. A stat la televizor pe la melomanele lui!”

“Să fi venit la mine– deveni amabil şi exuberant după captura de ciocârlan ministrul – şi-i dădeam eu oricâte adeverințe voia, din care să rezulte că fiind eu parcat cu o Dacie gri metalizată pe autostrada Bucureşti-Piteşti, am dat telefon la cabinetul Unu din clădirea ceceului asaltat de o populație venită în scop ca să prade sub faldurile tricolorului maghiar, şi la solicitarea mea că dacă tovarăşul comandant suprem a luat cifrul la el când a plecat, moş Luca n-a ştiut unde e şi m-a somat, săracul, să mă prezint şi n-am putut închega nici un dialog, dar pot confirma că a fost acolo!”

“Gură aurită avuseşi – râse moş Luca spre Picior-de-Porc – că tot sărac voi rămâne şi sărac rămăsei! Zău ia!”

“A, nu – protestă ambasadorul ştiinței cu mâna pe Prepelița radioasă – sărăcia la om e prin ursită şi horoscop. Nu vă zice vouă lumea Ai lu’ Amărăşteanu?”

“Eu nu înțeleg de ce se consideră săraci! – ridică palmele a neputință Gujghil către Dințişor. Că pământ de muncit e destul, numai să existe forță de muncă tânără, cum au fetele alea de culeg strugurii mai la vale! În loc să exultați şi să tăiați vițelul cel marfă că m-am întors la baştină, probozi el pe Fiară şi pe moşneag, vouă vă arde să vă ciondăniți!”

“Mamă, scapă-mă! – i se adresă, rămas tot cu pistolul rece în burtă, Ciocârlan Prepeliței. Fă ceva, ca autoritate tutelară, că ăştia vrea să mă execute!… Şi câte țigări sârbeşti, bulgăreşti, albaneze şi greceşti au fumat ei de la mine, cât lucra tati al meu la Porțile-de-Fier! Şi duceam pe la institut cafea-cafea, să avem şi noi mintea limpede ca europenii, nu cabalinizată cu nechezol, în care mai băga şi bromură, să nu se înmulțească şi intelectualii... Dar aşa e omul nostru în ziua de azi, cât ai ce-i da, eşti bun. Nu-ți mai poți permite, sare la tine să te execute. Păi dacă nu eram eu şi cu tati al meu cu stimulentele, păi mai descoperea Dințişor ajutat de Picior-de-Porc punctul atomic?”

“Tu, mă? Tu să ne dai nouă, mă? Stimulente, mă?” – protestă Dințişor, rebăgând însă Naganul la brâu, nu fără o lumină de satisfacție în ochii uleioşi, că în sfârşit un martor evoca aportul său prioritar la marea invenție.

“Aşa e! Ai adus cafea, ţigări, chiar şi coniac! – scoase acum Picior-de-Porc pistolul şi trase un glonţ în sus, să se vadă că are şi muniţie. Dar, ca unul lăsat să mă cureţe teroriştii pe autostradă, unele enigme ale obsedantului decembrie tot trebuie să le lămuresc cu tine, Ciocârlane tată, dacă tot te-am prins!”

Prepeliţa, palidă la faţă, îi arătă de jos de pe găleata pe care sta, cu degetul pe al ei, că are el obrazul gros şi atunci generalul îşi băgă şi el arma la brâu.

Sunetul însă găsi pe aproape o singularitate spaţiotemporală şi, aproape neauzit în patriarhala vie, produse o spaimă de nedescris ieşind la noi în piaţă din gaura de canal de la colţul cotiturii, unde e caramangeria în construcţie a lui nea Vodă, punând pe mulţi pe fugă, fiind chiar faza de totalitate a eclipsei apocaliptice, când pe beznă absolută şi vigilenţă diminuată se produceau în şir spargeri şi jafuri, atât la cetăţeni cât şi la buticuri, mai ales unde erau pereţi de sticlă, iar presa a remarcat insignifianţa numărului de violuri, explicată de comentatori prin formarea covorului incomod din sticlă spartă, prin inhibantul scrâşnet de cioburi căzând, combinat cu stridentele alarme de maşină, de magazin sau de casă, precum şi prin incertitudinea asupra duratei fazei de întuneric la o eclipsă apocaliptică totală, care dacă nu ştii exact când revine lumina, te mai şi blochezi.

Nea Vodă se temea pentru viaţa şi averea sa de nişte fete pe care le amăgise să-i muncească şi apoi nu le plătise, încât dispăruseră cu ameninţări şi lăsându-i clienţii cu fundul în baltă, existând doar vagi speranţe că ar munci sezonier la culesul viei, urmând să ierneze totuşi la *Aerodromul Paraşutiştilor*, dacă va fi dat în folosinţă.

Domnul Pedofil luase nişte bani de la unii părinţi cu promisiunea că le va băga copiii la Drept, iar în caz de nu intră, le dă sumele înapoi cu dobânda cum ar fi fost la bănci, dar reuşiseră toţi şi pe când ăştia îl căutau să-i fie recunoscători, alţii abia aşteptau să se răzbune că refuzase să-i servească similar, pe motivul hilar că nu prezintă garanţii morale să lucreze în justiţie, parcă el, un pârlit de prof, şi nu viaţa, hotăra pe cine scapi şi pe cine înfunzi.

Cât despre domnul inginer Dovlecel, el se temea doar de rude, în primul rând de surorile nevestei că a lăsat-o după ce personal a dezertat de la sexul de pe buletin, în al doilea rând, de tot felul de nepoţi şi strănepoţi, pentru că unora le înlesnise contracte avantajoase cu întreprinderea lui cea de la stat, dar la altă parte doar cu întreprinderile sale particulare, creând astfel grave inegalităţi, că numai unii îşi ridicau pagode în unele staţiuni balneoclimaterice sau turistice, pe când ceilalţi trăgeau mâţa de coadă să le miorlăie pronosticurile de la italieni.

Ei socotiră pe deplin acord şi consens că la caz de apocalips, în timp ce fumul mai stăruie peste oraş, e mai bine să nu te găsească la

domiciliu brigăzile mobile dotate cu bâte, cuţite şi cătuşe, însărcinate cu percheziţionarea şi arestarea duşmanilor poporului în astfel de regretabile momente de suspendare a unor facilităţi inerente jocului politic. Aşa că, cel puţin pentru fazele de preludiu, au zis să se refugieze în fosta cariopsă spirituală de sub *Aerodromul Paraşutiştilor*, al cărei buncăr, estima inginerul, ar fi putut rezista şi la bomba cu neutroni, drept pentru care puseră ventilatoare să usuce unde se făcuse inundaţie de la conductă şi aduseră sudori să încastreze o nouă scară de acces, unde a căzut Gujghil.

Spre marele lor cutremur mistic, găsiră sub apele împuţite pe Zalmoxe şi pe Iştar fără vreo urmă de mâl, strălucind de parcă le-ar fi fost unse proaspăt statuetele divine cu ulei de candelă, miracol ce le sugeră să organizeze un concurs de aurolaci supradotaţi, care să asigure continuitatea vieţii spirituale în cartierul nostru.

Interogate de domnul Pedofil, cele două divinităţi apreciară că un interval de patruzeci de zile pentru apocalips este o estimare prea optimistă, deoarece populaţia nu dispune de rezerve alimentare nici pe o săptămână, iar cine e cu ochii pe relaţiile intime întreţinute între ele de principalele partide poate descoperi o urmă de raţionalitate până şi la concupiscentul creuzet legislativ, la ezitanta maşină executivă şi la imobila noastră justiţie, în sensul că clasa politică e oarecum conştientă că nu poate lăsa să piară complet sau să se bejenească prin vecini gloata mugindă pe care o parazitează.

Auzindu-i Prepeliţei creunatul simultan pocniturii focului de pistol al viitorului ei soţ Picior-de-Porc, o vie emoţie cuprinse apartamentul de urletele carnivorelor captive, încât vecinii o luară iar la goană pe scară înşelaţi de virtualitatea unui nou cutremur devastator, care să se adauge foametei, războiului, molimilor, alunecărilor de case şi inundaţiilor cu blocarea căilor de circulaţie rutiere şi feroviare, ca şi înnegririi cu cernoziom a cerului datorită meteoritului căzut în grânarul ucrainean.

Deci la impactul cu maternul timbru atemporal al vocii ei calde, creatoare de diminutive duioase, pisicile şi câinii uitaţi în apartamentul ferecat, începură a face mare larmă şi a pretinde ajutor şi ajutoare, întărind argumentele colocatarilor care cereau guvernului să dea o ordonanţă de extremă urgenţă, că cine ţine animale la bloc, să se considere la întreţinere ca număr de persoane, căci din două una: ori se consumă apă şi gaze cu ele, ori nu se consumă, şi în acest din urmă caz e mai rău, căci se pune din motive de igienă viaţa cetăţenilor care nu are, în pericol.

Acolo la aceste fiinţe mici, se produsese parcă mai mult apocalips decât în alte părţi, că neieşind afară la plimbare se scăpaseră peste tot; de foame, începuseră a se mânca unele fiinţe carnivore pe altele, cum era de prevăzut la oameni doar de la a treia săptămână în sus; iar de sete, se băteau sălbatic de la apa de la closetul cu scaun cu oglindă de lichid,

lipăind pe măsură ce se tot umplea, deoarece, din fericire, având soțul şi copilul în misiune peste hotare, femeia nu era în stare să schimbe garnitura de la rezervor, ca să calce exact pe orificiul de scurgere unde e patul ei care se corodează cu uşurință atât de mare încât să nu se mai mire nimeni, cât bea aceeaşi apă uzată, că are probleme cu rinichii sau cu vezica urinară.

“Eu nu mai stau aici ca un laş!” – explodă de la un timp în curățenia chirurgicală a buncărului domnul Pedofil. “Nici eu! – sări în sus nea Vodă. A sosit, cetățeni şi cetățence, momentul ca cineva să iasă şi să apere pe la edificii viața la altcineva!”

Domnul inginer Dovlecel, mai informat în probleme de televiziune de fosta soție, făcu gesturi disperate de a-i mai tempera pe cei doi impulsivi şi a-i aduce la luciditatea minimă necesară că o țară are în general destul tineret pentru treburi din astea, şi că aşa şi trebuie, fiind evident că la nişte morminte de eroi prin absurd foarte vârstnici nu prea are haz să pui coroane politice însoțit de capi ai bisericii şi ai armatei, şi că ceremonialul nu mai poate sensibiliza gloata, s-o facă mai puțin nesimțită la celelalte mesaje pe care vrei să le bagi în ea.

“Cum o să fac eu, fă, copii cu soră-ta? se miră pe neaşteptate moş Luca. Tu, Prepelițo, de ce n-o iei de moațe pe Fiara asta de mă roade zi de zi cu puseurile ei intelectuale de gelozie şi cu ipotezele cele mai fanteziste de prin cărți?” “Pentru că asemănarea dintre Gujghil al vostru şi Ciocârlan al nostru, este dincolo de fireştile deosebiri impuse de diferența de vârstă – răspunse înțepat bucureşteanca – o asemănare de-a dreptul frapantă. Nu am nici o explicație plauzibilă.”

Se lăsă o tăcere locală persistentă, încât se auzea de la primele case ale satului casetofonul cu arăbească şi turcească, în vreme ce clopotul jălalnic de la biserică prinse a bate a mort.

“Tot agenturile astea! – privi cu tâlc Picior-de-Porc spre Dințişor, roşind la față şi la ceafă, semn că îşi pusese toată mintea la contribuție pentru a putea scoate negocierile din impas. E vorba de simple operații estetice şi cosmetice, măi fumeie, specifice muncii în perfectă conspirativitate!”

Fiara se îmblânzi instantaneu şi îl pupă pe moşneag, trimițându-l să ducă acasă căruțul pe care fetele proletare, tocmite să culeagă îl umpluseră deja cu struguri numai buni de băgat la presă. Arătă însă o mare răceală față de soră-sa a mare, Prepelița, iar pe-ailaltă, pe Dovlecica, nu că divorțase, ci pentru că nu mai apărea la TV întru gloria în sat a clanului Amărăşteanu, nici nu voia s-o mai vază-n ochi.

Îl luă însă la batistă şi pe Gujghil: “Bine, mă, speculantule, stau să mă uit seară de seară pe la revistele presei pe la canale, şi nu te văz neam în medalion, ca pe alții că ai scris şi tu vreo poezie mai deosebită sau vreun aforism ceva!... Aşa ne-a fost vorba când ai lăsat tu şcoala, că au

zis domnul Pedofil şi cu domnul Maimuţaru că în ziua de azi nu mai contează ce diplome ai, ci efectiv ce ştii să faci?"

Umilit faţă de atâta lume, chit că afară de Ciocârlan, care se străduia totuşi să semene cu înecatul Gujghilan, toţi îi erau prieteni, poetul o luă prin vie încolo-şa, fără să dea vreun răspuns, pentru că nici nu avea.

"Căpşunica asta, –observă fermiera – s-a mănat şi s-a scuturat bobul pe jos în proporţie de 45 % pe puţin, că a fost ploaie sărată, Prepeliţo, doar n-oi fi crezând şi tu altceva, ca Dovlecica! Zău dacă nu mi-e şi ruşine ia! Că poate ziceţi, dar nu vreţi să spuneţi, că oi mai fi cules eu cu copiii ăilalţi, cu fetele astea tocmite şi cu moş Luca, săptămâna trecută, când am bătut şi nucii, dar să-i saie ochii cui a cules măcar de-un strop de vin! La cimitir, să-l stropească popa cu el, pe-ăla care minte dacă a cules cineva de să facă vin!"

"Stai, bre, la un loc, că n-a spus nimeni că zice ceva! – o asigură ferm Picior-de-Porc, apoi se adresă iritat doamnei teleaste în virtutea mai bunei ei percutanţe la politică. Eu zic că apocalipsul e benefic, Dovlecico, în sensul creşterii rolului instituţiei prezidenţiale, după ce în România s-a dovedit că nu există deosebiri majore la putere între formaţiunile politice. La fel fac toate!"

"Adică – pricepu imediat asistentul Dinţişor – stabilim, prin tragere la sorţi o ordine de succesiune la guvernare a principalelor coaliţii. Apoi, pe această bază legală, instituţia de la Cotroceni, le aduce la guvern şi, ca o curea de transmisie cu masele, ea monitorizează dacă aceste forţe fac ceva sau nu şi, după caz, măreşte sau frânează viteza rotativei..." "N-ar fi rău, mamă! – admise imediat Fiara, ştergându-se de sudoare cu broboada înflorată oriental. Cine e de bine, să stea mai multe luni, cine nu prea, câteva zile, iar cei angajaţi faţă de alţii să nu fie lăsaţi la volanul ţării decât câteva ore sau minute… Şi cu miliardele economisite prin dispariţia vrajbei electorale să se aducă mamă megastaruri, ca să dea spectacole la popor!"

Dovlecica, deşi i se submina calitatea de analistă, asculta resemnată, cum odinioară tot pe aceste meleaguri, voievodul Mîrcea cel Bătrân pe Baiazid, încercând ou pumnii strânşi, poate şi cu unghiile înfipte în carne, să-şi păstreze calmul. Dinţişor, simţi că iubita lui în vizită pe la sora ei de la ţară trece printr-un moment greu. El mârâi provocator, ca şi cu ar fi scuipat pe ideile Fiarei: "Interesant!"

"E adevărat, mămicuţă scumpă şi dulcică – apăru dinspre fete Gujghil şi o trase mai încolo, evitând o altercaţie care parcă plutea în aer – e adevărat că ai dreptate să mă critici, recunosc că mi s-a acrit până-n gât de boemă, că n-o fac la Paris, şi de aurolăcie! Crede-mă că vreau şi eu, acum că mă maturizez, să fiu om ca toţi oamenii, cu casă, maşină, societăţi, dividende, dobânzi, profit, nevastă, copii şi mai ales prieteni

puternici, care te pot ajuta să-ți faci toate acestea dacă încă nu le ai… Însă nu te aştepta de la mine, ca eu să-mi fac averea pe piața spiritualității, care nu e făcută să producă, ci din contră, să consume, dar cu prețul strângerii în biblioteci, muzee, arhive, hale, antrepozite, vămi, de nemuritoare fapte de dragoste de popor şi de ființa umană. Dimpotrivă, mamă dragă, dacă noi cărturarii am lăsa problema adevărului să se regleze pe piață, în baza cererii şi ofertei, atunci o să ai o societate care nu mai are nici măcar atributul fundamental al materiei, acela de a se reflecta pe sine, iar care rabdă nu va mai şti cât trebuie să rabde şi probabil nu va mai răbda. Dacă m-am întors în satul natal, mamă, m-am întors, deci, din dorul irezistibil de părinți, care e ca un buletin de identitate pentru orice poet, ca să ajut pe frate-miu şi pe soru-mea la fermă şi ca să prezint la toți o fată să ştiu ce părere are de ea, şi de-aia, mămuță. pentru că am o idee de afaceri şi vreau să o pun imediat în aplicare, ca să-mi permit să fac din baştina mea ce a fost odinioară Scorniceştii pentru România… Până şi echipă de fotbal şi de baschet, care să se cheme Gujghil Copeica Mare îi fac! Totul însă, ridică el ochii întrebător spre Picior-de-Porc şi Prepeliță, spre Dințişor şi Dovlecica, fiind condiționat de a scoate via din rădăcină şi a construi hale acoperite, că şi-aşa nu rentează, ori o fură, ori se scutură, ori se mănează, ori nu-ți cumpără vinul angrosiştii decât la preț de mai bine-l verşi în vâlcea la porci!”

Prepelița şi Dovlecica, proprietare în indiviziune cu Fiara, ascultară politicos dar nu se angajară în nici un fel, pentru că propunerea era incompletă, neprecizând măcar ce vor ascunde acele hale, respectiv producție sau numai stocuri.

Soarele lumina cu putere, dar deşi văzuse multe păcate pe unde mai erau apocalipsuri pe planetă, nu pârjolea până la a periclita senzația de patriarhalitate a viei, spre care se întorcea din sat cu cărutul scârțâind pe rulmenți moş Luca.

O vacă mugind de sete şi de dor de vițel îl făcu să tresară pe Ciocârlan, care resimțea incomensurabile dificultăți de readaptare în propria lui țară, după ce se depersonalizase în vacarmul din campusurile americane pline de sex şi violență sub zgârie-norii de oțel şi sticlă care ca orice marfă din ziua de azi, doar ia ochii, în realitate neputându-se compara ca stabilitate la un cutremur cu ce a făcut Marele Regretat pe Bulevardul Victoria Socialismului, rămas neterminat, încât, când vine, se uită cu ură la noi stânga occidentală, că n-am fost în stare să validăm, noi esticii, un vis progresist, un prunc martirizat al omenirii: l-am întinat doar.

Ciocârlan surâse serafic auzind vaca, nu atât ca muget cât ca talangă. Îşi clingclingăi în replică cerceii din obraji, mişcând în Agripina ce culegea struguri cinchită acolea cu rochița stacojie cortină între genunchi, eterna curiozitate femelă când îşi pune întrebarea ce fel de

ADN are ăsta. “Mihai Eminescu – comentă ea ca să intre în vorbă – modest cum a fost toată viața, doreşte să aibă şi sicriul din ramuri... “ “La câte materii se dă la voi bacul?” aprecie turistul just gradul ei de uzură erotică, profesională. “Nu mai ajungem noi să dăm bacul în apocalipsul ăsta în care trăim, filozofă cu sinceră resemnare escatologică, de parcă ar fi trăit şaptezeci de ani sub partid unic, fata, nerespingând însă ideea de examen, ci dimpotrivă, agățând-o din zbor şi dezvoltând-o. “Cu o zi, două înainte de examen – lăcrimă ea amintindu-şi îndrumările şi sfaturile domnului Pedofil – recapitulăm citatele şi ideile principale de la comentariile care s-au mai dat şi în alți ani. Apoi, ne pregătim spiritual urmărind albume de artă plastică, ascultând muzică simfonică şi altele, făcând astfel o adevărată baie de lumină şi beatitudine sufletească, necesară pregătirii pentru a da glas expresiv gândurilor noastre despre frumusețile etern nepieritoare din textele studiate.”

Lucrătorul cel cu penet multicolor asculta distrat, culegând mecanic câte un strugure, care se şi scutura în bună parte până să ajungă a fi zvârlit în gălețica roşie a Agripinei.

“Înainte de a ne citi numele pe listă şi a intra în sala de concurs – roşi puternic candidata – nu trebuie să uităm să avem grijă să mergem la toaletă, că nu se ştie…”

“E vreo budă pe-aici?” – tresări de astă dată profund interesat specialistul în puncte atomice. “Nu, dar de ce?” – făcu iritată pe naiva eleva lui nea Vodă. “Ca să mă piş!” – îi ieşi în întâmpinare băiatul asemănător lui Gujghil, dar mai mare şi… american. “Fă în vie!” “Păi, e voie?” “Cum dracu să nu fie voie!” se înveseli ea toată, constatând pe viu la câte restricții absurde constrânge ființa umană o democrație care funcționează. Numai că râsul îi cam fugi de pe buze când observă că bizarul culegător se duce câțiva paşi mai încolo, dă pantalonii jos, se aşează pe vine şi se uşurează cu jet puternic într-un stil necaracteristic sexului tare.

Nevăzând mai nimic din anatomia de carton presat a partenerului, Agripina se înveseli din senin şi începu să cânte ştrengăreşte, cum poate i-ar fi murmurat la urechiuşă, cu o senzație de extaz, unui pruncuț al ei propriu, de i-ar fi făcut cineva unul: “Bang-balang! Mă-ta pe tanc. / Tac-tu pe ghiulea. / Iar tu, Nuțo, în bazuca mea!!!”

“Ce e aia bazucă?” – se interesă Ciocârlan, când firesc ar fi fost să afle ce e o Nuță. “Aia cu care trage Arnold Schwarzenegger, lămuri Agripinuța şi deodată slobozi un țipătuț galeş, insidios, romantic. Au! – făcu – mi-a intrat!”

Şi îşi scoase grațios şlapul roz din laba piciorului ca să se caute la ciorap de un ciuline al Bărăganului.

Semnalul ei melodios de disponibil fu receptat din plin de mai mulți, însă Dințişor mai ales se abținu, fiindcă avea o idee de afaceri şi nu

se căsătorise încă, nevoind până la vârsta asta să comită nedreptatea ca o singură cetățeancă să monopolizeze magia sa erotică.

Dovlecica se uită la el cu ochi mari, mirați şi trişti.

În schimb Picior-de-Porc o ceru în căsătorie pe madam Prepeliță, care sta meditativă pe-o găleată, gândind că tot nu e dovedită înecarea bunului fiu Gujghilan, şi se uita când cu un ochi, când cu altul cum Ciocârlanul de-o vrăjise vremelnic, culegea struguri cu Agripina şi creasta sa multicoloră tot apărea şi dispărea din frunzişurile ruginite. Acceptă fericită propunerea academucianului, deşi situația fostului soț era neclară. Ca şi aceea a carnivorelor de la bloc, dacă se vor înghesui toți în două camere.

“Adevărul este – oftă încercata femeie – că mi-ar fi greu să mă despart, după atâția ani duşi într-o văduvie corectă, de pisicii şi chiar de dulăii mei. Însă n-ar trebui să mai fie un secret pentru nimeni, că eu când cu atâta milostenie mă aplecam deasupra găurii de la canalul vostru pentru ca vouă să nu vă chiorăie mațele de foame cât salvați onoarea acestui neam, căci a ieşi din rahat nu e în sine o istorie, în inima mea înmugurea un micuț şi umed, ca o trufă de botuc de bebeluş de cățeluş, sentiment doar pentru tine, Râtane dragă, şi azi a crescut cât boababul! Cât boababul!”

Gujghil însă, intră într-o mare tensiune, era gata chiar atunci pe loc să dea de gelos şi de nebun în cocheta de Agripina, dar mă-sa nu-l slăbea cu interogația că cum vede el ca analist viitorul, ieşim sau nu ieşim din rahat. “Dacă scăpăm şi de apocalipsul ăsta, bineînțeles că ieşim! făcu el pe optimistul. Dar de ce naiba tăceți toți? Cu Agripina, cu fata asta de ți-o adusei la cules, îmi aprobi să mă-nsor?” lăsă el partea de politică generală în coadă de peşte prăjit, înțelegând foarte bine de ce fratele şi sora, cumnata şi cumnatul preferau să stea la presă, în loc să dea ochii cu el la vie.

“Gujghile mamă, lăcrimă Fiara, tu ştii mai bine cum e, că nu e crescută sub ochii mei. De vrednică, pare vrednică, dar, spune-mi, rogu-te, are şi ea ceva avere în afară de rochița asta roşie cu bretele? Că în ziua de azi, să mai pleci de la lingură nu se mai poate, râde satul de tine şi e şi greu!” “Are, bre! Are de la mă-sa, care a fost de familie de privatizați de dinainte de război: o casă naționalizată de luat înapoi, circa patruzeci şi şapte de hectare de teren arabil de la un sovhoz în curs de lichidare şi 29,5 hectare de pădure tânără şi branişti care cu timpul pot deveni profitabile, fiind zonă de foioase bune de mobilă de export... Ceva-ceva din toate astea, om recupera noi…”

“Atunci, ia-o mamă! Eu nu mă bag între voi cu râca ca aia bătrână din ultimul episod din *Dragoste de familie*! Numai vezi cum faci cu frate-tău şi cu soru-ta, că ei crede că voi vreți să vă stabiliți aici, după cum şi moş Luca are furca pregătită dacă Dovlecica şi Prepelița, stârnite de

amanții lor, ar emite pretenții la vie, la pământ sau la casa părintească, doar venind de-a gata de la Bucureşti, când toate se dărâmă, se fură şi se îmburuieneşte dacă nu pui osul la muncă de dimineața până seara să le întreții! Cât despre halele de care ziceai, dacă ai capitalul, atunci cumpără-ți şi terenul, mamă, pentru ele, să ştii că e al tău, fiindcă lucrul amestecaaat…”

Sfatul mamei era bun, dar poetul porni prin vie împleticindu-se ca de aurolac, nu de vin. Auzi, să cumpere teren şi să înalțe halele! Şi el nici măcar nu vorbise cu Agripina de nuntă!

“Nu există în momentul de față pe plan mondial – tocmai îi explica ei, culegând, Ciocârlan – indiferent ce cacialmale diversioniste trag unii şi alții, decât două puncte atomice: unul se află chiar aici la vie, în şopron la presă, adus de Picior-de-Porc ca să-l protejeze pe perioada de vârf a crizei apocaliptice. E acoperit cu o prelată neagră şi acum stă, cum ar veni dac-aş fi Gujghilan, verişoară-mea, pe el cu picioarele în sus, în timp ce simpaticul ei soț nu se îndură să lepede dintre buze țigara. Ori e prea scumpă, ori îl ajută să trăiască adevărata senzație… Un al doilea astfel de punct atomic operațional nu mai am decât eu pe Coasta de Vest, la firma Ciocârlan SRL din Portland. Ambele fără cifru! Deci aflate în imposibilitate de a opera la scară planetară cu găurile lor negre, să sece, de exemplu Marea Neagră în zece minute. Exploatabile însă pentru aplicații mici, mai degrabă pe bază de efect tunel, decât exploatând singularități spațiotemporale. Şi totuşi, aplicații extrem de profitabile! Ai să vezi! Iată ce afacere am venit să închei, după ce am discutat-o pe larg cu fratele între ghilimele Gujghil, cât a stat în pâlnie cu prilejul inundației recente, înscenate la colțul cotiturii.

Pe Coasta de Vest, în State, la Pacific, funcționează deja rețeaua de crematorii Ciocârlan, care cum locurile de veci sunt din ce în ce mai scumpe mai ales în marile conurbații, face să dispară pe cadavru în punctul atomic, de tot, încât dăm cenuşă de abator pentru umplut urne la care le mai cere. Doar că noi nu ne facem treaba pe dolari, ci pe toate hainele răposatului, ceea ce e foarte avantajos pentru soțul supraviețuitor, că scapă de amintiri dureroase.

Ei bine, uite la ce m-am gândit: cele două puncte atomice, al meu şi al lui Gujghil, conectate, pot asigura teleportare instantanee prin efect tunel, între două singularități spațiotemporale de tip Picior-de-Porc.

Ocolind vama şi în România, şi în State!

Cum a venit Gujghil la Portland, zilele astea, că nu credea şi a plecat cu un sac de ciment să probeze că se poate aduce marfă din SUA fără să dai nimic la vameşi!”

“Bine, bine, toate bune şi frumoase! sticliră ochii Agripinei la mirosul aventurii şi infracțiunii. Dar punctul atomic nu e al lui Gujghil, e al lui Picior-de-Porc, e al statului, e al popoooorului!”

“Dar tu a cui eşti? – întinse Ciocârlanul cu hotărâre ghearele spre ţâţele ei ca de copil. Zi a cui eşti tu!”

“Eu sunt logodnica lui Gujghil – izbucni în plâns fata – şi ori voi fi soţia lui, ori mă arunc într-un punct atomic!”

“Eu vă cunun cu soţul meu texan!” – o pupă cast pe frunte transsexualul cel multicolor, procedând la fel şi cu Gujghil, care nu mai putea de bucurie de câte auzise, preabunul lui frate cu care împărţise atâtea zile patul şi prelata neagră făcându-i mereu cu ochiul să stea cuminte, s-audă tot.

Agripina se sufoca de ruşine. Gujghil o prinse fericit de mâna făcută violacee de struguri storciţi.

“Odată însă ce am deplasat punctul atomic aici la ţară – îşi continuă reveria de afaceri Ciocârlanul – noi intenţionăm să ne extindem domeniul de activitate, profitând că teleportarea de care beneficiem prin efect tunel între două singularităţi ne permite un dublu flux instantaneu de mărfuri în ambele sensuri, lingouri de aluminiu de la specialiştii din satul dumneavoastră, dacă mai e ţeavă de irigaţii, spre Portland, alte materii prime, respectiv haine de zgonhen în sens invers!”

“Şi cu Picior-de-Porc ce faceţi? – se enervă realista Agripină. Îi daţi una-n cap şi-i luaţi punctul atomic? Ce reacţie va avea căpitanul Dinţişor? Dar toţi cei ce şi-au investit încrederea în Institutul de Nanotehnologii Transcendentale şi Ontologice?”

“Acest institut nu mai există! – o uimi americanul. Băi frate şi fă cumnato, voi ştiţi de ce a fost persecutată România atâţia ani, atâtea cincinale, de nu i-a mers bine deloc? Hai să vă spui eu, să nu muriţi proşti, pentru că am lucrat în domeniu, până să-mi fac firma mea şi să mă retrag din informaţii. Pentru că guvernele trecute au refuzat cu obstinaţie să semneze tratatul de neproliferare a cercetărilor privind punctele atomice! Acum s-a semnat. Şi toată tevatura cu apocalipsul nu e decât o diversiune care să mascheze desfiinţarea Institutului de Nanotehnologii şi dinamitarea tuturor punctelor atomice aflate în lucru acolo. Vorbesc de puncte atomice cu găuri negre, nu de nişte amărâte tuneluri-maţ între pâlniile singularităţilor. Oricum, bietul Picior-de-Porc s-a supărat rău de tot. După nunta cu Prepeliţa zice că va fi primul academician din lume gunoier. Îşi dă seama că va fi până la moarte filat. Aşa că mi-a transmis, Gujghile şi Agripino, că să primiţi singurul punct atomic salvat, ca pe un dar de nuntă din partea lui! Şi din partea lui Dinţişor, desigur, care în aceste clipe istorice schimbă verighete cu Dovlecica, deoarece se vor căsători şi vor locui în cele două camere partajate ei, din apartamentul de patru al fostului soţ, care şi-a schimbat recent sexul, l-a tăiat definitiv pe-ăla vechiu.”

Fetele culegătoare nu protestau că Agripina stă de vorbă cu băieţii. Îşi continuau plăcuta muncă lălăind cântece de viaţă lungă, inspirate de zeama de struguri.

Logodnica lui Gujghil era puţin întristată că va trebui să lase Capitala natală, cu posibilităţile ei ca ofertă culturală, pentru o viaţă mai liniştită şi mai îmbelşugată, dar ternă, la curte, la ţară la Copeica Mare, lângă o soacră temperamental fiară, lângă cumnaţi şi cumnate de o rară încuiere faţă de dialog. Totuşi în sat, în acest miracol ontologic şi sociologic cu explozie întârziată, cum îl numea Dovlecica, menţionând ea că de la el va veni nu numai redresarea economică a României, ci şi aceea morală a societăţii.

Picior-de-Porc făcu însă ca viaţa fecioarei şi a lui Gujghil să aibă alt deznodământ, fericit: el le dădu punctul atomic ca dar de nuntă, dar nu voi nici în ruptul capului să se despartă de invenţia vieţii sale şi, înfruntând orice riscuri de pârnaie pentru el sau complicaţiuni diplomatice pentru biata ţară, readuse instalaţia la colţul cotiturii de îndată ce presa găsi subiecte mai palpitante şi mai senzaţionale decât apocalipsul.

Când Agripina îi puse lui Gujghil în braţe un băieţel bălai cu ochi ca bitumul, pe care îl va chema Luca şi va fi poreclit Barosanul în cartier, viaţa spirituală din gaura de canal de la colţul cotiturii pulsa mai puternic decât oricând.

Pensionaţi la apocalips de la Institutul de Nanotehnologii, convenabil, înainte de vârstă, Picior-de-Porc şi Dinţişor se mutaseră la neveste la bloc şi lucrau la negru, aproape de domiciliu, la colţul cotiturii, ca mecanici de întreţinere la *Aerodromul Paraşutiştilor*, coborând la firida cu divinităţi de câte ori îi apucau frigurile sau căldurile spirituale, chit că nu mai erau asceţi în flux continuu, ci oameni căsătoriţi, lucrând în tură douăşpe cu douăşpatru, protejaţi de salopete elegante şi întotdeauna strălucind de curăţenie.

Cât priveşte pe Răţoi, el îşi asumase răspunderea şi fusese numit şeful marelui magazin de la parter, unde comanda un detaşament de topmodele, recrutate de domnul Pedofil, acceptate de nea Vodă şi instruite ca la fosta USLA de Agripina, cea mai exigentă patroană de la noi din cartier. Fetele desfăceau către populaţie o mare diversitate de sortimente vestimentare de zgonhen, aduse proaspăt de pe Coasta de Vest şi a căror contabilitate, ca să expedieze la date fixe, pe tunel, în cutii de ghete, dolarii cuveniţi partenerilor de la concernul Ciocârlan, inginerul Dovlecel abia dacă o mai putea stăpâni pe reţeaua sa de computere. Era depăşit, mai şi greşea, din senilitate sau interes, dar partenerii săi de afaceri şi plăceri bestiale nu-l înlocuiau, fiindcă le era drag şi ştia prea multe.

Toţi aceşti intelectuali dăduseră lovitura vieţii lor şi învârteau banii cu furca, ţăpoiul sau tridentul, spre marea ură a amărâţilor din cartier sau

de la Copeica Mare, care îşi mai aminteau cu revoltă absurditatea că pe linia de start erau cândva cu toții, ca la un cros pe bere şi tricouri, în poziții nu egale la grămadă, dar barem nici catastrofal decalate. Performanța supremă fiind că Gujghil, Picior-de-Porc şi Dințişor se mai considerau din punct de vedere spiritual a avea tangență în nomenclatorul de meserii cu poetul, savantul şi magicianul! Ba cei doi venerabili academicieni creatori ai punctului nostru atomic îl îmboldeau pe creatorul tânăr şi încă necuprins în manualele şcolare alternative, că dacă mai scrie sau şi-a uitat devotamentul față de neam şi țară? "Eu, mă Râtane? făcea marele artist al cuvântului, clătinând din cap. Eu, mă Ratoane? Să-mi moară ce-am mai scump dacă n-am metri cubi de caiete de poezie, tone, hectare întregi, dar nu mai am linişte să le pun în ordine, că de tipărit, acuma îmi pot permite să bag în librărie ce vrea muşchii mei, nu mai e o problemă. Mai trag şi eu cu zgonhenul, cât o ținea, pentru familie, pentru ăia micii, nu pentru sufletul meu, şi pe urmă revin la plăcerile spirituale şi poate că îmi reiau chiar vechiul mod de viață, cu capul la cutie, dedicat celor mulți şi amărâți!”

Aerodromul Paraşutiştilor este şi în prezent centrul vital al cartierului nostru.

Nimeni nearătând a observa deocamdată, spre marea satisfacție a tuturor celor implicați în prospera afacere, că la acest complex de la colțul cotiturii noastre spirituale, aproape că nu vin să tragă şi să descarce TIR-uri cu marfă, în afară de cele cu ulei, şi totuşi se face vânzare în draci, sfidând orice concurență.

Dar poate că totuşi se va găsi cineva vigilent să se sesizeze.

SFÂRŞIT

S U M A R

Camelian Propinațiu

Colecția Intervenții

În fascinante literar vremuri de tranziție, când interesul societății pentru cercetare tinde spre extincție, favorizându-se vrăjitoria, domnii Gujghil, Dințişor şi Picior-de-Porc, în cel mai mare secret, la un colț de cotitură, unde tradiția grăieşte de impactul cu divinitatea, se zbat să implementeze unele conexiuni cu ce a fost progresist în stăpânirea naturii de dinainte de Revoluție, concentrându-se liric, magic şi ştiințific asupra misteriosului PUNCT ATOMIC, de care s-a făcut vorbire la Evenimente şi pe care ei încearcă acum să-l pună profitabil pentru toți în slujba omului.

EDAGO 2006